Every time you are tempted to react in the same old way, ask if you want to be a prisoner of the past or a pioneer of the future. 4

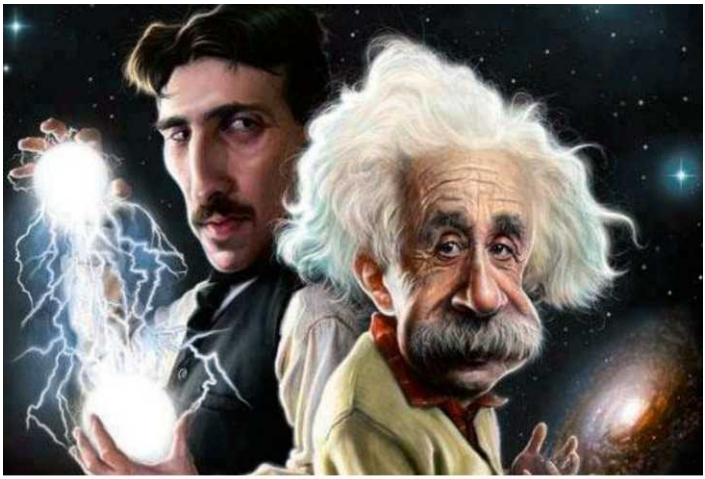

DRAG PRIETEN, POTENŢIAL CITITOR

Această carte a fost scrisa, desigur, şi pentru tine. Totuşi nu fi necăjit dacă nu o vei putea citi/înţelege/accepta deocamdată. Sunt precis multe asemenea ei, încă inaccesibile multora, deşi alţii le-au parcurs şi agreat. Sunt cărţi menite să schimbe modul de gândire/paradigma întregii experienţe umane. Şi eu am avut în mâna titluri pe care le-am aruncat cât colo de la primele pagini parcurse, ca după ceva vreme/ani să le reiau şi să am revelaţia înaltului ADEVĂR conţinut în ele.

Deşi desigur eu aştern cuvintele, cartea SE SCRIE în mod impersonal prin mintea mea. Este de fapt o expresie a nivelului de inteligenta care ne-a creat şi ne permite existenta, aşa cum este ea. Pentru a mă putea înţelege, iată cel mai imediat exemplu. De fapt eu scriam pe la pagina 54, dar „mi-a venit" brusc să scriu o INTRODUCERE a cărţii. Am dat un „enter" şi am început să scriu. Setările paginii desigur nu au fost în atenţia mea. Cum am început să tastez însă, am observat că se schimbase total atât formatarea cât şi corpul literei. Desigur as putea să le aduc la valoarea decisa de mine pentru text, dar dacă NU EU am făcut modificarea, de ce as interveni?

Dacă îţi pare că îţi zguduie prea tare sistemul de credinţe/convingeri, deşi aceasta este intenţia ei, părăseşte-o deocamdată şi continuă-ţi ritmul tău propriu de evoluţie. Va veni şi vremea ei, cândva! Nu o arunca neapărat, e foarte probabil să te ajute, la vremea… ta.

„Întâmplător" am deschis acum o pagina şi iată ce am găsit:

„Neale Donald Walsch – 25 mesaje esenţiale care schimba Lumea

(1) Suntem cu toţii Unul. Toate lucrurile sunt un lucru. Există doar un singur lucru, şi toate lucrurile sunt parte a acestui singur lucru care este. Aceasta înseamnă că eşti divin. Tu nu eşti corpul tău, nu eşti mintea ta, şi tu nu eşti sufletul. Tu eşti o combinaţie unică de toate trei, care cuprinde totalitatea a ceea ce eşti tu. Eşti o individualizare a Divinităţii, o expresie a lui Dumnezeu pe Pământ.

(2) Este de ajuns. Nu este necesar de a concura, de a te lupta pentru resurse. Tot ce ai de făcut este să le foloseşti.

(3) Nu e nimic ce trebuie să faci. Adică fa ceea ce Simţi să faci, niciodată nu sunt impuse cerinţe, condiţii. Dumnezeu nu vrea nimic, nu are nevoie de nimic, nu cere nimic, nu comanda nimic.

(4) Dumnezeu vorbeşte cu toată lumea, tot timpul. Întrebarea nu este „Cui îi vorbeşte Dumnezeu?"

Întrebarea este „Cine îl ascultă?"

(5) Există trei principii de bază ale vieţii: funcţionalitate, adaptabilitate şi sustenabilitate.

(6) Nu există niciun lucru cum ar fi bine şi rău, este numai ceea ce funcţionează şi ceea ce nu funcţionează, având în vedere ceea ce intenţionam să facem.

(7) În sens spiritual nu există victime şi nici răufăcători în lume, deşi în sensul uman se pare că există cu siguranţă. Cu toate acestea, pentru că voi sunteţi Divinul, nimic nu se poate întâmpla împotriva voinţei tale.

(8) Nimeni nu face nimic nepotrivit, dat fiind modelul lui despre Lume.

(9) Nu există niciun loc numit iad, şi osânda veşnică nu există.

(10) Moartea nu exista. Ceea ce numim „moarte „este pur şi simplu un proces de re – identificare.

(11) Nu există niciun astfel de lucru ca spaţiu şi timp, există doar aici şi acum. (12) Iubirea este tot ceea ce există.

(13) Tu eşti creatorul propriei realităţi, folosind cele trei instrumente de creaţie: gând, cuvânt şi acţiune.

(14) Viaţa ta nu are nimic de-a face cu tine. Este vorba despre toţi cei a căror viaţă o atingi, şi cum o atingi.

(15) Scopul vieţii tale este de a te recrea din nou în următoarea grandioasă versiune a celei mai mare viziuni pe care ai avut-o vreodată despre cine eşti.

(16) În momentul în care declari ceva, opusul acestuia va intra în spaţiul tău. Aceasta este legea contrastelor, care creează un câmp contextual în care ceea ce doreşti să exprimi poate fi experimentat.

(17) Nu există adevăr absolut. Tot adevărul este subiectiv. În acest cadru, există cinci niveluri de a afirma adevărul: Spune adevărul tău ţie însuţi despre tine însuţi; Spune adevărul tău ţie însuţi despre un altul; Spune altcuiva adevărul tău despre tine; Spune altcuiva adevărul tău despre un altul; Spune adevărul tău despre tot la toată lumea.

(18) Rasa umană trăieşte într-un set precis de iluzii. Cele zece Iluzii ale oamenilor sunt: necesitate exista, eşec exista, separare există, insuficienta există, cerinţe există, judecata există, condamnare există, condiţionare există, superioritate există, ignoranta există. Aceste iluzii au menirea de a servi omenirea, dar ea trebuie să înveţe cum să le folosească.

(19) Cele trei concepte de bază ale Trăirii Holistice a vieţii sunt: Onestitate, Conştientă şi Responsabilitate. Trăieşte conform acestor precepte şi mania pe tine însuţi va dispărea din viaţa ta.

(20) Viaţă funcţionează în paradigma: A FI – A Face – A Avea. Cei mai mulţi oameni cred că ea funcţionează

invers, imaginându-şi că în primul rând trebuie să „aibă „lucruri, în scopul de a „face „lucruri, astfel, să ajungă să „fie „ceea ce ei doresc să fie. Inversarea acestui proces este cel mai rapid mod de a experimenta măiestria în viaţă.

(21) Există trei niveluri de conştientizare: 1. Speranţă; 2. Credinţă; 3. Cunoaştere. Măiestria spirituală se referă la a trăi de pe al treilea nivel.

(22) Există cinci idei eronate despre Dumnezeu care creează criză, violenţă, ucidere şi război. În primul rând, ideea că Dumnezeu are nevoie de ceva. În al doilea rând, ideea că Dumnezeu poate să nu obţină ceea ce are nevoie. În al treilea rând, ideea că Dumnezeu te-a despărţit de El pentru că nu I-ai dat ceea ce are nevoie. În al patrulea rând, ideea că Dumnezeu încă mai are nevoie aşa de tare de ceea ce vrea de la tine, încât îţi cere acum, de pe poziţia ta separata, să îi dai. În al cincilea rând, ideea că Dumnezeu te va distruge dacă nu îndeplineşti cerinţele Sale.

(23) Există, de asemenea, cinci erori despre viaţa care creează criza, violenta, ucidere şi război. În primul rând, ideea că fiinţele umane sunt separate unele de altele. În al doilea rând, ideea că nu este suficient din ceea ce fiinţele umane au nevoie ca să fie fericite. În al treilea rând, ideea că, în scopul de a obţine lucrurile din care nu exista suficient, fiinţele umane trebuie să concureze unele cu altele. În al patrulea rând, ideea că unele fiinţe umane sunt mai bune decât alte fiinţe umane. În al cincilea rând, ideea că este adecvat pentru fiinţele umane ca pentru a rezolva diferenţele grave create între ele, trebuie să se ucidă reciproc.

(24) Crezi că eşti terorizat de către alte persoane, dar în realitate nu eşti terorizat decât de convingerile tale. Experienţa voastră despre voi şi lumea voastră se va schimba dramatic dacă adoptaţi, colectiv, cei cinci paşi pentru Pace:

— 1. Permite-ţi să recunoşti faptul că unele dintre vechile tale credinţe despre Dumnezeu şi despre viaţa nu mai funcţionează.

— 2. Explorează posibilitatea că există ceva ce nu înţelegi pe deplin despre Dumnezeu şi despre viaţa, şi ca aceasta înţelegere ar putea schimba totul.

— 3. Anunţă că eşti deschis pentru noi înţelegeri despre Dumnezeu şi viaţa, înţelegeri care ar putea produce un nou mod de viaţă pe această planetă.

— 4. Cu mult curaj examinează aceste noi înţelegeri şi, în cazul în care se aliniază cu adevărul tău interior şi cunoaşterea interioară, include-le în sistemul tău de credinţe.

— 5. Exprimă-ţi viaţa ca o demonstraţie a celor mai mari convingeri ale tale, mai degrabă decât ca o negare a lor.

(25) Să fie o singură Evanghelie pentru toţi oamenii de pe Pământ: „Suntem cu Toţi Unul. Calea noastră nu este o cale mai bună, ci este doar una diferita”.

Cele o mie de cuvinte de mai sus, însuşite şi puse în practica, ar putea schimba lumea într-o singură generaţie”.

Mai este cazul să adaug iar ca nici acum nu eu am schimbat formatarea şi corpurile? Culmea este ca, de unde le-am copiat, aveau acelaşi corp/dimensiune a literei! Sau ca mesajul următor citit era despre „Comunitatea Ubuntu”, tot cu o înşiruire de schimbări?

Continuând cele câteva cuvinte de început, tu, cititorule, poziţionează-te cum ştii şi poţi tu în ACUM-ul tău. Va fi desigur în regulă. Oricum, fiind UNA cu mine, nu avem cum şi despărţiţi, ne vom influenţa reciproc pana ce ADEVĂRUL desigur se va manifesta, posibil mai unitar decât până acum. TE CUPRIND CU DRAG ÎN IUBIRE!

Precizam undeva ca această carte, spre deosebire de anterioară, se va multiplica şi vinde. Este cazul să spun ca NU EU am decis asta? Ba, şi mai „intrigant”, ca în timpul unei meditaţii, o prietenă a primit… valoarea la care trebuie oferita, care exact aceeaşi, mi-a fost şi mie „sugerata”. Suma care se va strânge va fi în totalitate destinata creării unei comunităţi, la început foarte mici, de oameni treji, capabili să trăiască noua paradigma. Desigur,

nu doar în „folosul lor”, dar trebuie început cumva… Este şi motivul pentru care eu prefer să consider ca preţul cărţii REPREZINTĂ DONAŢIA VOASTRĂ menita sa ne sprijine cu aceasta suma modica. Şi, deşi sunt primul care NU RECUNOAŞTE politici ale dreptului de autor şi la rându-mi am distribuit tot ce a fost util, chiar piratând, de asta data am să vă rog să nu o faceţi, nu pentru că aş fi eu autorul, ci poate tocmai pentru ca… NU EU SUNT! Mulţumesc!

Pana am terminat de scris cartea, desigur s-au reconfigurat contexte şi conjuncturi şi este posibil să mai dureze până să ajungă în forma tipărită.

Ca atare consider că este mai important să ajungă la cei interesaţi, chiar şi în format electronic. Cu toate acestea, deşi o voi pune undeva pentru dat jos liber, sper că veţi avea bucuria sa contribuiţi cu cincizeci lei la comunitatea preconizata.

Mai exact, indiferent ca o veţi lua de pe net sau de la un prieten, dacă CEVA din voi ŞTIE că este de făcut, contribuiţi cum puteţi. Mulţumesc! Dat fiind că eu nu am conturi, carduri şi nici domiciliu stabil ci sunt doar un oaspete, suma o puteţi trimite post restant pe numele meu, Sat Săuceşti/Com. Săuceşti judeţ Bacău. Mobil 0722.56.28.74.

Draga prietene!

În primul rând crede-mă că îmi e dificil să ştiu cum să mă adresez ţie. Eşti un Tu, sau o oglindire a mea… dificil încă de înŢELES.

Trecând peste asta deocamdată, vreau să te fac părtaş puţin la „aventura mea”, care nici măcar nu e singulara. Ideea imperativa de a aşterne aceste rânduri mi-a fost dictata în baie, loc unde şi-au găsit rezolvarea şi trei din cele cinci brevete înregistrate… A „venit” pur şi simplu, cum ţi-ar fi data o „imagine disc” de calculator. Întovărăşita de câteva precizări despre menirea ei, modul cum să ajungă – diferit fata de prima – înaintea ochilor tai şi căror idei creatoare le va servi.

Prima carte, scrisa PRIN MINE acum circa treisprezece ani, a fost citita de mulţi şi, deşi eu sunt

foarte familiar cu formatele electronice citite direct pe calculator, am avut surpriza sa observ de-a lungul anilor ca majoritatea au scos-o la imprimanta şi citit-o sub forma de foi. Probabil ca cei care se bucura de confortul cititului clasic, se vor bucura ca o vor avea sub forma legata măcar.

Desigur „imaginea" primită nu are chiar darul de a mă surprinde, doar limpezimea sub care mi-a fost REVELATA de asta data, da. Caracterul unitar şi unificator, modul în care răspunde şi integrează toată experienţa umană, mă fac să pot spera că va ajuta la crearea unei imagini integratoare şi în individualităţile care o vor parcurge.

Pe parcursul ei voi face trimiteri foarte fugare către idei, autori, credinţe, tehnici, fără a intra în amănunte, considerând ca, dacă ai ajuns să citeşti cartea asta, deja suntem familiarizaţi cu ele. Nu sunt un bun cititor, cu atât mai puţin unul care să retina de unde este ideea/conceptul, deci nu voi oferi bibliografii. Dacă ceva îţi va fi fiind străin, acum este simplu să găseşti informaţii despre. Pe net.

Pe Calea urmata de „mine" eu m-am ghidat atât de către un firesc „bun simţ" (îi poţi zice şi intuiţie, dacă te amuza) cât şi de o îndrumare, poate generalizata de mine, data cândva de Gurdjieff (George Ivanovich Gurdjieff (January 13, 1866 – October 29, 1949), care recomanda căutătorului să ia în considerare TOT ce îl poate ajuta pe calea sa, indiferent care-i Cai corespunde, doar să îi asigure o evoluţie către conştientă cât mai rapidă. Eu am inclus aici chiar tot, de la idei la tehnici, de la căutarea „spirituala" la cea tehnica sau tehnologica, orice. Pentru ca, dacă ai înţeles cele şapte legi hermetice, desigur nu te poţi rătăci.

Am tot privit la modul în care diverşi Maeştrii s-au manifestat şi apoi la reacţiile atât de diferite pe care ei le-au stârnit în cititori/comentatori. Deşi fiecare au ajuns să trăiască ADEVĂRUL, deşi fiecare l-a formulat într-o formă specifica lui şi timpului în care s-a manifestat, aproape toţi pot fi sau au fost învinuiţi de a fi mentali. Dar oare nu e logic să fie aşa? Orice maestru reprezintă Sursa prin ceea

ce EL ESTE, şi o radiază fără a avea nevoie de cuvinte, prin simpla prezenta… Cel pregătit, ca rezonanta, îl va recepta iar restul îl vor „vedea” ca fiind doar un om obişnuit. Relaţia dintre ei şi discipoli a fost mereu pe două planuri simultan, una bazată pe empatie (veţi găsi „bazată pe iubire şi încredere reciprocă nelimitata”), iar cealaltă desigur pe cunoaştere, logica, menita sa deschidă mintea. Acolo doar cu o minte strălucitoare putea să se manifeste.

Deşi Calea „mea” nu a fost una obişnuită, deşi nu am trecut prin tehnici şi nu am avut un Maestru aici, ulterior a fost indicat să am o minimă cunoaştere în ceea ce priveşte aceste aspecte din „istoria evoluţiei umanităţii”. Tocmai pentru a putea avea aceasta interfaţă cu mentalul/intelectul uman.

Din tot arsenalul de cunoaştere disponibil, am simţit şi am recunoscut ca fiind valori indubitabile doar cele şapte Legi ale hermetismului, fără comentariile adăugate (stângaci, după percepţia „mea”), iar dintre tehnici am recunoscut doar meditaţia/contemplaţia şi valentele transcendentale şi energetice ale sexualităţii conştiente/înalt vibratorii. ORICE altceva am simţit a fi doar variaţiuni şi interpretări, derivate din acestea. Am ales să fac aceasta precizare deoarece cred că este foarte uşor să te rătăceşti în atâta „cunoaştere” aparenta… care pe mine nu m-a tentat prea mult. Apoi am înţeles şi de ce.

Aşa cum Kybalionul o şi precizează, Legea Mentalismului înţeleasă pe deplin face din discipol Maestru. Meditând suficient asupra ei, evident aşa va şi fi. Ea nu face decât să sublinieze caracterul VIRTUAL al întregii „experienţe umane”, fapt povestit sub diverse alte forme în pretinsa istorie a evoluţiei umane: „viaţa este vis în mintea lui Dumnezeu”, „Maya/Iluzie”, pana la recentele concluzii ale fizicii cuantice „o REALITATE ia naştere atunci când este privita” sau „experimentatorul ESTE PARTE în experiment”.

Legea Corespondenţei, tot din Kybalion, este şi ea una foarte IMPORTANTA DE ÎNŢELES. Ea te ajuta să „vezi” dincolo de aparente, acceptând ODATĂ PENTRU

TOTDEAUNA ca excepţii nu pot exista. Eu acum „scriu” pe o tastatura, prin intermediul unui calculator, care derulează un program numit Word, aflat pe o structura Windows, derulata şi ea pe un Dos, interfaţa între hard şi soft. Dar TOATE ACESTEA NU EXISTA în mod obiectiv, „fizic”, având în vedere ca materie nu exista, ci doar 99, 9999% spaţiu şi în rest ceva informaţie şi energie… Evident niciun „eu” nu are cum exista, pentru ca şi el, cel care tastează, se subordonează aceloraşi Legi imuabile… deci, de fapt, exista DOAR EXPERIENŢA!

Ca EXPERIENŢA să poată exista se presupune că este generata de (prin intermediul unui) un experimentator. Cum am putea să ne imaginăm Cine este acest experimentator? Admiţând ca un „eu” fizic nu exista, deşi pretinde că scrie pe aceasta foaie acum „virtuala”, care poate capătă şi „forma materiala” printr-un „proces” care… nu poate exista, putem accepta noţiunea de conştiinţă. Acum nu mă mai identific cu iluzia formei fizice ci m-am translatat în zona virtualităţii, sunt Conştiinţa! Dar… noi suntem „făcuţi după chipul şi asemănarea”, ca atare avem aceleaşi „proprietăţi” ca şi Creatorul, adică… care proprietăţi? Ce „ştim” despre el? În primul rând avem dovada – pe noi înşine – că este… Creator! Deci putem extrapola ca, şi noi şi el suntem conştiinţe creatoare. În ce domeniu cream, şi el şi noi? Evident în cel virtual, căci altul de unde? Prin ce se caracterizează Creaţia Sa? Evident prin armonie, pace, abundenţa de forme. Prin ce se caracterizează creaţia „noastră”? Păi… printr-o diversitate foarte mare de creaţii, doar că nu mai sunt guvernate de armonie şi pace, iar abundenta este… filtrata de „interese”!!!

Încercând să gândim coerent, concluzia ar putea părea cel puţin absurda: ce fel de „interese” pot guverna într-un mediu virtual? Ale cui şi concretizate în ce? Apare nonsensul de „interese materiale”! Despre ce material poate fi vorba? Parca materie nu exista şi nici… realitate, alta decât… virtuala! Experienţială!

Se pare ca undeva, evident în „mediul virtual” a fost

„strecurat”…desigur creativ, un virus informaţional! Cred că el se cheamă FRICA şi a subprodus: griji/nevoi/necaz/durere. Dar… cum e sus aşa şi jos! Dacă calculatorul a căpătat un virus nu-l aruncam ci îl devirusam! L-am putea şi arunca, oricum e şi el doar o „realitate virtuala”, doar ca el „exista” aparent în zona virusată, guvernată de lipsuri, de „nu sunt suficiente”, de concurenta! Dar iată ca aici intervine… uitarea! Confuzia creata între conştiinţa conştientă de imaterialitatea experienţei şi cea inconştientă, creata sub programele virusate, convinsa deja de… visul unei lumi foarte materiale şi… obiective!

Explicaţii putem găsi în diverse „mituri şi legende”, de la izgonirea din rai sau păcatul originar, dar ele însele nu sunt tot programe? Ce altceva ar putea exista în mediul virtual, în care viaţa e vis în mintea lui Dumnezeu? Sau a ta, ca doar eşti creat „după chipul…”? Oare nu chiar acesta e modul în care am fost virusaţi? Nu cumva Conştiinţa care suntem a experimentat acest gen de „narcoza” informaţională şi… care este acum momentul?

Dacă aprofundam Legea Vibraţiei vom constata că exista o dependentă directa între vibraţie şi nivelul experienţei. Ca fiecărui aspect al Creaţiei îi corespunde o anume vibraţie, ca şi când aceasta ar fi un fel de cod de bare. Conştiinţele sunt cele care îşi pot schimba frecventa şi aduce în manifestarea evident virtuala, o experienţă cu respectivul aspect. Cu cât experienţele s-au diversificat se pare ca conştiinţa s-a afundat tot mai mult în vibraţie joasa, din „nevoia” de experienţa. Cum viteza/rata diversificării posibilităţilor de a experimenta a tot crescut, se pare ca vibraţia a tot scăzut iar pentru a obţine acea experienţa trebuie să te acordezi tot mai jos. Bucuria obţinută, pentru din ce în ce mai scurt timp, rezultată din experiment, adânceşte hipnoza uitării de sine. Este şi motivul pentru care bucuria obţinută din experienţa nu este o valoare reala ci doar un motiv de uitare de sine.

Bucuria stării DE A FI în schimb are o valoare energetica creativa, dar ea nu este motivata de experienţa,

ci de STARE. De existenta Conştiinţei de Sine. În Adevăr nu se poate crea decât în Spirit, în iluzie însă, pare ca doar acolo se poate crea ceva.

Legea genului merita o tratare atenta şi aprofundata. Ea este o lege limpede într-un „univers" electromagnetic. Desigur nu putea primi o astfel de definiţie pe vremea lui Hermes Trismegistus, dar cum spuneam, e util să ne servim de tot ce ne poate fi util în drumul nostru de la inconştient la conştient. Explicarea simbolica yin/yang sau principiul feminin/masculin este sugestivă dar interpretabila. Creaţia aceasta este un joc de lumina, ca o hologramă. Lumina este un fenomen electromagnetic. Legea genului, la nivelul interacţiunii presupuselor corpuri fizice se poate traduce ca interacţiune sexuală. Menirea ei este pur energetica, iar iluzia procreării este doar o proiecţie viciata, preluata din regnul animal. Nimeni nu a născut vreodată un copil, în aceasta Creaţie virtuala, deşi aparent am experimentat-o cu toţii. Şi evident nimeni nu a murit vreodată, din simplul motiv că nu are ce muri. Conştiinţă nu se naşte şi nu moare iar materie… nu exista!

Să „vedem" puţin noţiunea de ADEVĂR. Este pagina asta adevărată? Ar putea fi şi neadevărată? La anumite nivele desigur este adevărată, deoarece „eu" scriu pe ea ceea ce… îmi vine! Dacă o scot la imprimanta, SENZAŢIA de adevărata creste. Şi totuşi, dacă desfac calculatorul nu o voi găsi. Ca atare ea este, la un anumit nivel al experienţei, un adevăr. Dacă privim atent, fiecare experienţa este doar adevărată. Ba mai mult, nici nu ar putea fi altfel, deoarece ESTE! Dar adevărul experienţial este doar un adevăr parţial, rezultat al unui punct particular dintr-o „ecuaţie parţială de viaţă", fără relevanta în ABSOLUT. Acolo, doar ideile conţinute pot fi ADEVĂRATE, dacă au un caracter impersonal.

De fapt eu îmi scriu… mie! Vouă vă pot doar mulţumi pentru oglindiri. Aceasta virtuala împărtăşire nu face decât să fie o discuţie a mea cu mine, în propriul vis al minţii mele, o experienţă pur subiectiva. Voi sunteţi doar puncte de conştiinţă pe care eu vă regăsesc în… mine. Va şi

„personific” dacă vreau să mă joc, sunteţi toţi şi frumoşi şi deştepţi, ca doar nu ţin în capul meu ceva ce eu nu validez… Zicem ca… rezonam ca frecventa. Oricum va legitimaţi ca „dumnezei”, deci nu e vreun „pericol”…

Reluând ideea de adevăr, acest „vis” numit viaţă, este plin de adevăruri. De vreme ce ele exista, cine le-ar putea contesta? Fiecare experienţa este adevărată şi produce doar adevăruri experienţiale. Eu nici nu cunosc noţiunea de neadevăr, decât dacă cineva ar fi pus pe sotii… Ceea ce devine relativ suspect este când un adevăr parţial, rezultat al unei experienţe limitate, este proiectat cu valoare de ADEVĂR absolut. Din păcate se tot întâmpla, din pura necunoaştere sau neatenţie. Unul experimentează o „boala”, adevărată în experienţa lui, şi se iluzionează cum că ar fi din nu ştiu care motiv. După care creează o regula cu valoare de proiecţie asupra altor experienţe/experimentatori, cum ca şi ei vor păţi la fel, dacă…

Este valabil şi în cazul remediilor, ca atare pretinsul cancer cunoaşte cele mai multe şi surprinzătoare reţete de vindecare. Evident că au funcţionat doar la primul caz. La fel însă este cu majoritatea reţetelor… şi bolilor.

Desigur ADEVĂRUL absolut este doar o revelaţie şi de asta sunt conştienţi toţi cei care l-au trăit. Formele diferă desigur, dar pentru cel care experimentează este indubitabil ca ceva/cineva s-a produs în conştiinţa care el este. Pentru ca toate au un caracter surprinzător, e limpede că nu sunt generate de un nivel de care experimentatorul să fie conştient. Şi mai au o caracteristică, anume aceea ca duc la conştiinţa lui UNU. Nu am cunoştinţa de revelaţii cu caracter separator. Exista însă şi experienţa unor revelaţii iluzorii de tip astralist, care pot sublinia şi separare. Pentru amuzament, în şcoala de radiestezie am văzut algoritmi de genul: părerea lui Iisus despre… dar a Fecioarei Maria? (sic!) În viziunea lor „integratoare”, pana şi aceştia au păreri diferite!…

Parţialităţile sunt exact cele ce au asigurat diversitatea experienţială şi deci coborârea în frecventa a

experienţei, per ansamblu. Nu contează ca noi le-am denumit ştiinţe, tehnologii, terapii sau simple divertismente. Nu contează nici dacă gustul experienţei a fost bun/rău. Contează ca a aglomerat experienţa. Fiecare secunda acum aglomerează experienţa suplimentar, ritmul creste ameţitor, noi „tentaţii/propuneri experienţiale" ne înghesuie din toate părţile. ŞI TOTUL este doar virtual dar… hipnotic! Deci… doar în conştiinţa „mea/ta/noastră"…Acum, eu m-am străduit să obţin o frecventa cât mai ridicata, poate şi tu, chiar şi acel „noi" a tot crescut, dar presiunea hipnozei e util să fie ignorata. Asta doar prin cunoaştere şi conştientizare se poate. De aceea cred că mi-a fost cerut să aduc aceasta viziune în faţa ochilor tai/mei…

Nu de alta, dar în virtualitatea asta noi ne tot lovim de „articole" foarte indefinibile, sau definibile într-o infinitate de moduri – ceea ce tot una este. Avem un psihic, lovibil rău, şi mai avem şi suflet, şi asta plin de emoţii şi aşa-zise sentimente… Cred că le-am creat tocmai pentru a ne obţine „trezirea" prin ceva ce am intitulat „suferinţa", şi care corespunde de fapt doar unui ciclu de neînţelegeri experienţiale. A te poziţiona contestatar în faţa unui aspect care ESTE, dovedeşte incapacitatea de a accepta evidenta, şi eu o văd doar ca neînţelegere, ca procesare defectuoasa de date, cu aspect… matematic! De ce as pretinde ca asta mi-ar genera mie suferinţă? Poate ploua dar eu aş fi preferat soare… desigur apare o experienţă diferită în raport cu ce mi-am dorit eu, dar ce m-ar determina să ataşez o eticheta mental/emoţională acestei experienţe? Conştientă mă va determina, prin ATENŢIE, să nu etichetez şi să nu mă raportez ca efect al experienţei, ci dimpotrivă, să devin creativ. Să folosesc aceasta ca pe o oportunitate de a mă juca diferit.

Cu cât priveşti mai atent, situaţiile de viaţă – toate – pot fi tratate chiar la nivelul simplităţii exemplului de mai sus. Viaţa este vie, adică darul ei cel mai de preţ este provocarea, surpriza necontenita care ar fi util să te facă doar creativ şi nu victima. Desigur alegerea va genera

efecte, conform principiului cauzalităţii. Este şi motivul pentru care mie experienţa îmi apare ca fiind o continua şcoală, în care înveţi doar să te poziţionezi corect. Indicatorul „de bord" mie îmi apare ca fiind „gustul" cu care trăieşti. Chiar dacă apare ca un sentiment, el are mai degrabă o structura energetica, vitala şi se cheamă BUCURIA STĂRII DE A FI.

Aparent toţi oamenii, puncte de conştiinţă/dumnezeu, îşi doresc „fericirea". Spun aparent deoarece chiar nu am întâlnit pe nimeni capabil să şi-o definească. Sau, şi mai ciudat, cu cât este mai puţin conştient cu atât CREDE ca o poate defini ca pe o însumare a unor agoniseli exterioare. Doar cei deveniţi mai conştienţi/treji, încep să aibă dificultăţi reale de a şi-o defini. Cei cu adevărat treji au renunţat la tot cortegiul de „sentimente" polare şi percepţii duale. Sau, mai corect, ele i-au părăsit…

Partea cu adevărat interesanta este ca, deşi iluzorie sau imposibil de definit, marea majoritate a experimentatorilor sunt NEFERICIŢI, din simplul motiv ca fericirea apare doar ca o „fata morgana", o biată iluzie în… desert. Putem chiar spune ca toată nefericirea se datorează doar hipnozei induse de credinţa existentei undeva/cândva/cumva/dacă, a unui CEVA care s-ar numi FERICIRE. Iar noţiuni/credinţe iluzorii abunda în experienţa inconştientă a umanităţii.

Experienţa la „şcoală pământ", cum o denumesc eu, acum cunoaşte o ridicare semnificativa a vibraţiei şi implicit, ca efect, un nivel calitativ mai ridicat, mereu în progres. Deocamdată efectele abia încep să se facă simţite, în special datorită faptului că evoluţia s-a datorat până acum unor vârfuri de conştientă. Deja fenomenul se disipa şi capătă un caracter colectiv, cum era şi previzibil. Măsurat, nivelul vibraţiei multor individualităţi acum depăşeşte cu mult frecventa conştiinţei Christice, luată ca vibraţie etalon. Ca rezultat, nivelul emisiei de Lumina este în creştere continua, uneori liniar, alteori chiar în salturi colective. Să nu uităm însă ca acestei dinamici i se opune creşterea provocărilor experienţiale din ce în ce mai…

dense. Rezultatul firesc al acestor doi vectori de „semn contrar” este creşterea tensiunilor interne în experimentatori, cu efecte stresante dacă gradul de ATENŢIE nu este corespunzător.

O categorie aparte o constituie conştiinţele mai nou întrupate, copiii şi tinerii de azi, asupra cărora presează simultan şi mai multe forţe. Deşi în imaginea din final voi schimba modul de „percepţie”, până la un punct mă folosesc de accepţiile universal cunoscute. În primul rând aş vrea să amintesc că mulţi dintre ei au venit să ajute, cu ceea ce ei SUNT, evoluţia, exact prin nerecunoaşterea şi nerespectarea condiţionărilor general acceptate, ca VALORI. Majoritatea dintre ei subliniază prin atitudine ca OPORTUNISMUL este lege în Creaţie şi ignora pe cât pot şcoală, fiindu-le evident ca acel „proces” este nefiresc, nenatural, o condiţionare. În plus făcută neprofesional, cu programe osificate, mult în urma cunoaşterii obtenabile prin mijloace mult mai facile. Faptul că îi obligam să meargă acolo, că nu am reuşit să schimbăm acest sistem învechit şi aceasta viziune, ne pune în poziţia de laşi şi necalificaţi în a le putea ghida paşii. Nici nu cred că avem mijloace să îi contrazicem. Le prezentam o „lume epava”, în care nimic nu mai este valoare sau funcţional ca sistem, nu că ar fi fost vreodată, doar că era încă loc de iluzii. Iar dacă noi nu vom face efortul de a privi prin ochii lor, vom baga energia vieţii, atât a lor cât şi a noastră, într-o tensiune artificiala, creata de neasumările noastre în principal, de lipsa noastră de coerenta şi creativitate.

Cunosc mulţi părinţi acum, măcar semiconştienţi, care deşi ştiu/au aflat ca boala ca atare nu exista şi ca nici remediile unor astfel de stări catalogate ca boala nu pot fi rezolvate din afară, dar îşi îndruma şi susţin copiii către medicina. Sau către studii economice. Desigur pot justifica ca spera ca medicina sa îşi schimbe din lăuntru viziunea sau opţiunile, doar ca… nu aşa funcţionează. Dacă eu „vad” boala, creez boala, dacă vad economie, creez ceea ce am în atenţie. Nu poţi vedea economie fără „concurenta”, iar dacă vezi concurenta te poziţionezi diferit fata de ceea

ce ne dorim a aduce în manifestare.

Bănuiesc că e dificil să îţi sfătuieşti copilul să se construiască doar pe ceea ce îl bucura pentru că e posibil să-l vezi jucând la infinit jocuri pe calculator sau stand în baruri, dar va fi util să vezi de ce nu a avut atenţia către natura sau ceva creativ… nu cumva e ca urmare a lipsei tale de disponibilitate sau interes/creativitate? Pentru că nu văd tânăr să opteze cu bucurie pentru disecţia pe cadavre sau cazuistica medicala, ci cel mult iluzionându-se că aşa îşi ajuta semenii sau se ajuta pe el să obţină ceva, poziţie, bani, etc. Nici să studieze legi şi legisoare artificial create, mereu în schimbare, menite să administreze… iluzia colapsului general.

Consider că ar fi util să ne prezentăm verticali în faţa copiilor, să ne recunoaştem nereuşitele şi lipsa de asumare şi să nu îi învinuim sau presam că nu sunt conformi cu aşteptările noastre, şi ele osificate. Să îi învăţăm să trăiască ACUM-ul, aşa cum vor şti să şi-l mobileze, fără pretenţia investirii mereu într-un pretins viitor „fericit”, garanţie a nefericirilor complementare. Să îi învăţăm să fie deschişi, nu să le arătăm mereu „fortăreţele blindate” ale intrărilor din fiecare apartament… Să se simtă înconjuraţi mereu de prieteni, nu de concurenţi sau duşmani, să aibă şi urechi, nu numai gura, chiar dacă noi am fost condiţionaţi cu oratoria. Poziţia fireasca în faţa vieţii va trebui să se schimbe din „cu mâinile încrucişate pe piept” – sistem închis, în mâinile larg deschise către cer şi semeni, – deschidere şi acceptare necondiţionată/totală.

Dacă noi nu suntem capabili de a le insufla aceasta schimbare, va trebui să ne mulţumim privindu-i cum vor face ei singuri această trecere, stângaci şi cu chinul aferent deformărilor cu care deja noi i-am amprentat. Şi măcar să ştim să acceptăm. Sunt la ora actuală naţiuni ameninţate de depopulare drastica din simplul motiv ca 40% dintre tineri nici măcar nu şi-au imaginat o întâlnire. Care au creat dispozitive electronice la purtător care emit… disponibilitate relaţională, pe stradă. Atât de sintetici şi separaţi am ajuns să „experimentam viaţa”.

(Japonia)

În plus, asupra lor presează nu numai pulsiunile erotice fireşti, dar şi deviaţiile favorizate de diversificarea şi disponibilitatea gadgeturilor şi mediilor virtuale de transmitere date, care fac din ei adevăraţi „magi de magie neagră”, fapt de care nu sunt conştienţi. Este acum atât de facil să te masturbezi în faţa unui aparat mort şi să emiţi în frecventa astrală emoţiile tale, care victimizează şi dau dependenta la zeci, sute sau mii de kilometri şi să crezi ca doar te joci! Dacă însă ajungi în preajma „partenerei/ului” de joaca, constaţi că eşti cumplit de inadecvat unei relaţionări fireşti interumane şi/sau intersexe. În acel moment „se nasc” două victime, deoarece ambii se constata timizi, bâlbâiţi, incapabili de o abordare fireasca, chiar şi de o mângâiere/îmbrăţişare. Se ajunge uneori disperat şi la sex, după care senzaţiile obţinute sunt şi mai dureroase, bazate doar pe imaginaţii deviate şi pe… tehnologie, dar neconţinând niciuna din componentele sănătoase: tandreţe, consideraţie, afinităţi, etc.

Vrând nevrând, noi suntem autorii, creatori ai acestui moment şi e firesc să ne asumam. Util ar fi să contrabalansam cu ceva cunoaştere, dacă şi noi o deţinem, aşa încât responsabilitatea apăsării pe butoane să devină conştientă. Deoarece acest tip de relaţionări virtuale/în astral conţin simultan şi pericolul adicţiei la frecvente, iar acelea nu sunt cele mai indicate de a fi experimentate. Infoenergiile care călătoresc în acea banda nu pot fi controlate nici măcar de cei ce se considera familiari. Cei care le-au explorat conştient s-au înarmat cu date şi verificări multiple, cu ghidări şi protecţii.

De altfel, a trăi inconştient sau a trăi conştient sunt două lumi TOTAL DIFERITE, cu aparenta doar a similarităţilor. Pentru ca, de fapt, nimic nu este ceea ce pare a fi. În timp ce majoritatea, apropiindu-se de un om se şi imaginează în faţa unui posibil concurent/competitor într-un domeniu sau altul (mai frumos/deştept/bogat/iscusit etc), eu mă întreb doar, total deschis: „prin acest punct de conştiinţă/dumnezeu, ce

anume provocare/dar mi se face”? Provocarea eu o consider o invitaţie la a coerea ceva împreună (de regula o stare îmbunătăţită, un nivel de confort/sănătate), iar dar, orice – de la un zâmbet în sus!

Oricum, nici „eu” nu sunt ce par a fi, deci ştiu ca NU EU FAC ci ca PRIN MINE SE FACE, desigur orice. În acest mod şi DOAR ÎN ACESTA de a procesa date, impersonal total, fără mize şi preferinţe, experienţa mea va fi deosebita şi confortabilă. Desigur îţi doresc înţelepciunea de a experimenta diferenţa de exerciţiu de viaţă care apare când schimbi pe „eu fac” cu „prin mine se face”, în conştiinţa care tu eşti! PERMITEREA, despre care se mai citeşte pe ici/colo nu se referă la a admite în experienţa, lipsit de discernământ, a oricărei manifestări, ci a permite Sursei să se manifeste, atât prin tine cât şi prin ceilalţi. Starea de ATENŢIE ŞI DISCERNĂMÂNTUL vor face ca viaţa să devină mai degrabă un dans, un sport elegant. De fapt exista o tendinţă de a se interpreta tot ceea ce s-a spus ca înţelepciune, la nivelul psihologic.

Este evident că nu s-a înţeles ca ATENŢIA este instrument de creaţie/aducere în manifestare. Nu s-a înţeles ca ATENŢIE = ENERGIE!!! Ca atare nimeni nu poate doar observa ceva, câtă vreme nu ştie să fie COMPLET DETAŞAT fata de obiectul/subiectul observării. Cei specializaţi în manipulare cunosc foarte bine asta, folosind-o cu profesionalism. A nu da atenţie unui aspect/obiect/subiect este echivalent cu a nu da apa unei plante: se usucă! Este motivul pentru care medicina va invita la PREVENŢIE (= atenţia dusă la a crea boala), iar înţelepţii va sfătuiesc nu numai să lăsaţi corpului dreptul de a se autoechilibra/armoniza/ vindeca singur, fără ca voi măcar să-l mai „observaţi”.

Oglinda întotdeauna vă va fi duşman! În ea vă criticaţi cel mai ades defectele aparente, pe care le măriţi cu fiecare „nevinovata” observare. Mai ales ca… nu va vede nimeni!!! Ce leapşa e acolo, mereu!!!

Mare atenţie celor care se decid pentru variante naturiste, atât în prevenţie cât şi în tratamente. Nu exista

„obiectiv şi material”, este un univers virtual, în care doar conştientă faptului că administrezi PROGRAME, şi nu doar la nivel psihologic cum se crede, te poate scoate! Degeaba mănânci morcovi ca să slăbeşti, cauza nu este în alimentaţie, ci în programele derulate inconştient sau subconştient. Şi subconştientul este cumva o fugă de răspundere, deoarece dacă eşti ATENŢIE mereu în ACUM, nu are când şi cum să se manifeste. Pot pretinde ca subconştientul mă îndeamnă să fumez, dacă vreau să mă mint. Dacă însă vreau să fiu cinstit trebuie să recunosc că fumez, conştient de ceea ce eu aleg, din pura bucurie a experienţei. „Eu şi cu Tatăl una suntem” exact asta încearcă să ne spună: cele două nivele de inteligenta au fost reunite în FUNCŢIA TATĂLUI, nivel pe deplin conştient. Miracolele a-par doar când nu eşti sabotat de… propria laşitate sau neatenţie!

Neville şi nu numai cauta să coboare în subconştient programele dorite, înlocuind vechile programări, adică recomanda alegerea unor experienţe cu gust mai plăcut. Desigur este un nivel preferabil, decât cel de a fi veşnic efect/victima a unor înregistrări vechi, multe înscrise de alţii. Dar este şi el o parţialitate. Prin acest tip de intervenţie tu chiar crezi că îţi cunoşti conştient interesul experienţial, ori nu este aşa. Acolo de fapt se fortifica o poziţie egotica, în care o preferinţă PERSONALA este posibil să te îndepărteze de la lecţiile venit să le înveţi. „Jocul vieţii” abordează subiectul puţin altfel, acceptând ca tu chiar e foarte posibil să nu-ţi cunoşti interesul. Exista şi scrieri mai vechi, cum ar fi „Viaţa Impersonala”, care au un cu totul alt mod de a vedea lucrurile. Acolo autorul – necunoscut de altfel – îţi explica cum, de fapt, TU NU EXIŞTI!

Interesant este ca, poate nu şi surprinzător, cu cât s-a avansat în timp cu atât mai mult viziunile egotice au căpătat teren. Chiar şi în rândul autorilor aparţinând unor culte. Tendinţa este să credem că nu exista un nivel de inteligenta care a creat totul, ca totul este rezultat al întâmplării, chiar dacă s-au făcut calcule foarte

matematice despre probabilităţi, în acest sens. Şi, deşi experienţa individuala din ce în ce mai mult ne demonstrează fiecăruia ca întâmplare NU EXISTA, acceptarea în conştiinţă a unui nivel de inteligenta superior este o provocare pentru mulţi. Am ajuns să recomand din ce în ce mai mult celor aflaţi pe un drum conştient, ca în momentele lor de criza/inconştienta să-şi pună una din întrebările: Exista întâmplare? Dumnezeu exista?... Astea chiar au darul să te scoată din pretinsa criza/joc inconştient.

De fapt ar fi util să devenim conştienţi de faptul ca energia este o constanta în acest univers. Ea a şi fost măsurată, în mai multe moduri. Un cercetător japonez afirma în urmă cu mai bine de un deceniu ca a calculat ca fiecare cm. Cub din univers deţine un potenţial de 800.000 ev, dacă reţin eu unitatea de măsură corect. Indiferent locul din univers.

Ceea ce pe mine mă interesează este faptul ca, pentru a apărea o manifestare, este necesara o informaţie, iar pentru ca aceasta să existe e nevoie de o inteligenţă creatoare. Aşa iau naştere infoenergiile şi aparenta obiectuala, aparenta fizicalitate. Condiţia pentru ca o fizicalitate să apară este şi aceea ca elementele create să aibă aceeaşi frecventa. Altfel ar trece unele prin altele, spaţiul fiind 99, 9999%. Ceea ce, de fapt, se şi petrece uzual. Sunt permanent „cu noi" realităţi şi infoenergii vibrând în frecvente superioare şi pe care nu le putem percepe decât în condiţii limitate. Ele trec prin aparenta noastră fizicalitate sau... ne pot şi locui. Unele animale le percep şi chiar şi copiii, nu rareori.

Dar nivelele de inteligenta capabile să informatizeze energia sunt destul de multe. Iar noi nu suntem întotdeauna conştienţi nici măcar de faptul ca gândul, conştient/inconştient creează. Şi celula este un nivel de inteligenta. Şi ea informatizează energia şi da naştere la diferite substanţe. Glanda pineala este şi ea un nivel de inteligenta, mai exact un nod sau releu de traducere de informaţii. Funcţie de modul cum ea lucrează/vibrează noi

percepem „lumile”, atât cea perceputa ca fizica, cât şi alte dimensiuni vibraţionale. În funcţie de cum percepe, transmite la rândul ei semnale în întregul sistem endocrin. Astfel „reglează” şi armonizează vehiculul nostru de conştiinţă pentru interacţiunea cu acest plan vibraţional.

Aparent toţi suntem oameni, dar este ca şi când ai spune că ai o cutie de conserve luata dintr-un market, fără eticheta pe ea. Diferenţa nu este cu nimic mai mică decât a te aştepta la fasole cu cârnaţi şi a descoperi… compot. Totalitatea nivelelor de inteligenta prelucrând date dintr-un om face ca rezultatele prelucrărilor să fie deosebit de diverse. A pretinde la infinit ca omul este doar o înşiruire de organe care pot fi peticite şi înlocuite sau reasamblate este cizmărie curata. Este suficienta o umbră de emoţie şi maşinăria umană nu mai e de recunoscut. Sau un simplu gând. Nu mai vorbesc de modul cum se schimba, uimindu-se singur, cel care apuca să mediteze. De la relaţia cu propriul somn, percepţii şi relaţiile cu mediul, nimic nu mai rămâne la fel.

Ne îndreptăm categoric către un alt nivel al experienţei umane. Nu am nicio îndoială despre asta, o constat zilnic prin multe observaţii. În mod limpede se va schimba nivelul de atenţie, conştientă, relaţiile interpersonale şi cu mediul, paradigma de gândire în ansamblu, responsabilitatea individuală, se vor diminua iluziile, iar cauza îşi va regăsi poziţia fireasca, în interior. Experienţa va rămâne în mod conştient la periferie şi nu va mai fi considerată cauza. Cel puţin eu aşa vad deja.

Individual sunt experimentate străfulgerări de interdimensionalitate, punctul zero sau alte aspecte, menite toate a ne face atenţi cu adevărat. Prea am crezut în materialitatea acestei lumi şi în regulile ei „obiective”… un dram de îndoială, pe ici pe colo, ne face cu adevărat… realişti! Pentru ca încă ne imaginam ca libertate înseamnă, eventual, să facem sex cu mai mulţi. LIBERTATEA, în adevăr, înseamnă un maximum de responsabilitate. Imaginează-ţi că ai o hartă, care brusc devine… foaie albă! Responsabilitatea înseamnă să o redesenezi tu, ştiind ca

funcţie de ce ai imaginat creezi acel teritoriu! Şi eu cred că vom trece prin acel punct!

Cartea asta îşi propune să te ajute să te mai eliberezi puţin. Nu că aşa am vrut un EU, care crede-mă ca nu prea mai exista de mult, ci pentru ca… aşa TREBUIE! Afurisit cuvânt asta! Nimănui nu-i „place”, dar zău că nu exista întâmplare! Şi, dacă ea nu exista, înseamnă ca…” trebuie” exista! Pare logic, nu?

Ne întrebăm de eoni probabil, deşi chiar nu cred că o facem decât din minte, cine suntem şi ce rost au toate astea… Pe undeva sunt sigur că am ştiut ÎNTOTDEAUNA, nu s-ar putea altfel, doar ca… trebuie să fii tare treaz ca să şi recunoşti! Iar trezirea asta… nu era chiar „scopul” jocului. Pentru ca „scopul” era chiar… jocul! Să devin ceva mai explicit în ceea ce priveşte aceasta viziune: Imaginează-ţi ca…

Ar exista un punct de inteligenta creativa, capabila deci să producă o MANIFESTARE. Să-i zicem Sursa sau Dumnezeu! Prefer Sursa deoarece… chiar asta este! Dumnezeu deja se poate bănui că are foarte multe şi incerte atribute/atribuţiuni. Sursa doar… emite! Ce emite? Ca să emiţi ceva se presupune că eşti/ai energie. Ca să emiţi coerent înseamnă să ataşezi şi informaţie. Pe acest principiu se şi bazează pretinsa încercare de a detecta „civilizaţii extraterestre”. Deci Sursa emite coerent, inteligent. Ce poate emite inteligent, pe lângă „purtătoarea energetica”? Fundamental… orice, evident! Dar ca în orice relaţie, o emisie presupune că ar exista şi un… adresant, cunoscut/necunoscut! Cred că exact în punctul ăsta lucrurile devin neclare pentru orice „cercetător” al Creaţiei!

S-a formulat însă ca „viaţa e vis în mintea lui Dumnezeu”…oare nu chiar aşa o fi? Se spune ca noi suntem puncte de conştiinţă/dumnezeu… oare nu chiar aşa o fi?! Se spune ca „suntem creaţi după chipul şi asemănarea”…oare nu e logic? Se mai spune că nu suntem separaţi, ca UNA suntem! Toate multele ce se spun mie îmi apar ca seamănă cu un mine jucând şah, la ambele capete,

cu ambele culori! Care „mine”? Pai câţi „mine” ar putea fi? Dacă eu m-am decis ca, în vis, să mă joc cu mine, înseamnă că îmi imaginez, simulez ceva! Dacă vreau să complic jocul, pot crea mai multe variante de „eu” jucându-se cu „mine”. Creez un patern şi îl repet. Oglindiri! Fractali de oglindiri! Ca jocul să se complice, în patern bag şi o variabila oarecare! O pot defini ca libertate de alegere!

Dacă „jocul/visul” e infinit, atunci paternul iniţial plus variabila, constituindu-se într-un nou patern, pot apoi să alcătuiască foarte diferite forme… fractalice! Cartea asta îşi propune să ne familiarizăm cu această ipoteză, plimbând diferitele experienţe care au fost obţinute prin ipoteza propusa, ca să vedem dacă e posibil să se confirme. Formulat mai exact ar suna aşa:

Vad ÎNTREAGA CREAŢIE ca pe un imens simulator, în care fiecare experienţa îşi găseşte atât participanţii cât şi locul de joc în oglindiri ale inteligentei universale.

Dacă exista acest ADEVĂR, atunci noi chiar ne putem găsi liniştea! Atunci chiar putem înţelege şi accepta ca totul ESTE SURSA, ca noi toţi UNA SUNTEM! Pentru asta ar trebui să analizăm puţin paternul iniţial – probabil IUBIREA LUI DUMNEZEU PENTRU CREAŢIA SA – şi variabila LIBERTATEA DE ALEGERE.

Dacă ar fi emis doar iubirea, nu ar fi putut exista un joc, ci doar un câmp de infoenergie, constant şi coerent. Dacă m-aş aşeza la o masă de joc şi doar as privi piesele, din ambele părţi, cel mult as putea să obţin infinite mese de joc, la care nimic nu se petrece! Cu atât mai mult cu cât IUBIREA ESTE PACE, ARMONIE! Nu conţine un „dinam”! Ceva trebuie să asigure atât dinamica cât şi… surpriza jocului. Ca atare „alegerea” presupune ca mut piesele! După ce considerent? Pai după paternul obţinut din paternul iniţial, plus variabila/alegere! Obţin deci nişte variante oglindite, dar probabil nu perfect. ALEGEREA asigura… imperfecţiunea! Ca atare… jocul!

Baiul – care desigur NU E BAI – este ca din infinite paternuri repetate, alegerile au produs variante de joc şi „personaje” destul de diferite în raport cu paternul iniţial

şi… era firesc să fie aşa! Cu cât jocul s-a diversificat, au apărut formaţiuni fractalice de diferite asemănări… rezonante! Cu cât jocul a continuat, cu atât alegerea a creat noi variante. Îndepărtarea fata de varianta iniţială consideram noi acum ca a dus la coborârea experienţelor către… uitarea paternului iniţial. Ne rătăcirăm între atâtea variabile.

Acum spunem/ştim ca noi toţi SUNTEM IUBIRE, doar ca alegerile ne-au dus de multe ori în… aparenta anulare de Sine! Desigur aşa ceva nu este posibil, paternul iniţial a rămas neschimbat şi se găseşte în fiecare oglindire, doar variabila e mult diferita! Putem echivala variabila cu personalitatea? De ce nu? Cu cât variabilele au ponderea mai mare, cu atât personalitatea este mai pregnanta, dar aia nu înseamnă ca paternul iniţial nu este acolo. Şi el, desigur, ESTE DUMNEZEU!

Fiecare oglindire este însă Creator. Creează contexte şi conjuncturi noi de joc. Ele sunt mai armonioase sau mai puţin, funcţie de ponderea… variabilelor, în oglindirea Creatoare care a radiat/emis/creat acel context. Desigur se creează, pe principiul oglindirilor, fractali, care apoi se stratifica. Aceasta stratificare da naştere la vibraţii diferite, fractal sub fractal atenuându-se! Imaginea de ansamblu care ACUM mie îmi apare este cea a unui simulator foarte complex. Complexitatea rezida din faptul ca fiecare oglindire este Creatoare şi a creat contexte experienţiale/de joc. Dacă adăugăm uitarea, rezulta o… ILUZIE A UNEI REALITĂŢI. Care realitate? Desigur cea experienţială! Care experienţa? Desigur cea în care te afli… prins!

Exista o logică a existentei acestui Simulator, aflat în Mintea Universala? Desigur, şi exista multe! În cuprinsul lui acum se poate experimenta practic orice! În primul rând pentru ca acolo ORICE OGLINDIRE ESTE… după chipul şi asemănarea! apoi deoarece deja au fost create o infinitate de contexte şi conjuncturi experienţiale. Ele deja SUNT! Aici Neville te învaţă că poţi alege să te muţi dintr-o experienţa în alta. Şi desigur are dreptate! Doar ca… nu

foloseşte decât la… gust pe limba! Oricum este o virtualitate în mintea Universala, chiar dacă are aspect de „realitate” fizica… care Fizic?

Implicaţiile însă sunt multe, dacă ne pare verosimila viziunea. În primul rând devine limpede ca… nimeni nu se poate naşte şi nici muri. Apoi tot „dramatismul jocului” dispare ca prin farmec! Unde e loc de drame? Tot ce a fost creat este desigur o iluzie contextual/conjuncturala, o poveste. Totul a fost „inventat” în Simulator şi desigur pare foarte veridic, doar a fost creat şi perfecţionat continuu de… dumnezei creatori, nu? Toţi participanţii la joc sunt fundamental sfere de infoenergie, care se percep conform utilităţilor Simulatorului ca fiind ceva: oameni! Dacă iau fiecare electron care anima calculatorul meu şi îl îmbrac (alfanumeric desigur) într-un costumaş, voi obţine în integrate povesti de speriat! Probabil memoriile ar putea fi dormitoare, mă gândesc! Tranzistorii desigur… porţi simple, uşi de acces! Diodele probabil indicatori rutieri? Ne mai jucam?

Din experienţa mea de „electron îmbrăcat alfanumeric, pot însă spune ca, dacă faci abstracţie de cât poţi de multe „realităţi contextual conjuncturale” – ca „neinteresant” ar spune un bun prieten –, atunci evoluţia ta prin tranzistori şi integrate devine mult mai fluenta. Cu alte cuvinte ieşi mai uşor din… hipnoza! Adică din uitarea de Sine. Sau altfel spus, partea aleatoare adăugată se diminuează. Ponderea paternului iniţial creste! Pretenţios spus: SE REVELEAZĂ SINELE!

Dacă ACUM mă întorc la Kybalion, mă sprijină în ipoteza sau mă contrazice? Pai Legea Mentalismului spune ca totul este Spirit, iar cea a Corespondentei ca… aşa cum e în calculatorul de jos este şi în afara lui (sus)… Nici fizica cuantică nu mă contrazice când spune ca o realitate ia naştere în momentul în care este privita! Cel puţin un… eu, aşa vede! Sunt absolut de acord să îmbrăcăm electronii cu orice „hăinuţe” vreţi, sunt de acord şi cu poveştile care pot lua naştere din călătoria lor contextual conjuncturala prin porţi şi relee şi memorii, cu condiţia sa nu facem

drame! Ba chiar şi pasiuni pentru drame! Pentru ca aia chiar înseamnă că am uitat de „Sinele nostru”, simpla oglindire a Sinelui, la care a fost ataşată o variabila aleatorie.

Este adevărat (în parţialităţi desigur) că ne ducem hipnotic toată ATENŢIA CREATOARE exact în acea variabila. Desigur atenţie = energie şi desigur ce hrăneşti nutreşti! Haios este ca pretindem că ne vrem Sinele revelat, în timp ce organizam cursuri şi studiem exact atribute ale acelei parţi, care e doar destinata întreţinerii jocului! Vindecam subconştientul… care subconştient? Iertam… pe cine/ce? Nu este o perspectivă interesanta?

TOT ceea ce credem că ştim este de fapt constituit din simple povesti spuse noua de către… cineva. Suntem şase miliarde… de oglindiri!? I-ai numărat tu? Dar chiar şi tu, tu exişti? Eu exist crezi? Eşti convins? Ţi-ai tăia tu… mana virtuala de sfera de infoenergie?… Pământul exista? Ne dam cu fundul de pământ despre existenta extratereştrilor… să fim serioşi, dacă îi inventam desigur vor exista… sfere de infoenergie… îmbrăcate diferit! Ca şi sfinţii sau mai ştiu eu ce altceva! Suntem într-un joc infinit, cu infinite povesti „reale”, aşa cum real este orice vor muşchii mei imaginari pe monitorul ăsta, care şi el exista, în proporţie de 100/99, 9999… Suntem vis în vis în vis… eşti sigur ca azi-noapte nu ai „murit”? Dovedeşte-ţi! Poate ai trecut în alt nivel al visului, poţi fi sigur?… cum e sus e şi jos, nu uita!

Înţelepţii au repetat mereu: „nu da scop vieţii, viaţa ESTE SCOP”…Alţii au formulat să nu îi cauţi sensul căci… nu are niciun sens. Dar jocul, da, este fascinant!

Un exemplu viu este exact ceea ce „eu” păţii exact acum, scriind acest pasaj. Ca şi la prima carte scrisa acum… mulţi ani, Sursa se vrea prezenta creativ, ca atare mă atenţionează despre asta în moduri foarte şocante, tehnic. Urma sa petrec cu nişte prieteni câteva ore la o cafea, dar un gând mi-a spus că pot să lipsesc şi să utilizez timpul mai corect, adăugând câteva pagini aici. Mi-a părut un gând armonios şi am rămas să scriu. Desigur câteva

idei s-au aşternut, erau şi interesante şi corect explicate şi suficient de multe. La mine, când se scrie prin mine, eu uit desigur imediat, încredinţat fiind ca „hârtia” îşi face datoria. Ca atare am doar vagi amintiri despre pasajele anterioare.

S-au adunat apoi prietenii, pentru meditaţia zilnica şi eu am închis Word-ul. Desigur salvasem şi eu, iar programul oricum salvează… Între timp mi-au povestit că au venit la cafea şi prieteni pe care nu i-am văzut de ceva vreme, care au regretat că eu nu eram. Desigur mi-aş fi dorit să-i revăd şi eu.

Dimineaţa am deschis cartea, să continui. Am trăit sentimentul că sunt în altă lume. TOT ceea ce eu adăugasem în intervalul cu cafeaua, dispăruse. Şi, ca să fie şi mai „şocant”, în baza experienţelor de la prima carte, – când inclusiv copila mea de câţiva anişori pe atunci mi-a restartat calculatorul în timp ce scriam şi alte câteva aventuri similare – mă „asigurasem” printr-un program de sincronizare cu un „Cloud”, că va exista o copie de siguranţă, altundeva decât pe propriul calculator. Copia exista, desigur, dar NU ŞI PASAJUL adăugat în acel interval.

În asemenea situaţii trăieşti sentimentul că ai plecat de la Bacău, să zicem, te-ai oprit să înnoptezi la Predeal, şi dimineaţa, cu bocancii plini de noroi de la Predeal, te trezeşti la… Bacău! Desigur au urmat încerc-ari de recuperare text, atât făcute de mine cât şi de un bun prieten aflat în vizita, meşter în calculatoare: imposibil de găsit vreo urma, pe hard. Concluzia care se impune este că am fost atenţionat despre non-aliniera demersului meu, considerat just de mine, dar care a avut consecinţă neîntâlnirii, regretata de ambele părţi. Despre asta povesteam puţin mai sus, putem face alegeri contextual/conjuncturale, doar ca rezultanta nu e musai să fie un succes experienţial, dacă nu este şi aliniat demersul. Posibil ca, dacă întâlnirea se producea, ar fi putut apărea oportunităţi de coereere/variante joc suplimentare, pe care Sursa sa le fi urmărit şi eu le-am blocat! Acum cu greu as

putea reconstitui ce scrisesem acolo… Ca un plus de informare corecta: nu anunţasem pe nimeni despre faptul ca nu vin, considerând lipsit de importanta să fac acest lucru. Bănui ca aceea a fost dizarmonia…" penalizata"!

Revenind, îmi amintesc vag ca încercasem să povestesc cate ceva despre aparenta obiectivitate. Chiar vă invit/invitam la un experiment, urmărit de mine de foarte tânăr.

Luaţi un aparat foto şi invitaţi trei fotografi, rugându-i să vă pozeze din acelaşi loc, cu aceeaşi camera, aceleaşi reglaje şi condiţii de iluminare, iar voi rămâneţi în exact aceeaşi poziţie. Ceea ce ar fi util experimentului ar fi ca cei trei să aibă raporturi cât mai diferite cu voi, ca persoana. Unul să vă fie prieten apropiat/iubit/iubita, altul un indiferent şi un al treilea, dacă s-ar putea, unul din cei ce nu va agreează prea mult. Rezultatul vor fi trei poze ale altui chip. Pentru ca „poza" nu este altceva decât o co-creaţie, ea fiind rezultatul condiţiilor aparent obiective/tehnice îmbinate cu sentimentele proiectate între cel ce „observa/fotografiază" şi cel fotografiat. Ba mai exista şi un al treilea, care intervine şi el în coerearea acelei imagini: voi, cel care „acum priveşte/observa" propriul chip… pozat, având un sentiment în raport cu… poza. Pare ca aici ciclul de „creaţie" declanşat de un… declanşator fotografic se încheie: fals, partea complexa abia acum urmează. Sentimentul vostru declanşat/generat de poza aceea nevinovata va fi baza de pornire pentru. Viitoarea voastră „imagine de sine", aia aparent obiectiva. Totalitatea „impresiilor" emoţionale declanşate de vederea acelei imagini declanşează procese care, în sistem avalanşa, nici nu vă puteţi imagina unde vă va duce experienţa. Este suficient să declanşeze frustrări. Dar. Pentru cel conştient, nu va genera nimic sau va alege ce să genereze.

De pe la paisprezece ani sunt fotoamator, deci chiar ştiu ce spun. Întotdeauna pozele făcute de mine au declanşat sentimente de apreciere în cel fotografiat, ca atare nu am fost ocolit… ca fotograf. Desigur pentru ca eu

iubesc oamenii şi se pare că Aşa a fost mereu.

Ţin minte, ca observaţie similara, ca pe vremea când eram elev la arte plastice, unele portrete semănau foarte bine cu modelul care ne poza, în timp ce altele nu îmi ieşeau deloc. Pentru ca un portret să semene cu modelul, era necesar ca între mine şi el să fi existat un dialog. Dacă nu ştiam nimic despre el şi tăcea, nicio şansă! Dacă în schimb existase o minimă relaţie, putea fi apoi recunoscut de oricine. Sau măcar să fie deschis spre dialog. Atât de „obiectiv" este cam totul.

Partea cu adevărat „haioasa" în acest joc virtual INFINIT, numit de majoritatea „viaţa mea", este ca pretinsa viaţa este „controlata" prin inconştientă, exact de către cele mai „nevinovate" articole, cum ar fi. Oglinzile. Dacă credeţi cumva ca „viaţa voastră" este rezultatul nu ştiu căror construcţii logice, mai insistaţi în aprofundare. Cu cât veţi insista, aproape indiferent dacă sunteţi în „hăinuţe" de bărbat sau femeie, viaţa vă este rezultat al… imaginii din oglinda. Poate părea aberant ce afirm acum, dar viaţa nu s-a bazat pe şcolile urmate, nici pe altceva mai „substanţial", ci pe Imaginea din oglinda.

Zilnic aţi consultat-o, conştient/inconştient, măcar de câteva ori. Exista pretenţia ca Ea nu vă minte! Desigur doar pretenţie, pentru simplul motiv că nu am văzut om să se privească în oglinda cu chipul lui din acel moment. Toţi se apropie de oglinda cu o grimasă, pe care o au pregătită special pentru. Privitul în oglindă. Cu cât pare mai superficiala consultarea oglinzii, cu atât mai evidenta – unui observator – îi apare grimasa pe care respectivul şi-o montează pe fată. Şi mai ciudat este ca, de-a lungul anilor, grimasa „evoluează! Ea se străduie să fie aceeaşi dar… desigur nu reuşeşte. Grave însă sunt complexul de sentimente generate de fiecare privit în oglindă. Majoritatea sunt din categoria criticisme. Sunt de fapt reacţii emoţionale declanşate de virtuale comparaţii cu Orice imagine preformata despre… frumuseţe. Iar emoţiile sunt instrumente de creaţie… inconştientă! Zilnic v-aţi creat şi recreat o „imagine de sine" /sentiment-emotie

inconştient creatoare de… context experienţial. Aproape niciodată nu am văzut om să se privească în oglinda şi să plece cu un sentiment de apreciere către experienţa, oricare ar fi fost acea experienţa. Cel mult de acceptare. Amăruie. Ce experienţa vreţi apoi să rezulte?

Sunt oameni conştienţi, care chiar au studiat tot felul de modalităţi sofisticate de manageriere a gândirii proprii, care totuşi nu pot să „vadă" rolul oglinzii în propria „imagine de sine"…La fel este şi cu pozele. Diferenţă exista şi este data de… aportul creativ, dar şi acela… conştient/inconştient, al celui care face poza. Poţi reconstrui un om din temelie doar fotografiindu-l, dacă eşti pe deplin conştient. Dar îl poţi şi demola. Nimic nu este… ceea ce pare a fi, vă asigur!

În ADEVĂR, acest minunat joc virtual poate fi deosebit de simplu şi de armonios. Ar exista câteva „condiţii" de îndeplinit, pentru asta. Funcţie de importanta, le voi parcurge în continuare.

Cea care mie îmi apare a fi cea mai cuprinzătoare, este conştientă faptului că NU EXISTA REALITATE OBIECTIVA, după cum nu exista nici ceva care poate fi numit MATERIE. Putem considera lejer ca ceea ce denumim VIAŢA este mirajul care se naşte în cel mai performant Simulator imaginabil, exact ca pe un monitor infinit, tridimensional deci cu proprietăţi de hologramа, şi în care fiecare punct deţine şi informaţia întregului. Nici nu ar putea fi altfel într-un univers mental, Vis în mintea lui Dumnezu, în care suntem. Parte.

Verosimilul, aparenta perfecţiune capabila sa inducă starea de hipnoza, este evident urmare fireasca atât a „mediului virtual" în care se desfăşoară jocul, cât şi a instrumentelor de creaţie său. Manşelor/comenzilor aflate în Simulator. Desigur, ca participant la joc ai putea spune ca". curgi cu viaţa", dar te minţi doar, având în vedere ca „comenzile" nu ai cum să le eviţi. Cel mult poţi pretinde că nu le atingi, doar ca practic aşa ceva NU SE POATE! Este şi motivul pentru care, corect se afirma ca şi nonacţiunea este tot acţiune. Pentru ca în viaţa/Simulator, comenzile

sunt alcătuite EXCLUSIV din totalitatea stărilor/emoţiilor/sentimentelor/gândurilor. Cine încă crede ca imaginea de pe monitor se va schimba dacă foloseşte o guma de şters sau un creion, va trebui să se mai frece la ochi! Manife (st) – starea nu este decât o proiecţie pe acest monitor „gigant" a unei pretinse realităţi experienţiale, generate exclusiv de instrumente „cauzale", adică cele enumerate mai sus… CUM E SUS, AŞA ŞI… JOS! Kybalion! (Gigant este în ghilimele deoarece şi el aşa… pare, în percepţia fiecăruia. Nu ca chiar ar fi!)

În ciuda faptului că AŞA ŞI ESTE, sau poate cu atât mai mult cu cât, Legitatea care mie îmi apare a fi chiar şi deasupra enunţurilor din Kybalion este ARMONIA. Kybalionul doar enunţa nişte principii de bază găsite în Creaţie, pe când ARMONIA este, după percepţia" mea", Lege guvernând Creaţia.

Ceea ce nu intenţionez eu aici să fac este să dau sentimentul ca VIAŢA, aşa cum e perceputa de fiecare dintre „noi", nu ar fi foarte importantă. Tocmai prin Legea Armoniei

ESTE IMPORTANTA. Responsabilitatea REALA şi nu imaginara, intervine abia când ai devenit cu adevărat conştient/treaz. Pana atunci îţi imaginezi că ai avea tot felul de iluzii ale responsabilităţii, derivate din parţialitatea nivelului de joc. Ca PUNCT DE CONŞTIINŢĂ nu tu eşti cel care te-ai creat. Oi fi eu jucător de şah la ambele capete, dar ca jocul să fie, nu poate dispărea de pe tabla de şah prezumtiva niciuna din piese! Fiecare dintre punctele de conştiinţă care suntem are FUNCŢIA lui în Creaţie, pe care NU EL ŞI-A DAT-o! TOŢI UNA suntem, doar funcţia diferă. Iar PREZENTA în joc, ca şi FUNCŢIA, nu sunt finite!

De altfel, în întreaga Creaţie, funcţia creează… organul! Indiferent la ce ne referim. Altfel spus, „nevoia" de joc/în cadrul jocului, creează forma de manifestare a acelui nivel de experimentare. Forma se creează destul de simplu DACĂ utilitatea în joc este „reala". Şi în calculator e la fel. Dar şi în afară. Dacă am avut „nevoie" sa

experimentam jocul de tip 3D, am creat toate utilităţile necesare ca acest joc să fie operaţional/coerent. Aici se poate include absolut orice, de la vehiculul nostru/corp fizic, pentru aceasta dimensiune vibraţionala şi până la roata sau avion, de la funcţiile şi organele corpului la pădurile de Brad sau florile de pe câmp.

Interesant şi IMPORTANT este de remarcat ca niciun punct de conştiinţă nu poate crea nimic deasupra nivelului de care EL ESTE CONŞTIENT, şi/sau în vibraţie superioara nivelului la care el vibrează! Un calculator este gândit/proiectat de un anume nivel de conştiinţă, este apoi programat de un nivel mai puţin „pregătit” am zice noi, iar în final este folosit de către un utilizator care chiar habar nu are de nivelele de „pregătire” ale celor care i-au facilitat experienţa. Puteţi asimila „pregătire” cu conştientă/vibraţie, chiar relative fiind.

Chiar şi „eu”-l care aparent scrie această carte nu o face de capul lui, ci corespunzând unei nevoi a jocului, menit să treacă pe alt nivel acum. Îmi puteam irosi timpul în felurite alte moduri, mult mai „plăcute”, dacă ar fi fost să fiu. Întrebat! Am o partenera drăguţă şi inteligenta, care acum se strecoară pe lângă mine, înţelegând că nu mă joc conform unei „vreri” proprii. Armonia ca Lege, dacă nu este respectata, are în ciclul cauza/efect urmări experienţiale nu tocmai „plăcute”, ca gust pe limbă. Iar indicatorul „gust pe limba” experienţial este cel mai fidel indicator că eşti/nu eşti aliniat în modul cum te poziţionezi, dinamic, în Creaţie! Poţi face oricâtă filosofie/filozofeala vrei, dacă acest indicator semnalizează acut, este indicat să faci rapid corecţiile necesare unei realinieri, altfel generezi şi mai multă dizarmonie, care de la un punct devine dificil de gestionat. Cu cât eşti mai conştient, cu atât devii mai responsabil de posibilele nonalinieri. Afirmaţia se găseşte, sub alta forma desigur, şi în Biblie. Bănuiesc ca şi în alte multe locuri.

ARMONIA este cel mai uşor de înţeles, în mod grafic, din Floarea Vieţii. Simbolistica ne poate ajuta mult în procesul de înţelegere/acceptare a CEEA CE ESTE!

Floarea vieţii te face şi RESPONSABIL, ca CENTRU AL UNIVERSULUI CARE TU EŞTI, dar te învaţă în acelaşi timp poziţionarea utila în relaţionările experienţiale. Echidistante! Contemplând-o atent vei înţelege ca orice „al meu” o deformează, creând tensiuni relaţionale, indiferent dacă te referi la poziţionări fata de obiecte sau fiinţe. Apoi te ajuta să înţelegi noţiunea de patern, ca şi de fractal. Te ajuta să „vezi” şi cum ia naştere complexitatea experienţială. Dacă o singură relaţie este încordată, în mod logic floarea vieţii care TU EŞTI devine deformată, dizarmonioasa şi evident nu se poate alinia unui context armonios de alte formaţiuni, echilibrate. Ca atare nu poate intra ca patern în compoziţia unui fractal coerent. Logic, nu?

Noi încerc-am să credem că tensiunile noastre „interioare” ne privesc doar pe noi, ca sentimentele şi emoţiile vehiculate ne afectează doar pe noi, că suntem separaţi de ceva/cineva/restul, dar asta e doar o aiureala de percepţie. În armonia Florii Vieţii care EU SUNT, tu eşti parte! Figurezi la intersecţia a două cercuri, ca punct de conştiinţă. Dacă tu nu accepţi o relaţie detensionata cu mine, centrul florii care EU SUNT, atunci tu mi-o deformezi printr-o relaţie neînţeleasă/neacceptata ca echidistanta/tensionata cumva. Obligi experienţa colectiva la o tensiune DE CARE TU DEVII RESPONSABIL, fie că eşti sau nu conştient. Este şi motivul pentru care EU AM DATORIA FATA DE EXPERIENŢA MEA, ca să fac toate demersurile utile pentru a te ajuta să devii la rându-ţi conştient! Nu o lua ca moft pentru ca, logico/matematic, este o necesitate şi nu o ambiţie personala! îi sigur însă ca dacă eu nu voi reuşi să te ajut, prin nealiniere tu singur te condamni la un ciclu cauza/efect menit să te corecteze ca înţelegere/percepţie/ poziţionare şi în final… acceptare. Nu un „eu” şi niciun „tu” nu suntem autorii acestui joc, doar participam la el, în baza regulilor NU DE NOI făcute! Suntem DOAR puncte de conştiinţa în mintea universala/Dumnezeu, participam la un joc, al Lui/ei, nu „al nostru”, am îmbrăcat în ACUM diverse costumase.

Alfanumerice, pentru diversificarea jocului, dar NIMIC nu ne absolvă de nerespectarea Legilor.

As putea da zeci de exemple aici, dar unul foarte amuzant şi care se tot repeta are loc la meditaţia ochi în ochi, în special când participa o tânără fata, care meditează pentru prima dată. De regulă, experienţele interpersonale sunt minimale la aceasta „categorie" experienţială, şi în timpul meditaţiei „vezi" toate trăirile complexe care pur şi simplu îi zdruncina toate sistemele de credinţe. False evident! Şi mai „perplexa" devine când îi explici cu calm tot ce a trăit, este şocata ca ştii tot şi faptul că nu a fost decât. „iubire Christica". Evident ca, explicându-i-se, înţelege imediat – doar a experimentat – şi accepta evidenta ca fiind logica şi de bun simţ.

Nimeni nu e capabil să înţeleagă conceptual iubirea Christica ca fiind ceva. Viu! Nimeni nu leagă mental aceasta noţiune de noţiunea de VIAŢĂ sau de cea de ENERGIE informatizata. Dacă simte energie, mai ales dinamica energiei numita de indieni Kundalini, şi nu accepta explicaţii sau nu le primeşte, te trezeşti că eşti considerat satanist sau manipulator. Ţin minte o experienţă care a avut un farmec de excepţie, când o tânără fata, venita cu soţul, se aflau într-un cerc mai extins de meditaţie. Sensibilitatea ei aparte o făcea să seara ca o florica de porumb pe scaunul pe care medita. Secunda de secunda! Doar nivelul ei de percepţie a fost deosebit, dar experienţe de acest gen sunt destul de dese, majoritatea percepând doar o vibraţie/tremur. Cel care nu este pregătit să accepte încă iubirea Christica se va îndepărta de meditaţia ochi în ochi, invocând orice argument îi pare lui acceptabil. Este o meditaţie de comuniune, în care iubirea necondiţionată apare cu atât de mare claritate încât se impune. Şi. Sperie! Uneori! Încă!

Interesant DE OBSERVAT este ca atât FUNCŢIA cât şi EXPERIENŢA au întâietate înaintea organului sau experimentatorului. Cate ceva le face să pare mai importante, şi intuiesc că exista o logică în asta. Mintea universala nu de organ sau experimentator are „nevoie",

ele sunt doar mijloacele prin care îşi procura experienţa pe care şi-a propus-o! Intuiesc ca acesta este şi motivul pentru care „predarea” este atât de eficienta! Chiar şi noua, ca utilizatori, nu ne „pasa” ce subansamble alcătuiesc calculatorul, ce sistem de operare foloseşte, noi doar „vrem ceva prin el”. Deci, apare că aşa funcţionează Creaţia, indiferent dacă ne/nu ne convine! Am văzut calculatoare puternic virusate, dar care îşi făceau treaba propusa şi am văzut şi ecuaţii foarte parţiale de viaţă, experienţe foarte „virusate”, care totuşi îşi făceau menirea. De aceea acceptarea, exact aşa cum este, a orice/oricui, lipsit de judecăţi de valoare şi criticism, mi se pare o „poziţie” mereu aliniata intenţiilor Creaţiei. Ar corespunde poziţionării în Simulator echidistant fata de butoane şi comenzi, cu atenţia utila spre a nu declanşa procese al căror rezultat nu l-ai putea prevedea. Eşti la rândul tău interesat să înveţi să mânuieşti exact instrumentele utile experienţei tale, care oricum va fi şi aşa deosebit de complexa, pentru a-ţi mai permite şi gesturi/atitudini /emoţii/sentimente aleatorii.

Evident ca în Simulatorul VIAŢA ai chiar datoria sa îţi „muti fundul” experienţei, pe măsură ce îţi faci temele, către alte comenzi. Lecţiile odată asumate îţi dau vibraţia şi înţelepciunea de a aborda dificultăţi de alta anvergura. Totul este o provocare, altfel nimic nu ar avea sens. O experienţă nu are rost să fie repetată decât în procesul de conştientizare, pana aceasta a avut loc. Confortul pretins în visul minţii limitate ar fi echivalent cu un sfârşit oarecare, ori Creaţia nu cunoaşte sfârşit. După cum nici „evadări” din fata experienţei nu admite. Singura modalitate de Evadare este depăşirea prin înţelegere, care se face DOAR prin experienţa şi/sau conştientizare. Nu prin concept şi nu prin evadări în alte dimensiuni vibraţionale. Experienţa este AICI ŞI ACUM.

Mulţi încă meditează cu ochii închişi, parca dorind/sperând să iasă în acest mod din planul experienţei, uitând parca faptul ca întâmplare nu exista şi ei au totuşi aici un vehicul de conştiinţă/corp. Oare nu se întreabă ce

vor să obţină? Desigur e treaba fiecăruia, eu doar observ tendinţa. Fiecare orizontala vibraţionala în Creaţie are totuşi un set de legi. Ele pot fi parţial eludate, cu condiţia ca vibraţional să te găseşti la un nivel de vibraţie/conştientă superior. Este stipulat şi în Kybalion! Dacă cunoşti doar conceptual şi nu EŞTI ACEL CONCEPT, ATUNCI ASUPRA EXPERIENŢEI TALE VOR OPERA ÎN CONTINUARE LEGILE ÎN A CĂROR VIBRAŢIE EŞTI. Am cunoscut tineri care au înţeles conceptual totul, dar au fost şi din cei incapabili să vadă diferenţa între concept şi stare vibraţionala. Oricât de convins era că va zbura de la etajul 6, vibraţia nu i-a susţinut convingerea şi s-a ales cu o experienţă în şuruburi şi scaun cu rotile, conform legităţilor planului în care el chiar vibra. Este şi motivul pentru care doar gândirea pozitivă nu poate avea succesele scontate: nu îţi modifica şi vibraţia!

Instrumentele pentru creşterea vibraţiei sunt doar câteva, cer disciplina şi dedicare, cea mai blândă şi cu slabe rezultate fiind alimentaţia, apoi disciplinarea minţii, apoi rugăciunea/meditaţia/ meditaţiile foarte înalte şi puternice, terminând enumerarea cu sexualitatea conştientă şi înalt vibratorie. Ele se pot constitui în etape ale experienţei sau/şi instrumente complementare. Oricum, la nivele ridicate ale experienţei înţelegi ca atât meditaţia puternică cât şi sexualitatea înalta sunt exact acelaşi lucru şi le utilizezi simultan.

Experienţa devine cu atât mai confortabila cu cât este dusă la un nivel de conştientă cât mai ridicat şi este susţinută de o vibraţie pe măsură. Ele de fapt se intercondiţionează. La nivelele cele mai înalte începi să înţelegi ca experienţa NU ESTE A TA ci ca EA SE FACE PRIN TINE. Mijloacele prin care ea se obţine nu sunt mijloacele „tale” ci ale Sursei, iar tu nu poţi fi decât incantat că eşti parte a unui experiment atât de înalt, cu „gustul pe limba” aferent. Pentru ca şi tu, la un anumit nivel, faci parte doar dintre mijloace. Scopul experienţei tu nu ai cum să-l ştii, iar confortul este dat de PERMITERE. Oricum, nu intra în hipnoza care te invita să crezi ca ceva

este „pentru tine”. Desigur, ca parte a unui experiment înalt, vei beneficia şi tu, ca experienţa, de un gust pe limba armonios. Este cred beneficiul maxim pe care îl poţi avea. Dar, doar dacă nu te opui!

Calitatea noastră de creatori, după chipul, se cam rezuma la a crea contexte şi conjuncturi aliniate intenţiilor Creatorului. Oricum, dacă ceva nu este aliniat cu acestea, poţi irosi infinite mijloace şi timp, rezultatul va fi cel puţin nul, dacă nu mai „rău”. Experienţa va avea darul doar să te facă, prin indicatorul gust pe limba, să devii mai atent. Dacă ceva nu este menit să fie, nu ajungi nici pana la poarta! Dar şi înţelepciunea complementara, dacă ceva se manifesta înseamnă ca chiar trebuia să fie! Gândind aşa, chiar te poţi linişti major! Fără irosiri contestatare, indiferent aspectul la care ne referim, lumea ar deveni imediat mult mai „bună”. Aviz amatorilor, din diferite domenii!

Când v-am „invitat” la a contempla „floarea vieţii”, am pomenit şi despre „fractali”. Eu îi văd ca pe nişte „nori de infoenergie”, alcătuiţi din paternuri similare, pe principiul rezonantei vibratorii. Aşa îmi şi explic de ce/cum are loc mutarea experienţei în alt nivel, de ce „dacă tu te schimbi se schimba şi lumea ta”. Desigur pot exista şi explicaţii situate în nivele mai joase, cum ar fi cele psihologice. Kybalionul însă îmi pare ca pe asta mi-l indica.

Mă voi referi acum şi la capitolul percepţii. Se tot vorbeşte acum despre schimbarea paradigmei, adică a modului general conform cu care noi vom „gândi” lumea. Evident o componentă a percepţiei este data tocmai de paradigma de gândire în care noi ca experimentatori ne situam. Putem spune ca funcţie de asta ne alegem pupitrul de butoane şi comenzi la care ne-am decis să ne facem experienţa de viaţă, în Simulator. Paradigma individuala însă nu este neapărat aliniata celei generale. E totuşi circumscrisa.

„Locul” determinant pentru percepţia individuala este, după. Percepţia mea, glanda pineala. De ce o „vad” eu aşa, este relativ simplu de explicat. După mine ea este

un punct nodal infoenergetic, unde se întâlnesc şi traduc semnale venite atât din

„Multidimensionalitatea" noastră, transferându-se în semnale citibile pentru complexul minte/corp (prin intermediul sistemului endocrin), cât şi accesul conştientei conştiinţei către aceste planuri vibratorii mult mai înalte (viziuni/creativitate/intuiţie/inspiraţie).

Calităţile acestui „traducător" mie îmi a-par direct proporţionale cu nivelul la care ea vibrează. Iar nivelul ei este direct influenţat de existenta şi calitatea meditaţiilor. Aici eu nu mă refer direct la transcenderea minţii limitate ci la un proces cumva paralel, care duce la transcendere. La nivelul experienţei se poate „vedea" limpede diferenţa care apare între un om treaz şi unul încă aflat pe cale de trezire. Se „citeşte" în privire. Când apare experienţa trezirii, urmata iar de cădere în hipnoza, atât cel în cauza cât şi un observator conştient ŞTIU care e starea în ACUM. De aici şi paradoxul „Sunt conştient de inconştienţă mea!", destul de prezent în experienţa celor aflaţi pe o Cale către conştientă deplina/trezire. Toate acestea sunt urmare a nivelului la care pineala vibrează.

Prin sistemul endocrin, semnalele decodate de pineala se transmit întregului sistem minte/corp, acesta reglându-se automat ca urmare a semnalelor primite sub forma de percepţie. Până când nu devenim conştienţi de modul – ALTFEL decât ni s-a tot spus – în care funcţionam în acest plan cu acest vehicul de conştiinţă numit corp fizic, vom tot constata pagube experienţiale şi gust pe limba nu tocmai armonioase. Acum sunt foarte multe individualităţi pe un drum conştient, dar optimizările pe corp întârzie tocmai datorită confuziei informaţionale existente.

Din experimentul pe care vi l-am sugerat cu aparatul foto sau din discuţia despre importanta oglinzii în vieţile voastre, e posibil să fi înţeles cate ceva, dar insist puţin pe subiect, din dorinţa de a deveni limpede. Deşi în ADEVĂR nu exista nimic care poate fi numit material şi nici obiectiv, şi Kybalionul recunoaşte existenta nivelelor de

vibraţie/conştiinţa, în experienţa. La nivelul la care are loc jocul despre o pretinsa lume fizica, este util să înţelegem ca el este doar o proiecţie a unor cauze care nu sunt la acest nivel vibraţional. Similar cu computerul, efectul se găseşte pe monitor, dar NU POATE FI SCHIMBAT DECÂT DIN programele care sunt derulate în interiorul lui. Monitorul este manife-starea, dar starea este înăuntrul programelor derulate. Dacă nu citiţi doar intelectual acest pasaj, puteţi declanşa o conştientizare în voi asupra similarităţii respective.

Dacă acceptaţi ca manifestările – oricare ar fi ele – nu pot fi schimbate decât din nivelul cauzelor care le produc (emoţii/sentimente/criticism/dizarmonii/tensiuni), atunci încercaţi să mergeţi mai profund cu înţelegerea. Desigur veţi invoca sau vi se va sugera existenta unor programe aflate în subconştient şi putem fi de acord şi cu asta, dar cu o corecţie. Odată conştientizate cauzele, nu le mai readuceţi în acum, prin ENERGIA ATENŢIEI acordate! Dimpotrivă, uitaţi-le imediat şi definitiv! Conştientizarea este suficientă pentru a fi scoase din subconştient. Dacă în schimb insistam prin reducerea atenţiei la acele programe, pretinzând ca muncim ca să le ştergem, nu vom face decât să le menţinem şi reenergizam cu fiecare „invocare”. Să luăm exemplul hiperponderalitaţii, des întâlnit. Majoritatea au încercat diferite diete iar rezultatele nu au apărut. Nici nu aveau cum să apară, manifestarea hrana nu este cauza pentru manifestarea hiperponderalitaţii. Cauza trebuie căutată în subconştient, ca sentiment. Ea poate fi legată de un sentiment de insecuritate, dublat de o credinţă cum ca un corp mai mare se descurca mai bine, sau de o frustrare. Sunt sentimentele cele mai des întâlnite în cazul exemplificat, dar e foarte posibil să mai existe şi altele. Ceea ce intenţionam să subliniez este ca, odată stabilit care este sentimentul/cauza, automat intervine conştientizarea. Nu este necesara repetarea conştientizării ci dimpotrivă, uitarea definitiva că ai avut aşa un sentiment. Ori de câte ori îţi aminteşti, îl muti în ACUM, şi îl hrăneşti cu energia atenţiei tale, creând noi nivele de

emoţie (cum ar fi dezamăgirea ca încă nu ai rezolvat-o). Toate pretinsele terapii care obiectivează iar şi iar sentimentele depuse în subconştient doar îşi dau de treabă, asigurându-şi clientela, conştient/inconştient. „O realitate ia naştere atunci când este… privita”.

Mă îndoiesc ca chiar nu putem procesa date coerent. Pentru ca ceva să existe în manifestare are nevoie de energie. De ce as acorda energia atenţiei mele la ceva ce nu doresc în manifestare? De ce as uda buruienile, dacă eu florile vreau să crească? Detaşarea emoţională, uitarea definitiva, scot o „realitate” din manifestare. Atenţia le aduce în manifestare. De aceea se şi zice ca la ceea ce te opui, acorzi energie şi… obţii. Atitudinile partizane nu hrănesc doar partea de care eşti, ci şi partea opusă. Este şi motivul pentru care cel cu adevărat conştient nu acorda energia atenţiei lui nici focarelor de război, nici exploatărilor iraţionale de resurse. Nu pentru că ar fi insensibil sau incapabil de a înţelege, ci dimpotrivă. În Simulatorul numit viaţă se menţin doar funcţiile „interesante”, care firesc obţin energie.

Aşa cum „vad eu” acest Simulator, el cuprinde întreaga Creaţie, în multidimensionalitatea ei. Zona de pupitre face diferenţa. Fiecare punct de conştiinţă/dumnezeu care suntem are în el atât imaginea întregului Simulator, fapt care îi asigura accesul la multidimensionalitatea căreia îi aparţine, cât şi imaginea colţişorului la care el experimentează. Şi calculatorul „meu” are „în el” atât accesul la reţea, cât şi o sumă de programe care îl individualizează, făcându-l unic în întreaga reţea. Poate prelua informaţii de oriunde, dar poate şi oferi informaţii oriunde, desigur respectând nişte reguli/convenţii specifice. Şi în „lumea lui”, dar şi în a noastră, putem extinde experienţa prin derularea simultana a unui număr mai mare sau mai mic de experienţe/programe. În ambele cazuri nu poţi spune că e „mai buna/mai rea” o variantă sau alta, doar că îţi oferi mai multă „joaca” în cazul în care extinzi paleta experienţei…

Exista calculatoare care nu se virusează niciodată, la care sistemul de operare tine şi peste trei ani, dar se derulează pe ele doar programele Office… Exista şi experienţe umane care se derulează în totalitate în mănăstiri şi chilii, chiar începând cu cinci anişori. Ambele nu sunt „racordate” la inter… net, nu cunosc interacţiunea şi relaţionarea. Pare mai… sigur?!! Poate, doar ca atât calculatorul cât şi individualitatea umană sunt doar MIJLOACE pentru a produce experienţa. Dacă doar sunt, fără a produce şi experienţa, posibil ca… se putea şi fără ele. Înţelepciunea, conform percepţiei mele, este consecutiva acumulărilor de experienţa şi conştientizările ce au loc în dinamica vieţii consider ca dau posibilitatea apariţiei a noi „nivele de joc”. Cu alte cuvinte, este un proces creativ, drastic sărăcit fără relaţionări. Floarea vieţii generata în astfel de condiţii cu greu se poate constitui în patern pentru a alcătui fractali, din lipsa rezonanta. Posibil vibraţia să poată ajunge înaltă, probabil fiind chiar motivaţia pentru astfel de evoluţii izolate. A nu se confunda cu cei care au făcut variate experienţe, pe care şi le-au asumat, acum nemaifiindu-le utile. Pe aceştia experienţa îi părăseşte ca fiind lipsită de sens. Şi-au făcut temele la acele pupitre de comanda. Jocul pentru ei trece la alte nivele. Ei nu întrerup relaţionările, ci ele se restrâng pe criteriul rezonantei, schimbându-şi calitatea doar. Trece din solicitare de experienţa în împărtăşire şi comuniune.

Desigur se înţelege ca toată Creaţia este vie… virtual! Nici în calculator nu e altfel… pointerul măcar pulsează, dacă chiar nu se petrece nimic pe monitor. Totuşi, în experienţa, noi avem credinţe diferite. Ori ne imaginam ca a ne muta de la un pupitru la altul este o mare aventura, ori ca viaţa înseamnă doar experienţele la pupitrele…3D. Experimentând îndelung un set de experienţe la un pupitru, experienţa devine neinteresanta. Nu ai cum să o reiei pentru a mai face alte teme nerezolvate, decât prin inventarea unui artificiu: moartea corpului „fizic”! Este un fel de „şah mat” din care nu mai ai

cum ieşi, dar ca să mai joci şah trebuie faza cu… repusul pieselor pe tabla…

Aceasta „moarte” face subiectul a prea multe controverse. La fel şi „naşterea”. Sunt o infinitate de „dovezi” experienţiale care demonstrează că nu se moare, începând cu logica elementara ca într-un mediu virtual nu are ce muri. Nu eu am zis ca „viaţa e vis”, nu eu am demonstrat ca iluzia materiei este o alcătuire de 99, 9999% spaţiu, ceva energie şi ceva informaţie, nu eu am inventat termenul de Maya, deci nu mă împuşcaţi! Eu doar alcătuiesc… puzzle-ul. Mai ştim că nu exista – obiectiv – nici timp şi nici spaţiu, deşi îl experimentam. Încercând să-şi explice, mulţi au „văzut” timpul ca fiind foile aceluiaşi volum/cărţi, momentele coexistând în acest ACUM. Alţii ca pe linii temporale diferite, în care coexistam în contexte şi conjuncturi experienţiale diverse. Fizica găseşte „găuri de vierme” sau „portaluri interdimensiuni” pentru a explica… inexplicabilul.

Eu ŞTIU că nu exista nimic ce poate fi denumit moarte, în ciuda faptului că în Simulator, pentru necesităţile de joc, a fost inventat acest artificiu. Nu poţi juca şah la infinit, dacă ajungi să experimentezi epuizarea variantelor de joc şi o poziţie de „mat”. E „mat” şi de la capăt, adică iar pamperşi! Ca noi, la nivel de experimentatori inconştienţi, ataşăm emoţii de toate… gardurile, nu mă convinge cu nimic de „obiectivitatea” acestui fenomen… virtual.

Consider că nu exista nimic în Creaţie cu caracter „obiectiv” care să îmi producă bătrâneţea, şi sunt convins că este o programare ca oricare alta, din care trebuie să se poată ieşi. Cert e ca îmbătrânim cu celule tinere şi nu pare logic. Distrugerea proceselor de vibraţie/experienţa tip 3D este firesc să se răsfrângă asupra detaliilor acestui nivel de experienţa, dar ar fi nefiresc să o regăsim şi la punctele de conştiinţă/dumnezeu, care nu văd de ce ar fi limitate în acest mod. Consider ca, prin acumularea de experienţa în mod armonios, armonia ar fi firesc să se răsfrângă şi asupra experimentatorului, parte în experimente. Dacă

plecam spre experienţa evident din dizarmonia neînţelegerilor şi ajungem la armonia conştientei, mi se pare firesc să se reflecte şi în cel care generează procesul. De altfel aşa se şi explica de ce la 25 de ani eram o epavă ca sănătate, iar acum sunt sănătos. Ne-au fost însă introduse în conştiinţa în mod repetat similarităţi între vehiculul nostru pentru aceasta dimensiune/densitate vibraţionala şi cel al animalelor, prin tot felul de procedee, folosite NU ÎNTÂMPLĂTOR.

Mie chiar noţiunea de biologie îmi apare ca nonsens, o separare fără obiect, artificiala, într-un mediu virtual. Ce defineşte fotosinteza (proces de transformare fizico/chimica sub influenţa luminii) ca fiind mai vie decât cele dintr-un cristal, care şi el cunoaşte diferite transformări sub influenţa luminii, sau solul? Cum diferenţiem în „visul din mintea lui Dumnezeu”, vis în care şi noi suntem? Percepţia mea despre „joc” este foarte clară… măsurăm cu instrumente care definesc conceptul nostru despre aparentul obiect/subiect studiat şi obţinem desigur diferite grade de confirmări sau infirmări a ceea ce noi deja proiectam în afara noastră…

Glumim sau ne minţim despre „adevăruri constatate în afara noastră”, pretinzând ca ele chiar exista… Pământ, Luna, Stele, Constelaţii, OZN-uri… vom aglomera la infinit cu pretenţii despre o lume obiectiva şi materiala? Le inventam Legi! Când ŞTIM, de fapt, ca TOTUL E DOAR o mişcare a Conştiinţei. Cum ne justificam fiecare, nouă înşine, coexistenta atâtor realităţi opozite? Şi, mai ales, la ce bun? OK, ne jucam, doar ca devenim inconştienţi şi hipnotici despre pretenţiile, pe care ulterior le luam ca puncte de sprijin în viitoarele construcţii… mentale. Şi tot nu ar fi nimic grav dacă toate NU NE-AR LIMITA EXPERIENŢA!

Eram copii şi ţin minte ca, imediat cum ne întâlneam stabileam nişte roluri: azi de-a ce ne jucam? Eu sunt doctorul şi tu pacientul! OK, ne jucam de a ceva, dar nu ajungeam să ne scobim unul altuia ochii sau să ne tăiem mâinile. Aveam o limita a jocului… oare dacă ne-am fi

plictisit, aşa am fi continuat, ca „oamenii mari”? Ce ne da dreptul, ca maturi, să fim mai inconştienţi de faptul că e doar un joc? Cine a introdus mize şi concurente, posesii şi drepturi în raport cu ceilalţi jucători? Cine şi cu ce drept a făcut legisoare şi în folosul cui? Dacă admitem ca al jocului şi experienţei, eu tare mă îndoiesc ca Mintea Universala are vreun interes în astfel de experienţe.

Este cred şi cauza pentru care jocul TREBUIE dus la alt nivel de conştientă. Am creat haotic, nonarmonios şi acum raportul între armonie/dizarmonie cred că a devenit alarmant. Mult prea mulţi experimentatori, puncte de conştiinţă/dumnezeu, nu mai au capacitatea de a găsi în ei partea iniţială, eu SUNT-ul, ci doar partea aleatoare, cea care prin alegeri diversifica jocul. Am auzit atât de obsedant de des şi sincer, cu lacrimi în ochi: „Tu vorbeşti de IUBIRE şi eu chiar nu ştiu ce-mi spui” încât ceva chiar mă doare. Am văzut oameni total străini care se forţează să interrelaţioneze sexual, pentru ca apoi să fie la fel de străini sau şi mai. Nu mai suntem flori ale vieţii, armonioase, lipsesc parţi întregi din noi! Grav e că sunt dificil de recuperat, nu mai avem firescul la îndemână. Am ajuns să considerăm ciudaţi pe cei meditativi sau atenţi la modul în care se joacă… Ne minţim făţiş pe noi înşine şi încă sistematic. Trimitem copiii la scoli în care chiar nimeni nu mai crede, îi „pregătim” pentru un sistem muribund, fără valori şi sens… cât mai poate dura asta?

Aş vrea să văd o inteligenţă cu adevărat treaza cum şi-ar îndruma copilul, în ce direcţie? Eu unul nu aş fi capabil să o găsesc, chiar nici măcar una. L-aş trimite în pădure, cred! Să înceapă totul de la zero, nu versus ceva ci creativ, contemplând şi meditând. Desigur ar fi alegerea lui ce să chiar facă, dar eu doar aşa un sfat – din inima şi conştientă deplina – i as putea oferi. Nu ca să se separe de cineva, doar să se redefinească în raport cu el însuşi. Să nu fie tarat în hipnoza maşinii de tocat, la care am ajuns cu toţii să fim biete piese.

Sunt acum unii care chiar îşi imaginează că vom fi salvaţi de un miracol sau că vor veni extratereştrii să ne

facă se redevenim ceea ce noi am renunţat, ba sunt şi din cei care ar prefera un cataclism major, numai să se schimbe ceva... dar nu ei! Alţii cred că merge încă cu cosmetizări, devenind ceva mai „buni”...Sunt şi mulţi care chiar cred că, dacă au experimentat astralisme, aceea poate fi Calea. Percepţia mea însă este similara cu a adevăraţilor Maeştrii dintotdeauna, care au înţeles şi acceptat ca acest joc, adus pana la iluzia materialităţii şi în care putem învăţa ce înseamnă corecte relaţionări cu totul şi cu orice/oricine, nu este creat degeaba. Ceea ce acum trăim ca experienţa este doar urmare a faptului că nu am înţeles nimic. Ca neatenţi, ne-am pierdut pe noi înşine de dragul fascinaţiei. Iar Calea nu poate fi decât RECUPERAREA CONŞTIENTEI CONŞTIINŢEI CARE SUNTEM. Întoarcerea la Sine!

Degeaba am vrea noi să considerăm că ne putem „întoarce acasă”, aşa, ca repetenţii. Încă ne străduim – măcar unii – să învăţăm cum este să laşi cauzele acolo unde sunt şi să nu le mai încurci cu efectele. Să ieşim din hipnoza ecranului din Simulator, înţelegând ca ceea ce aparent „trăim” nu este decât efectul propriilor CAUZE, CARE NOI SUNTEM. A ne tot „da loviţi de soarta” s-a dovedit că nu face altceva decât să ne adâncească în iluzie. La fel şi iluzia concurentei, a arivismelor de tot felul, a supunerii unui alt „eu”, a proprietăţilor. Zilele astea îmi spunea o româncă plecata în Germania ca la şcoală copiii sunt învăţaţi să înţeleagă ca un obiect poate deveni „al meu” abia când un altul îl lăsă jos din mana. Mi se pare o direcţie demnă de urmat... Conştiinţa faptului că eşti cel mult utilizator şi nu proprietar de ceva. Aici este mult de lucrat. Pentru ca toţi am plecat în „viaţă” cu „mama mea/păpuşa mea/maşinuţa mea”. Posesiunea s-a insinuat în conştiinţe mult prea adânc şi se pare că nu are limite (de bun simţ). Ne posedam partenerii şi... deja am desfiinţat prin nesuferita posesivitate chiar şi relaţiile intime. Cine se vrea „posedat”? Sunt acum fiinţe umane trăind singurătatea, speriaţi şi depresivi, în spaţii menite să adăpostească familii şi nu se sesizează cum au ajuns la

acest nefiresc. Nu se întreabă cum arata floarea vieţii lor. Ce anume au de învăţat despre relaţii. Ce ştiu să ofere, dacă pana şi camerele sunt goale? E trist? Doare? Ala era doar indicatorul „gust pe limba”…

Orice relaţie firesc ar fi să se bazeze pe emisie de iubire, pe radianta, pe dăruit şi punere în comun a tot şi orice: gânduri, sentimente, senzaţii, utilităţi. Nu pe rapt, pe smuls din mana sau cerşit. Meditaţi bine la asta. Pupitrele de vibraţie joasa le vom părăsi individual, dar numai după ce vom înţelege ca DOAR PE NOI ne putem dărui, nu agoniseli. Dacă faci asta, faci comerţ şi ai vrea să-i spui relaţie sănătoasă. În comerţ doreşti câştigul. Exista scop, miza. Eşti cerşetor de ceva. De aceea încă suntem repetenţi. Iar Simulatorul nu poate fi minţit.

Pentru a deveni conştienţi de cauze, trebuie privite detaşat sentimentele şi emoţiile aflate în noi. Atât despre noi cât şi despre orice/oricine. Pentru asta avem nevoie de verticalitate, de atenţie şi de multă onestitate. Prea ne-am obişnuit să parem altfel decât ştim că suntem, să jucam roluri în care „să dăm bine”. Ne identificam atât de mult cu măştile noastre încât se ajunge la a nu mai putea fi firesc. Ţinem la ele, crezând cu convingere ca noi oricum nu meritam a ne manifesta, aşa cum suntem. Atunci le manifestam pe ele. De multe ori cate una pentru fiecare context. Nici nu mai observam cât ne solicita energetic, cum ne storc efectiv… Ele mimează sentimente. În spatele lor însă se afla adevăratele sentimente, care ne creează contextul şi conjuncturile pentru… experienţe de acelaşi gen. A purta măşti evident nu înseamnă că ţi-ai făcut temele. Vei rămâne la acelaşi pupitru din Simulator pana înţelegi să te schimbi, să fii tu însuţi. Abia atunci vei vedea cum e cu butoanele şi manşele din… dotare. Cert este un singur fapt: nimeni în afară de tine nu te poate obstrucţiona în a te desăvârşi, rând pe rând, la toate pupitrele.

Nivelul psihologic, reactiv, a primit deosebit de multă atenţie şi deci importanta. Ne consideram atât de uşor victime! EFECTE! Dar ca să ajungi în poziţia asta,

înseamnă să admiţi la infinit cauzele ca fiind exterioare ţie! Este exerciţiul TĂU de viaţă, cum ar fi posibil ca ele să îţi fie exterioare? Desigur ai fost programat, amprentat, dar este momentul să îţi recapeţi suveranitatea vieţii tale. Asta înseamnă să îţi asumi viaţa ca fiind experienţa TA.

S-a vorbit mult despre moarte, ca fiind frica din spatele tuturor fricilor şi eu mă tot mir cum de nu se observa ca frica majora este cea de asumare a vieţii. Altfel sinuciderile nu ar exista. Cei prea speriaţi de viaţă renunţa să o mai înţeleagă şi se retrag din planul experienţei, doar că nu au înţeles că se vor întoarce, nu au unde să meargă altundeva. Probabil în contexte şi mai incomode, căci au acumulat o neînţelegere suplimentara! Vor reveni la un pupitru cu şi mai multe butoane. Pe măsură ce o lecţie a fost asumata, butonul/comanda respectiva dispare. De aceea „viaţa” devine din ce în ce mai simpla, pe măsură ce devii mai conştient! Suntem în Simulator, iar locul la pupitre ni-l „rezervam” singuri, funcţie doar de ce am rezolvat deja – în noi, desigur. Pentru cei care chiar cred că moartea exista la vreun nivel, întreaga carte de fata ar trebui să-i lămurească: exista un vis despre moarte aşa cum tot vis este şi viaţa. Noi suntem puncte de conştiinţă (putem zice şi neuroni dacă va amuza), interconectate în mintea lui dumnezeu… care nici ea nu exista, în forma „materiala”, din simplul motiv ca materie… nu exista!

Unii vor zice NU, aici, în planul experienţei! Aici EXISTA! Iar eu vă spun că nu exista, deoarece nici planul ăsta nu exista decât… virtual! Unii vor zice că îi înnebunesc de cap, ca sperau ca această carte să îi mai lămurească puţin… eu le voi răspunde ca chiar i-a lămurit, doar ca… lipseşte ACCEPTAREA. Va trebui, mai devreme sau mai târziu, ca fiecare să ajungă să înţeleagă acest MINUNAT ADEVĂR: chiar NIMIC NU EXISTA! În asta ESTE TOT MIRACOLUL! Aparent exista atâtea minunăţii şi atâtea sentimente şi senzaţii, atâtea probleme şi atâtea variante de rezolvări ale lor… şi totuşi… nimic nu exista!

Cu toate astea, în acest joc infinit, operează legităţi. ATENŢIE, deşi nimic nu exista, legităţile jocului exista! El

poate fi parcurs, logic şi coerent, doar înţelegându-i regulile. Ca să fie şi mai frumos, el nu are un scop, o miza, e doar un joc! La niciun nivel nu are miza, deşi pare că ar avea un sens… o dezvoltare, evoluţie… dar nu văd să ducă undeva anume. Culmea e ca, datorită variabilei, el mereu va părea ca, prin alegeri, e menit să ducă undeva. Desigur, cel mult în alt nivel al visului… Imediat ce ai înţeles şi ACCEPTAT ASTA, poţi formula că te-ai întors la conştientă deplina. De acum te poţi juca de a orice! Doar fantezie să ai, iar libertatea de creaţie să nu fie îngrădită de vechile tipare ale lui „ştiu eu cum este…”. Şi la asta se referă „a fi precum copiii”, fără iluzia ca ştii ceva. Pentru ca, scăpând de aceasta iluzie, ai acces la frecventa Delta, o frecventa caracteristica de funcţionare a minţii copilaşului încă pur!

Desigur, toate cele spuse, deşi sunt… maxima CUNOAŞTERE, nu te vor ajuta prea mult, decât când vei alege să le aduci în experienţa ta! Ele îţi conferă o libertate TOTALA ŞI REALA, când ai devenit… ele! Ele SUNT MOŞTENIREA! Ele reprezintă întoarcerea fiului la tatăl.

Dacă ar fi să crezi că exista vreun premiu, el nu poate fi altul decât… gustul pe limba! În ACUM! Evident… gustul virtual de pe limba care nu exista, al unui tu care, evident, nu exista! Deci am putea formula ca în tot acest Simulator exista Legităţi cu ajutorul cărora, pe baza gustului pe limba, poţi parcurge toate pupitrele experienţei iluzorii. Deşi este evident ca TOTUL este impersonal şi „rece”, vei avea ocazia sa experimentezi de cele mai multe ori poziţii foarte fierbinţi şi foarte personale. Doar ca nu şi foarte… adevărate! Dar DA, foarte hipnotice! Ele te vor plimba la infinit – dacă alegi să nu te trezeşti – prin morţi şi naşteri de tot felul şi prin infinite amăgiri şi dezamăgiri. Toate vor fi FOARTE REALE ŞI INTENSE, cu atât mai reale cu cât tu vei fi mai… inconştient.

Vreau să atenţionez despre EXPERIENŢA, câteva lucruri care mie îmi a-par că sunt destul de larg neînţelese. Unul din ele ar fi să nu mai căutaţi adevăruri parţiale în afara voastră. Vă veţi înnebuni mintea cu iluzia că aţi

devenit deştepţi şi riscaţi să nu mai ieşiţi din obiceiul de a tot căuta. Treceţi doar prin câţiva Maeştrii, care vorbesc impersonal. În fuga, nu încercând să îi aprofundaţi.

Apoi lămuriţi-vă, pentru voi, în voi, ce sens acordaţi formulării „3D”. Este multă confuzie despre asta. În mod normal ar trebui să desemneze PLANUL MANIFESTĂRII, o FRECVENTA. Datele „fizice” aparente, deci „decorul” se regăseşte şi în frecventele 4D şi 5D, unde de asemeni se pot experimenta relaţii. Calitatea relaţiilor şi principiile sunt diferite de la frecventa la frecventa, nu „decorul”, decât pe cale de consecinţă. Nu frecventa planului 3D ne-a limitat calitatea experienţei, ci propriul nivel de vibraţie/conştientă. Foarte bine un Maestru trăieşte „realitatea” dimensiunii la care el şi-a acordat accesul, coabitând în

„Rigorile” pretinsei fizicalităţi de tip 3D. Convenţiile care se practica acolo nu au treaba cu el, decât în măsura în care el alege. În rest îşi asuma să pară doar un nebun. De aceea, el de cele mai multe ori joaca roluri conştiente, pentru a ajuta. Cum ai putea să-i spui unui inconştient ce îl aşteaptă pe drumul către conştientă? Cine şi-ar asuma să treacă prin atâtea transformări interioare, inconfortabile? Deci e obligat să te minta cumva, ca să te ajute. El ştie că tu eşti POTENŢIAL TOTUL, dar nu şi experienţial. Tu în schimb, te crezi cineva şi nu vezi desigur niciun potenţial! În asta sta toată diferenţa. Acum sunt din ce în ce mai mulţi cei aflaţi la un SHIFT distanta de POTENŢIALITATEA maxima, dar nu ştiu şi se şi tem de ea. Le-ai putea da un impuls major să facă acea trecere, dar ei sunt cei ce vor alege!

Rigorile planului 3D, aşa cum l-am „mobilat” noi, ca şi creatori… inconştienţi, fac ca el să pară indezirabil, ca gust pe limbă. Uitând ca manifestarea este doar oglindirea noastră, l-am tot luat ca punct de plecare în viitoarele creaţii… emoţionale. Ceea ce era firesc să rezulte din dinamica asta erau nişte experienţe şi mai… slabe calitativ!

Te priveşti/constaţi în oglinda, zici tu, te amprentezi

cu o dezamăgire – a mai apărut un rid! –, în baza ei îţi mai tragi un sentiment de dezapreciere a vieţii care eşti şi astfel îţi creezi un nou rid alăturat… pentru ca mâine să-l constaţi şi pe el, cu un gust şi mai amar… ciclul nu se mai opreşte, dacă nu renunţi la a considera (acel a CREDE) ca nu tu îţi creezi proiecţia fizica în planul manifestării.

În relaţii am presupune ca intram pentru a străluci, pentru a ne amplifica prin oglindiri Lumina şi vibraţia unul altuia. Pentru a pune, în folos absolut reciproc, mecanismele complementarităţii noastre în slujba… vieţii! Cred că inconştient/conştient cam asta este în spatele intenţiei de a avea un partener. Indiferent ce crede mintea. Numai ca odată intraţi, „constatam” şi determinam la rându-ne o dinamica descendenta a cuplului – întotdeauna! Am fost condiţionaţi să credem că cuplul se bazează pe respectarea nu numai a nevoilor… celuilalt (!!!?) şi nu ale noastre! Dar şi ca acea intimitate presupune şi „cocoloşirea slăbiciunilor”…Tu pe „ale mele”, şi reciproca! Nu ştim sau ne facem ca uitam că este o oglindă şi aici. Trendul acesta, recomandat de toţi inconştienţii sub forma „concilierilor” şi altor denumiri pompoase sau nu, duce întotdeauna la scăderea Luminii/vibraţiei şi evident a stării de „sănătate” a parteneriatului respectiv. Dacă dimpotrivă ne-am aminti noua şi am solicita mereu strălucire şi excelenta, în fiece context/conjunctura, DOAR ATUNCI cuplul va avea un rost. Altfel se va adăuga lecţiilor neînvăţate şi/sau ne vom retrage din aşa o „investiţie”… anti viaţa!

De fapt ideile false despre relaţii şi roluri şi funcţii sunt atât de abundente încât subiectul, desigur la capitolul adevăruri parţiale, nici nu merita atenţie. S-au experimentat bănuiesc toate variantele posibile, în ciuda faptului că undeva fiecare ŞTIE ce e firesc să ne dorim de la un parteneriat. În experienţa însă ne vom aduce acea relaţie abia când/dacă ajungem să parcurgem suficiente lecţii la multe pupitre din Simulator. Atâta vreme cât sentimentul de separare încă mai exista, până când ambii nu au DEVENIT IUBIRE, până când fiecare nu este

echilibrat în interior dar corect polarizat în relaţii, degeaba ŞTIM fiecare ce ne dorim. Apartenenţa la acest gigantic Simulator, modul în care suntem toţi interconectaţi, aspectul holografic în care informaţia se regăseşte în el/noi, ne face capabil să şTIM totul, la anumite nivele de atenţie. Deşi şi ATENŢIA – CA STARE este o temă de „studiu”, fiecare a avut străpungeri în anumite momente de… atenţie.

Interesant este ca despre rolul credinţelor s-a tot vorbit dar… atâta doar. Cuvântul este cuprinzător, îl găseşti de la „cred că pot traversa în siguranţă” la „cred că va ploua” în aproape toate contextele. Pare doar o formula „soft/moale” în care eu îmi afirm o părere. În poveştile despre Iisus se spunea „credinţa ta te-a vindecat”, şi poate asta ne atenţioneza despre faptul ca în spatele cuvântului este, la un anumit nivel, o alegere, un partizanariat. În exemplul „cred că va ploua” te alături celor care, crezând asta, coereează la aducerea în manifestare a ploii. Pe de altă parte e limpede ca alte puncte de conştiinţă se vor alătura credinţei ca „va fi soare” şi vor coereea aceasta realitate experienţială. Manifestarea va fi slăbuţă, în favoarea celor care au emis acea intenţie a lor cu bucurie sau cu frica mai mare. Energia din credinţa lor e cea care decide. Din „păcate”, experienţial, capacitatea de a ne bucura este ceva mai puţin energetica, e mai blândă şi deci… mai mică. Fricile însă au un potenţial energetic major şi, în experienţa inconştientă, câştiga mai mereu… Decisiv este însă şi aportul celor care „sunt mandataţi” de către noi cu previziunile meteo. Credinţa lor, AFIRMATĂ, va decide major ce se va manifesta!

La nivelul de creator conştient CREDINŢA însă este fanatica! Are funcţie DECIZIONALA! „CUVÂNTUL MEU NU SE VA ÎNTOARCE LA MINE FĂRĂ ROD” spune totul despre asta. Formula magica „şi aşa şi este” cu care se încheia orice înscris conştient subliniază acest nivel al credinţei. Nici Ho’oponopono nu se bazează decât pe o CREDINŢĂ cu valoare de „eu ŞTIU”. Practic cam orice a semănat a „magie” avea în spate multă CUNOAŞTERE ŞI

ÎNŢELEGERE a funcţiei decizionale a credinţei nestrămutate. Pentru ca ea să funcţioneze cu adevărat este necesar ca nivelul de maturitate al conştiinţei conştiente să fie maxim. Dacă exista instante care se îndoiesc în acel exerciţiu de viaţă, automat acel nivel de credinţă nu mai operează. Deci unificarea fiinţei este condiţie.

Tot cu credinţele se joacă şi cei care profesează manipularea. Suntem în „criza economică" pentru a ni se mai distrage încă odată atenţia de la adevărata criza, cea a conştiinţelor. Eventual pentru a fi determinaţi ca să acceptam soluţii... şi mai slabe. Pentru ca DA, suntem în Simulator, evident nu exista realitate obiectiva şi totuşi experienţial putem „trai/explora" cu mare acurateţe cam orice. Orice alegem conştient sau aleg cei conştienţi în locul nostru... pupitre exista pentru orice nivel de joc.

Cred că aici voi reaminti ca „visul din mintea lui Dumnezeu" care este „viaţa noastră" permite experimentarea a orice, funcţie de nivelul nostru de conştientă. Participând la manifestare, noi învăţăm cum să mânuim pârghiile şi butoanele, aşa încât indicatorul „gust pe limba" sa ne conducă către forma cea mai înaltă la care noi ne-am pregătit să accedem. În prima instanţă va trebui să înţelegem ca manifestarea urmează STĂRII, este doar şi numai o proiecţie pe „ecranul holografic al Simulatorului". Greşeala majora şi frecventa este să luăm detalii ale proiecţiei ca baza de construcţie pentru următoarele „faze" de viaţă. Asta se n urneste hipnoza şi e caracteristica inconştienţei. Acel „am văzut cu ochii mei!", care chipurile ar trebui să te determine să „faci ceva", ca urmare a văzutului. Să reacţionezi! Este şi motivul pentru care suntem hipnotizaţi/manipulaţi cu televiziunea, dar şi cu imaginile „şocante emoţional" de pe pachetele de ţigări sau abundenţa de reclame: FĂ CEVA! se subînţelege!... „Uita repede!", ar spune un prieten, şi e singurul sfat ok.

„Ecranul Simulatorului" /pretinsa imagine a „realităţii" se modifica permanent, desigur, dar doar ca urmare a schimbărilor sentimentelor, emoţiilor şi gândurilor tale. Nu au nimic obiectiv, e doar o poveste

acolo, care spune DOAR despre nivelul de conştientă de la care TU ŢI-AI adus în manifestare o experienţă sau alta. „Tot universul” se zice ca conspira ca să te ajute în experienţa ce ţi-ai propus-o şi… totul trebuie să pARĂ FOARTE AIEVEA/VERIDIC. Altfel te-ai prinde repede că eşti doar într-un Simulator. Ce ai de învăţat? Să îţi decantezi sentimentele, emoţiile, stările. DOAR atât! Chiar NIMIC ALTCEVA! Sunt de fapt singurele pârghii ale Simulatorului experienţei. Singurele butoane. Unicele „comenzi”. Deasupra tuturor sta… CREDINŢA TA! Nu în ceva situat în afara ta! Chiar Simulatorul, e şi el o hologramă, atât „în tine” – (care tine?), cât şi în afara ta – (care afara/raportat la ce?).

Unii vor fi tentaţi să spună ca „ştiinţa” nu spune aşa ceva… ba de acum chiar spune, doar că funcţionează şi ea într-un adevăr parţial, unde exista credinţa că ar exista ceva numit ştiinţa. Ca derivat a verbului „a şti”, ştiinţa este tot ce credem că… ştim. Nici mai mult, nici mai puţin, este şi ea tot o credinţă. Sunt convenţii şi sunt tehnologii… limitative… astea funcţionează şi mimam că ştim ceva despre cum funcţionează. Nu, nu ştim!

Acum avem electronica avansată, device-uri de tot felul… de la ce am plecat? Unde credem că am fi? Pai am plecat de la o simplă observaţie, ca între doi electrozi, în anumite condiţii, circula nişte…” electroni/sarcini electrice/un ceva care face cate ceva”. Am produs lămpi, diode, triode, pentode, după numărul de electrozi din balonul respectiv. Am tot adăugat între ele rezistente, condensatori şi bobinute şi am tot măsurat şi tras concluzii. Am „evoluat”. Apoi le-am miniaturizat şi au apărut tranzistorii. Tot cu rezistente/condensatori şi bobinute între craci. Ne-am mai jucat şi iar am evoluat. Am înghesuit şi mai multe joncţiuni, prin simpla desenare şi micşorare fotografica. Am depus straturi în vid de metal şi iar izolatori, am obţinut cipuri. Dar doar dimensiunea, densitatea s-a modificat. E tehnologie. Aceeaşi, la alta scara. Mereu mai complexa dar acelaşi principiu, alergam electroni prin circuite tot mai dense şi mai subţiri şi îi

punem să deschidă/închidă… uşi. Unde este aici ştiinţa şi care ar fi aceea? Ca radiază, încă de la bobina ştiam. TOATĂ electonica şi electrotehnica aici sunt cuprinse.

La oricare „ştiinţă” am privi, aceeaşi schema o găsim. De la o simplă observaţie, prin derivare, o complexitate din ce în ce mai mare. Şi… cam atât. După mii de ani, acum am ajuns să acceptăm şi să înţelegem rolul… mantrelor, mandalelor şi yantrelor. Înduioşător, nu?! Cimatica ne demonstrează acum ca sunetul creează paternuri… şi abia suntem la început. Sunetul poate face mult mai mult. Şi efectul de forma face mult. Notabil este ca ele, aflate în lumea formei/manifestării, acţionează ca şi cauze, dar prin ARMONIA intrinseca. Oare nu putem fi/acţiona similar? Desigur că putem, este exact ceea ce avem DE FĂCUT. Să devenim focare de ARMONIE radianta.

Deocamdată să ne lămurim ce anume sta între „noi” şi NOI. Evident o lume a percepţiilor pre programate. Faptul că am fost făcuţi să credem că noi am fi efectul impresiilor emoţionale generate de privirea obsesiva a ecranului Simulatorului. Acel „a te verifica în alţii”…Pai pe ecran nu sunt decât… oglindiri ale noastre, cu rol de a ne corecta prin iluzorii relaţii, contexte şi conjuncturi. Da fapt TOTUL este o oportunitate de a ne corecta relaţiile şi percepţia. Un Android în mână, un Facebook, o privire ochi în ochi, toate sunt oportunităţi de oglindire. Le dam semnificaţii şi denumiri pretenţioase dar, de fapt, pe noi ne căutăm în toate. Provocarea e, pas cu pas, să nu uiţi – de fapt – pe cine cauţi! Şi, evident, să nu te laşi hipnotizat, adică să devii şi să rămâi treaz.

S-a presat intens pe emoţii aşa încât acum chiar CREDEM CU CONVINGERE ca noi suntem emoţiile noastre. Zilele trecute veni o tânără, impacientata că ceva nu este în regulă cu ea. Ca şi-a pierdut atât amintirile cât şi emoţiile legate de acestea. Ca şi capacitatea de a mai reacţiona emoţional. Simţea că şi-a pierdut prin asta identitatea, că se vrea ca înainte şi nu mai reuşeşte. În actuala creştere a vibraţiilor, probabil având lecţii făcute dar nefiind conştientă de acest fapt, a sărit fără să ştie

într-un nivel al experienţei de care se simţea speriată.

Când abia ai apucat să deschizi un ochi, aparentele provocări sunt multe. Nu ai la îndemână decât o inteligenţă limitata, condiţionată şi o intuiţie, cu ajutorul cărora ţi se pare că trebuie să navighezi prin foarte multe provocări. Cotidianul te presează şi începi să simţi că trebuie să discerni, deşi nu prea ai criterii. Cauţi cai sperând că vei obţine rapid şi instrumente ca să poţi deosebi Adevărul. Dar acum e disponibila o avalanşă de informaţii. Culmea e ca toate par adevărate şi haios e ca şi sunt – la acel nivel. Cum ai înţeles ceva, considera că ai părăsit deja acea… treapta şi pune piciorul pe următoarea. Nu sta nicio clipă la nivele parţiale. Dinamica e cea mai importantă. Cu alte cuvinte… drumul! Autodepaseste-te mereu! Eşti mereu în concurenta cu… tine, în niciun caz cu altul! Arbitru… tot tu eşti! Cum ai încheiat un set de teme, te vei muta la un alt pupitru, cu alt decor pe monitor, îl sigur. Dacă pe monitor ai aceleaşi „realităţi”, înseamnă ca încă eşti la aceleaşi teme… simplu! Decorul nu se referă la peisagistica neapărat ci la problematici, la puncte de vedere limitate, mereu aceleaşi. Schimbi uneori peisajul, sperând că se rezolva tematica dar… nu aşa se rezolva! Te vei prinde! Oricum, dacă simţi substanţa acestei cărţi, joaca care transpare, posibil vei lua tot ce era de luat de aici! Nu exista în niciun punct al experienţei miza, e doar joaca! O rezolvi iute dacă te detensionezi şi dacă ai grija de ARMONIE. Cea care TU EŞTI! Dacă nu, vei încerc-a sa integrezi floarea vieţii tale, deformată, într-un fractal care… o va refuza! Este o rigoare geometrica în Creaţie! Şi un fulg de nea o are în el – ARMONIA!

Pe orizontala fiecărui nivel acţionează legi, valabile doar pe acel palier. De multe ori ce era valoare ieri, astăzi este dispărut sau chiar este nonvaloare. Asta este semnal limpede că ai urcat (sau coborât!). Grav ar fi să ţii cu dinţii de pretinsele valori, cu atât mai mult cu cât au fost vărsate în conştiinţa care eşti în procesul de condiţionare făcut de familie sau şcoală. Revizuieşte tot ce ţi se pare ca ştii. Oricum e o iluzie, dar dacă este şi drastic limitativa,

priveşte-o cu detaşare şi atenţie: e suspecta! Te va aronda acelui nivel… pana te decizi să scapi de ea.

Emoţiile fac ades trimitere la un „ceva” pretins a fi subconştientul. Ca să fie deruta şi mai mare, văzui ca mai nou a apărut denumirea de inconştient, lângă cea de subconştient, ambele fiind un nivel de inteligenta operaţională, dar cu caracter executiv. Probabil subconştientul este cel care asigura funcţiile vitale iar inconştientul, cel care aduce în manifestare experienţa, dincolo de ceea ce noi, în mod conştient ştim că am fi ales.

Evident că exista un nivel de inteligenta în „noi” care asigura bătăile inimii, respiraţia şi alte funcţii ale vehiculului de conştiinţă pentru acest joc, dar restul cred că este doar un depozit de clişee mental/emoţionale, anclansabil doar pe lipsa de atenţie/prezenta în acum. Nu pot crede că pot fi atât de hipnotic încât vederea unui san să mă ducă automat în braţele… mamei! Emoţional vorbind! Tot labirintul din care experienţele par că nu mai pot fi salvate se datorează chipurile acestui nivel inconştient. Eu nu girez această variantă ci pe cea a neatenţiei sau laşităţii de a-ţi asuma diverse. Atunci se vor găsi scuze… psihologice. Şi se tot găsesc, nu că ar rezolva ceva! Când o experienţă mi se justifica ca fiind „înţepenită” în acest gen de explicaţii, sentimentul pe care mi-l generează este ca cel pe care mi l-ar procura un calculator total dat peste cap, chiar dacă îi schimbi sistemul de operare. La calculatoare este o raritate aşa ceva, la noi nu!

Drumul prin Simulatorul „viaţa” consider că poate fi parcurs cât mai eficient… vertical! Nu neapărat stând în picioare la… pupitre, dar cu mult respect pentru tine ca participant la acest joc/şcoală. A te tari prin propria experienţa, cred că îţi lasa un gust tare coclit pe limba şi va fi şi foarte persistent. Nu de alta dar pare dificil să te salţi la verticala, obişnuit de a buşilea! Totuşi, poate vei înţelege că e doar un joc şi… te vei risca! Chiar nu e nimic nici de pierdut dar nici de câştigat.

Interesant ca proces cum ne este insinuata „miza” în

conştiinţe. Deşi venim la un pupitru sau altul ca şi conştiinţe destul de treze, – mulţi, ca şi copii, relatează claritatea cu care au venit – invariabil statutul de „corp mic şi receptiv” face ca noi să preluam prin mimetism tot felul de „atribute” ale celui pe care îl agream mai mult. De regulă unul din părinţi. Ale cărui trăsături „fizice” le vom şi avea apoi. Nu ADN-ul este implicat aici, cum nu este nici între câinele „iubit” şi stăpân, deşi adesea şi aceştia ajung să semene. Atenţia teribil focusata pe acest părinte, care reprezintă tot universul în micuţa conştiinţa, face ca orice răspuns primit ca mimica, gest, ton al vocii să fie considerat ca „aşa DA/aşa NU”. Cu asta se continua condiţionarea, începută deja prin sentimentele mamei în perioada de maternitate.

Desigur micuţul vrea de la părinte o vibraţie confortabila lui, căci acesta îşi emite starea, iar copilul observa imediat ciclul „dacă fac aşa voi obţine o vibraţie confortabila/inconfortabila mie”. Foarte des am întâlnit mame cu un micuţ în braţe, acesta plângând. Cu cât contextul e mai stresant pentru mama, aceasta se impacientează de ce va zice lumea şi emite vibraţie de panica, care face ca copilul să tipe şi mai tare. Dacă reuşeşti să emiţi PACE la o intensitate care să acopere sentimentele dintre ei, se calmează ambii repede, dar de regula sunt un sistem aproape închis cei doi, dificil de penetrat. Inconştientă părinţilor, incapacitatea lor de a rămâne stabili emoţional, face ca acest nivel de programare să asigure o sensibilitate mare la programare pe tot „parcursul vieţii”, dacă e trăită inconştient. Obiceiul clădit de a reacţiona la stimuli mici veniţi „din afară” chiar se scoate greu. E un clişeu de bază. Îl vom întâlni mai târziu formulat ca reproş între maturi prin „tonul face muzica”, cu alte cuvinte „eu voi reacţiona la ce vine de la tine”…deşi nu reactivi ar fi util să fim!

Desigur acest nivel de insinuare a mizei este apoi continuat cu „dacă eşti cuminte, primeşti… „sau infinite alte variante, mai limpede negustoreşti sau mai persuasive. E util de înţeles ca „miza” rămâne, în spatele

iluziei, dorinţa de confort emoţional/vibraţional. Neatent, tradusa ca şi confort… psihologic, deşi deriva din „indicatorul de poziţionare corecta” în Simulator, acel „gust pe limba”. Cu cât eşti mai atent în „viaţa”, cu atât mai uşor constaţi ce uşor se aplică etichete greşite şi cât de deformată devine toată percepţia datorită erorilor „interpretative”. Până la urmă, oricare este problematica de rezolvat la unul sau altul din pupitre, abordarea temelor nonemotional, cu limpezime şi verticalitate/armonios este calea general valabila. De aceea eu şi optez pentru varianta de a ne „vedea” mai degrabă biocomputere decât omuleţi. Oricum este mai apropiata de ideea de procesare date, concluzie la care te duce oricum „viaţa”.

Pentru ca, dacă e să privim corect, partea „variabila” din noi, cea care asigura creativitatea jocului, în fiece secunda are doar un întrerupător basculant la dispoziţie, exact ca un calculator: aleg armonia/dizarmonia. Sau Lumina/întuneric, iubire/frica, inspirat/neinspirat, prost/deştept. Aşa face şi calculatorul, zero sau unu! Nimic nu se poate procesa cu parţial armonios/parţial dizarmonios. E o alegere! Electronul se afla mereu la o răspântie: pe aici se/nu se trece! Aşa arata şi călătoria noastră pe arborele vieţii, spre lumina sau spre întuneric. Aşa ne poziţionam şi în relaţii: închişi sau deschişi! Cu braţele larg deschise sau încrucişate pe piept! Chiar şi o bobina, dacă are unul din capete liber devine emiţătoare/receptoare – antena, zicem noi.

Calea mea nu a cunoscut toate psihismele despre care tot aud. Când am întâlnit reacţii în mine le-am tratat ca simple bug-uri, îndepărtându-le! NU analizându-le! De aceea greu pot fi sensibilizat la „problemele” din subconştient. Şi constat cu bucurie că sunt acum mulţi tineri care rezonează şi procedează cu succes în acest mod. Dacă ai înţeles că nu are de unde apărea frica decât din mintea ta, de ce oare o mai tot lălăim? Sunt oameni care se vaita de ani de zile ca nu ştiu ce nu le iese… cum e posibil aşa ceva într-un univers mental? Sunt şi din cei care cred cu convingere că pot menţine egoul separator,

cu tot ce înseamnă el, dar că se îndreaptă către Lumina! Oare logica funcţionează aici? Separarea o ai sau nu o ai – ca program. Dacă o ai/menţii, ea va opera în toate contextele, inclusiv între tine şi Sursa. Este… o percepţie! Dar poate fi şi o simplă alegere!

Consider ca aproape nimeni nu a înţeles cu adevărat funcţiile vibraţiei. Dacă ar fi să consider în acest Simulator că exista un singur parametru DETERMINANT, acesta este frecventa. TOATĂ CREAŢIA este clădită pe frecvente. Şi aici iar va trimit la înţelegerea cimaticii. Daţi un search pe Youtube şi vă veţi lămuri. Măcar ca principiu. Desigur exista o vibraţie a planului experienţei, o bandă larga denumita de noi 3D. În cadrul ei însă exista vibraţii specifice absolut fiecărui articol, definitorii as putea spune. Gustul decelează frecvente, la fel şi urechea şi oricare simt doar frecvente analizează şi recunosc. Când s-a pornit avalanşa de „înlocuitori" alimentari, frecventele au fost analizate şi re-produse. În criminalistica urmele de substanţe sunt aflate prin analizarea spectrului de frecvente. Pineala noastră este sensibilă la frecvente. La o gamă largă de vibraţii, atât înalţe cât şi joase. Acest „al treilea ochi", situat în întunericul cranian, „vede" frecventele şi le facilitează percepţia chiar şi în imagini. În meditaţia ochi în ochi „vezi" multe fenomene şi chipuri ale partenerului, tocmai prin explorarea vibraţiilor emise de el.

Pentru a-ţi aduce în experienţa ceva/orice, tu nu poţi modifica decât frecventa ta. Nu pe a celuilalt şi cu atât mai puţin a obiectelor/contextelor, care sunt unele foarte şi altele relativ fixe. Acordarea în frecventa „te costa"… vibraţie, pe tine. Tu îţi poţi regla parametrii, conştient/inconştient, pentru a avea interfaţa de comunicare cu un altul. Sau pentru a experimenta un context sau a te juca cu un obiect. Fără să o faci, interacţiunea nu se poate produce. Este ceea ce constata toţi cei relativ atenţi şi conştienţi: anumite contexte le scad vibraţia drastic. Se şi simte, dacă ai atenţia necesara. Dacă nu o ai, tot vei simţi disconfort relaţional, sau anumite stări

pe „corpul fizic”...De regulă vertijuri sau tremurături severe. În general în spaţii comerciale extinse sau aglomerate, gen hipermarketuri sau mall-uri. Dar şi în centre comerciale „de fâţe”. De altfel aşa se obţine discernământul, deci... este în regulă.

Când însă munceşti conştient cu corpurile tale, atât cel dens cât şi restul, pentru a-ţi ridica vibraţia şi deci şi nivelul de conştientă/experienţa/pupitrul la care te găseşti, este util să nu le mai „vinzi” uşor, deoarece vei fi nevoit mereu să recuperezi ceea ce pierzi. Lecţiile se vor tot repeta şi vei rămâne arondat aceloraşi butoane şi manete, până te plictiseşti. Desigur ca tentaţia hipnotica de a interacţiona cu diverse medii şi jucărioare nu este de neglijat, dar aici intervine verticalitatea şi... alegerea. În fond nu eşti întâmplător exact la pupitrul acela şi tot tu şi numai tu îţi poţi face temele. Dacă nu ACUM, atunci vei încărca amăgiri/dezamăgiri, până te vei prinde. Pentru ca, dacă am zis ca gustul pe limba e indicatorul major al modului cum îţi faci temele, tot un indicator, tip beculeţ avarie/roşu este apariţia ciclurilor amăgire/dezamăgire. Ele se repeta obsedant în experienţa, şi încetează doar când ai priceput. Nu contează cu ce te amăgeşti! Este o oferta generoasa în Maya, pentru aşa ceva!

În ceea ce priveşte „variabila alegere”, cea care are funcţia de diversificare în Creaţie, se spune că trebuie să fie „aliniata” ca să fie şi operaţională. Crezi că dacă eu îmi imaginez/aleg ca să devin... popa, ar fi aliniat? Ca atare eu pot introduce valid aşa o verigă în

Creaţie? Variabila nu poate avea o mare cantitate de schimbare în ea. Dacă îţi propui să exagerezi cu acest parametru, este foarte posibil să obţii doar fundături, în creaţia ta experienţială. Este şi motivul pentru care se insista destul de mult la fiecare din pupitrele de comanda ale Simulatorului „viaţa”. De aici şi deriva sentimentul de „şcoală”.

Ajunşi la anumite nivele de conştientă, hipnoza încă mai funcţionează şi experimentatorul nu are atenţia de a vedea ca iar creează din frica. Ciclul amăgire/dezamăgire

va funcţiona mereu, doar că are gust de irosire. Acum întâlnesc la mulţi acest aspect, sub diferite forme. În general sunt manifestări ale unor frustrări adunate în experienţa anterioară, care presează către o cantitate mare, iluzorie desigur, de schimbare. Mulţi, după ce au experimentat trei/patru decenii cate o profesie, brusc se decid să urmeze o facultate pentru ca acum e lesne ca dacă au cu ce plăti, pentru a se vedea titraţi, eventual asta garantându-le o joacă mai „elevata”. Desigur nu mă refer la cazurile de excepţie, care doar îşi finalizează astfel un statut de autodidact pasionat, ci la cei acum destul de mulţi care, şi după ce iau diploma, sunt de fapt aceiaşi, cu o hârtie în plus. Ca fenomen, mie îmi stârneşte doar compasiune.

Unii sunt acum tentaţi să experimenteze comunităţi, doar ca le „vad” în vechea paradigma de gândire, bazată pe nevoi. Ca atare investesc iar în afara lor, sperând să obţină recolte şi aşa sa se susţină. Sunt formaţi ca orăşeni, copii dintre betoane, fără gust real pentru a deveni altceva... Şi eu am citit „Cedrii sunători... „şi m-a impresionat, emite ceva autorul, dar o fi aliniat să ne întoarcem cu 100 de ani în urma? Sau să forţezi o cantitate atât de mare de schimbare? DA, o comunitate este acum DE FĂCUT, dar cu ieşire definitiva din hipnoza, cu centrare clipa de clipa pe interior şi pe vibraţie, care să susţină punctul de conştiinţă conştientă care tu eşti... Fără a mai încurca efectul cu cauza, care TU EŞTI! Acest minunat Simulator răspunde deosebit de prompt nivelului la care tu eşti stabil/consecvent. A fi conştient de inconştienţa ta nu este chiar maxima verticalitate la care îţi poţi acorda accesul.

Desigur cartea asta are ca intenţie să te facă să înţelegi cumva mai ALTFEL, poate mai accesibil structurii mentale a ACUM-ului, ce au vrut să spună misticii cu „viaţa este vis în mintea lui Dumnezeu” sau de ce a fost denumita Maya. Sincer, cu mijloacele pe care ei le aveau la îndemână, chiar s-au descurcat minunat! Dar aparenta PROBLEMA va fi mereu... în terenul tău! Pentru ca desigur

eşti băiat/fata „dastept” / „daşteapta”, şi desigur înţelegi chiar BINE că este foarte LOGIC ceea ce citeşti, oricum simţi că este şi ADEVĂRAT, provocarea este însă cum anume să îţi faci „excursia printre butoane, manete şi pupitre cât mai uşoară”...Pai nici nu s-ar presupune că ar trebui să fie un joc facil, după părerea mea! Ar mai avea vreun haz? O biată tabla de şah, cu numai 64 de careuri şi doar 32 de piese şi îţi oferă suficiente poziţii ca să îţi poţi prinde urechile, cum ai vrea să fie un joc cu o schemă atât de simpla şi totuşi absolut infinite variante posibile, obţinut dintr-un patern fix cu o variabila ataşată, constituindu-se în patern generator de joc? De aceea şi apare logic ca în fiecare „punct” al experienţei, să fie potenţial o infinitate de rezolvări la orice presupusa problema. Doar să le... creezi, nu să le „vezi”, şi mai ales nu cu ochişorii! Ei ţi-au fost daţi ca să „admiri” ceea ce tu deja ai creat, din sentimente, emoţii, gânduri! Nu ca să le iei ca pretext pentru a crea în baza lor! Dacă îţi vei permite aceasta FUNDAMENTALA GREŞEALĂ, te vei poziţiona ca efect emoţional şi, din proaspetele emoţii, vei crea şi mai jos vibraţional! Este motivul pentru care eşti invitat la DETAŞARE EMOŢIONALĂ!

Voi insista puţin pe ideea de creator. Mie îmi pare EVIDENT faptul ca nimeni nu poate crea ceva nou în acest Simulator absolut perfect. Legea/paternul odată creat, îşi face treaba, adică diversificarea. Dar aceasta diversificare nu poate crea decât noi contexte şi conjuncturi aparente, situaţii de joc. Dacă o nouă situaţie de joc tu o investeşti cu valenţe de problema, atunci acolo ai de făcut o lecţie. Pur şi simplu, dintr-o infinitate de variante pe care le-ai putea crea, alegi să nu mai vezi nici măcar una! Suspectează ca nu „priveşti” cu ceea ce trebuie! Priveşti precis cu ochii minţii, cei doi, prin care ai ales să trăieşti o hipnoza în raport cu monitorul. Foarte probabil este ca să fi „văzut” şi o infinitate de rezolvări, doar ca... nu se potrivesc cu anumite clişee prin care tu procesezi „viaţa” şi nu îţi asumi să renunţi la ele. Deci este clar... tema! Evident, de rezolvat! Doar nu te vei condamna sa înţepeneşti în acel

punct al bietului exerciţiu la unul din pupitre. Mai ai la dispoziţie suficiente… Şi la tabla de şah e la fel: nu poţi crea tu o piesă noua! Poţi crea contexte/configuraţii pe care le poţi „vedea” sau… nu! Dar nici configuraţiile nu sunt infinite, pot fi previzibile! Dacă ai ajuns la „mat”, nu vei distruge nici piesele nici tabla ci o vei lua de la capăt! Jocul îţi asigura atât piesele cât şi multitudinea de experienţe contextuale, ca posibilităţi. Alegi tu ce şi unde muti, dar doar după nişte reguli! Ce poţi obţine, după ce ai jucat? Evident doar experienţa! Aşa este şi în Simulator: doar experienţa se poate câştiga!

Prin „pupitre”-le din Simulator eu înţeleg experienţa la anumite nivele de conştientă. Iar prin butoane şi pârghii/manete înţeleg instrumentele prin care noi ne „confecţionam” cadrul experienţial: sentimente/emoţii/gânduri/stări. Şi evident poziţionări în raport cu ele: frica de ele sau obţinerea măiestriei în raport cu ele. Şi evident hipnoza care ameninţa tot timpul: confuzia de a deveni efect al propriei creaţii pe care o vezi cu organele de simt pe monitor! Aceasta ameninţătoare mereu… REALITATE! Câtă vreme alegi să consideri monitorul ca fiind REALITATE, capacitatea de a ieşi din hipnoza este îndoielnică. Chiar şi simpla greşeală de a o denumi aşa, mărturiseşte în locul tău că ai tendinţe alarmante de… somn. Pentru că te vei poziţiona în raport cu ea, inconştient desigur, ca efect! O vei lua ca baza, poziţionat ca EFECT, al viitoarelor tale creaţii contextual/conjuncturale. Te vei subordona iluziei! Doar nu ai pretenţia de a deveni expert în joc… adormit fiind!

Dar nu te invit aici să faci o confuzie: orice „pupitru” de joc îţi oferă un cadru „real de experienţa”. El este obligatoriu de a fi luat foarte în serios. În cadrul lui funcţionează legităţi specifice nivelului respectiv de experienţa! În ADEVĂR desigur este o glumă tot ce „se întâmplă” acolo, dar cât timp EŞTI ACOLO ai datoria – fata de experienţa TA, desigur – de a-l absolvi. Nu o poţi face decât TRĂIND SERIOS ACEA EXPERIENŢA! Când te aşezi să joci şah, nu te apuci nici să conteşti piesele sau

materialul din care ele sunt făcute, nici tabla de şah şi nici nu inventezi tu alte reguli de joc! Tot ce poţi face este SĂ JOCI, cu piesele CARE SUNT, şi conform regulilor jocului. Tu ai ales acest joc, aveai nevoie EXPERIENŢIALĂ de el! Altfel jucai… pietre sau poker! Ce-i drept, alegerea pupitrului nu este chiar întâmplătoare, nu l-ai ales exact… ACUM. Dar fi sigur ca chiar aveai nevoie să-l înţelegi, prin experimentare!

Dacă accepţi ca toate astea au o logică, atunci obţii PACE în tine. Atât în raport cu experienţa ta cât şi cu tot „decorul" menit să te ajute să-ţi faci temele. Aceasta pace te va face apt să-l parcurgi mai cu spor. Pentru ca asigura RESURSELE DE ATENŢIE şi deci ENERGETICE ca să nu te mai iroseşti în propriul „zgomot". Doar AŞA poţi privi atent şi mânui corect… manşele şi butoanele specifice. În cea mai mare parte, toate lecţiile se referă la relaţionări şi poziţionări în raport cu… orice şi oricine. Dacă nu uiţi ca LEGEA suprema este doar ARMONIA, excursiile tale experienţiale se pot simplifica mult, deoarece armonia o ai în tine. O poţi „simţi", desigur nu cu organele de simt. Să-ţi dau un exemplu: s-ar pretinde că se moare de foame… ai văzut tu un om mort de foame? Dacă vei spune DA, eu nu te pot crede. Ar însemna ca TU L-AI LĂSAT SĂ MOARĂ! Că NU AI GĂSIT NICI TU O BIATĂ COAJA DE PAINE! Nu pot crede, nu mă lasa ARMONIA! Înţelegi?

Aceste pupitre, unde fiecare îşi face „temele de viaţă", deşi privite detaşat definesc un cumul de parţialităţi ale experienţei şi par irelevante, au marea „proprietate" de a reproduce fidel toate caracteristicile Simulatorului, în maniera holografica. Intensitatea şi aparenta verosimilitate a trăirii unor ADEVĂRURI ABSOLUTE este… totală! Este motivul pentru care trebuie să fi prudent în a aduce din afara alte adevăruri. Ele pot largi orizontul celui care îşi experimentează acolo convingerile proprii, dar este şi foarte probabil să nu aibă deschiderea să afle altceva. Este prea focusat pe temele sale şi pe butoanele şi manşele pe care învaţă acolo să le manevreze cu… măiestrie. Dacă tu bei o bere în faţa televizorului şi priveşti detaşat dar cu o

privire de ansamblu oferita de o cameră de luat vederi avantajos plasată peste un teren de fotbal, imediat vezi ceea ce jucătorul implicat chiar nu poate observa, în dinamica în care este prins şi din perspectiva poziţiei lui din teren. El trăieşte acolo din plin o REALITATE din care tu nu eşti parte. Este o totala neînţelegere să crezi ca, dacă ai fi în locul lui, tu ai juca „mai bine”…Totuşi, ades îl înjuri că a fost „prost”!!! Oare cine este cu adevărat „prost”? Exact aşa stau lucrurile cu oricine crede ca poate el vedea mai „bine” decât cel aflat în experienţa, la unul din pupitrele Simulatorului de joc numit „viaţă”, mai ales dacă nu este consultat. Şi, atenţie, ca să poţi fi consultat, trebuie să fi „vizibil” din parţialitatea pupitrului respectiv! Oricare ar fi ea!

Imaginează-ţi ca pentru un pupitru la care se învaţă ce înseamnă să fii „mama”, tu ca şi „decor” în jocul ei – copilul! –, ai cele mai mici şanse de a fi vreodată consultat! Eşti parte din jocul ei! Da, în cadrul pupitrului ea se va juca de-a mama „deschisa” la ce vine dinspre tine, dar nu fă greşeala de a crede ca chiar te vede şi aude, oricât de mult ai vrea tu să o ajuţi să te vadă! Trebuie/e util să înţelegi că este deosebit de dificil să ai două poziţii în acelaşi timp, de implicat în jocul ce se desfăşoară şi în acelaşi timp şi de… orice altceva! A fi în acelaşi timp şi partener şi maestru în viaţa cuiva este o calamitate curata! Iar acum asta se întâmplă la multe pupitre! Interesant este că nu avem capacitatea de a menţine, chiar dacă susţinem ca asta ne este intenţia, imaginea intimităţilor relaţionale cu cea a unor funcţii în joc. Mai ales dacă prin intimitate consideram inclusiv relaţionarea bărbat/femeie!

Aici mai este util de înţeles ca cel care, în parteneriat, are o funcţie de maestru pe lângă partener, a acceptat apriori să împărtăşească limitele experienţiale ale celui mai puţin conştient. Dacă nu ar funcţiona aşa, ar însemna ca cel cu mai puţine teme făcute, să poată sari nişte teme, datorită convieţuirii în doi. Acest tip de avantaj NU ESTE PERMIS prin regulile jocului, ca atare cel mai conştient va suporta rigori experienţiale la care altfel nu ar

mai participa. Deci, nu contează dacă tu ai temele făcute, chiar şi absolut, prin parteneriat te angajezi să împărtăşeşti experienţele necesare partenerului. Sunt multe situaţii de acest gen acum.

Din aceleaşi considerente mulţi nu-şi aduc în jocul de-a afacerile familia sau prietenii, cu extensia puţin ciudata…" eu nu fac sex cu prietenii". Desigur pare logic ca nici cu „duşmanii"! Deci… cu nimeni!!?? Am auzit aceasta declaraţie atât de des încât mă întreb: chiar suntem nebuni? Eu ştiam că este puţin invers, o relaţie intima ADEVĂRATĂ nici nu poate exista fără atributele unei prietenii profunde, ale respectului pentru valorile reciproc acceptate sau măcar discutate prieteneşte. Probabil va trebui să aprofundam valentele punerii în comun, ale comuniunii… Din experienţa mea, nu nesemnificativa, pot spune ca o adevărată relaţie de prietenie, între un bărbat şi o femeie, conduce logic şi către comuniune/comunicare pe plan sexual. Atributele feminităţii/masculinităţii sunt PARTE din structura multidimensionala pe care o ai în faţa ta şi a face abstracţie de ele ar însemna o ciuntire „ilegala", pe care un adevărat prieten chiar nu şi-ar putea permite să o facă. El se bucura şi împărtăşeşte cu tine TOT ceea ce voi, fiecare, sunteţi! Ignorarea acestui aspect mereu a generat sau va genera frustrări, de ambele părţi, chiar dacă doar unul e capabil să „vadă" adevărul. Nu arareori acela se va şi simţi „jignit" de lipsa de atenţie asupra acestui aspect! Desigur, dacă încă nu a ajuns maestru în viaţa sa! Dacă a ajuns, atunci va înregistra incompletitudinea ta! Şi va căuta să te ajute să te regăsesti! Acum mulţi se afla în acest gen de relaţii şi problematici. Parcurgeţi-le cu înţelegere şi mult tact, este un mare „balaur" acolo, generat de aberaţii (programe-virus) sădite de prea mult timp în conştiinţe.

„Timpurile" pe care acum le parcurgem, fiecare la pupitrul său, sunt absolut inedite. Jocul pare să se grăbească către un gen de salt pe o alta treapta/nivel, şi sunt unii care încă nu sunt conştienţi de aceasta

particularitate. În cadrul Simulatorului, toate pupitrele şi-au accelerat ritmurile de joc, cu din ce în ce mai multe racordări, fie sub forme intuitive fie în multe altele, către „reţeaua de date” a Simulatorului central. Un soi de internet, beneficiind de fapt de proprietăţile hologramei, în care fiecare punct deţine informaţia TOTULUI. Meditaţiile acum se constituie în adevărate trambuline, de multe ori surprinzătoare pentru cei care au meditat mulţi ani. Ele au capacitatea de a-l face, uneori brusc, pe experimentator mult mai atent la ceea ce el ESTE. Şi nu este un fenomen rar acum cel al revelaţiilor parţiale sau chiar totale. De când exista acest joc, niciodată nu au fost atâţia maeştrii în acelaşi timp!

Iar procesul de trezire este unul accelerat vibratoriu şi bazat pe comunicarea empatica: pur şi simplu se radiază şi este decelat la recepţie, catalizând procesele interne. Foarte pasionant de urmărit ca şi fenomen general!

Ca „ne place sau nu”, este util să recunoaştem ca nu puţini sunt cei care au beneficiat de apropierea fata de canabis. Şi ca acest fapt a înlesnit fenomenul de trezire în masa, la cei care au avut maturitatea de a nu face din uz, abuz. Ca unul care sunt doar martor, nu mă pot exprima decât din aceasta limitativa poziţie, dar ştiu din multe relatări ca măcar trezirea şi curiozitatea către nelimitare o declanşează. Posibil ca depinde apoi ce alegi să faci. Ca în orice, de altfel.

Sunt multe luni de zile în care eu nu am considerat util să mă mai manifest în scris pe nicăieri, tocmai din respect pentru acest proces şi pentru laboratoarele interne ale fiecărei individualităţi, aflata la un pupitru sau altul. Doar am răspuns unor întrebări adresate punctual. Nici acum nu aş fi făcut acest demers dacă nu mi-ar fi fost „insinuat” în conştiinţă. Se pare că se doreşte cât mai multă claritate şi detaşare emoţională, pentru a se derula acest proces mai uşor şi cu cât mai puţine încrâncenări/pierderi. Este şi motivul pentru care s-a dorit un alt unghi de privire, o alta perspectiva, aducând o cât mai mare detaşare. Evident ca iubim legendele şi

poveştile, desigur că avem în noi multă tradiţie şi că nu e uşor să te debarasezi de toate condiţionările. Mituri majore se cer nu revizuite ci părăsite, astfel spulberându-se şi suportul multor religii. Religia ar fi „un ceva" care şi-ar propune să te relege pe tine de Sursa, doar ca tu şi Sursa sunteţi una, deci „serviciul făcut" este, cel mult acela de a ţi se insinua ca tu, de fapt, eşti despărţit/separat de Sursa! Dacă eu îţi propun să te împac cu un prieten cu care tu eşti în cea mai bună relaţie, oare nu insinuez ca acolo exista de fapt neînţelegeri/separări? Care pot fi intermediate, evident de mine! Prin asta te ajut sau... invers?

Desigur ca pupitrelor le corespund credinţe aparte, specifice temelor respective. Iar credinţa ta, CHIAR face legea, LA PUPITRUL EXPERIENŢEI TALE. Fără CREDINŢĂ chiar nimic nu ai putea experimenta. Nu are nimic impresionant o credinţă oarecare, în afara faptului că generează pe monitor exact realităţi menite să îţi confirme acel nivel limitat de experienţa, ca fiind valid şi real! Desigur ca un martor detaşat se „cruceşte" de ce anume ai ales tu să experimentezi, dar e lecţia ta şi nimeni nu ţi-o poate „fura". Aici poţi include ABSOLUT ORICE. Orice crezi tu că ai nevoie să îţi creezi ca şi context/conjunctura/personaje. Poţi însărcina Simulatorul cu orice „poveste" vrei tu să aduci în manifestare. Dacă îi respecţi structura şi Legităţile, poţi obţine de la el exact ce te pasionează să trăieşti ca şi experienţa.

Ştim desigur ca într-un univers mental, într-un vis în mintea Creatorului şi într-o „realitate" în care materia este 99, 9999% spaţiu iar restul ceva energie şi ceva informaţie, chiar nu poate exista nimic „obiectiv", dar dacă noi ne-am propus să ne jucam de-a bolnavul, nimic nu ne poate opri. Ne aşezăm la pupitrul pentru astfel de experienţe şi începem să umblam la butoanele-stari, la parghiile-sentimente şi la negrele butoane-ganduri! Din reglaje potrivite obţinem emoţii intense, care imediat trimit către ecran începutul realităţii dorite a fi experimentate. Poziţionaţi ca efect, vom crea şi mai multă

emoţie, care va modifica şi mai mult setările/sentimente şi imaginea „inspirationala” va fi şi mai groaznica. Aceasta este – în mare – schema oricărei experienţe relative. Detaliile desigur se adaptează experienţei. Fascinanta este aparenta de veridicitate a oricărei ecuaţii parţiale de viaţă pe care ţi-ai propus să o experimentezi. Şi evident gustul pe limba aferent! El era menit să fie doar beculeţ de avertizare, doar ca în adormire nu aşa este perceput, ci doar ca o stridenta înnebunitoare! Dacă ai învăţat lecţia, deja beculeţul doar te avertizează! Poţi evident umbla acum măiestrit la stări şi sentimente, închide orice gând parşiv şi urmăreşte beculeţul „gust pe limba”. Când s-a optimizat, te poţi declara satisfăcut şi cu temele făcute, mutându-ţi preţiosul şezut în alta experienţa. Aşa funcţionează acest Simulator! În mare, evident!

Ca precizare însă, lecţiilor de la un anumit pupitru/nivel de conştientă, le corespunde toată gama fenomenologica aflata pe aceeaşi frecvenţă. Tu ai crede că eşti acolo să experimentezi, să zicem, relaţiile parteneriale. În viziunea ta însă ele se confunda cu proprietatea asupra celuilalt. Vei lua la pachet toate contextele/conjuncturile care să te facă să înţelegi cât de confortabila este asuprirea/controlul. Vei zice că nu este corect dar te asigur că este. Ca atare şefii te vor presa, dacă ai un proprietar se va purta în consecinţă, totul va asigura cadrul necesar ca să te lămureşti. Părinţii îţi vor mai declara odată ca ei te-au făcut – ei te omoară! Presiunea se va exercita din toate direcţiile posibile, şi te asigur că sunt atât de multe că va trebui să „munceşti” cu tine, nu gluma!

Ideea este că EŞTI Dumnezeu, creator, datorită variabilei ataşată ţie, dar cu deformările perceptual/creative la care ai ajuns, nu poţi armoniza Floarea Vieţii care TU EŞTI la niciunul din fractalii viabili în Creaţie. Deci, eşti ajutat să îţi optimizezi percepţia şi modul în care tu îţi creezi relaţiile. De către cine ajutat? Desigur de către… tine, prin alegerea pupitrului de joc din Simulator.

Un alt pupitru, aparent non virulent, este cel care oferă contextele necesare pentru a învăţa ce este respectul de Sine. La el se aşază individualităţile care s-au format în „spirit concurenţial” şi au trăit mereu sentimentul „nu merit, nu sunt suficient de bun/bună”. Pare non virulent deoarece pare că se referă doar la el, însă aşa ceva nu exista. În mod indirect sunt exact cei care împing cu creativitatea lor deformată spiritul concurenţial. Îl alimentează energetic şi desigur deformează şi ei floarea vieţii. Cei care experimentează la aceste pupitre au impresia ca ştiu ce anume cred ei ca „nu merita”, doar că NU ESTE AŞA. Vor primi o infinitate de contexte incomode experienţial, care să le amintească ce înseamnă păstrarea acestui gen de sentimente. Se vor mira ca nu ei au creat… defectarea a te miri ce sau alte detalii ce ţin de confort experienţial. Respectul de Sine este un sentiment care te conduce către adevărata responsabilitate, derivata din faptul ca Tu creezi, iar ARMONIA se cere reflectata şi în floarea vieţii care tu eşti.

Foarte mulţi acum se străduiesc să-şi facă temele privind abundenta. Şi aici sunt o infinitate de neînţelegeri, plecând de la simpla observaţie ca ORICE primeşti în acest Simulator nu este decât „material didactic”, menit să te ajute să faci anumite teme. Nimic nu poate fi „al tău”, de vreme ce ţi-a fost pus la dispoziţie temporar, cu valoare de utilizare, în limita pupitrului la care alegi să experimentezi. Şi oricum este… virtual! Abundenta se referă mai mult la confortul experienţial, dar o proiecţie cu mai multe obiecte/material didactic nu poate decât apărea mai confortabilă. Simulatorul îţi poate oferi un decor cât vrei tu de abundent, nu ai tu imaginaţie să creezi şi să accepţi abundenta pe care o poţi obţine, dar de ce crezi că te-ar avantaja? Pe tabla de şah sunt totuşi doar 32 de piese iar 32 de careuri sunt libere, să te poţi mişca… Dacă ai avea… zece paturi, nu tot pe o jumătate de pat ai dormi? Dacă ai avea o sută de seturi de tacâmuri, nu tot un tacâm vei folosi? Cei ce acum intenţionează să întemeieze comunităţi, îşi imaginează ca un minim teren ar fi cam de

zece hectare. Oare aşa să fie? Eu ştiu ca pentru un om necesarul de cartofi pentru a traversa o iarna este în jur de zece kilograme. Asta ar însemna câteva cuiburi. Mai adăugă câteva legume, proporţional şi… numai la hectare nu ajungi. Dacă/când ne vom lămuri CU ADEVĂRAT ca totul aparţine TOT-ului, ca Simulatorul şi pupitrele sunt cele care ne facilitează accesul la utilizarea unor mijloace de joc şi nu „noi”, atunci vom înţelege cu adevărat jocul. Şi desigur vom absolvi prin trezire tema respectiva.

Mult „tapaj” s-a făcut şi se face în continuare pe blocarea la pupitrul „iertări”. Mi se pare un colţişor de experienţa tare plin de confuzie şi deci dificil de… absolvit. Am privit atent Creaţia şi nu am găsit nimic… de iertat. Ca să ai ce ierta se presupune ca ceva/cineva a greşit şi eu nu văd nici măcar o unitate de greşeală în întreaga Creaţie. Este alcătuită toată din adevăruri experienţiale, parţiale ce-i drept! Dar nu văd ce anume ar merita acest termen. Poate avem ataşamente pentru viziuni „spirituale tradiţionaliste”, mă gândesc, dar şi asta este un pupitru de rezolvat… teme. Acest joc deosebit de complex şi miraculos nu conţine greşeli. Cred că va trebui să reflectaţi profund la ce credeţi voi că poate fi denumit greşeală şi nu lecţie. Câtă vreme păstraţi în conştiinţa care sunteţi acest termen, veţi rămâne blocat acolo, la acel pupitru. Tot ceea ce vă este pus la dispoziţie în acest Simulator, inclusiv partenerii de joc, au doar menirea de a vă ajuta, într-un fel sau altul, să vă faceţi temele. Nimeni nu „a greşit” vreodată nimănui, de când exista Creaţia şi nici nu ar putea-o face. Chiar aşa numitele aspecte karmice, şi ele excesiv discutate şi pline de mister, se constituie doar în lecţii nefinalizate şi se încheie imediat ce s-a trecut în armonia Legii.

Multă confuzie este şi în jurul „atributelor omenescului”, ca să mă exprim, evident… eronat. Multe sunt tradiţiile spirituale care coexista şi multe abordări destul de diferite. Chiar multă „spiritualitate” a trimis în hipnoza! Am fost îndemnaţi parţial să ne ducem atenţia către monitor şi să ne vedem… în el. Bisericile toate cam

asta au făcut. Ni s-a insinuat că avem un corp fizic de natura biologica şi multe paralelisme între noi şi animale au fost făcute. Aici pretinse ştiinţe şi-au adus aportul, dar şi anumite tradiţii spirituale. Să nu uităm însă ca… ceea ce noi CREDEM, operează ca adevăr experienţial pentru noi! Şi încă unul probatoriu, foarte „realistic" as spune! Desigur, chiar hipnotic. (alt termen total neînţeles!)

De asemeni se face multă confuzie între termenii spirit/suflet. Iar despre suflet chiar numai aberaţii am auzit. Sufletul, dincolo de orice proprietăţi legendare, este o interfaţă de adaptare a doua densităţi vibratorii, cea a spiritului cu cea a pretinsului vehicul fizic. Ea conţine elemente mental/emoţionale. Apare şi îşi ia energia doar din structura densa vibraţional, şi exista doar pe seama acestei energii. Este un fenomen radiant. Când relaţia spirit/corp încetează, interfaţa se disipa din lipsa de energie, dar poate persista dacă este susţinută energetic. Cine o fi atribuit acestei interfeţe de adaptare între două densităţi „calităţi" ale omenescului, chiar nu reuşesc să înţeleg. După mine, un dispozitiv menit să adapteze două „etaje" are două posibilităţi: îşi face treaba sau… nu! Poeţii însă l-au creat „frumos/minunat/fin/curajos/bla-bla-bla". Aceasta inducţie în conştiinţe, un ceva foarte „fumans/aburitor" a dus la paradoxul de a ne identifica cu… sufletul. Din ceea ce eu „vad", toate pretinsele calităţi „umane" sunt derivate din starea de PERFECTA PACE şi din ARMONIA florii vieţii care tu eşti. Inclusiv ceea ce este tradus ca iubire la recepţie, în emiţător este doar pace, armonie, bucuria stării de a fi. Traducerea emoţională în cuvinte considerate soft/poetice/frumoase, nu face obiectul interesului acestei cărţi. Nu vom putea afla niciodată ce/cine suntem, dacă ne vom învălui la infinit în voaluri colorate. Chiar cu riscul de a constată că, renunţând la ele, vom descoperi… nimicul, ceea ce îmi apare ca fiind foarte verosimil.

Privind atent la Creaţie, eu o văd ca pe un joc, în care se creează funcţii în joc, mai întâi. Apoi sunt create instrumentele satisfacerii nevoilor de joc, de diversificare.

Chiar şi când ne „vedem” între noi, ne prezentam cel mai ades prin funcţia ocupata în contextul respectiv. Nu particularităţile persoanei primează, ci rolul jucat în funcţionalitatea contextual/conjuncturală. Funcţia creează… organul prin care ea să se manifeste.

Ca atare, noi am fi mijlocul prin care jocul se creează. Ca şi „patern” noi suntem constituiţi din constanta „Eu sunt” şi din variabila ALEGERE. Cum nu constanta poate alege, putem spune ca jocul este creat pe seama variabilei, numita în general personalitate sau ego. Raportul existent între constanta şi personalitate, în cadrul paternului, duce la dinamica jocului. Cu cât ponderea personalităţii în cadrul paternului creste, cu atât jocul are o dinamica mai mare, dar risca să se îndepărteze de armonie, garantata de constanta EU SUNT. Din echilibrul între cele două consider ca funcţiile jocului pot fi continuate, iar toată „problematica umană” la asta se rezuma.

Nu ar fi lipsit de interes să „vedem” ce anume este ok şi ce nu se încadrează în Legile Creaţiei, din aceasta „variabila” parte din „noi”. Îmi pare limpede ca funcţia care a creat-o este nevoia de diversificare a jocului, deci creativitatea în joc. Aceasta funcţie, lăsată absolut libera, creează haotic, funcţie de percepţii contextual conjuncturale. Dacă însă este ghidonata de atributele Sinelui/constantei EU SUNT, atunci avem o garanţie a armoniei jocului creat conştient ACUM.

Deşi ACUM-ul este perceput extrem de diferit de mai toţi cei relativ măcar conştienţi, fiecare ducându-şi experienţa pe ceea ce este… credinţa lui, percepţia mea este ca doar experimentele de viaţă care conţin cele două componente, dar legate armonios, vor continua jocul. Negarea rolului personalităţii ar însemna… oprirea jocului, şi nu cred că asta e intenţia.

Dar personalitatea, văzută doar ca şi parte capabila ca prin opţiuni/alegeri să creeze diversitatea, este puternic bruiata ca funcţie de către totalitatea condiţionărilor. Menirea acestei cărţi este să spulbere condiţionările, să

evidenţieze lipsa de substanţă a lor, să aducă logica matematica în dezvoltarea armonioasă a laturii creative a personalităţii, să restaureze relaţia armonioasa dintre paternul iniţial EU SUNT şi variabila ALEGERE. Cu cât priveşti mai atent vezi ca, de fapt, singurele programe care pervertesc funcţia personalităţii în Creaţie sunt bagajele emoţionale, bazate pe informaţii puternic distorsionate.

Traducerea în nivel psihologic a tuturor „datelor" îmi apare ca procesare falimentara. De acum nu mai vehiculam date, ci emoţii şi senzaţii/sentimente. Ba mai mult, suntem tentaţi/canalizaţi spre a crede ca ele ne definesc. Şi, mai mult, ca noi suntem EFECTUL lor! Numai ca experienţa tuturor celor ce s-au trezit demonstrează contrariul. Marea majoritate au păstrat inteligenta persoanei dar nu au mai regăsit emoţionalul desantat/dezechilibrat.

Avem posibilitatea sa alegem modul cum noi ne vedem, iar din aceasta poziţionare va rezulta întregul nostru exerciţiu de viaţă. Procesând doar logico-matematic; cel puţin eu la aceasta vă invit.

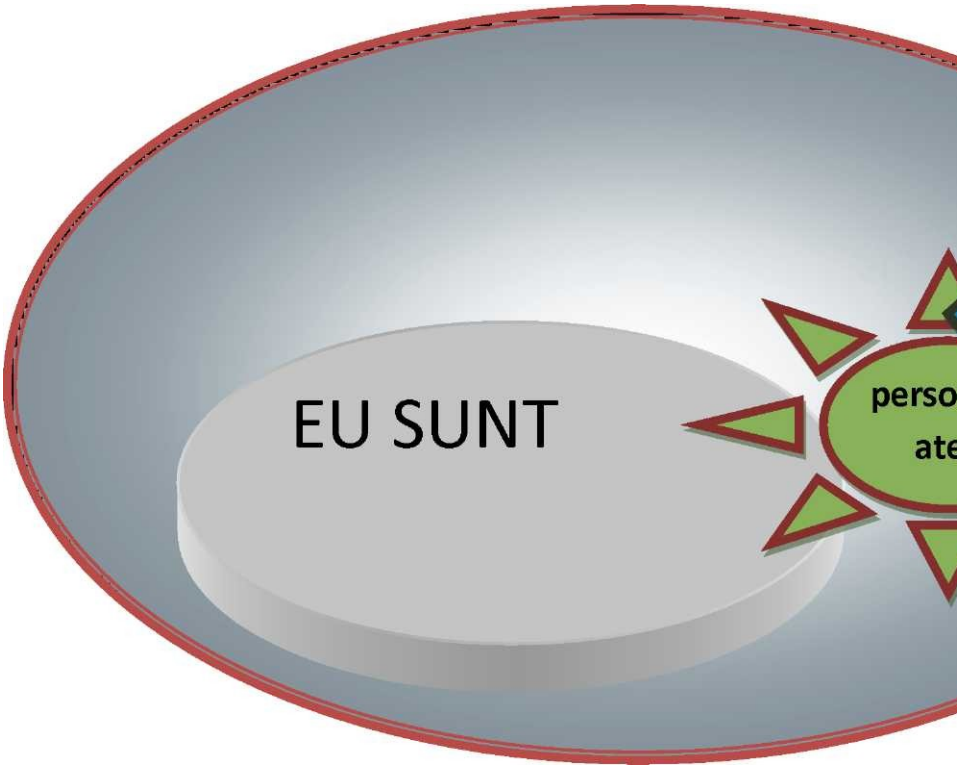

Dacă este să vedem o imagine a ceea ce este alcătuirea care noi suntem, acest desen ar ilustra-o cel mai corect. EU SUNT-ul are ataşata funcţia ALEGERE (VARIABILA) în scopul diversificării experienţei, al cărei suport de manifestare este personalitatea/unealta. Deci FUNCŢIA alegere a creat unealta personalitate, ca suport de manifestare. (organul)

În procesul de creaţie evident folosim nişte unelte, cum ar fi fantezia creatoare/vizionarismul şi emoţia creatoare, ca şi catalizator. Starea din care se creează este bucuria jocului fără miza sau a stării DE A FI! La ingrediente se mai adaugă energia vitala necesara aducerii în manifestare, care ţine de nivelul de racordare al individualităţii la întreg, mai exact de conştientizarea şi aducerea în trăire a acestei racordări. Pentru ca degeaba ai tu un „ceva” în buzunar, dacă nu eşti şi conştient ca îl ai.

Acum vă invit să urmăriţi procesul „gripat”. Dacă în acest sistem deosebit de simplu eu mai bag nişte programe

aleatoare, cu rol de diversificare/diversiune, obţin din simplitate o complexitate inoperanta. Aici intra cam tot ce se numeşte condiţionare. Cel mai corect este să îmi iau atenţia de la tot ce a fost băgat, cu scopul sau… fără, de a bulversa informaţia. Va trebui însă să conştientizăm. De aceea şi numai de aceea le voi numi cumva, spre înţelegere.

Dacă eu îmi mut atenţia de la tot „pacheţelul care SUNT", la personalitate, începând să mă identific cu ea, atunci ALEGEREA creatoare iniţială se pierde. Apar însă alegeri ale personalităţii, în iluzia numelui propriu, unde personalitatea nu mai este unealta ci identitate, care începe ea să creeze… alegeri! Numai ca aceste alegeri nu mai au girul lui EU SUNT, ca atare lipsesc din ele atributele Sinelui. Conştienţi la un anumit nivel de ilegalitatea produsă creând fără ARMONIE, pace, bucurie, atribute fireşti în Sine, a început creaţia în frica. Eu aşa „vad" uitarea de Sine şi consecinţele produse.

De aceea acum se impune recuperarea adevăratei identităţi. A te da un pas înapoi presupune ieşirea din identificarea cu persoana şi reconştientizarea faptului că eşti Sinele, care creează prin intermediul alegerilor cu unealta persoanei. Este şi motivul pentru care anumiţi Maeştrii, iar Iisus este printre ei, a atenţionat ca nu el face, ci PRIN EL SE FACE! Din propria mea experienţa şi observând şi experienţele altora, ACEASTA CONŞTIENTIZARE te salta automat pe un nivel foarte înalt de conştientă/vibraţie/ experienţa. Am cunoscut oameni de-a dreptul minunaţi, cu intenţii admirabile şi capabili să-ţi ofere şi inima, dar cărora le lipseşte încă acest nivel de înţelegere. Acest adevăr l-am mai găsit formulat aproximativ şi în cuvintele – care acum nu as şti cui aparţin – „O vreme oferi din ceea ce ai, pentru ca apoi să oferi din ceea ce eşti". As completa ca la următorul nivel doar se oferă, prin tine!

Această carte ŞTIU ca nu eu o scriu. Ştiu de când mi-a fost „propusa". Desigur eu o aduc în forma, greşelile de exprimare sau ortografie sau dactilo îmi vor aparţine, dar

cartea NU EU O SCRIU! Dacă ar fi să o scriu eu, nu m-aş obosi şi nici nu aş avea îndrăzneala sa v-o propun spre lecturare. Culmea, aşa chiar v-o recomand! Sper/ştiu că vă va ajuta pe Cale, indiferent care va fi fiind aceea. Nu este dogmatica, deci nu se opune unei dogme. Este neutra şi echidistanta. Poate doar… nebuna puţin! Calea prin care ea se va face şi modurile cum va ajunge la fiecare eu nu le cunosc. Ce ŞTIU este că se va face şi că va ajunge exact acolo unde va trebui să ajungă.

Despre creaţia în frica se poate vorbi infinit. Diversificările produse nu mai sunt coerente, şi afectează în primul rând partea generatoare/creatoare de experienţa din pacheţelul care era să fii. Constanta EU SUNT nu ar avea cum să fie afectata, dar partea creatoare DA. Personalitatea de acum generează experienţe, bazate pe mintea limitata (instrument la dispoziţia ei), în confuzia conform căreia… corectează proiecţia de pe „monitor”. Dar cum aceea nu se şterge cu radiera, ar trebui să apeleze la instrumentele cauzale, la care ea de fapt NU ARE ACCES VIBRAŢIONAL, aflându-se sub nivelul cauzelor.

Ceea ce mie îmi apare cel puţin ciudat este momentul şi modalitatea în care chipurile s-au insinuat nişte ceva – uri numite pretenţios SENTIMENTE. Cu atât mai mult cu cât mai toate sunt din zona de vibraţie a fricilor. Şi multe dintre ele sunt traduse ca sentimente, fiind de fapt… emoţii. Iar emoţiile, de regulă, sunt traduceri destul de aproximative ale modului în care circula anumite energii, în raport cu pretinsul corp fizic. Mai exact nişte blocaje pe anumite trasee. Acum, fiecare la pupitrul său, în cadrul Simulatorului, învăţăm să folosim şi apoi să scăpăm de multitudinea de butonase/gânduri şi pârghii/emoţii-sentimente, pentru a ne putea regăsi pe noi înşine, dincolo de limitările la care am ajuns prin identificarea cu personalitatea şi vehiculul ei…” fizic”.

Evident va trebui să trecem prin ele şi să căpătăm abilitatea de a ne DETAŞA. Toate contextele şi conjuncturile, ca şi oglindirile din Simulator deocamdată la

asta ne sunt utile. Ni le confecţionam singuri, ca şi creatori ce suntem, dobândind măiestria noastră. Oricât am vrea să credem că ne vor ajuta alţii sau anumite cursuri, doar înţelegerea proprie ne va scoate, şi ea de obicei este consecutiva experienţei. Conştientizarea, deşi ar putea scurta drumul, în procesul practic foarte puţini se folosesc de ea, adesea tot în urma experienţei.

De remarcat este însă faptul ca o experienţă făcută are loc şi este valabila la nivelul de vibraţie şi conştientă la care ea a avut loc. Nu înseamnă în niciun caz că ai înţeles tot despre acel fenomen. Ea va fi reluata iar şi iar, pe următoarele nivele, la alte pupitre, pana ce „iluzia realităţii" ei dispare sau îşi conturează definitiv ADEVĂRUL. Indiferent la ce anume neam referi. În mare toate sunt relaţii, iar contextele de pe ecran ne vor pregăti cadrul mereu pentru a le experimenta. Modul în care ne raportam la ceea ce am fost capabili să cream ieri ca şi context, va da măsură maturităţii şi viteza de rezolvare a parţialităţii respective. Dacă alegem să fim „prudenţi", viteza va fi diminuata considerabil şi vom irosi multe resurse la acel pupitru. Iar indicatorul „gust pe limba" va fi… coclit.

În cadrul relaţiilor, iluzia proprietăţii, cu extensia proprietate asupra partenerului, ocupa primul loc ca şi neînţelegeri. Trecând peste „detaliul" ca nimic nu exista şi totul este vis, iar visul ar putea arata aşa cum alegi, abordam problema în cadrul pretinsei realităţi experienţiale, deci un nivel de conştientă ceva mai… jos. Chiar şi aici poţi realiza ca nimeni nu poate poseda nimic, cel mult folosi. Inclusiv corpul pretins fizic, pe care l-ai primit şi apoi îl vei şi părăsi. La acest nivel de conştientă este accesibila înţelegerea faptului că o relaţie parteneriala, acceptata cu bucurie la un moment dat, odată cu aprofundarea relaţiei, perspectivele se pot schimba, uneori drastic. Orice contract suferă de pe urma faptului că este o proiecţie în timp, şi ca viaţa va avea menirea să schimbe contextele şi conjuncturile, astfel noi având prilejul de a învăţa ca viaţa este vie, o dinamica

continua. „Nimeni nu poate face baie de două ori în acelaşi rău” cam asta vrea să ne indice. În toate nivelele parţiale de conştientă, menirea vieţii are darul ca, conform legii pendulului, să ne arate ambele faţete ale monedei. Noi o alegem mereu pe cea care zicem noi că ne convine, dar luam la pachet şi faţetă opusa, ca să beneficiem de ciclul amăgire/dezamăgire şi să urcam la nivelul următor. A trăi momentul viu, ACUM-ul, ar fi o soluţie, poate forţată, dar inaccesibila celor aflaţi încă la acest pupitru al Simulatorului.

În cadrul relaţiilor, una care se va regăsi ca tema (deci neînţelegere) la mai toate pupitrele din Simulator, prin care fiecare trece pe drumul regăsirii de Sine, este relaţia parteneriala bărbat/femeie. Indiferent cât ai putea crede/spera ca această temă, în cazul „tău” particular să fie optima, chiar nu exista nici măcar o şansă dintr-o infinitate să fie aşa. Şi v-o spune exact unul din puţinii care chiar s-ar încadra la o categorie de excepţie, care a şi fost atent la acest „aspect al vieţii”, începând de pe la şase ani şi pana în clipa când aşterne aceste rânduri.

Urmărind să înţeleg cum anume APARE în Creaţie polarizarea, un răspuns foarte lămuritor pentru mine a venit urmărind un film pe youtube cândva, cu mulţi ani în urmă. Tema în cadrul căreia eu găsisem filmul, preocupare veche pentru mine, era „modalităţi de obţinere a free energy”. În el, un profesor de fizica demonstra ceva… ciudat: clădise o structura absolut simetrica, pornind de la un bazin destul de voluminos de… apa. Evident acel recipient nu era polarizat electric. Prin două robinete, plasate simetric către extremităţi, el dădea drumul unui mic debit de apă. La câţiva centimetri sub robinete plasase nişte pâlnii metalice, sub care iar, la câţiva centimetri, erau alte două pâlnii metalice, sub care iar altele două. La sfârşit apa se strângea în două recipiente metalice. Înseriind pâlniile şi bazinul din stânga separat iar cele din dreapta separat, obţinuse la capetele conductoarelor o diferenţă de potenţial. Semnificativa, de vreme ce crease o structura atât de masiva, o schela de minim doi metri,

capabilă să susţină un bazin conţinând cel puţin un metru cub de apă. El „văzuse/crease" acolo o variantă de obţinere din nimic a energiei, dar ignora complet faptul – mult mai important, după mine – ca făcuse o demonstraţie practica privind polaritatea în Creaţie. Acelaşi aspect îl poţi „vedea" şi dacă spargi o ferita magnetica în două: fragmentele obţinute se vor polariza imediat. Chiar şi în „optica" exista nişte filtre de polarizare, care pe mine m-au fascinat în urmă cu vreo douăzeci de ani. Prin construcţie, ele reţin una din polarităţile luminii. Am studiat atât de bine fenomenul, încât sunt singurul capabil să le şi produc tehnologic în ţară. Aspectul intrigant al acestor filtre este ca reţin aparent maxim 15% din intensitatea luminoasa, dar dispar reflexiile de pe obiecte. Dacă însă suprapui două filtre, constaţi că poţi obţine o scădere a intensităţii luminoase mergând până la 100%, funcţie de… unghiul dintre ele două. Aparent ilogic, te-ai aştepta la o diminuare cu circa 30% maxim! Dacă ele nu ar fi, nu am avea monitoarele cu cristale lichide de azi. Scuze, asta a fost o divagaţie, ajunşi la ideea de polaritate în Creaţie.

Totuşi aceste observaţii ne ajuta să fim mai… deştepţi. Ne ajuta să înţelegem ca, ceea ce noi traducem la nivel psihologic şi încercam din acea poziţionare să cuprindem, doar ne va ajuta să ne… păcălim. Legea Genului din Kybalion cuprinde întreaga Creaţie şi nu este de cuprins sau de înţeles în toate nivelele ei de manifestare prin biata noastră psihologie. Pe diversele nivele de evoluţie a conştientei, noi ne vedem/percepem în mod diferit pe noi înşine, dar indiferent de aceste parţialităţi ale experienţei individuale, Legea se manifesta, fie că am vrea, fie că nu. În mod „paradoxal", cu cât mai evoluaţi ne percepem a fi, cu atât dam naştere la variante mai aberante privind relaţia dintre sexe, până la aceea de a visa ca noi deja am fi sau am putea ajunge… unisex vreodată. A nega psihologic sau prin anularea polarităţii emisiei noastre, nu înseamnă că am anulat Legea sau ca ea nu va opera în vieţile noastre. Suntem produsul Legii şi nu o putem eluda. Bietele picături de apa nu au fost întrebate

dacă vor ele să fie polarizate, la prelingera prin pâlnii. Şi nici nu văd vreun nivel de conştiinţă accesibil lor/noua, pentru a se opune acestui fenomen.

Noi putem, cel mult, afla care sunt consecinţele experienţiale ale eludării Legii, evident corespunzător nivelului la care noi vibram la momentul experimentării, prin intermediul indicatorului „gust pe limba”. Tot ceea ce aparent au zis diferiţi Maeştrii referitor la acest aspect, ori se datorează scoaterii din context, ori au fost tendenţios interpretate. Dacă cumva au şi experimentat eludarea acestei Legi, în mod sigur au creat şi efecte pe care apoi le-au suportat. Ceea ce se poate spune în mod CORECT despre poziţionarea în experienţa conştientă, la capitolul relaţii între sexe, este ca ele variază deosebit de mult funcţie de vibraţie şi conştientă şi evident detaşare emoţională.

După cum putem înţelege, sexualitatea ca Lege a Genului, este Funcţie şi creează organe/modalităţi de expresie. Psihologic am putea crede că este urmare a existentei organelor, ceea ce este FALS. La individualităţile evoluate, cu vibraţie şi conştientă înalte, se exprima foarte puternic prin toţi centrii energetici, preponderent prin cei superiori/ajna. Şi evident prin emisiile subtile.

Interesant este ca, în cea mai frageda „pruncie”, majoritatea dau semne despre conştientizarea genului căruia îi aparţin. O fac aparent inconştient, în ochii părinţilor… inconştienţi. De fapt acolo încă este o manifestare conştientă, dar interzisa de inconştienţă celor „maturi”. Dacă ar fi lăsată libera, probabil ar conduce către o experienţă ceva mai armonioasa, mai neîngrădită de… ruşini! Aşa cum se petrece în mod uzual, te va trece pe la „vârste prepubertare” la unul din primele terminale ale Simulatorului „viaţa”, unde te vor înnebuni multitudinea de butoane şi pârghii, pe care le vei acţiona total aleator, urmând să le trăieşti cu beculeţele de avarie ţipând. Pana vei fi învăţat cate ceva despre logica apariţiei semnalului de avertizare funcţie de butonul apăsat vor trece ceva… ani! Apariţia unui „gust acceptabil pe limba”

poate fi un semnal greu de dobândit. Nu ar fi fost atât de dificil dacă tot exerciţiul nu ar fi fost încredinţat zonelor celor mai dubioase, numite… psihologice. Şi desigur condiţionărilor majore şi stridente. Şi interpretărilor de tot felul.

Mai exact, acolo se gripează prima data relaţia ta cu… tine. Pur şi simplu NU AI VOIE să fi împăcat cu cine eşti! Am întâlnit atât de multe exerciţii de viaţă complet date peste cap, cu punct de generare a întregii calamitaţi exact la vârstele prepubertare sau pubertare! Redobândirea identităţii de Sine în aceste cazuri, deosebit de frecvente de altfel, este o muncă sisifica. Când starea conflictuală se instalează la asemenea vârste ale experienţei, toţi centrii energetici sunt afectaţi, începând cu cei inferiori, de subzistenţă. Ca atare nu rareori deja se instalează manifestări pe corpul fizic, energia vitala blocându-se. Când asta se petrece, diminuează foarte mult şi încrederea în sine. Ca şi puterea personală. Imaginea generală este de structura slăbuţă, friabila parca, incapabila de a face fata „rigorilor vieţii”.

Cu riscul de a greşi cu câteva unităţi, minim 45% din cei aflaţi acum la maturitate fac parte din aceasta „drama experienţială”, iar minim 95% încă nu au rezolvata, la pupitrul la care exersează în ACUM viaţa, propria lor sexualitate. Pentru ca, oricât ar părea de dificil de acceptat, sexualitatea ta este o problemă A TA cu TINE, în primul rând, deşi pare a ta versus un exponent al sexului complementar. Aceste procente cât şi importanta subiectului, care afectează toate aspectele foarte diferite, la oricare din pupitrele Simulatorului, mă fac să tratez acest subiect cât voi putea de larg posibil. Desigur ar fi fost utila o carte exclusiv destinata acestor aspecte, care ar fi putut trata subiectul mai pe larg, dar profit de faptul ca această carte deja are asiguraţi cititorii şi în acest fel informaţia se va disipa mai rapid.

În tradiţiile spirituale ale lumii, indiferent zona geografica, simbolistica mereu face trimitere la glanda pineala şi la energia vieţii. Prima este simbolizata în

special prin conul de brad sau ochiul lui Horus, iar a doua prin toiag/sceptru, cu sau fără şerpişorii laterali. Nu am găsit în nicio tradiţie vreun simbol al inimii!!! (asta în paranteza, ca fapt curios). Ambele sunt scheme/simbol de funcţionare ale vieţii experimentate în corp. Dacă primul este simbol al clarităţii şi multidimensionalităţii cât şi al paternului Creaţiei, al doilea simbolizează energia vieţii în corp fizic/puterea. O corecta cunoaştere/înţelegere şi experimentare a acestor doar două „utilităţi" ar putea fi chezăşie a rezolvării definitive a tuturor pupitrelor din Simulator. Altfel spus, a redobândirii depline a conştiinţei de Sine.

În „practica căutătorului" însă, sunt infinite atât căile cât şi instrumentele aparente, cărţile şi nivelele şi cursurile, pe care le va uita (dacă este deştept) la scurta vreme după ce le va dobândi. După ce se va fi saturat de toate abia, va cauta şi înţelege simplitatea maxima. Trecând rând pe rând pe la multe din pupitrele Simulatorului „viaţa".

Revenind la sexualitate şi la faptul ca neacceptarea ei, aşa cum este, duce la un prim conflict interior, să îi schiţăm puţin numeroasele „capcane". Va fi util să observam ca şi sexul, ca şi orice altceva, este subordonat modului în care este perceput, care percepţie, la rândul ei se subordonează condiţionărilor de bază. Obţinute desigur în urma eforturilor educaţionale făcute de părinţi. Când sunt plantate în subconştient timidităţi şi ruşini, ele se vor răsfrânge determinant în percepţia sexualităţii proprii. Reţineţi bine, proprii! Aici nu este vorba încă despre nicio oglindire. Doar despre modul în care tu îţi permiţi ţie să te manifeşti. Ruşinile şi timiditatea se regăsesc şi în spaţiul cel mai intim, unde te priveşti în oglinda din perete. Unde doar te speli. Când se ajunge la oglindiri, principiul rezonantei funcţionând, cel mai ades te vei găsi în faţa unei oglinzi la fel ca tine. Lucrurile se complică… exponenţial. O relaţie dusă în aceste rigori va demola în loc să construiască. Evident tot la nivel de percepţie, dar atunci habar nu avem ca experienţa nu ar trebui să fie

dramatizata, că este doar… material didactic. O luam ca baza de pornire într-o alta „curajoasa” reflectare. Nici nu contează dacă oglinda este aceeaşi sau o alta, ne iluzionam că va fi „altceva” sau „mai bine”. Dacă alegem să ne strivim sensibilităţile, vom obţine doar nişte maşinării mai insensibile care, da, s-au descurcat „mai bine”. Indicatorul gust pe limba însă ne va avertiza… dacă îl vedem ca fiind ceea ce EL ESTE! Dar de regula nu ştim asta.

Aici ar putea interveni ori corecţii educaţionale, dacă unul din părinţi îşi asuma, devenind el mai matur spiritual, ori inteligenta proprie, dacă alegem să o folosim. Oricum soluţia nu poate veni decât din conştientă suplimentara şi din spargerea unor şabloane. Conştientă trebuie să ofere o experienţă ÎN AFARA UNEI OGLINDIRI NATURALE. Cu alte cuvinte, experimentând o relaţie conştientă şi nu venita pe rezonanta. De regulă cu un partener aflat în alt nivel al experienţei, ceva mai conştient măcar. Este şi motivul pentru care în sexualitatea conştientă s-au practicat, de când este „lumea”, iniţierile. Începând cu templele iubirii, trecând prin casele de toleranta sau iniţierea băieţilor de către propriile lor mame, a fetelor de pe feuda înainte de măritiş, de către cel care chiar conducea destinele locuitorilor, toate au fost necesităţi în ruperea oglindirilor naturale, care sunt catastrofale în iniţieri în sexualitate. Astea toate, dincolo de judecăţi… morale. Lipsa de conştientă a considerat invers, iar rezultatele au fost pe măsură. Şi din acest punct de vedere, am involuat! Şi acum se crede ca în orice domeniu trebuie să înVĂŢĂM ca să ştim, dar în sexualitate ar fi invers, ştim, deşi este cel mai complex, cel mai dificil şi cu cele mai mari efecte în exerciţiul de viaţă individual. Fără să învăţăm!!! Desigur ca o iniţiere, indiferent că eşti femeie sau bărbat, te poate salta maxim la nivelul la care se afla cel/cea care te iniţiază. Pot exista multiple iniţieri în viaţa unui om.

Dacă acceptam/obţinem o iniţiere, saltul pe alt nivel de experienţa este aproape garantat, dacă îi şi conştientizam rolul. Exista şi posibilitatea să fi avut parte

de iniţiere dar să nu sari dincolo de propriile condiţionări, dacă ele sunt deja puternic înrădăcinate şi/sau contextul le menţine. În Simulator, singura regula este aceea că nu exista nicio regula, doar observaţii. Unele însă atât de tipice încât par a fi chiar tipare. În orice caz, cel puţin pana nu ai ajuns la un firesc ÎN TINE fata de propria ta sexualitate, încercarea de a compensa în afară, în relaţii, va fi doar şcoală, cu temele TALE, PENTRU TINE!

Mulţi sunt cei care chiar cred că şi-au rezolvat problemele, dar ei sunt încă singuri. Că se poate şi aşa. A trăi singur demonstrează, dincolo de orice cuvânt savant, ca relaţionarea TA, (cu principala ei componenta – sexualitatea), încă este tema de studiu la unul din pupitre. Creaţia este electromagnetica iar ARMONIA ei nu permite excepţii. Armonia ta internă, chiar şi sub aspectul echilibrului energetic, nu compensează poziţionarea ta în Creaţie. Nu înseamnă ca NU POŢI, ci doar ca încă nu ai înţeles. Orice relaţie parteneriala, dacă are asigurata împărtăşirea unei sexualităţi corecte şi hrănitoare, nu se mai împiedica în alte detalii. Dacă ele apar, este doar datorită lipsei de substanţă şi profunzime a relaţiei, sub aspectele ei intime. Nu cunosc excepţii de la acest ADEVĂR.

Mulţi prieteni vor mormăi ajunşi la acest punct. Nu şi în sinea lor, dar în public aproape sigur! îi sfătuiesc să-şi amintească de Saraha şi făuritoarea de săgeţi, din povestea lui OSHO. Oricum lucrurile stau aşa cum… ştim cu toţii, la un anumit nivel.

Desigur voi fi întrebat de ce vorbesc atât de mult despre sexualitate şi nu despre IUBIRE. Răspunsul este simplu: sexualitatea presupune respect pentru viaţă şi energia vitala, centrul ei se afla la baza „clădirii” corpului fizic şi asigura vitalizarea centrilor, atât ai celor inferiori cât şi ai celor superiori. Pentru a vorbi de IUBIRE trebuie satisfăcută energetica „clădirii”, nu cred că cineva ar putea locui într-un bloc fără curent în prize! Iar IUBIREA apare de la nivelul „etajului patru” în sus. Pana acolo vorbim doar de supravieţuire. Desigur nu şi în povesti sau

poezii romantice şi romanţioase, dar… nu acolo suntem noi acum.

Una din componentele majore ale experienţei îndelungate prin pupitrele Simulatorului este exact preprogramarea individualităţilor aflate la început de experienţa pe baze romantice şi romanţioase, sau pe excesiva moralitate. Cu alte cuvinte întâi suntem programaţi să judecăm, deşi nu avem în baza care-i experienţe, prezentându-ni-se clişee scoase din te miri ce filme, romane sau poezii. Desigur e apoi logic tot ce urmează. Şi aşa avem în noi repere despre „cum ar fi armonios să fie”, cărora nu ştim cum să le facem fata, comparându-ne experienţele cu ele.

Despre IUBIRE, cu adevărat, are sens să vorbim abia când am devenit conştienţi, când ne-am trezit din hipnoza. Pana atunci vorbim despre un cuvânt numit iubire, care face doar referire la ceva ce oricum nu exista în zona experienţelor duale. IUBIREA ESTE O STARE şi nu un sentiment, ea irumpe din interior către exterior şi nu poate fi solicitată de altundeva. Nu este roz bombon şi nici dulce! Nu e firesc să fie folosita ca verb; ca atare „te iubesc” nu poate exista. Dacă EŞTI IUBIRE, atunci iubirea care eşti se revarsa omnidirecţional, ca atare „te” este un joc fără acoperire. Ne plac însă poveştile la nebunie! Şi poeziile! Din aceeaşi categorie hipnotica face parte şi noţiunea de fericire. Cât eşti inconştient, evident în zona percepţiei duale, fericirea şi nefericirea fac parte din ciclul amăgire/dezamăgire şi evident este lecţie. Despre ceva ce poate semăna a fericire poţi povesti abia când chiar ai înţeles ca… EŞTI! Totul! Atunci însă preferi doar să fii şi să taci.

Întorcându-ne la relaţiile de cuplu, desigur ele vor corespunde ca trăire cu nivelul de vibraţie şi deci de conştientă. Cum acesta se va modifica, cum se vor schimba şi percepţiile şi manifestările. De fiecare dată, gustul pe limba ne va indica dacă am încheiat sau nu treburile la câte un pupitru cu butoane. Este util de înţeles şi acceptat ca dinamica ACUM-ului, din punct de vedere al evoluţiei,

face ca de multe ori parteneriatele să se întrerupă. Fiecare are ritmul propriu în cadrul acestei dinamici colective, şi nu este vorba aici ca cineva ar fi rău intenţionat ci doar ca acumulările nu sunt similare. Unii pot alege să-şi diminueze ritmul de dragul menţinerii relaţiei, dar nu mereu este o variantă „de făcut”, din simplul motiv ca cel aşteptat nu întotdeauna confirma faptul ca chiar îşi doreşte să „crească”. Oricum, trebuie înţeles faptul că avem nevoie de oglindiri, din ce în ce mai… limpezi. Schimbările parteneriale, la cei care au apucat să gireze cu experienţa proprie utilitatea unui parteneriat, nu sunt experienţe dorite, dar nevoia interioara a revelării sinelui presează foarte intens acum. Decât să te laşi tarat spre a-ţi judeca partenerul, ar fi profitabil să ai detaşarea să vezi care este motivul real. Este foarte probabil să nu fie doar un moft. Iar puţina limpezime nu strica nimănui! Nici chiar ţie!

Interesant de observat este faptul ca relaţiile între sexe, pe măsură ce câştigă în vibraţie şi conştientă, scad din punct de vedere emoţional, ceea ce este absolut corect. Se pleacă de la „te doresc”, poziţie de nevoie, la „împărtăşesc cu tine”, atitudine fireasca de contemplare şi dăruire. Şi aparenta excitabilitate pleacă de la impulsiv la pasnic. Apare tendinţa de sex meditativ, mai ales când măcar unul din parteneri are meditaţia ca obicei/mod de viaţă. Apare bucuria contemplaţiei armoniei corpurilor. Se urmăreşte conştient dinamica şi câştigurile energetice şi de transcendenta. Apar diferite trăiri deosebite, care şi ele duc spre împărtăşire. Toate acestea dau valoare cuplului, valoare de viaţă şi bucurie. Sexul a trecut de la consumist la instrument de evoluţie conştientă.

Despre rolul biologic de perpetuare a speciei ALEG sa nu vorbesc, din simplul motiv ca… nimeni nu s-a născut şi nici nu a murit vreodată, iar în cadrul Simulatorului, pupitrele care conţin aceste teme… vor avea o problemă… rezolvata! De fapt e o „tema comuna” noua tuturor… O voi trata la momentul potrivit însă.

În mod evident, sexualitatea este o constanta,

indiferent pupitrul la care te afli în ACUM-ul tău, deoarece ea este urmare a dinamiciilor energetice ale aşa perceputului corp fizic. Cei care deja au un nivel de percepţie/înţelegere mai ridicat probabil ŞTIU ca, de fapt totul are forma aproximativ sferica, energetic vorbind – mai degrabă toroidala. Ceea ce noi percepem este imaginea aflata în noi, proiectata asupra infoenergiei respective şi tradusa ca şi corp fizic, cu toate detaliile care a-par! Jocul percepţiilor depăşeşte cu mult ceea ce mintea noastră poate accepta ca fiind adevărat. Fizicianul care a afirmat ca, dacă fizica cuantică nu ne-a speriat încă înseamnă că nu am înţeles-o, ştia foarte bine ce spune. „Norocul" nostru că nu a şi precizat de ce. Mai avem timp să mai tatonam în înţelegere/acceptare.

Încă majoritatea considera ca trăiesc o realitate şi, mai ciudat, cred că îi cunosc şi regulile. Sau, la fel de aiuritor, ca abia le au de învăţat! Asta fără să îşi poată imagina nicio secunda ca, în fiece clipa, fiecare o redesenează cadru cu cadru, exact cum se fac desenele animate. Iar penelul nu este decât starea sa, sentimentele în raport cu cadrul anterior, emoţiile generate de ceea ce a desenat deja sau desenează acum. Totul este un joc al lui cu propria percepţie şi hipnoza. În ciuda tuturor aparentelor şi percepţiilor despre o lume reala şi fizica, aşa ceva nu exista! Exista Conştiinţă, UNICA ŞI NEDIVIZATA, Dumnezeu, dacă preferaţi formularea, din care fiecare individualitate ESTE PARTE, o reflecţie în hologramа care este aceasta unica Conştiinţa. Acest miraculos Simulator permite să cream la infinit iluzii şi să le trăim ca fiind foarte aievea. După ce ne-am săturat de joaca, conştienţi sau inconştienţi, găsim o modalitate sau alta sa ieşim din scena, aparent cu sau fără trup. Dar, desigur, ambele sunt doar… vis.

Ştiu ce poate genera tot ceea ce scriu aici, dar ŞTIU că nu o fac de capul „meu". Dacă vom fi înţelepţi, vom şti să ne bucurăm de aceasta iluzie, că nu are nimic bătut în cuie şi poate fi redesenata oricât de armonios. În orice secunda putem alege orice, doar ca NU ÎN LUMEA

EFECTELOR, ci în conştientă. Noi am crezut ca acolo avem libertatea de a alege. Evident eronat. Libertatea este doar de creaţie, la… desen! Ca să te poţi bucura de ea, mai întâi trebuie să o conştientizezi. Unii chiar cred că o vor face. Ceea ce este în general PROVOCATOR este să rupi liniaritatea minţii. Ea nu va accepta ca brusc să schimbe desenul. Tendinţa ei este mereu să păstreze o înşiruire „logica”, dar în accepţia liniarităţii ei. Ba chiar mai „rău”, să repete cadrele la nesfârşit (îi da siguranţă), sau să le deprecieze continuu. Ca şi un ac de patefon care, învârtindu-se la nesfârşit pe o pistă, o toceşte şi o distruge.

Jucându-ne încă la pupitre, spre dobândirea prin experienţa a detaşărilor emoţionale, posibil ca această carte încă să fie utopica pentru mulţi, dar un semnal tot le va da. Conştiinţa de sine ACUM deja nu mai este un fenomen rarisim, chiar dacă încă nu este pe deplin dobândită. Celor ajunşi în acest punct în mod sigur le va facilita o înţelegere deplină a măcar câtorva detalii, care aici se găsesc destul de coerent legate. Gradul de libertate în crearea experienţei ARMONIOASE CONSIDER CĂ AR PUTEA CRESTE DETERMINANT, astfel ca şi nivelul experienţei comune să fie influenţat major. Consider/ŞTIU ca în baza libertăţii suplimentare obţinută în crearea de realităţi experienţiale, ne vom apropia apreciabil de „punctul zero” al experienţei, unde ne vom juca exact şi conştient doar cu ceea ce vom crea.

Ruperea liniarităţii minţii va fi pentru noi toţi marea provocare, iar un prim punct util este să reuşim să o convingem ca chiar se poate crea orice, fără condiţionări logice. Când s-a spus că va trebui să uităm tot ce ştim, nu cred că mulţi şi-au imaginat cât de profund va trebui să o facem. Ceva de genul, să uităm că ştim chiar şi ca apa este… lichida/uda. Sau ca orice aparat trebuie să fUNCŢIONEZE, doar pentru că aşa am… desenat noi, indiferent dacă este sau nu legat la vreo priza sau dacă priza are curent. Chiar nu glumesc, deşi sunt convins că aşa pare.

Celor care încă nu au ajuns la maturitatea necesara

înţelegerii a ceea ce este aici scris nu pot decât să le cer iertare ca şi-au irosit timpul citind, dar îi asigur ca în curând o vor relua. Ritmurile cresc în continuare şi noi ne maturizam conform lor. Sunt unul din punctele de conştiinţă care chiar a fost interesat şi atent la absolut tot ce se petrece ACUM. Nivelul emisiei de Lumina/IUBIRE/vibraţie care acum caracterizează experienţa „umană", nici măcar nu ar fi putut fi visat în urmă cu doar zece ani, iar creşterea este permanenta. Ar fi şi mai alerta dacă pe net şi nu numai nu ar fi introduse informaţii menite să distragă, parca intenţionat, ca diversiuni. Discernământul se formează în timp, prin mutări repetate pe la pupitrele Simulatorului experienţei. Încă prea multă atenţie este dusă în legende, în trecut, în credinţa că avem ceva de recuperat. Prea multe resurse se irosesc învârtindu-ne în cerc, în speranţa ca poate totuşi unde duci energia atenţiei tale... va dispărea (???)! Ca atare tot „vindecam", redesenând aceleaşi vechi tipare, conform cu... nicio logica ci doar pretenţiilor ilogice!

Multă responsabilitate consider că ar trebui să aibă cei ce se considera lideri, deşi mentalitatea ţine de vechea paradigma, sau au ales să ghideze/ canalizeze ATENŢIA altora, indiferent că ţin cursuri sau scriu cărţi sau chiar au numai o prezenta permanenta pe Facebook. Discernământul se dezvolta consecutiv maturităţii, ca atare e cu un pas în urmă, mereu. Citate scoase din context pot fi foarte diferit interpretate. Uitaţi orice cale/învăţătura care va îngrădeşte sau conţine termeni ca „lupta", care susţine separarea şi percepţiile duale, concurenta şi puterea personală. Uitaţi noţiuni gen „scop", „necesitate", „obligaţie".

Poate părea dificil în aşa-zisa „viaţă reala", doar ca nu uitaţi, ceea ce îndeobşte se numeşte realitate este doar propriul vostru „desen" executat cu măiestria voastră de... ieri. Atât aţi „văzut" posibil, exact aceea v-aţi adus ca decor pentru pupitrul la care sunteţi, din Simulatorul viaţa. Dacă veţi trage cu ochiul, nu pentru a compara – asta s-a tot făcut – ci pentru a înţelege ceva în plus, fiecare

are alt desen…

Părinţii şi copiii trăiesc în „lumi diferite”, deşi aparent au aceleaşi contexte. De fapt şi partenerii de viaţă, deşi dorm în acelaşi pat. Totul este o lucrare individuală, total subiectiva şi tine doar de particularităţile experienţiale ale fiecăruia. Cam fiecare „viaţă” are un pupitru individual în acest nemaipomenit de permisiv Simulator. Provocarea va fi aceea de a reuşi să trecem de la dorinţă ca toţi să ne semene, la bucuria de a experimenta complementaritatea, de a ne împărtăşi cu modul în care apare viaţa la pupitrul celuilalt. Toţi ne vom îmbogăţi prin aceasta schimbare de poziţionare din versus în complement. Fiecare are aceasta oportunitate, desigur pentru el însuşi. Pentru a putea însă beneficia de aceasta perspectiva va trebui să ne facem lecţiile compasiunii şi desigur să renunţăm la atitudinea interioara de criticism. Şi la cea exterioara de cârcoteala, eventual de bârfă. Oricum nu ai cum înţelege ceea ce un altul experimentează şi ca atare de ce te-ai iluziona ca ştii tu mai bine decât el ce decizii ia. Tentaţia de a-l judeca e cu atât mai mare cu cât îţi pare a fi mai apropiat, deşi va trebui să te împaci cu ideea ca asta nu înseamnă ca îl şi cunoşti. De cele mai multe ori nici el nu se cunoaşte, cum nici tu pe tine, doar va ajutaţi ca prin oglindiri să vă vedeţi fiecare mai bine, pe el însuşi.

Apoi de ce ne-ar intriga dacă partenerul de viaţă are, pe calea lui, care este DOAR A LUI, nevoia de a experimenta ceva diferit de ceea ce noi am crede că este firesc? vorbim de firescul nostru VERSUS al lui, la infinit? Poate pe drumul său, el este util să asiste evoluţia altcuiva, asta neînsemnând decât o îmbogăţire în parteneriatul vostru. Sau poate tu, pe al tău. Şi încă ceva: nu uitaţi ca IUBIREA este stare. Dacă ai ajuns la ea, nu ai cum să o cenzurezi, nu că ar fi firesc să îţi propui. Este prostesc să fi întrebat de ce manifeşti CEEA CE EŞTI în mod egal, pretutindeni. De ce îţi radiezi polaritatea? Păi ce ai putea face altceva, cum să o închizi şi de ce? Nu aleg să dezvolt subiectul penibil numit gelozie, deoarece este subuman.

Un simţ de proprietate şi o lipsă de autoapreciere ILEGALE, cosmetizate sub pretenţia ridicola ca dacă nu eşti/sunt gelos, nu ne „iubim”!!!

O fiinţă ÎNTREAGĂ ŞI CONŞTIENTĂ nu poate fi decât aşa, indiferent aparentele contexte şi conjuncturi. Delicat apare faptul ca, fiind dublat şi de responsabilitate, aflându-te mereu între nivele parţiale, – una cu tine, doar ca nu toţi au înţeles –, mulţi încă se afla lucrând febril cu ei înşişi pe la diferitele pupitre cu teme din Simulator. Ei pot fi foarte afectaţi în lecţiile lor, sau aşa vor percepe de pe nivelul la care se găsesc. NU ca o catalizare a procesului de trezire ar „ucide” pe cineva, dar dizarmonii tot se pot produce. Dizarmoniile au calitatea de a crea efecte imprevizibile, în experienţa. Iar reacţiile psiho… pupiste sunt la mare preţ!

Interesante mi se par pupitrele la care încă hipnoza este atât de puternica încât nici măcar nu „vad” ca ceva se întâmplă în jurul lor. Sunt cei care stau cu ochii holbaţi în ecran şi… participa intens la desenat sau şters cu radiera, direct pe monitor! Sunt gata să îţi demonstreze ei cât de isteţi sunt, cum arata „lumea” de la nivelul… clasei a cincea! Dacă aud măcar de meditaţie, considera ca le superi auzul cu ceva. Nu as îndrăzni să pomenesc mai mult! Şi totuşi, şi ei sunt UNA cu noi! Încă nici nu au zărit butoanele şi manetele din Simulator, de grija de a se văita sau lauda. Pe ei îi va ajuta foarte mult radianta celorlalţi. Oricum nu au ei timp/interes pentru prostii. Au „lumea lor”, alcătuită din telecomenzi şi alte device-uri sofisticate. Fac însă parte din monitoarele celorlalţi, ca să nu ne plictisim! Altfel nu ar fi fost aici pomeniţi.

Interacţiunea cu aceste nivele are pentru unele exerciţii de viaţă darul/riscul experienţial de a întări hipnoza, pe considerentul că se poate vieţui şi în somn! Dacă este să acceptăm ca viaţa este toată Creaţia, desigur şi rocile pot fi luate în calcul. Chiar nu e nicio eroare. Şi interacţiunea este tema, întotdeauna!

Perfecţiunea acestui Simulator rămâne o fascinaţie, indiferent din ce nivel de conştientă o percepi. Dar la

nivelele cele mai treze, unde rămâne unica fascinaţie, chiar apare în toată splendoarea ei! Aici nu te mai subordonează, o poţi privi doar cu detaşare şi, dacă chiar intenţionezi, te mai poţi şi juca. Similaritatea cu baloanele de săpun şi cu bucuria de a le genera şi privi culorile trecătoare este destul de corecta. Care ar fi scopul, miza? Doar să contempli jocul formelor de dimensiuni diferite şi culorile lor pale… la asta se rezuma chiar TOTUL. Şi mai interesant este ca doar aparent poţi ieşi vreodată din joc, dar e doar… o percepţie. Chiar nu ai cum părăsi Creaţia. Şi reciproca, nici ea pe tine!

Revenind însă la pupitre, o preocupare constanta, indiferent la care te-ai afla, este să păstrezi armonia. Măcar cea… dizarmonioasa, deoarece exersezi o parţialitate, care la nivelul întregului Simulator oricum este o dizarmonie. Altfel e logic, ai fi la un ultim pupitru, sau dincolo de ele. Ca să mă fac înţeles puţin, am să exemplific. Orice exerciţiu de viaţă te are pe tine la pupitru, altfel spus este măiestria ta relativa modul în care reuşeşti să armonizezi floarea vieţii tale. Tu oricum eşti centrul ei, locul în care se înfige prima data acul compasului, generând primul cerc. Pe el va fi indicat să-ţi poziţionezi relaţionările. Dacă eşti atent şi capabil, le vei distribui echidistant. Cu alte cuvinte nu vei avea preferinţe/atracţii către o direcţie în defavoarea altora. Dacă chiar ai reuşit să menţii acest echilibru, urmează să repartizezi după acelaşi principiu şi restul „valorilor” vieţii tale. Cu cât te vei fi apropiat de starea de conştientă deplina, cu atât mai armonioasa va arata floarea vieţii generata de tine. În practica celor aflaţi pe la pupitre exista multă confuzie. Unul aşază să spunem relaţia cu mama mai aproape, în timp ce prietena i se pare că este o opţiune şi are voie sau se cade să fie ceva mai la distanţă. Colegii vor fi şi ei aşezaţi funcţie de te miri ce considerente, iar ceea ce va rezulta nu va semăna deloc a floarea vieţii. Desigur experimentatorul considera ca a procedat corect, funcţie de principiile pe care el le cunoaşte. Pana va afla că va reuşi să treacă la alt nivel

devenind conştient ca fiecare participant la joc are o singură calitate şi anume că ESTE, să zicem… om, şi ca restul sunt detalii nesemnificative, cercul generat de el va arata tare chinuit. Este şi motivul pentru care exista pupitrele în Simulator. Acolo ai să îţi faci temele respective, cu suport de cunoaştere şi apoi de înţelegere. Cât te afli acolo, nu-i baga prea mult în seamă pe cei ce spun că nu e nevoie de cunoaştere; ei au trecut PRIN CUNOAŞTERE la înţelegerea faptului că o gândire pe baze eronate trebuie mai întâi trecută în alte baze şi abia apoi văzut când şi dacă va fi mai util să fie părăsită. Eu nu cred că a existat fiinţă pe deplin conştientă fără minte. Este un mod barbar de a ne juca cu termenii. A nu fi sub mintea ta este una, iar a pretinde ca nu o mai foloseşti este cu totul altceva şi seamănă chiar a inepţie. Chiar cei care experimentează iluminări de nivel astralist, unde poezia şi zborul par a fi cele mai grozave realizări, şi care chiar cred că şi-au părăsit mintea, ţin să-i dezamăgesc: ei sunt victime exact ale minţii lor. Stările extatice de acel nivel, care chiar pot căpăta proporţii paroxistice, sunt cele mai puternice producţii ale minţii. Ca efect al lor te găseşti efect al… minţii tale, glumeţe. Culmea este ca încă mulţi pretinşi maeştrii ghidează oamenii către experimentarea astralului. Este şi motivul pentru care, de fapt nici nu contează de-a ce te joci, contează cine eşti, ca şi conştientă şi vibraţie, în jocul pe care îl faci.

Undeva mai sus spuneam ca întregul joc al Creaţiei este structurat vibratoriu. Şi ca, funcţie de modul unde vibrezi vor fi şi oglindirile tale şi desigur experienţa ta. Conştiinţa, fiind TOTUL, nu are limite de vibraţie, tu însă ca participant la joc la nivel de experimentator, evident prin filtrele limitative pe care mintea condiţionată ti le-a creat, vibrezi la nivelul experienţei tale. Nu sunt acum puţini cei care ori au înţeles conceptual ori au trăit stări de iluminare parţiale/Samādhi şi acum cred că, ei fiind Conştiinţa, deja SUNT TOTUL. Nu, potenţial desigur SUNT, doar ca filtrele pe care încă le au un le permit ca vibraţie păstrarea identificării cu întregul. Aceasta

identificare nu este reala decât prin disoluţia percepţiilor separatoare şi percepţiilor limitative, duale. Iar pentru ca asta să se petreacă, vibraţia este factorul determinant. Ca atare, revenim la practica tehnicilor, care şi ele vor corespunde pupitrelor experimentatorului.

Modul în care putem alege să vizualizam Creaţia poate diferi destul de mult, şi corespunde probabil funcţiei pe care fiecare, ca „organ" de manifestare, o are în Simulator. Tendinţa generală a fost de a o vedea structurata piramidal. Chiar cosmogoniile aşa au ales să „vadă". Chinezii au optat pentru un sistem bazat pe piramida triunghiulara regulata, alţii pentru cea cu baza pătrată. Din anumite puncte de vedere pare corect, să zicem energetic şi/sau vibraţional ori ca densitate experienţa per nivel de vibraţie. Aspectul holografic însă nu poate fi inclus în aceste viziuni. Nici chiar legea lui UNU. Şi sunt încă multe aspecte care nu pot fi încadrate în modul uzual de a vedea Creaţia. Faptul ca fiecare punct de conştiinţă este Conştiinţa însăşi, ca totuşi suntem UNA în ciuda diversităţii vibraţiei sau experienţei sunt aspecte dificil de integrat într-o imagine coerenta.

Experimentând atent şi onest cu tine însuţi cate pupitre te amuza, vei ajunge să trăieşti ca revelaţii toate poziţionările şi percepţiile, parca rămânând uimit ca tot tu ai fost în fiecare... de multe ori atât de diferit! Privesc acum la experienţa şi înţeleg ca orice alegi să obiectivezi, tinde să te ţintuiască cumva din curgerea libera. Capcana consta în faptul că ştii că tu ai făcut alegerea de a obiectiva şi te vezi că exista tendinţa de a-i deveni efect, dar tot nu îţi vine să te dezici de... tine. Pentru ca de fapt nu alegerea aia valorează ceva, ci faptul ca tu i-ai dat puterea ta. Majoritatea le menţinem în experienţa exact pentru acest gen de motive, indiferent că e vorba de obiecte/contexte/persoane. A menţine în experienţa ta ceva, văzut în perspectiva REALA, înseamnă ca tu alegi să devii ORGANUL/INSTRUMENTUL pentru ca acel ceva să fie funcţie. Criza psihologica a pensionarului exact asta demonstrează: pana în acel moment el s-a simţit UTIL. A

avut o funcţie pentru care el s-a putut constitui în organ de manifestare. Dacă a dispărut acea funcţie se simte periclitat, ştie că funcţia îi justifica existenta. Tot aşa se petrece cu multe roluri pe care le luam, spre a ne justifica existenta. Aşa devin mulţi… părinţi. Dar nici hainele nu le cumpărăm, cum am crede, ca să ne servească. Noi devenim „cei care le poarta”, dar şi cei ce le spala, calca, aranjează în vestiare/garderobe. Ele devin funcţia şi noi organul care le păstrează în manifestare. Dacă ele ne-ar servi, nu noi am trage de geamantane! Haine sunt peste tot şi oricum nu ai nevoie de mare lucru… De-a lungul anilor mulţi m-au vizitat şi am văzut tot felul de poziţionări în raport cu nevoile de „confort” iluzoriu. Interesante aspecte!

Cam aşa arata toate poziţionările noastre: banii trebuiau să ne servească pe noi, să înlesnească schimburile, dar noi ne conducem vieţile după ei. Pana la a fi întrebaţi care este preţul nostru. Orice angajare reprezintă de fapt nivelul la care tu accepţi că se contează viaţa ta. Un salariu suma/luna, reprezintă de fapt preţul vieţii tale/ora. De ce te-ai simţi ofensat dacă cineva te va întreba, dacă îţi satisface preţul, nu vrei să-l întovărăşeşti? O tomata va costa doi lei jumate pentru oricine, indiferent ca o vrea pentru salata sau pentru un ghiveci. Ţi-ar părea mai morala dacă ar negocia? Mai demna? Când îţi spui ca un obiect/pretext de joaca e prea scump, realizezi ca eu tine îl compari? Cu preţul vieţii tale/ora? Altuia îi va părea ieftin, căci el s-a vândut… mai scump! Şi totuşi, realizezi ca nu pe tine te negociezi? Acolo se afla un pacheţel EU SUNT, care avea ataşată o variabila doar, funcţie creativa, care şi-a constituit un organ de manifestare – personalitatea! Acum personalitatea/organ, vinde pacheţelul conţinând Sinele! Pare logic? Cum să mai ai pretenţia de conştientă în condiţiile astea?!!!

Acum să nu-ţi spui ca tu… doar te joci de a vânzarea! Cum să te joci de a a-l vinde pe EU SUNT? Zi-i Dumnezeu ca să vezi mai limpede ce vinzi cu ora. Mai sesizează ca exact creativitatea ta nu e luată în calcul, acolo eşti doar o

rotita! Crezi ca cel care ne-a indus o astfel de „afacere” în conştiinţe nu a ştiut ce face? Evident a obţinut doar o masa amorfa de personalităţi, care l-au anulat/interzis în manifestare pe EU SUNT. Fiecare pentru el însuşi. Şi cum CREDINŢA TA face legea… Pana ce, individual, nu vom face ordine ÎN NOI, UNDE ESTE MARE BRAMBUREALA, chiar nu avem pentru ce să ne agitam! apoi va trebui schimbat complet modul în care relaţionam, pentru că a spune namaste unor personalităţi golite prin proprie alegere de conţinut, chiar nu are niciun rost! Un POTENŢIAL devine MANIFEST doar când el ALEGE ASTA! Anularea de Sine nu ţi-a impus-o nimeni, doar ai acceptat-o! Când ai considerat CREATIVITATEA ca neimportanta şi ai renunţat la ea, alternativă nu putea fi decât renunţarea la Sine şi vânzarea cât mai… avantajoasa! Dar, despre ce avantaj am putea vorbi?

DA, totul este doar UN JOC, doar ca nu la acel nivel! Ca să afli ca chiar e doar un joc, trebuie la fiecare pupitru să păstrezi regulile cu valoare de Lege ÎN ACEA PARŢIALITATE. Şi, dacă de la pupitre nu mai iese un pacheţel complet (Sine/creativitate/personalitate), îmbogăţit cu o experienţă ci doar iluzia unei personalităţi mai deştepte, chiar nimic nu mai are sens. DECI, 3D-ul este şi el un loc de joaca, cu condiţia de a respecta Legea! Dacă vezi ca legisoarele făcute necinstit contravin Legii şi cer renunţarea la divinul din tine, ar fi fost util să ai discernământ!

„Norocul” consta în faptul că nu aveai cum distruge integritatea pacheţelului, Legea Creaţiei nu ar permite aşa ceva, doar i-ai anulat valorile în conştientă care ai fost. Ca atare totul este reversibil, nu şi simplu, iar noi suntem cam leneşi. Pentru că e simplu să crezi ca, dacă ai citit şi ţi se pare că ai înţeles, te-ai şi „scos”. Declari pe FB cu tărie că tu EŞTI, apoi că eşti tot timpul în meditaţie, ca oricum a medita e o pierdere de timp şi alte câteva „vorbe spirituale”, după care iluzia personalităţii tale îşi vede de treaba ei, mulţumită!

Da, a trăi viaţa este singurul lucru DE FĂCUT, dar nu

în inconştienţă! Când energia vieţii tale doar alimentează Sistemul, tu fiind „mulţumit” ca chipurile „il păcăleşti”, ca doar nu tragi la jug, doar faci act de prezenţă opt/zece ore… iar el îţi rezolva „problemele”, apoi chiar nu ai înţeles mare lucru. Majoritatea sunt azi plătiţi fără să tragă la jug! Cei mai mulţi semnează hârtii, muta hârtii sau dosare de ici colo, păzesc pe un ştiu cine de nu ştiu cine, şi multe altele asemenea. Toţi sunt plătiţi însă pentru viaţa vândută cu ora. Au mai diminuat sloganele de genul „munca l-a făcut pe om” sau „învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi” – Lenin, cu care generaţii întregi au fost educate (mutilate?). S-au schimbat tehnicile de manipulare doar, acum sunt mai persuasive. Nu ai ultimul device apărut, ultima maşina de spălat sau automobil, eşti un ratat! Nu trebuie să mai fi mânat cu lozinci, te duci din… convingere inconştienta! Ce va zice soacră-ta despre tine, ce bărbat are fii-sa?

Sper că e limpede ca nu politica sau economie fac eu aici. Însă a fi treaz înseamnă exact asta: să nu mai behăi inconştient în turma! Să găseşti modalitatea ta PROPRIE, izvorâtă din bucuria stării de a fi cel ce ERA SĂ FII! Bazat pe creativitatea ta specifica, pe care va trebui să ţi-o revelezi singur şi să ai îndrăzneala sa o şi manifeşti! De cele mai multe ori va părea… banala, dar doar pare! Aşa se vede doar de la tine! În peisajul general ESTE NEVOIE DE EA, eşti aşteptat să îţi manifeşti abilităţile care te fac UNIC, nu eşti degeaba în experienţa. Nu vei primi premii sau remuneraţii pentru asta, desigur. Dar în mod cert vei trai bucuria de A FI.

Cunosc acum multe fiinţe care sunt treze, dar care nu îşi asuma Lumina care ele sunt. Simpla lor prezenta, pur şi simplu vindeca. Au o vibraţie ridicata şi o emit, desigur, „sfinţind” spaţiul din jur. Cu toate astea înţeleg să îşi coboare nivelul atât vibratoriu cât şi al experienţei, prestând unele activităţi comerciale, zic ele non virulente. Benigne, ar mai zice cate unul. Dar nu înţeleg ca modul în care ei privesc viaţa este virusat de confuzie. Încă cotizează la capitolul griji/nevoi/necaz/durere. Emiţând şi aceste frecvente nu e limpede ca vibraţia lor nu poate

rămâne constanta? În loc de a insista cu căutarea înăuntru a abilitaţilor lor unice, devin iar efect al filmului desenat cu o zi mai înainte. Prin stările lor şi prin sentimente şi emoţii încă confuze. Nu ar fi preferabil să devină… un desenator mai bun? Adică să rezolve şi ultimele pupitre?

Ne suntem datori nouă înşine, experienţei noastre către excelenta umană, să trecem cât mai vertical prin pupitrele Simulatorului viaţa şi să îl absolvim cu succes! Bâlba nu seamănă nici a verticalitate şi nici a succes. Nu că ar fi vreo nenorocire dacă noi alegem să ne desfiinţăm, să ne târâm în continuare sau să ne prelingem pe lângă pereţi. Insist să cred cu tărie însă că putem ceva mai armonios! Şi asta nu pentru ca speranţa moare ultima! Ci pentru ca ştiu ce sunteţi fiecare. Şi nu pentru ca succes ar presupune o alta competiţie, în afară de cea a ta, cu tine!

Dincolo de dobândirea trezirii DEFINITIVE se afla adevăratele provocări creative. Adică dincolo de… punctul zero! Unde în mod limpede nu mai creezi inspirându-te de la monitor/ecranul Simulatorului. Singura Lege pe care o vei mai respecta va fi cea a ARMONIEI creative. Exact ca un pictor în faţa pânzei încă virgine… ce urmează să fIE, este doar în mintea lui, deocamdată! La acest moment „pictorul" va trebui inclusiv să uite ca, poate, pana ieri era… cubist sau pointilist, să uite… tot, şi să se redefinească şi pe el!

Despre drumul printre pupitrele Simulatorului este cazul să punctam câteva aspecte. Orice astfel de „pupitru" este definit de o anume vibraţie a conştiinţei care eşti, în ACUM-ul tău! Ca să înţelegi mai bine, hai să convenim că ar fi un „etaj dintr-o clădire", cu infinite nivele! Tu eşti clădirea, în tine se regăsesc toate nivelele infinite, dar OPERAŢIONAL devine cel pe care tu… eşti, ACUM! ACOLO tu vibrezi! Este punctul de conştientă al conştiinţei CARE EŞTI! Dacă vei vibra la etajul opt, să spunem, atunci ÎNTREAGA TA PERSPECTIVA va fi caracterizata de acel PUNCT LIMITAT de vedere/perspectiva. Desigur nu poţi vedea întregul peisaj dintr-o privire, oricum sunt 360 grade, dar întreaga ta experienţa se va caracteriza exact

pe „valorile vibratorii” ale etajului respectiv. Cel mai probabil este ca tu să urmăreşti anumiţi parametrii/detalii ale experienţei, luate ca jaloane ale evoluţiei experienţei tale.

Ceea ce trebuie să ştii, apriori, este ca absolut toate aspectele, văzute şi nevăzute, le vei experimenta exact funcţie de vibraţia respectivă.

Admiţând că ai ales să urmăreşti modul cum te repoziţionezi în relaţiile interumane, dacă te vei uita mai atent vei vedea ca automat te-ai repoziţionat şi funcţie de relaţiile cu obiectele, contextele experienţiale, şi ORICE ALT aspect. Chiar dacă nu ai urmărit asta. Exista desigur şi un „clenci” aici. Tu poţi urmări să îmbunătăţeşti relaţiile interumane, doar că ai o temă nefăcută la capitolul „punere în comun/împărtăşire”. Să zicem în zona bunurilor de folosinţă imediata. Vei observa ca, oricât te vei strădui să îmbunătăţeşti poziţionarea ta relaţionala cu semenii, parca vei împinge la ziduri. Nu îţi va ieşi! Este şi firesc să fie aşa. Ai o temă nefăcută la obiecte, deci o anume „perspectiva”, caracterizata printr-o anume vibraţie, pe care nu o poţi depăşi. Ea acţionează ca o funie care te leagă de etajul vibrator respectiv, şi va trebui întâi să tai acea funie, adică să îţi muti o vreme interesul către înţelegerea/conştientizarea aspectului limitativ din relaţiile cu obiectele, abia apoi te poţi refocusa pe relaţiile interumane.

Foarte posibil de fapt să nici nu urmăreşti evoluţia ta, conştient. În schimb alegi să modifici câteva elemente ale vieţii tale, cum ar fi alimentaţia sau modul cum respiri, pentru că ai citit tu undeva ceva, sau ai un prieten care, sau ai fost la un terapeut, pentru te miri ce.

Nu puţini aşa s-au trezit pe un drum al ascensiunii vibratorii. Fără meditaţii, dar apelând la anumite modificări în viaţă. Poate fi chiar şi numai relaţia cu somnul, sau cu fumatul. Sau poziţionarea fata de sex (nu poziţii în sex!!). Ţi se poate „trage” chiar şi de la un nou experiment partenerial. Oricare din aceste modificări, vrând nevrând îţi modifica vibraţia. Te trezeşti ca dintr-

odată vezi viaţa din alta perspectiva, poate chiar cu alţi ochi… Odată ce ţi s-a „întâmplat”, vei manifesta mai multă deschidere pentru a… vedea mai mult, mai bine, poate chiar mai limpede. Vei mai citi, vei deveni mai atent… Simulatorul, el însuşi te îndruma la câte un pupitru, corespunzător vibraţiei şi/sau nivelului de conştientă.

Experienţa mea are desigur particularităţile ei. Permanent am avut şi am multe relaţii, cu diferite nivele de experimentatori. Experimentele lor îmi permit să înţeleg şi mai bine imaginea de ansamblu, ceea ce – pentru temele mele – este foarte important. Din ce în ce mai des însă apar în calea mea nivele de Lumina surprinzătoare, în ciuda faptului că nu au călătorit conştient către punctul de emisie la care se găsesc. Pur şi simplu i-a condus viaţa, ei rămânând doar atenţi. Alegând intuitiv nu frica ci lumina/armonia/iubirea. Imediat ce încep să conştientizeze şi mai adăugă puţina vibraţie, pur şi simplu devin sori.

Desigur hipnoza iluziei de pe monitor îi afectează şi pe ei, nelăsându-i cu uşurinţă să treacă în ADEVĂR, dar se descurca mai elegant. Faptul că exista însă, face ca suma de lumina să fie din ce în ce de un nivel mai ridicat, influenţând conştiinţa colectiva. Şi implicit ajutând Simulatorul per ansamblu să-şi modifice aparentele de pe monitorul comun, cu repercusiuni acceleratoare pentru toate pupitrele care… cotizează, vrând nevrând!

Tot ca particularitate a poziţiei mele, observ că sunt câteva neînţelegeri de baza, care afectează dinamica la multe pupitre/exerciţii de viaţă. Desigur multe din ele sunt ca urmare a condiţionărilor, încă din „pruncie”. Intre ele, familia biologica şi spiritul de ginta ocupa un loc important. Şi nu pot să nu îmi amintesc de existenţa unui trib, parca prin Australia, care îşi condamna membrii vinovaţi de greşeli considerate de ei grave, cu excluderea din comunitate. Cu adăugarea ideii plantate în conştiinţă, ca dacă vor fi îndepărtaţi, în trei zile vor muri. Li se dădea drumul să plece unde voiau. După cele trei zile mureau, perfect sănătoşi. Chiar şi când au încercat să fie ţinuţi la terapie intensiva, rezultatul era acelaşi. CREDINŢA lor era

mai puternica decât orice altceva. (Vedeţi vreo legătură cu „excomunicarea” din catolicism?)

Familia biologica, deşi nu înseamnă în adevăr aproape nimic, – este pur şi simplu o colecţie de oportunităţi în cadrul jocului –, de multe ori este privita ca o enclava. Se insinuează şi presupune ca doar acolo sunt valori/principii sănătoase, ca toţi cei din afara ar fi eventual altfel sau altceva. Uşile metalice au pus capac la separarea asta psiho-pupista! Acolo se păstrează chipurile igiena cea mai sănătoasă, se practica o alimentaţie ok, acolo sunt secrete de aparat. Rufele se spala în familie – zic unii. În adevăr, cu cât enclava a reuşit să dea acest gen de senzaţii, cei ce aparţin unor astfel de familii se simt şi chiar sunt groaznic de apăsaţi/separaţi/inadecvaţi în interacţiunile fireşti cu semenii. Desigur ca cei crescuţi aşa, vor căuta apoi să participe la jocul vieţii, dar agaţamentele/dependentele de membrii familiei şi de pseudovalorile de acolo vor crea condiţiile pentru teme foarte dificile, atât pentru ei cât şi în încercarea lor de a-şi face o floare a vieţii armonioasa, care apoi să se poată integra într-un fractal. Este cu atât mai dur, cu cât acest tip de familii de fapt îşi protejează aşa propriile neînţelegeri. Izolându-se de toţi ceilalţi. Îndeobşte nu prea se cultiva prietenii, dar acolo nici amiciţiile nu încap. Poate părea că nu e un fenomen semnificativ, dar vă asigur ca chiar este! Adăugaţi separările etnice sau religioase, care şi ele creează iluzia de „special/superior” şi veţi vedea cum apoi se mixează, şi ce şanse sunt pentru relaţii armonioase. Dacă le mai luam în calcul şi pe cele produse de nivele de instrucţie şi/sau cele de „a avea/avere”, armonia are şanse… maxime!

Probabil multe pupitre conţin ca teme aspecte din cele cuprinse mai sus, multe dificil de înţeles şi depăşit. Mai ales că apar la nivele de vibraţie/conştientă şi cunoaştere scăzute. Acolo durerea experienţei are rolul cel mai important, ca motivaţie către conştientă. Cei prinşi în astfel de teme nu prea manifesta deschidere spre a fi ajutaţi în vreun fel, ca atare lecţiile sunt grele şi îndelungi.

Nici chiar modificările generale apărute în Simulator nu prea sunt percepute de aceste nivele de experienţa.

Spuneam undeva mai sus despre tineri. În cadrul lor, o categorie mai deosebita o constituie cei proveniţi din familii cu anumite posibilităţi „materiale”, deoarece adesea au grave probleme de percepţie. Şi de adaptabilitate, desigur. Ei percep foarte mult exteriorul în general şi se considera neadecvaţi, mai mult decât o medie să zicem. Chiar dacă „vad”, li se pare mai facil să nu îşi asume. Apare foarte des aşa numita blazare, cu un gust pe limba a cărei semnificaţie este confuza, încă nu ştiu că este un indicator preţios. Desigur au şi ei pupitrele lor, la care tot durerea îi va pilota o bună bucata din drum.

ACUM, când imaginea generală de pe monitorul Simulatorului tinde să se modifice, pupitrele cu teme mai speciale ne interesează pe toţi, măcar pentru a fi capabili să avem compasiune pentru dificultăţile lor, mai ales datorită presiunii suplimentare pe care modificarea o exercita parca mai intens asupra lor. Nu cred că presiune educaţionala suplimentara mai poate fi adăugată, dacă ne dorim armonie. Desigur îşi vor face fiecare temele lui, în ritmul propriu şi cu percepţiile absolut unice care îl caracterizează pe fiecare.

După cum am descris, aceste pupitre ale experienţei sunt caracterizate prin nivele de vibraţie/conştientă şi cuprind totalitatea fenomenologica, aşa cum ea se percepe de la frecventa respectiva. Monitorul este unic, dar privit de la fiecare pupitru desigur este perceput… altfel. Este şi motivul pentru care se spune ca, dacă tu te schimbi (adică schimbi pupitrul la care experimentezi), întreaga ta lume se schimba. Cum butoanele şi manetele sunt reprezentate de gândurile şi emoţiile/sentimentele tale, rezulta limpede ca emoţiile şi sentimentele îţi conturează/desenează/construiesc lumea ta. În optica, unghiul sub care priveşti ceva este determinant. Noi tindem să credem că este o referire la „unghiul de percepţie psihologica”, când de fapt este unghiul optic prin care tu percepi fenomenele din holograma virtuala numita

„viaţa”. Chiar şi bietul monitor de la calculator, dacă nu îl priveşti perpendicular, poate deforma mult atât perspectiva cât şi culorile aparente. Este doar optica şi acolo.

În „viaţa de zi cu zi” noi folosim foarte des iluzia optica, am creat multă tehnologie pe aceasta baza. Nu ar exista cinematografie, nu ar exista monitoarele cu cristale, afişoarele de tot felul, nu ar exista nici acele imagini „3D” mai nou apărute. Privirea noastră capabila să vadă în spaţiu/volum, se bazează pe două imagini preluate de doi ochi simultan, aflaţi la distanta unul de altul, şi suprapuse mental. Aşa este şi „monitorul Simulatorului viaţa”, o iluzie, care depinde determinant exact de punctul de unde este privita. Dacă acceptam ca frecventele sunt crescătoare, dinspre un „jos” înspre un „sus”, desigur ca convenţie, putem admite ca imaginea poate arata diferit funcţie de „locul în frecventa” unde experienţa ne-a purtat. Ca atare, atunci când se spune ca, degeaba îţi muti locul, viaţa va arata oriunde pentru tine la fel, câtă vreme îţi „muti” şi modul de a fi odată cu tine. Se referă exact la faptul ca nu locul îţi da frecventa, ci propriul „pupitru”, adică totalitatea temelor tale încă nerezolvate, faptul că te situezi pe o orizontala a acelei frecvente, de la care tu „priveşti” monitorul/viaţa.

Calitatea „monitorului” rezulta tocmai din fidelitatea cu care îţi da feedback la cine eşti tu în acel moment. Neville îţi sugerează să faci abstracţie de monitor şi rolul lui hipnotic, tu imaginându-ţi ca priveşti lumea din alt punct vibraţional, din alta frecventa. Şi să creezi de acolo un alt pupitru al experienţei, după care desigur imaginea îţi va confirma. Oricum, într-un univers mental, tradus/perceput doar ca fizic, orice artificiu eu îl văd posibil. Este şi intenţia cu care cartea de fata este adusa în manifestare, anume aceea de a demonstra adevăratul sens al ideii de LIBERTATE: se urmăreşte trecerea noastră din funcţie de UTILIZATOR INCONŞTIENT de „tehnologie” a iluziei, în PROGRAMATOR CALIFICAT al jocului.

Informaţia DE TRECERE este introdusa printre

rânduri, ca să nu sperie prin coerenta-bloc, disipata printre observaţii cu caracter mai general sau nivele de abordare diverse. Practic putea fi şi desenată schematic. Posibil mai spre final să o şi fac. Trecerea de la statut de utilizator de tehnologie la creator conştient în cadrul tehnologiei presupune câteva câştiguri de „perspectiva/poziţionare”. Una dintre principalele ar fi DETAŞAREA EMOŢIONALĂ în raport cu… monitorul, şi ca urmare relocarea funcţiei CAUZA, ÎN TINE ŞI NU ÎN AFARA TA! Ea oricum acolo este şi nu ai cum schimba asta, dar te situezi vibraţional şi te „condamni” singur, prin vibraţie, la a „vedea lumea” din poziţia pe care lecţiile tale inconştiente o presupun. Care teme doar de propriile gânduri (condiţionări), sentimente şi emoţii tin (butoanele şi pârghiile din pupitrul experienţei tale). Nu exista nimic „obiectiv” în acest joc.

Dacă presupun ca monitorul îţi arata că ai de traversat o pădure, doar TU ALEGI cu ce sentimente o vei face: îţi sta la dispoziţie absolut toată gama, de la frica terfianta la bucuria contemplaţiei detaşate. Poţi chiar exagera şi încarcă bucurie suplimentara, dacă alegi să adaugi fiecărui detaliu din peisaj o semnificaţie emoţional/pozitiva. Ca şi rezultat al traversării, din punctul de vedere al vibraţiei, cea care te situează în raport cu monitorul, deci îţi da şi „gustul pe limba”, te poate duce foarte jos în vibraţie, unde frica ia aspect de groaza, sau dimpotrivă, te poate salta undeva foarte „sus”, de unde fericirea îţi garantează o imagine foarte plăcută pe monitor. Exact asta se petrece ÎN TINE, cu fiecare experienţa simulata în acest mediu virtual. Dovada ca, la aceeaşi traversare ipotetica, doi participanţi se pot poziţiona foarte diferit.

Când alegi să fii DETAŞAT şi să te poziţionezi corect la intrarea în ORICARE TIP de experienţa, tu alegi dacă ea va avea rolul de a te salta în vibraţie sau de a te cobora. Ea este fără încărcătură proprie, doar o experienţă, ea are un potenţial doar, prin care te invita să intri în experienţa, dar tu îi ataşezi POZIŢIONAREA TA!

Dacă privim cu discernământ, exista două tipuri de experienţe, din care neatenţia noastră face una. Experienţele vin din două direcţii, unele din firescul vieţii, din relaţiile cu semenii sau cu contextele şi o a doua, din relaţia cu sistemul. A doua categorie este fundamental viciata, deoarece PRESUPUNE APRIORI ca atitudinea ta trebuie să fie obedienta, de supunere. Cu alte cuvinte se presupune ca acolo nu este la latitudinea ta cum te poziţionezi. Ca nu poţi fi DECÂT EFECT. Şi, ca urmare, efect vei şi fi şi, cel mai ades, te va scădea în vibraţie. Sunt personalităţi care cunosc bine asta, ocupând funcţii în sistem, pe care, dacă îi întrebi de ce se manifesta cu superioritate, îţi răspund ritos ca ei reprezintă Statul! Dacă revii cu încă o întrebare vei constata că îşi pierd spectaculos aplombul, ştiind bine că au abuzat.

Desigur sistemul pe acest fenomen îşi şi bazează existenta. În raport cu el, tu ai doar de dat examene, de cerşit aprobări, de cotizat cu „dari”, de primit penalizări. Faptul ca din neatenţie crezi ca experienţele sunt toate la fel, fac ca frica perceputa în relaţiile cu sistemul să o extinzi asupra întregii tale experienţe. Chiar şi relaţiile cu sistemul sunt de două feluri, anume cele pe care se presupune că eşti obligat să le ai, şi altele ca urmare a intenţiei tale de a obţine ceva de la el. Prin ele tu crezi ca îl păcăleşti, de fapt îl împuterniceşti. De păcălit, îl liniştit, nu îl pot păcăli decât cei care l-au creat şi sunt deasupra lui. Sau cei care îl ignora complet.

Pentru a-l ignora TOTAL va trebui să înţelegi virtualitatea întregului joc, vis în mintea… ta! Pentru că TU EŞTI Conştiinţa! Dumnezeu! Pentru a nu-ţi mai da cu virgula, cauta să înţelegi. În Conştiinţa Unica care ESTE, procesul creativ al jocului a început cu un prográmel EU SUNT. Era evident o stare. Ca starea sa cunoască o dinamica, i s-a ataşat o funcţie – VARIABILA. Este ca o oglindire, imaginea oglindita este aproximativ obiectul oglindit. Dar NU ESTE OBIECTUL. Ca atare Conştiinţă ESTE, dar şi EU SUNT. Dar sunt o oglindire. Unde are loc aceasta oglindire? Desigur în Conştiinţa Unica. Dar şi TU

EŞTI, tot o oglindire. A cui? A lui EU SUNT, desigur. Variabila ataşată, ca funcţie creativa, face posibila interacţiunea dintre noi. Ea şi-a creat şi o personalitate cu un vehicul fizic. Desigur totul virtual. Adineaori urmăream o animaţie holografica zisa 7D. Păcat că nu o pot ataşa cărţii, dar o căutaţi voi pe youtube. CREDIBILITATEA jocului este fascinanta. Ca şi în animaţia pomenita.

Credibil vine de la CREDINŢĂ, şi arata poziţionarea conştiinţei care SUNTEM în raport cu ceva – o pretinsa manifestare/realitate experienţială. Partea fascinanta este ca, atunci când AI ALES sa participi cu credinţa ta la un anumit nivel al jocului, acolo dai peste o „lume" guvernata de nişte Legi, absolut operaţionale şi obligatorii pentru acel nivel. Şi este valabil la orice nivel faci referire. Eşti Conştiinţa, ca şi mine. Dacă ai ales să participi la o competiţie de şah, să zicem, devii un şahist. Aflat în competiţie, la un concurs, ai de respectat Regulile de Participare ale organizatorului, care şi el respecta Regulamentele, apoi toţi respecta regulile de joc de pe tabla de şah. Totul se penalizează, dacă nu este respectat.

Aşa este oriunde priveşti, fie că vorbim despre a scrie o carte sau despre orice alt rol: fiecare rol are nişte reguli/legi care îl fac să fIE. Pot fi cât de parţiale vrei, dar pe ele se susţine fiece fenomen în manifestare. Iar totul e posibil prin faptul că tu/eu/noi îi acordam CREDINŢA noastră. Cum să joc şah dacă nu accept în conştiinţa care EU SUNT, regulile după care pot fi mutate piesele. E o convenţie acolo! Aşa iau naştere REALITĂŢILE EXPERIENŢIALE, într-un mediu virtual. Şi în toate, înainte apare funcţia şi apoi rezolvarea/organul/ manifestarea.

Încă odată suntem nevoiţi să acceptăm faptul ca generarea manifestării vine „din cauză că…", cauza care este mereu un sentiment, o idee, un gând, o nevoie… deci non „fizica". Cum este sus aşa şi jos… deci manifestarea bolii unde ar fi logic să-şi aibă cauzele? Dar a celorlalte manifestări cu care ne tot luptam sau care ne tot sperie? Ideea este că va trebui să ne asumam ca, din neatenţia de ieri, desigur la butoanele şi manetele din pupitrele

noastre, avem pe monitorul Simulatorului, în dreptul frecventei noastre, anume manifestări, generate conştient/inconştient... ieri, DAR tot de către noi. Credinţele noastre joacă un mare rol aici. Funcţie de ele manevram comenzile. Experienţele vin şi trec, dar noi ne facem sau nu temele în raport cu ele, funcţie de credinţa noastră în ele. Dacă eu, în corp „fizic" găsindu-mă, adică acolo unde operează legi pentru armonia vehiculului, aleg să cred că sexul este neimportant, desigur voi evita contextele experienţiale menite să mă facă să înţeleg rolul sexului în corp fizic. Evitându-le aleg să nu manevrez butoane şi pârghii aferente. Voi avea beculeţe de avarie aprinse şi voi beneficia şi de gust pe limba, DACĂ le înţeleg semnificaţia. Credinţa mea însă mă poate inclusiv scoate din corp. Nu sunt chiar rare cazurile. Aşa arata regulile nerespectate la acest nivel al jocului.

În ADEVĂR nu exista drama, în medii virtuale. Cât eşti în joc însă, gustul de drama este foarte pronunţat. Ea apare consecutiv faptului că ţi-ai pierdut adevărata identitate, punctul de conştientă multidimensionala. Ai devenit implicat şi te-ai condamnat singur la lipsa de detaşare şi identificare cu rolul/jocul/personajul jucat. Eu nu zic aici ca moarte nu exista, în joc, doar că nu exista în ADEVĂR. Jocul este virtual, deci el nu prea exista. Eu nu zic că nu exista o lume a şahiştilor, ŞI ÎN EL SE „SACRIFICA" PIESE ŞI DISPAR DE PE TABLA, dar câtă vreme eu nu sunt implicat, pentru mine acel joc chiar nu exista. Şi acolo exista drame, sunt sigur. Dar nu pierd eu nicio calificare! După „drama" pierderii unui joc, în care rând pe rând au murit şi pioni şi cai şi regine, piesele se re-nasc pe tabla, pentru o nouă runda... dramatica! Dar... fără prohod!

Acum-ul se caracterizează la fel de mult prin obţinerea de nivele de conştientă ridicate, la multe individualităţi, dar şi prin pierderea conştientei şi revenirea în hipnoza, după o sinusoida halucinanta. Faptul ca acum te găseşti la un pupitru şi peste un mic interval la altul, face aspectul general al relaţiilor să semene foarte

tare cu un balamuc. Practic nici nu mai şti cu cine vorbeşti. Şi când constaţi asta că ţi se întâmplă chiar ţie şi nu mai şti de pe unde să te culegi, face să fie chiar haios. Mulţi acum asta traversează ca experienţa personală.

Pe calea mea eu nu m-am confruntat cu acest gen de inconsecventa, am avut permenent un „martor" care nu m-a lăsat. Nici timpul nu presa atât de dur ca acum. Parca asistam la o convenţie colectiva cum că ştim că s-a dus iluzia, dar nu vrem să-i dăm drumul, amăgindu-ne ca dacă îi mai dam ceva energie va mai funcţiona. Parca toţi ştim că ne minţim, dar am convenit să o mai facem. Desigur la nivelul jocului.

Interesant este faptul ca, deşi mulţi simt chemarea punctului zero, unii chiar experimentându-l într-un fel sau altul, parca se intenţionează trecerea pe lângă el, dacă asta ar fi posibil. Sau lungirea caii, cu soluţii relative. Cum ar fi tehnologii free energy care să ofere o independenta energetica oarecare, menţinând însă sistemul. Deşi, oricum am analiza-o, nu pare o variantă viabila, nu este exclus să câştige atenţie. Dacă se va întâmpla aşa, vom obţine doar o iluzie în plus, care tot spre punctul zero ne va conduce. Nu ar fi exclus chiar ca acest artificiu să fie, de fapt, o diversiune foarte meseriaşă.

Am spus că m-a pasionat subiectul şi voi discuta puţin despre el. Provocarea Punctului Zero va fi aceea de a schimba radical paradigma. Cu alte cuvinte să ne asumam să construim liber o nouă civilizaţie, pe alte principii şi viziuni, un alt nivel al jocului. Putem crea modalităţi de a accede la energie din câmpul universal, fără piese în mişcare şi deci fără a fi obligaţi să menţinem industrii energofage: minerit, siderurgie, prelucrări mecanice. Ele definesc vechea paradigma şi sistemul aşa cum îl ştim. Desigur nu se presupune că ar fi facil, dar în mod cert ar rezulta o altă lume. Dacă vom accepta doar să rezolvam micile probleme de independenta energetica casnica, desigur tentant în oarece hipnoza, ne vom obliga să menţinem totuşi vechiul mod de gândire, ceea ce opreşte momentan trecerea la libertate creativa totală.

Percepţia mea despre dispozitivele free energy, care se pare că se vor măiestrit insinuate ca fiind o cucerire, este că sunt o foarte abila diversiune, cu piese sacrificate conştient, într-un joc al separării în continuare, menţinut de unii jucători, absolut conştienţi de ceea ce intenţionează. În acest mod pot câştiga chiar şi o jumătate de secol pentru jocul lor. Pentru ca dispozitivele, aşa cum se conturează, au nevoie de piese, deci nu pot fi produse decât industrial, cu materiale şi costuri. Care costuri vor trebui recuperate iar din… vânzare. Vânzările presupun şi profit, pe lanţurile comerciale atât de cunoscute. Deci ideea este viciata din start. Apoi tot ce se mişca se şi uzează, deci are nevoie de întreţinere şi piese schimb. Se vor dezvolta iar o serie întreagă de lanţuri producători/comercianţi/ depanatori şi probabil ceea ce se va câştiga nu va fi decât o oarecare independenta de plasament al unei locuinţe. Este şi motivul pentru care, deşi am dat jos documentaţia pusă noua tuturor la dispoziţie de către „fundaţia…”, nici măcar nu am studiat-o, doar privit-o puţin, să văd cam ce conţine. Îmi rezerv dreptul de a o face şi reconsidera, dacă cumva greşesc acum… de aceea nici nu numesc fundaţia!

Rolul discernământului, derivat din ATENŢIE, nu este de separare ci de opţiune. Ţine de a „vedea limpede”, nu cu ochii hipnotici. Desigur m-ar bucura să avem free energy, mai ales într-o comunitate, doar că ştim bine ca anumite tehnologii „ieftine” ne costa fantastic prin consumabile. Este deja un artificiu învechit! Ca unul pasionat de free energy, nu girez ca fiind viabile două direcţii principale: cea care necesita piese în mişcare şi presupun uzura/întreţinere/reparaţii clasice şi cea care presupune converşii pe baza de explozii sau alte genuri dizarmonioase. În schimb cred că ne-am putea focusa pe polarizarea prin diferite mijloace simple a energiei culese direct din câmpul energetic. Radioul cu galena este o mică demonstraţie a principiului care l-a ghidat şi pe Tesla. O antenă, o priza la pământ şi o dioda. Nimic în mişcare! Eu aşa „vad”. Antena este, la un anumit nivel, chiar şi coroana

unui copac!

Dacă însă trecem de punctul zero, acolo va fi exact cum vom alege să fie! În toate direcţiile. Dar pentru asta va fi absolut obligatoriu să uităm cu desăvârşire tot ceea ce am presupus că ştim deja. Şi în special să nu mai acceptam postulate. În procesul de Creaţie, unul REAL, nimic nu poate îngrădi un dumnezeu creator! Pentru ca nimic nu-i sta deasupra! Chiar simpla ideea de observare a ceva/orice, te descalifica, te situează ca efect a aspectului observat. Postulatele au fost jaloanele limitative puse special pentru a stopa creativitatea. Dar… să ajungem acolo mai întâi!

Discutând aceste aspecte cu unii prieteni, îmi dau seama că nu sunt singurul care deja vede limpede cum stau lucrurile, fapt foarte îmbucurător. Foarte mulţi sunt şi cei care ştiu CU ADEVĂRAT ca schimbarea a devenit singura soluţie. Cei realişti cu adevărat nu trăiesc o bucurie exuberanta, dându-şi seama că vor exista multe „drame” şi „pierderi”, experienţiale desigur, dar iminenta schimbărilor radicale le este foarte limpede. Exista şi mulţi „visători” în acest proces, cu care eu rezonez limitat. Mai ales ca fiecare visător are un vis specific. Şi asta excluzând astralismele!

În mod uimitor pentru mine, încă se cotizează mult la legende de tot felul, la tradiţionalisme anacronice şi foarte limitative, la cai deja tocite… Ne preocupam şi irosim în a găsi locuri şi funcţii istorice care să demonstreze nu ştiu ce. Am mai tot cauta comori ascunse, secrete de tot felul, ierarhii naţionale, iepuraşi prin pălării. Desigur doar observ cât de mult ne copilărim încă. Cred că exista o întreagă armata de diversionişti acum, care, culmea, nu sunt plătiţi de nimeni. O fac doar din… pasiune! Încep să cred că „a trăi cu capul în sac” tinde să devină moda!

Niciun maestru adevărat nu a recomandat explorarea astralului. Toţi l-au explorat puţin, dar NU ACOLO te poţi găsi pe tine! A-l explora puţin este şi facil şi firesc, par acolo să se deshida „lumi”. Doar ca în frecventele astralului nu devii conştient de tine, ci… dus! Nici nu îţi

mai pare important ca exişti, ca punct de conştiinţă. O lume a senzaţiilor şi visului. Conştientă conştiinţei, multidimensionalitatea care tu eşti nu acolo sunt, ci la o frecventa mult superioara. Astralul este o frecventa/extensie a minţii limitate, o „armonica”. Cei tentaţi de spectaculos, de puteri „paranormale”, devin dependenţi de el, dar nu vor fructifica nimic. Şi sunt atât de mulţi!

Cel care îşi trăieşte visele în astral, ca şi cei care folosesc halucinogenele în mod repetat, devin neinteresaţi de nimic, nonvitali, sunt „moi/soft”, ei nu-şi doresc un alt nivel al jocului şi nici nu te poţi baza în vreun fel pe ei. Pentru ei, „lumea e perfecta”, dar beculeţele de avarie şi indicatorul gust pe limba sunt mereu alerte. La ei transcendenta este tot ceea ce îşi doresc, şi un loc liniştit în care să fie lăsaţi în pacea lor iluzorie. Toţi exploratorii frecventelor astralului sunt hipersensibili, emoţionali, ei identificându-se cu „sufletul”. Pentru ei, cel care s-a identificat cu spiritul pare rece, mental, deşi aceea înseamnă revenirea la Sine. Culmea este că sunt absolut convinşi ca ştiu ce fac şi ce spun! Intre noţiunile „spiritualitate” şi „spiritism” nu exista semnul egal!

Cine vrea să se lămurească puţin, să caute ultimele cărţi ale lui Ilie Cioara, numit şi „sfântul din Colentina” care a scris mult despre astral, l-a explorat zilnic o viaţă întreagă, apoi recunoscând că aşa ceva NU ESTE DE FĂCUT. În cazul lui, a fost mai bine mai târziu decât niciodată!... La alţii rămâne... niciodată! Am dat doar un semnal, pentru cei ce au urechi... de auzit! Cu atât mai necesar cu cât, atât pe net cât şi prin cursuri, abunda încă aşa zişi maeştrii, care de fapt duc experienţele în astral. Este deosebit de facil şi spectaculos să induci stări modificate de conştiinţă la acest nivel şi desigur se abuzează de asta. De cele mai multe ori urmărind avantaje materiale sau chiar fiind tu convins ca aceea este calea.

Desigur toţi am explorat şi acea zona, desigur îţi lărgeşte capacitatea de înţelegere a Creaţiei, doar ca pe acolo, ca frecventa, se trece doar în tranzit. Poate fi

considerată o „iniţiere”, dar care TREBUIE DEPĂŞITĂ! Dacă nu se trece în Sine şi se rămâne în Suflet şi călătorii astrale, nu vom mai avea limbaj comun. Sufletul, aşa cum spuneam, este doar o interfaţă între spirit şi corp aşa-zis fizic. Tu nu eşti acea interfaţă!

Desigur, în Simulator nu exista „nenorociri” sau pierderi. În ADEVĂR, într-un mediu virtual cel mult dai de soluţii imposibile, fundături ale experienţei şi te mai joci odată de a pamperşii. Dar pentru locul de la pupitru se cheamă irosire. Şi are exact acest gust pe limba, ca semnal! Suntem experţi în asta, o putem numi chiar „normalitate”, dacă ne amuza!

Experienţa este infinită. Noi, ca şi oglindiri, avem experienţe infinite, jocul nu se termina niciodată. Nivelele lui sunt infinite. Cu atât mai interesant este să avem capacitatea de a ne păstra în ACUM. Poţi survola cu un avion locuri minunate, dar tot locul de staţie îl vei explora. Nu este nimic de judecat dar este loc de optimizat ACUM-ul experienţei, din conştientă de Sine. La asta zic eu că se referă, de fapt, întreaga „căutare”. A trăi, viu şi prezent, dacă se poate conştient multidimensional, ACUM-ul şi AICI-ul. Nu încercând să evadezi din el!

Meditaţia NU ESTE O EVADARE! Aici mulţi se înşală, pana nu încearcă. Meditaţia are atât de multe valenţe încât eu nu m-aş încumeta să spun vreodată că ar putea fi tratata exhaustiv. Poţi doar spune cate ceva despre ea. O CONDIŢIE pentru a medita este trecerea conştientă în starea alpha, a minţii. Nu exista meditaţie în beta! Ce ar fi starea alpha, pentru cineva care nu ştie despre ce vorbim? Ar fi starea de dinainte de somn, imediat înainte. O stare plăcut relaxata, detensionata. Pe cât posibil fără gânduri. Cea la care face referire şi Neville.

Dacă nu ai meditat niciodată sau ţi se pare dificil, cauta pe cineva care o face şi el te va ajuta. Inclusiv să intri în stare alpha. Un maestru ţi-o induce el. Meditaţiile pot fi de foarte multe feluri şi pot avea intenţii foarte diverse. Cea mai uzuala, având în vedere stresul general, este desigur cea de relaxare. Este o meditaţie blândă,

menita sa te liniştească cât mai profund. Pentru cel care apelează la ea, este o adevărată binefacere. Se foloseşte o muzică lenta, cu multe sunete din natura, în general, menite toate să inducă starea de pace.

Desigur nu este genul de meditaţie care te poate duce în vibraţii foarte înalte, nu vine nici cu aport de vibraţie prea mare şi nici de energie. Meditaţia dinamică este şi ea destinata detensionărilor psihice şi fizice, dar eu cu greu o pot numi meditaţie. Este mai degrabă un fel de exorcizare a vibraţiilor joase, pe o muzică dinamica şi este cu aport de energie. Indicată tot celor stresaţi, care doresc să facă trecerea către ei înşişi.

Cea despre care desigur voi vorbi mai mult este meditaţia care mie mi s-a cerut să o practic, cea privind în ochii partenerului. Până când mi-a fost „data”, eu am meditat foarte mulţi ani şi multe ore/zilnic cu ochii închişi. Deci şi pentru mine avea să fie o provocare. Dar foarte benefica, aveam eu să aflu, cu timpul. Valentele ei sunt atât de multe, încât doar voi trece printre principalele.

O primă calitate este punerea în comun, comuniunea. În acest tip de meditaţie oglindirea este foarte profunda şi se maximizează empatia, adică comunicarea nonverbala. Practic este o împărtăşire. După o bună meditaţie ochi în ochi, cei doi se percep altfel, mult mai complet. Dacă au calitatea de atenţie necesara, practic între ei nu mai exista un voal, nu mai sunt „secrete”. Pe mulţi asta îi sperie. Pe cei deschişi şi conştienţi dimpotrivă, îi bucura aceasta experienţa la maxim. Dacă unul din cei doi este TREAZ, conştient pe deplin, el va conduce conştient meditaţia, din subtil.

A conduce o meditaţie presupune foarte multă experienţa. Totul se face în cadrul unui dialog interactiv permanent, nonverbal, o comunicare reciproca de la pineala la pineala. A nu se crede ca cel care nu are experienţa nu comunica. Poate să nu fie conştient – şi de regula aşa se şi petrece – de faptul că ţi-a vorbit tot timpul, dar aia nu înseamnă decât că nu a reuşit să transfere în intelect informaţia/dialogul, ca să-l şi poată interpreta la

nivel mental. În cadrul acestui tip de dialog, se exprima Fiinţă care eşti, dincolo de mintea conştientă. Am meditat cu oameni care pur şi simplu îmi cereau imperativ să măresc frecventa sau forţă meditaţiei. Desigur nu ştiau ca făceau asta – în minte conştientă.

Dialogul care se stabileşte de la pineala la pineala este unul în care, cel conştient îl ghidează pe cel din fata sa. Are loc un permanent transfer de date, aşa cum ai baga un stick în USB. De cele mai multe ori, cel care primeşte se trezeşte apoi ca „ştie" lucruri pe care înainte nu le ştia. Se normalizează anumite procese, inclusiv somnul, la majoritatea. În urma chiar şi a unei singure meditaţii, efectele sunt majore, practic acel om îşi schimba definitiv punctul de conştientă şi nu mai poate redeveni total inconştient. Excepţiile sunt sub un procent.

O alta proprietate a meditaţiei ochi în ochi este interacţiunea energetica dintre cei doi, şi aportul de energie care „se trage" din câmpul de energie, în folosul ambilor. Este ca un fel de motoraş care începe să bobineze, ca un fus... energetic. Nu am întâlnit pe nimeni care să iasă dintr-o meditaţie la fel cum a intrat, măcar din acest punct de vedere. Este drept ca circa cincisprezece minute apare o stare de moleşeala/detensionare, uşor confundabila cu somnolenta, dar apoi vitalitatea şi nivelul energetic cresc cu minim 30 de procente. Şi asta doar după câteva minute de meditaţie. (minim 6/8)

Cei care nu înţeleg acest proces, simţind o circulaţie energetica în corp şi o dinamizare a ei, o percep ca stimulare sexuală. Nu, stimularea este doar EFECT al circulaţiei energetice şi nu are nimic în comun cu intenţiile. Cei care confunda lucrurile din necunoaştere şi neînţelegere au tendinţa de a judeca. Ar fi preferabil, ca experienţa, să se documenteze puţin. Oricum sunt multe valentele comune între meditaţiile puternice şi sexualitatea înaltă, una dintre componentele implicate fiind şi circulaţia puternică a energiei vitale. Este regretabil să nu ştim atât de multe despre noi înşine şi apoi să ne speriem de lucruri absolut fireşti. Tot la nivel de

experienţa, desigur.

O meditaţie care să pună în valoare tot potenţialul din ACUM al individualităţii care eşti, este util să fie între 15 şi 30 de minute. Nu recomand meditaţiile energetice peste jumătate de oră decât celor obişnuiţi. Care desigur nu mai au nevoie de sfatul meu. Iar meditaţia este utila când a devenit o practica zilnica. A o face din când în când chiar nu reprezintă mai nimic. Pentru multele câştiguri pe care meditaţia le aduce în viaţa unui om, a îi dedica 15/30 de minute zilnic chiar nu îmi pare un sacrificiu. Este necesara o minimă disciplina însă.

O alta urmare a meditaţiilor energetice, conduse competent, este recuperarea multidimensionalităţii fiinţei, prin redistribuirea conştiinţei, mai exact prin eliberarea ei din strânsoarea identificării cu corpul. Prin identificare, din dorinţa inconştientă de a „stăpâni" cât mai bine planul experienţei, am chemat toate resursele multidimensionalităţii noastre în acest vehicul de conştiinţă/corp. Prin asta am redus la maxim posibilităţile de a fi cu adevărat conştienţi. Prăbuşirea conştiinţei în corp a atins şi încă cunoaşte procente de 70%, la cei inconştienţi. Comparaţi cu o fiinţă pe deplin conştientă, care de regula îşi asigura prezenta cu doar 0, 0001% conştiinţa în corp sau a celor care uzual meditează, şi al căror procent variază între 1% la intrarea în meditaţie şi sub 0, 001% la ieşire.

Tot în aceasta direcţie, are loc o reactivare a tuturor punctelor nodale aflate între punctul care eşti şi Sursa (poţi citi reactivarea traseului către netul Simulatorului). Unii le denumesc Chakre şi DA, sunt în jur de 150. Nu pot fi reactivate toate deodată, dar în câteva meditaţii da. Pentru a o face trebuie să fi conştient de existenta lor. Şi să îţi şi propui. Adică nu se face automat.

Ca şi efecte ale meditaţiilor, sunt foarte multe şi TOATE ţin de optimizări, atât ale funcţionarii mecanismului corp, cât şi ale structurilor subtile. Traducând în limbaj dens, se poate spune ca optimizează starea de sănătate şi buna dispoziţie, dar din cea esenţială,

nu cu motiv exterior. După circa un sfert de veac de practica zilnica, cam astea ar fi minimele lucruri de spus despre meditaţie. Cu adăugarea faptului că am meditat şi cu mulţi copiluti, chiar de cinci anişori, care sunt şi foarte receptivi. Se obţine un grad mai mare de atenţie ca stare, şi o atitudine puţin mai interiorizata. Evident energia fiind puternica, ades vor adormi, mai ales la început, dar se întâmplă şi la cei maturi. Chiar şi la pisicile/câinii aflaţi în cameră. Oricum, dacă ar fi ceva de regretat, cel mult pot regreta că nu am cunoscut meditaţiile la o vârstă mai juna. Multe din experienţele mele de disconfort în corp ar fi fost evitate, în mod cert.

Consider ca, dacă am fi chiar „o civilizaţie", meditaţiile ar fi indicat să devia practica şcolară, încă din clasa întâi. Absolut TOATE interacţiunile umane s-ar modifica substanţial. Şi în raport cu mediul, desigur. Ducându-te în explorarea valorilor interne, acolo redescoperi ARMONIA şi pacea. S-ar obţine o stare mai echilibrata între nevoia de experienţa şi interior. Altfel abordezi joaca dacă nu mai eşti doar minte isterizata de stimuli. Dar, nu am ajuns încă… civilizaţie! Încă ne mai… luptam!

Apărăm, dezbatem, combatem, luptam pentru… ba mai luptam şi… contra! TOATE astea nu demonstrează decât gradul infim încă de conştientă. Faptul ca nu cunoaştem încă regulile jocului. A juca un joc fără să-i ştii regulile este evident pierdere de… resurse. Da unui copil o tabla de şah, nu-i spune cum are voie să mute fiecare piesa şi vezi cât de repede îl arunca. Un joc devine ceea ce el a fost SA FIE, doar dacă îi respecţi regulile. Acum mulţi ar arunca tabla de şah… unii o şi fac, în disperarea propriei confuzii. Alţii ajung în rigorile corzilor experienţei, fără să înţeleagă… ce nu au înţeles! În ABSOLUT, evident mai nimic… Când ţi se induce în conştiinţă că tu eşti efect al… efectului, despre ce logica de joc ar mai fi vorba? Te holbezi neputincios la un monitor pe care ai desenat cu toată nepriceperea ta un coşmar, al cărui efect, iar, devii! Şi nimeni nu sta sa îţi explice rolul butoanelor/gânduri şi al

pârghiilor/ sentimente – stări. Ba te mai invita şi să le confunzi. „Nu fă asta că este ruşine!”...dar RUŞINEA devine cauza şi creează desene noi pe monitor! mai „ruşinoase”, evident!

trebuie să ne trezim! Jocul a devenit o uriaşă cacofonie, din care s-au scos doar cei conştienţi, dar care împărtăşesc şi ei gustul pe limba al tuturor, ca deh, empatia funcţio... neşte! Eu observ şi as putea doar să mă amuz, dar cum nu văd să fii în aşa ceva şi să fii ARMONIE amuzându-te, mă văd obligat ca, pe ici pe colo să fiu şi serios. Nu ca ceva TREBUIE, doar ca ARMONIA chiar ar fi util să preocupe orice punct de conştiinţă. În chiar clipa în care generezi o dizarmonie, pe monitor vei fi invitat să primeşti efectele create, sub forma de lecţie neînvăţată. Doar trezirea te scoate din ciclul ăsta hipnotic.

Cu trezirea asta lucrurile sunt destul de încurcate, deoarece se simte treaz şi cel care a avut doar flash-uri de ADEVĂR. Lui i se pare că este de acum treaz, dar face multe din erorile specifice nivelului de vibraţie la care este arondat experienţial. De multe ori, de cele mai multe, va fi singur tentat să „vadă” că este conştient de... inconştientă lui. Ceea ce nu înseamnă Conştiinţa Conştientă. Va vorbi ca unul care ŞTIE, dar se va manifesta specific lecţiilor pupitrului la care încă are teme de făcut. Cam aşa arata lucrurile la mulţi acum.

Reperul de trezire/conştientă se afla în el, dar lecţiile neînvăţate îl trag iar în banca de elev/experimentator. Şi chiar nu poţi să nu ai toată înţelegerea/compasiunea, când îl vezi ca, pe de o parte se simte „tentat” sa te certe pe tine, ca greşeşti eu te miri ce – încă o temă nefăcută – iar pe de alta da în propriile gropi experienţiale. Categoriei asteia i se potriveşte de minune chestia cu bârna din ochiul şi paiul din ochiul... Amuzant!

Spuneam ceva mai sus despre astralişti, că îi caracterizează „sentimentul” ca totul este ok. Ideea nu e ca ceva ar putea fi altfel decât ok, pentru ca într-o creaţie alfanumerică chiar nu are cum să nu fie ceva, fundamental, ok. La ei însă acest OK este sentiment şi vine din

extragerea atenţiei din experienţa. În general ei se simt ghidaţi de sentimente şi senzaţii.

Abia asta nu este ok. Senzaţiile sunt date culese de vehiculul corp din interacţiuni cu planul şi traduse/interpretate de minte, deci nu văd ce baza s-ar putea pune pe ele, iar sentimentele sunt în general provenite din emoţii, ceva mai permanentizate, sub forma de gust al emoţiei respective. Se pretinde ca „simt eu ca… „ar avea aşa, nişte conotaţii de mister… sau mistice!

Pentru mulţi, dacă subiectul viaţa sau om sau Creaţie este ceva nebulos, au ei impresia ca aceasta zona ar fi ceva ceţos pentru oricine şi ca atare aberează în voie pe aceste teme. Oare când vor ajunge şi la pupitrul de la care să înţeleagă odată pentru totdeauna ca Creaţia este doar matematica? În toate aspectele ei… aparente! Am făcut artele plastice, nu am iubit deloc matematica şi chiar am rămas corijent în a unsprezecea la matematica, ultimul an în care acolo se mai făcea aceasta materie, ca atare nici în visele mele „negre” nu aş fi putut crede ca vreodată am să formulez aşa ceva. Şi totuşi… aşa este! Când chiar ŞTII asta, apoi cam laşi deoparte impresiile, senzaţiile şi chiar presupusele sentimente. Exista practic două sentimente/stări: IUBIRE/FRICA. În rest, orice, sunt doar derivate ale acestora două, cu menţiunea ca iubirea are cam puţine derivate, în timp ce frica are infinite. Şi toate le denumim sentimente. Nobila denumire pentru asemenea… produse!

ŞTIM că nu suntem corpul, chiar la pupitre cu multe teme încă, cu toate astea devenim repede efect al… trupului. Urmărim obsesiv traseele energetice, blocajele, amplificam la maxim totul şi apoi ne speriem, uitând ca bietul vehicul de conştiinţă, pe lângă ADEVĂRUL ca, de fapt este 99, 9999% spaţiu, mai este şi numai o proiecţie, un efect al stărilor noastre. Acest corp NU POATE FI CAUZA, în nimic! A spune „din cauza corpului” este cea mai mare aberaţie posibila. Desigur el poate fi adus în stare de nefuncţionalitate, dar nu datorită lui. Cauzele sunt desigur în relaţia noastră cu el. Se observa lesne cum este

de diferita raportarea la autoturism a unui începător, a unui timorat, a unui încrâncenat, a unui calm, etc. Exact aşa arata şi raportarea la acest vehicul.

Dacă alegi să-l transformi în… coteţ de găini, în sensul că nu îl poţi vedea ca pe un templu, atunci e firesc să „beneficiezi" de tot confortul consecutiv atitudinii avute. Totul este un ciclu cauza efect, dar cauza suntem noi întotdeauna. Cum să te atenţioneze bietul corp decât prin inconfort? Prin suferinţe şi „boala". Dacă ai atenţia şi calmul necesar şi DACĂ ŞTII ca el este un nivel de inteligenta minunat, ai toate şansele să recuperezi confortul de a avea o… maşinuţă. Capacitatea lui de regenerare este absolut fantastica şi fi sigur că vom fi în continuare surprinşi cu toţii pana la ce nivel se poate optimiza. Doar să ne luăm proiecţiile limitative de pe experienţa… lui. Pentru ca şi el, ca nivel de inteligenţă, o populaţie imensa de microlaboratoare cu circa două mii de procese, are evident o experienţă prin noi.

Ne este utila puţina flexibilitate în a „vedea" şi înţelege lucrurile. Eu propun renunţarea la a ne vedea ca un sac de organe şi sugerez să vă imaginaţi nivele paralele de inteligenta/prelucrare date, cu funcţii diferite. Fiecare funcţie şi-a creat modalitatea proprie de expresie, propriul ei mod de a se manifesta, pe care noi am ales să-l numim organ. Forma fiecăruia fiţi siguri că e în relaţie cu funcţia şi cu locul pe care îl poate ocupa. Şi fiţi puţin mai atenţi. Veţi vedea funcţii (bătăile inimii de pilda) care apar în locuri total nespecifice locaţiei inimii, dar care se şi muta în timp. Toţi aţi simţit puternic în stomac, nu legat de emoţii, iar eu ştiu că am traversat etape când inima bătea în dreapta. În stânga era linişte. Tare „sănătos" ar fi dacă ne-am permite să fim doar flexibili în modul cum gândim. Să lăsăm loc şi surprizei, nu doar canoanelor. Chiar „corpul nostru" este un „organ" creat de funcţia „utilitate vehicul interacţiune cu aceasta densitate vibratorie". Jocul creează mai întâi funcţii, pe care apoi le împlineşte/satisface cu piese. Cei care au avut cunoaştere, folosind-o pentru interesele lor în joc, au ştiut aceasta

Legitate şi întâi au creat nevoia/problema, apoi oferind soluţia.

Vehiculul pentru aceasta dimensiune (corpul fizic) ne intermediază toate tipurile de relaţionări, atât între noi cât şi cu mediul. Ca atare toate butoanele şi manetele pupitrelor se afla în/pe el. Altfel cum ar interacţiona spiritul cu… materia? Ca atare rolul lui este major, la aceste nivele ale jocului. Faptul că îl tratam atât de ciudat mie îmi pare tare deplasat. Îţi dai seama că eu nu te invit să te identifici cu el, aşa cum nici şoferul nu ar putea conduce dacă sar identifica cu maşina. Dar noi chiar nu avem pic de consideraţie pentru el.

Am fost condiţionaţi mereu să-i cerem, să ne servească! De cele mai multe ori în condiţii pentru care nu a fost proiectat. Am fost făcuţi să credem – şi sper că ai înţeles deja cum e cu CREDINŢA TA – ca dacă noi îi dam mâncare şi somn şi îl spălăm, ne-am cam achitat fata de el. El în schimb trebuie să ne satisfacă mii de mofturi. Gândeşte-te şi singur cate îi ceri corpului tău! Te apuca ameţeala! Nicio maşinărie nu ar rezista! Acea minunată populaţie de laboratoare, permanent prelucrează noile date ale condiţiilor în care îl bagi, fără să-l consulţi. Stai cate zece ore pe scaun cu săptămânile, apoi îi ceri să te ducă la 2000 de metri altitudine sau să facă bazin, sau ciclism. Apoi îi ceri emoţii fine, aptitudini de a mângâia. După care îl pui să taie lemne! Iar înşiruirea este chiar infinită. Azi îi dai să prelucreze fructe, mâine îl năclăieşti cu unsori, poimâine cu brânzeturi… Cum s-ar descurca autoturismul tău dacă l-ai plimba off road, dacă ai baga în rezervor ce ţi se năzare, dacă atitudinea ar fi de „taci şi înghite”, cum e fata de corp?

Suntem groaznic de superficiali, chiar nu avem nici măcar bunul simţ de a gândi logic. Orice echipament are totuşi atât cerinţele cât şi limitele lui. Şi dreptul la avarie, dacă nu l-ai respectat. Ce ne face să credem că acest minunat echipament ar face, infinit, excepţie? Când ne semnalizează ceva, suntem în stare să smulgem beculeţul de avertizare şi să apăsăm pe pedala. Sau să-i

cosmetizam… capota! El nu poate face altceva decât să ne avertizeze, ca măcar să privim atent la ce a provocat perturbarea respectivă. Soluţiile nu sunt la el, de regulă. Se poate, desigur, regenera şi singur, dar dacă chiar îi permitem. Îi va trebui puţin timp şi muulta linişte. Eventual puţina iubire, măcar sub forma de compasiune/înţelegere.

De regulă însă ne supărăm pe el. Încercam să „legam ceva cu sarma", o proptea oarecare. Ceva minimal şi de suprafaţă, doar să ne continuam cursa nebunească, către… nicăieri! Lucrurile însă nu stau cum par! De fapt asta este chiar o regula generală. Când vehiculul „fizic" da semne de avarie, chiar ar fi indicat să te opreşti. Să-l contempli cu multă atenţie. Şi cu iubire dacă se poate. Apoi să mergi pe lanţul cauzal, înapoi, pana la defecţiunea care s-a proiectat asupra lui. De regulă nici nu e complicat. Ca orice echipament care se respecta, şi el are compartimente funcţionale, etaje dacă vrei. Cauza este precis la capătul infoenergetic al compartimentului cu pricina. Aşa gândeşte Noua medicina. Şi bine face.

Aparent, conform paradigmei în care am fost programaţi, corpul ia energie din alimente şi se reface din somn. Viziunea newtoniana se răsfrângea şi asupra acestui element, cumva. Era văzut ca „corp". Şi asimilat biologiei animale. Evident noi ne proiectam modul în care eram condiţionaţi să-l „vedem", iar „realitatea experienţială" nu avea decât să se conformeze. Nu avea importanta că este o diferenţă calitativa determinanta când biologicul este animat de o conştiinţă sau nu. Oricum cei care au văzut animalul erau inconştienţi. Tot ce s-a povestit apoi despre funcţionarea dar şi funcţiile lui s-a tot limitat la biologia animala. Dacă ţie ţi se pare corect, mie unul NU! Iar aici NU-ul este CATEGORIC!

Cu atât mai grav mi se pare ca şi acum marea majoritate mesteca în continuare acelaşi nivel de înţelegere. Conform acestei viziuni, simplificând, scopul vieţii şi finalitatea este doar… moartea. Am mai inventat şi pseudoştiinţe care să se ocupe de înţelegerea sau

vindecarea acestui animăluţ. Fără niciun chef de a fi puţin mai atenţi, am tot considerat ca o disecţie ne arata ceea ce este şi nu ceea ce noi proiectam asupra subiectului „analizat”. Dacă ar fi fost conştienţi, nu le-ar fi trecut niciodată asemenea inepţii prin cap. S-ar fi prins ca o pretinsa realitate este creata prin proiecţia noastră. Ţin minte ca, în urmă cu un foarte mulţi ani, celula era văzută ca cea mai simplă organizare a materiei vii: membrana, citoplasma şi nucleu. Sunt convins ca şi acum majoritatea tot aşa o văd. Numai ca a vedea înseamnă a crede şi a crea în baza credinţei tale. Cine spera că ne va fi simplu să ieşim din aceste corzi ale pseudocunoasterii cred că e exagerat de optimist. Pentru ca, dacă eu CRED că la asta se limitează corpul meu, atunci îl voi trata conform credinţei mele, iar asta e un proces de creaţie. Că e distrugere curata e limpede, dar tot creaţie este!

Desigur s-au experimentat tot felul de aspecte care nu pot avea explicaţii în acea simplitate a biologiei. O mulţime de individualităţi s-au refăcut integral după accidente majore, fără nicio şansă logica de a mai supravieţui. S-au rezolvat individual diagnostice grave, iar când nu s-au găsit explicaţii s-a preferat să se susţină că a fost greşit diagnosticul iniţial. Sau că a fost un… miracol! Exemplele pot continua. Noi îmbătrânim şi murim, cu celule tinere, şi găsim explicaţii sofisticate, în loc să legăm cap la cap fenomenele şi să obţinem o apropiere de ADEVĂR. „Credinţa ta te-a vindecat”…oare nu putem pătrunde ceva mai adânc înspre importanta CREDINŢEI? Nu ţi-o tradu ca „am impresia” şi nici ca dogma. Vezi-o ca LEGE în viaţa ta! Dacă ai ajuns conştiinţă pe deplin conştientă, vei înţelege ce spun. „Şi aşa şi este” era o formula consacrata, prin care cel ce semna documentul îşi AFIRMA ŞI SUSŢINEA CREDINŢĂ! Te avertiza cumva ca peste credinţa aceea, a lui, NU SE POATE TRECE!!! Dar ERA CONŞTIENT! Dacă priveşti cu atenţie, chiar Constituţia îţi garantează dreptul la CREDINŢA TA. Noi am tradus-o ca „religie”, dar sunteţi siguri? Eu unul NU!

Spuneam mai sus ca funcţia creează organul şi ca

acest „corp” ar fi fost creat pentru funcţia „relaţionare în mediul experienţial de vibraţie 3D”. Ca atare el este menit să asigure relaţiile spiritului, toate, în acest mediu. Nu el „face” ceva, ci prin intermediul sau SE FACE ceva. Ce? Evident, orice SE FACE, doar prin intermediul lui. Nu maşina te duce să-ţi plimbi fundul, ci tu alegi să te duci undeva PRIN INTERMEDIUL maşinii.

Pentru a se asigura o adaptare mai buna s-a creat un nivel de inteligenta, complexul minte/corp, cel care ar fi urmărit adaptarea corpului permanent la condiţii contextuale. Este firesc să fie un echipament inteligent dar… reactiv. Funcţia de adaptare i-o cere. Este drept ca acest nivel de inteligenta avea în grija buna funcţionare a vehiculului, dar – după percepţia mea – acest nivel de inteligenta s-a infatuat, dând naştere unei funcţii exacerbate, personalitatea. Prin funcţia iniţială, adaptarea dinamica, ea nu putea depăşi în mod firesc statutul de reactivitate la condiţii. Şi se demonstrează şi astăzi ca, indiferent cât de „şlefuita” s-ar vrea, personalitatea este reactiva. Este şi motivul pentru care ea funcţionează având în spate mereu frica. Şi cred că noi generam prin neînţelegere un şir lung de false probleme. De ce as pretinde eu unui nivel de inteligenta PROGRAMAT să fie REACTIV, să devină altceva decât el este?

A cere personalităţii să fie creativa este ca şi cum as apăsa pe frâna sperând să accelerez. Creativitatea NU POATE VENI de la acest nivel de inteligenta! Nu că nu vrea, pur şi simplu nu pentru asta a fost făcută. Creativitatea este funcţie ataşată lui EU SUNT, acea particulă variabila, creata pentru diversificare şi care are şi valoare matematica, şi anume şirul lui Fibonacci.

Infatuarea acestui nivel de inteligenta însă l-a determinat şi să creeze. Evident păstrându-şi „proprietăţile iniţiale” şi anume aceea de a fi efect. A ce? Evident ca a orice! Cum să fie eficient în a deservi vehiculul fizic, fără a fi şi ager în determinarea schimbărilor de… mediu? Doar ca „mediul” din care acest nivel se inspira este… monitorul Simulatorului viaţa! Care

este vis! Ceea ce noi acum „facem” fiecare la pupitrele prin care ne plimbam, este de fapt repunerea în funcţia iniţială a complexului minte/corp. Desfiinţând practic toate „argumentele” acestui nivel de inteligenta, în baza cărora el a devenit... creativ! Pentru ca tot ce a creat a fost din frica... în raport cu monitorul! Deci o cale FALSA!

Dacă noi credem că merită analizate motivele din cadrul acestui nivel de inteligenta infatuat şi că are vreun rost să o facem, cred că iar ne situam pe o cale FALSA. Toate preocupările psihologiei aici se situează! A trăi ACUM-ul este ca şi când ţi s-a rupt cureaua de la alternator şi o înlocuieşti cu un ciorap de dama. Obligi acest nivel de inteligenta să-şi facă datoria INIŢIALĂ. În regim de URGENTA! Speri să-l ţii aşa, din URGENTA în URGENTA. Luându-i „perspectivele”, atât cele din urma cât şi cele din viitor, îl laşi fără posibilitatea de a mai crea! Actul creaţiei PRESUPUNE perspective! Nu as umbla totuşi la infinit cu un ciorap de dama pe post de curea de transmisie! Mi se pare MAI FIRESC sa relocam funcţiile iniţiale ale tuturor componentelor. Să restabilim ARMONIA CREAŢIEI, exact la pupitrul la care acum suntem fiecare.

Propun să dăm dreptul, să acceptăm că exista nivelul de inteligenta minte/corp şi să-l lăsăm să-şi facă treaba, adică să aibă „grija” de monitorizarea semnalelor de intrare, procesare corecta şi emitere semnale avertizare către populaţia de celule. Dar... atât! Şi aşa îi va fi foarte dificil să nu creeze secvente de genul „dacă... atunci...”, în baza unei pretinse experienţe, neînţelegând ea că aşa ceva nu exista, ca nimeni nu poate face baie de două ori în acelaşi rău. Ea crede în similaritate şi procesează totuşi clişee. Aici e util să fie corectată. Cu argumentul suplimentar, mereu reamintit, ca într-un mediu virtual totuşi „pericol” se referă la... joc. Deci diminuând o frică absolut inutila, pe care ea are tendinţa sa o tot crească, numind-o prudenta.

Revenind la viziunea iniţială, EU SUNT a primit o funcţie creatoare, ALEGEREA i-am zis eu, care are o valoare constanta „şirul lui Fibonacci” (1, 618), menita sa

asigure o armonie fractalica. Aceasta funcţie şi-a creat un „organ de manifestare” – „corp fizic”, pentru interrelaţionarea în această dimensiune. A crea presupune relaţionări de diverse tipuri. Corpul, populaţie de celule inteligente, a format o inteligenţă minte/corp, destinata sa proceseze date de intrare şi să dea semnale de avertizare, deci specializata pe a procesa din poziţie de EFECT. Dar acest nivel de inteligenta s-a infatuat, depăşindu-şi atribuţiunile, începând să creeze, dar cu „abilităţile specifice”, de… EFECT. Acest „rol” creaţionist din frica, poate fi numit „personalitate”, deşi el practic nu exista. Acum el produce experienţa, deşi nu exista, în baza creaţiei din frica, în care experienţa angrenează particula EU SUNT, de care este pe deplin INCONŞTIENT.

Înduioşătoare toată filosofia conform căreia, dacă ceva exista, chiar trebuia să existe, doar are girul Sinelui! As completa: tras în experienţe în care el nu are interes, confecţionate de un nivel inconştient apărut ca şi forţa creatoare şi care face totala abstracţie de existenta lui EU SUNT. O… obrăznicătură! Ea produce desene totuşi pe monitor, pe care apoi tot ea le ia ca baza de procesare a unui nou ciclu de… creaţie din frica.

Acum noi am „inventat” o nouă funcţie, anume „martorul”, o unitate de inteligenta apta sa vegheze la prostiile experienţiale în care creatoarea minte/corp ne-ar tot trage. Sper să nu-şi creeze şi ea un… organ de manifestare şi să ne trezim cu vreun neg pe nas!

Mai în glumă, mai în serios, eu aşa „vad” lucrând Creaţia. Mereu trebuie avuta în vedere FUNCŢIA şi apoi urmărind prin ce anume ea se manifesta sau se poate manifesta. Oriunde te-ai uita, aşa a apărut totul în manifestare: am avut nevoie de transport, am inventat roata. Am vrut să zburam, am creat avionul. Am vrut să lăsăm mărturie, am inventat scrierea… Cum e jos, aşa şi sus!

Privind la Creaţie, aşa cum este ea în Lege, ea nu are alt sponsor decât BUCURIA JOCULUI. TREBUIE apare în ciclul funcţie – organ/obiect, iar acest ciclu se tot ramifica

şi îmbogăţeşte din dorinţa de şi mai mult experiment. Care dorinţă a devenit FOAME. Doar că este a personalităţii.

Altfel spus, funcţia creativa ataşată lui EU SUNT, care ar fi creat doar din bucurie şi ARMONIA garantata de constanta matematica 1, 618, a fost preluată de către personalitate, care de fapt este „organ/instrument" de manifestare pentru administrarea corpului fizic, anume nivelul de inteligenta minte/corp. Aceasta nu mai creează din bucurie ci din NEVOIE, sponsorizata fiind de fricile caracteristice nivelului de EFECT la stimuli. Care stimuli, în Simulator, sunt doar proiecţii pe monitor ale propriilor creaţii, făcute din fricile ei. Ca atare ea se afla închisă într-un veşnic ciclu distructiv. Un ciclu în care ceva perceput ca „rău" este baza de construcţie pentru altceva, care va fi perceput ca „şi mai rău"...şi tot aşa. De aici apare şi procesul de îmbătrânire şi moarte, ca sfârşit logic al prăbuşirii în ea însăşi.

Oare cât de fantezişti am putea fi şi până când, ca să avem pretenţia ca acest nivel de inteligenta impropriu funcţiei creative ci doar de supraveghere date, să putem crede că va crea ARMONIOS. Înlocuieşte constanta 1, 618 cu orice aberaţie şi pretinde să rezulte acelaşi aspect! Înlocuirea s-a făcut cu valori ale concurentei, invidiei, dorinţei de control, iluziei de profit, care cifric nu ştiu cum ar putea arata. Şi totul într-un damnat dans distructiv şi... macabru!

Când se spune „nu da sens vieţii" se vrea a se înţelege să nu mai cream funcţii/necesităţi arbitrare. Creaţia din bucurie, în joacă, nu are un scop. Personalitatea are CA REGULA SCOPUL! „Când veţi fi ca şi copiii" tot la asta face referire. AICI, chiar aici e marea capcana pe care, traversând-o, acum ne aflam captivi în ea şi nu mai vedem ieşirea. Şi totuşi vom fi forţaţi ca, individual, să o găsim. Spre asta ne îndreaptă fiecare experienţa din Simulator. Pupitru cu pupitru.

Învăţăm deocamdată să manevram şi apoi să scăpăm de atâtea butoane şi manete. Să trecem apoi la pupitre „mai aerate". Dar ce erau butoanele şi manetele? Gânduri,

emoţii şi sentimente, adică emoţii mai stabile puţin… OK, dar parcă nu ne-am întâlnit până acum cu ele, de unde au apărut? Putem spune ca din experienţa, doar că nu e aşa de simplu. Experienţa le produce aparent, dar ca semnal cine le generează?

În mod clar nu EU SUNT-ul. Desigur nici 1, 618 nu poate fi învinuit de aşa ceva. Atunci cine, dacă în baza Creaţiei nimic nu le poate genera? Suntem într-o creaţie electromagnetica. Ca atare cam totul are şi proprietatea de a radia. Ecranările contra interferentei radiaţiilor şi armonicelor frecventei la care lucrează o piesă/etaj sunt o practica în orice device electronic, nu? Mai puţin la… noi.

Fiecare celula, datorită multiplelor procese interioare, generează un câmp electromagnetic. Însumarea tuturor acestor radiaţii dau naştere la aşa numitul corp astral. Unii îi zic dublul eteric. Alţii îi zic suflet. Mulţi îl confunda cu spiritul, mai ales că e facila în traducerile din engleza aceasta confuzie. Majoritatea însă habar nu au despre ce vorbesc. Inclusiv religia, care îi zice sfântul duh.

Ce-i drept, aceasta radiaţie are două componente, una emoţională şi alta mentala. Putem să le vedem pe una ca şi corp emoţional şi pe cealaltă ca şi corp mental. Se tot vorbeşte ceţos despre ele, fără ca cineva să le poată explica provenienţa. Exista şi multă literatura şi poezie pe marginea acestui suflet, cu care mulţi se mândresc şi se autoidentifica. În adevăr, aceasta proprietate radianta face asamblarea pe anumite nivele, ale spiritului de frecventa foarte ridicata cu trupul, aflat la o frecventa specifica mediului în care/pentru care a fost creat. Deşi s-a creat prin simpla radianta, el a căpătat apoi aceasta funcţie de asamblare.

Emoţia este răspunsul pe care celula îl da la venirea unui nou stimul. La acest nivel, un răspuns firesc de altfel. Ea trebuie să-şi modifice starea funcţie de ce anume vine către ea. Însumând însă radianta tuturor acestor emoţii, se ajunge la un semnal major. Care apoi se constituie în emoţionalul „nostru”. Doar ca „noi” nu suntem nici celulele, nici corpul şi cu atât mai puţin emoţiile lor.

În ceea ce priveşte componenta „mentala”, într-un univers mental, capacitatea de a alege/discerne, deja este un nivel de inteligenta. La nivelul celulei se analizează ce vine şi se iau decizii de răspuns. Este o inteligenţă acolo. Iar ea, în procesul de prelucrare date, radiază.

Intre corpul mental şi cel emoţional exista o permanenta colaborare, biunivoca. Fiecare primeşte stimuli atât din afara cât şi unul de la celălalt. Se poate spune că se injectează reciproc. Deci avem un suflet. Sensibil, vibrează la stimuli! Păi cum să nu fie sensibil dacă structura lui este atât de puţin densa în raport cu corpul? Mai are şi proprietăţi aparte. Poate călători! În plus, dacă „corpul moare”, adică spiritul se desprinde de materie, sufletul mai are resurse naturale de a exista suplimentar… trei zile. Cum să nu te închini la aşa un „miracol”? Poate să fie alimentat doar de energia sentimentelor, de ataşamente spre exemplu. Şi devine stafie, bântuie secole întregi… O infoenergie!

Miracol este Creaţia. Care permite atâtea forme de manifestare. În diferite densităţi vibratorii, capabile să şi interfereze unele cu altele, uneori. Dacă însă privim cu atenţie la cât de divers deja am învăţat noi să ne jucam cu electromagnetismul, chiar nu ne mai miram. De la generatoare sau motoare de mare putere la calculatoare, de la lasere la holograme, de la frecvente de ordinul herţilor la transmisiuni coerente în banda de gigaherţi.

Dacă acum am pretinde că este cazul ca, din conştientă, să revenim la ARMONIA Creaţiei, în mod clar trebuie să scăpăm de… ce nu e „al nostru”! Cei care deja au făcut asta, trecând şi ei prin diferite pupitre, au ajuns în punctul în care ei nu mai au un pupitru, ci se zbenguie/identifica cu Simulatorul. Acel „eu şi cu tatăl”… sâcâietor! La ce au renunţat?

Pai corect vorbind, la nimic! Nu poţi renunţa la ceva ce, din start, nu ţi-a aparţinut ci doar a fost grefat pe tine cumva! Desigur acum pentru ei totul pare foarte limpede. Nu e chiar dificil să întorci buzunarele pe dos şi să le şi scuturi! Ca să o faci însă vei trece prin desidentificare. Eu

nu sunt… buzunarul! A conştientiza ceva înseamnă să te uiţi bine la acel ceva. Ce naiba e asta şi de unde poate proveni, la ce anume este util? Rand pe rând te vei lămuri: niciuna din emoţii nu era legitima şi nu era „a ta”! Condiţionările făcute tot prin emoţional, iar sunt treaba celui care le-a operat, ce-i drept în conştiinţa care eşti, dar este treaba lui, nu a ta. Fără acest tip de discernământ/lucru cu tine la pupitre, nu ai cum scăpa curat.

Dacă ai avea capacitatea de a decide prin ALEGERE, ar fi simplu. Doar că te lucrează acel nivel de inteligenta care ar fi putut rămâne doar minte corp, dar s-a dezvoltat ca şi creativ distructiv, obraznic. El nu va înceta de bunăvoie să îşi ia propriile proiecţii drept motivaţie pentru a crea ceva şi mai jos vibrator în experienţa ta. Nu ştie altfel. Pentru el aşa arata „lumea”. Ca atare starea de ATENŢIE, pentru a rupe ciclul, e obligatorie. La toate pupitrele pe care le mai ai de parcurs.

După cum mulţi au şi remarcat în propria lor evoluţie către conştientă, vine un moment în care emoţiile şi sentimentele parca dispar. Unii se şi sperie şi chiar te întreabă ce se petrece cu ei. Pe fiecare nu poţi decât să-l linişteşti, arătându-i firescul procesului. Ceea ce RĂMÂNE, din zona asta, poate fi tradus ca şi iubire, doar ca seamănă destul de puţin cu sentimentul cunoscut ca fiind iubire. Atât de puţin încât nici ţie nu-ţi vine uşor să-l recunoşti ca atare. Dacă aş încerca să-l conturez, ar trebui să folosesc cuvinte improprii şi deci nu are sens. Oricum, cel ajuns acolo chiar mai are foarte puţine de rezolvat, în el, desigur.

Partea care complica foarte tare lucrurile este ca acel iniţial „minte/corp”, devenit personalitate, a creat nu doar obiecte. Cel mai grav este ca a creat credinţe, paradigme, legende, povesti, entităţi mai albe sau mai negre, dogme religioase şi mai apoi pretins ştiinţifice. Ca atare procesul distructiv de creaţie se inspira din monitor şi din toate acestea. Monitorul e interpretat în baza lor. Desigur ca, atunci când cineva reuşeşte să scape de toate astea, apare ca alien. Cu toate astea, cam toţi suntem împinşi către

punctul zero. Foarte probabil ca nu toate experimentele vor alege să treacă prin acel punct, dar cum ocolire nu exista, mereu fiind „prin experimentare”, este posibil ca unii să revină în pamperşi în joc. La alt nivel, desigur. Probabil deja realizaţi că nu e nicio „drama” sa ieşi şi să intri în joc. Totuşi e un univers mental, o virtualizare în mintea… lui dumnezeu! Din care evident şi pupitrul la care tu exersezi este parte. Adică…” viaţa ta”! Cu… bocanci cu tot! DA, şi cu maşina! DA, şi cu casa! DA, şi cu…

Tot zic de ceva ani, atât eu cât şi alţii, de acest punct zero. Unii l-au şi experimentat, deocamdată în conştiinţă, sau fracţiuni de secunda chiar… la volan. Dacă vă imaginaţi monitorul resetat aţi putea avea o imagine vaga. Pentru că a povesti despre e una şi să conduci şi să nu mai vezi nimic, deja e altceva. Nimic însemnând… nimic. Şi nu e doar de văzut dincolo de parbriz… e… totul! Ideea este ceva mai complexa totuşi decât a experimenta o secventa. Ar putea însemna un reset total. Adică chiar total. Ştiu ca acest punct exista şi că ne îndreptăm către el. Ceea ce nu ştiu este dacă vom trece prin el simultan. Şi măsura în care vom avea capacitatea de a mai păstra ceva din tot ceea ce uzual face decorul povestit noastre. Evident în Simulator orice este posibil. Unele doar probabile însă. Dintre probabile ar fi şi aceea ca timpul şi spaţiul îşi vor schimba locul între ele, în acest punct. Pana acolo tot contractându-se.

Ca să fim capabili să trecem acel punct deja ar fi de dorit să avem temele făcute. Nu de alta dar dincolo de el vom mai avea doar ceea ce ne vom pricepe să cream, şi nu cu mijloacele minţii limitate, ci în Lege. EU SUNT + 1, 618. Cam atât. Şi am cam uitat cum se face, din bucurie. Nu că nu am avea în noi şi aceasta cunoaştere, dar a intervenit uitarea de Sine.

În acest context, privesc la avalanşa de irosiri. Încă TOT CE SE PETRECE se poate contabiliza doar ca irosire. Atenţie irosita, energie irosita, timp irosit, mijloace irosite, cupluri irosite, exerciţii la pupitre care gem de atâta irosire. Oare sunt singurul care vad asta? Ne minţim

fiecare ca facem ceva. Ca dacă nu mai dam în cap unuia pentru te miri ce ni se năzare, am devenit „mai buni”. Şi aşteptăm şi premii, recunoştinţa etc… Ne văităm şi gemem de dureri închipuite şi nu ne apuca rasul/plânsul. Chivernisim încă nefericirea altora şi suntem mândri ca nu nefericirea noastră e la mijloc. Oare? Simulatorului nu-i trebuie nici trei secunde ca totul să dispară! Nici măcar o floare! Nici măcar un ochi care să tânjească după ea… nimic!

A fost un joc frumos gândit. Un vis demn de mintea lui dumnezeu, prin perfecţiunea iluziei. Încă este, încă! Perfecţiunea Creaţiei este frumoasa! Despre cerşetorii care credem că suntem însă ce se poate spune?! Doar ca CREDINŢA FACE LEGEA TA! Şi chiar a făcut-o! Şi încă o mai face!

De ce intenţia acum a unei mici comunităţi de treji? Pentru ca CRED (… ŞI AŞA ŞI ESTE!) ca încă se mai poate face ceva. Anume ca câţiva temerari să accepte şi să poată trece prin şi dincolo de experimentarea punctului zero. Unii care să nu mai fie cerşetori şi să înceapă să creeze din bucurie: EU SUNT + 1, 618. Care să demonstreze că SE POATE! Şi să emită convingerea experienţei lor de bucurie, empatic, şi celorlalţi. Nu reuşesc să văd o trecere colectiva prin acel punct, care să fie chiar o reuşită! Poate nu mă ajuta pe mine… pineala!!!

Percep ca ni se cere să facem asta, aşa cum şi scrierea acestei cărţi mi-a fost ceruta. Azi chiar, scriu un pasaj, mă mişc puţin şi iar mi se toarnă în cap, iar scriu, iar mă plimb puţin şi tot aşa… se făcu spre seara şi de dimineaţă cam asta îmi e programul. Nu mai avem CREDINŢA în valori, de niciun fel! Totul e de-a valma, consumist şi… trece! În mai multe circumstanţe grave ca experienţa, oamenii au redevenit oameni… oare este mereu nevoie de astfel de catalizări, războaie, taifune, prăbuşiri? Nu ne mai putem strânge mâinile PENTRU CEVA? Încă mai cred că DA! Mulţi acum sunt aproape treji, sau deja! Starea asta presupune responsabilităţi. Cel puţin eu aşa ŞTIU! Conştiinţa faptului că chiar nimic nu exista te

transforma în mare admirator al Creaţiei. Cel puţin mie aşa mi s-a întâmplat. Respecţi perfecţiunea iluziei şi regulile jocului, pe nivele, aşa cum ele funcţionează! Eşti şi emiţi pace şi armonie. Dar o şi aduci în manifestări contextual conjuncturale. A şti ca totul este un joc nu presupune încă şi mai multă dizarmonie. A şti că este doar un castel de nisip nu înseamnă să-l prăvăleşti cu un picior nepăsător. Aşa văd eu!

Cartea asta nu cearta, chiar dacă eu mai greşesc puţin, menirea ei însă este să vă deschidă cât se poate de mult. Să părăsiţi obiceiul de a vă inspira din ochi, constatând… nu e nimic de constatat! Să nu mai creaţi distrugere! Să schimbaţi modul de a vedea lucrurile, paradigma de gândire. Să vă eliberaţi de frici, înţelegând ca TOTUL ESTE DOAR UN JOC. De ce am crea un joc dizarmonios în continuare? Oricum NU ARE MIZA! Nu ai nici ce câştigă nici ce pierde. Cu atât mai mult cu cât şi tu eşti doar un desen în acest joc. Încă cunosc oameni care trăiesc cu muşchii încordaţi tot timpul. Încă în somn oamenii îşi tocesc dantura scarsnind din dinţi. Încă lupta pentru sau contra a ceva!

Încă oamenii trăiesc singuri, însinguraţi în ei, chiar şi dacă sunt înconjuraţi de alţi oameni. Nu văd nimic armonios în asta! Oamenii se sperie să se privească în ochi. Li se tot pare ca li se cere ceva sau că nu sunt demni de a te privi în ochi. De ce atâta confuzie şi teroare interna? De ce am ajuns şi mai ales ce ne-ar determina să rămânem aici? Desigur, putem la infinit să ne facem micile noastre teme la pupitrele întotdeauna prea mari, dar cui foloseşte aceasta calitate a experienţei, induse de un nivel de inteligenta care NU TREBUIA să creeze nimic? Treziţi-vă cu toţii, cât mai degrabă puteţi! Nu va mai lăsaţi antrenaţi în hipnoza.

Nu mai trăiţi sentimentul de lipsa! El va procura lipsa. Oferiţi sperând ca nimeni din jurul vostru să nu trăiască sentimentul lipsei. El vine însoţit de dezamăgirea „eu nu sunt capabil”, care toate apoi se răsfrâng în întreaga lui/noastră floare a vieţii. Toţi suntem capabili de

orice, nu va mai minţiţi! În Simulator este doar matematica, nu uitaţi! Ca atare structura Creaţiei garantează ca ceea ce eu pot/sunt, poţi/eşti şi tu, ba încă mai mult. Nu numai că ar fi zis-o Iisus (acest MAESTRU chiar trebuie să fi existat, prea a indicat doar ADEVĂRURI ÎNALTE), dar este logico-matematic să fie aşa.

Renunţaţi la frici, indiferent prin ce artificiu, cât să vă puteţi demonstra că nu au nicio obiectivitate. Apoi vă va fi mai familiar. Trebuie corect înţeles ca orice creezi din/cu frica, îţi va întoarce obligatoriu argumente/condiţii pentru şi mai multă frica. Pana unde crezi că poţi escalada aşa o prostie? Dacă tu nu o opreşti, nu o poate face nimeni la pupitrul tău. Cate unul mai crede ca poate păcăli jocul şi se alătura unuia care nu are frici, crezând că aşa s-a scos. Desigur viaţa îi va demonstra contrariul. Şcoala vieţii nu poate fi păcălită nicicum, măcar ea fiind o ARMONIE! Doar Simulatorul este Mintea lui Dumnezeu!

Peisajul sentimentelor voastre, în cap cu cele fata de voi înşivă, creează efecte şi în corpul vostru. Deci vă vor influenţa încă o dată viaţa, prin starea de confort în vehiculul pe care îl aveţi. Altfel spus, creaţi şi mai multă frica în experienţa pe care v-o pregătiţi, la care se vor adăuga efectele pe corp şi apoi fricile provocate de ele. Chiar se simte careva suficient de puternic pentru aşa un cumul? Şi totuşi atât de mulţi, inconştient, şi-l produc! În ciuda faptului că toate acestea au nu numai logica, dar sunt şi bine studiate deja.

Desigur ca a-ţi face ordine în propria experienţa presupune „cunoaşte-te pe tine însuţi”. Completat cu acceptă-te şi iubeşte-te! mai explicit: nu-ţi bate joc de tine! Dacă aceste aspecte le-ai înţeles şi rezolvat corect şi armonios, restul relaţionărilor devin o joacă. Şi asta tot matematica Creaţiei o garantează. După cum, orice ai spune şi oricât de savant, dacă gustul tău pe limba nu e ok, încă te minţi şi nu vezi.

Dificultatea muncii noastre cu noi înşine, la pupitrele/exerciţiile de viaţă pe care le parcurgem, este sporita de faptul ca, în experienţa fiind, tu nu te poţi

vedea. Faptul ca „nimeni nu se vede pe el însuşi” are o mare extindere, indiferent unde îţi faci temele. De aceea şi avem nevoie de atâtea oglindiri, de aceea relaţiile – de tot felul – sunt cele mai importante. Desigur, nu numai de aceea, dar este o componentă importanta. A nu se confunda cu validarea în afară. Oglindirea este procesul în care cel din fata ta îţi arata exact ceea ce tu ai de corectat la tine. Ceea ce te deranjează la el este acel aspect.

Nu mai puţin dificil este faptul ca noi suntem condiţionaţi să percepem totul sentimental/emoţional. Şi să reacţionam. Asta vine din nivelul de inteligenta minte/corp, creat nu ca să ne conducă atitudinile de viaţă, ci doar să optimizeze prin adaptare răspunsul celulei. Când vorbim de identificarea cu corpul, de fapt la asta ne referim, la faptul că ne-am lăsat conduşi de un mecanism re-activ, făcut pentru alte scopuri, nu să ne conducă viaţa. Dacă te încredinţezi acestei inteligente, viaţa ta va fi doar un slalom printre ce considera ea că ar fi DE EVITAT. În acest mod orice creativitate e firesc să dispară. Desigur şi cheful/abilitatea de a privi viaţa cu detaşare, ca joc. Plecata din funcţia de adaptare a interiorului la stimuli, ea caută să optimizeze exteriorul, trăind un veşnic „păzea ca vine!”. De aici tetania musculară a superstresaţilor şi dinţii scrâşnind! Şi sfincterele care nu se mai dilata sau capilarele ce nu mai permit circulaţia periferica.

Mintea conştientă ar fi indicat să-şi reia funcţiile, anume să servească personalitatea în drumul ei printre pupitre. Ea nu trebuie să fie reactiva, ci constructivă. Este destinata acestui nivel de vibraţie, căruia îi aparţine, şi pe care îl poate administra. Evident nu trebuie să se inspire din monitor şi să construiască… distrugere. Conştientă presupune ca ştii ca ceea ce este pe monitor este ce ai adus în manifestare… ieri. Posibil deci, cel mult, să trebuiască să rezolvi cicluri cauza/efect, create de tine.

Multitudinea de nivele de inteligenta care coexista în structurile noastre ar fi util să ne ajute. Ele desigur au fost create ca şi necesitate/utilitate. Dezordinea apare când nivele de inteligenta generează informaţie care este

preluata şi prelucrata de nivele de inteligenta cărora nu le aparţine. Celula da semnal că îi este frig şi îşi modifica parametrii ei interni, o comunica prin radianta celulelor vecine, ajunge şi în corpul emoţional deci, şi de aici în minte conştientă, ca senzaţie de disconfort termic. Deci mintea conştientă primind semnalul, decide o haină mai groasă. Semnalul aici ar fi util să-şi încheie treaba. Dacă în schimb este reintrodus, ca frica, în corpul emoţional din cadrul nivelului minte/corp se transforma în creaţie inconştienta. Generează panica atât în inteligenta celulara, care nu ştie la ce să se mai aştepte, cât şi în corpul mental, injectat acum de emoţional. Desigur vei spune ca „sufletul" te îndeamnă să fugi de acolo că eşti în pericol. Cu varianta „simt" că trebuie să plecăm. Evident că ai devenit efectul lui „păzea ca vine", ca iar capilarele şi sfincterele şi muşchii…

Exemplul este banal, doar ca ni se „întâmplă" de mii de ori pe zi, cu cei mai diverşi stimuli. De aici necesitatea STĂRII DE ATENŢIE. Nu la exterior ci la ordinea interna. Iar stimulii, de regulă, sunt semnale culese din percepţii ale organelor de simt, cele cinci cunoscute. Doar ca percepţia este subiectiva şi cel mai ades interpretata. Şi transformată ades în clişee. Şi nu arar asociata. Evident ca toate sunt transformate în emoţii şi senzaţii/sentimente, care sunt butoanle şi manetele cu care avem de furca în pupitrele experienţei noastre zilnice.

Aceasta complexitate infinita ar fi indicat să vă dezvolte compasiunea: chiar nu e simplu să te descurci! Mulţi sunt acum din cei care au reuşit o parte din aceasta încrengătură sa o vadă şi să o diminueze. Exista şi din cei ce spera că le-au rezolvat pe toate, dar când le e lumea mai draga descoperă o fisura. În mod clar, nu este simplu.

Liniaritatea fenomenala pe care o „vede" mintea, desigur decurge exact din ARMONIE, doar ca ea nu ştie asta. În ADEVĂR, oricărui „punct de staţie" experienţială îi vei adăuga 1, 618, în orice direcţie o vei lua la respectivul pupitru. Fără să fi conştient de asta. Este motivul pentru care „nu poţi să sari", invocat de mulţi. Dar este necesar

un plus de atenţie: pe acea orizontala (la acel pupitru) nu poţi sari! Poţi sari însă pe un nivel superior de frecventa, în alt „fractal”, dacă îţi e mai uşoară explicaţia aşa. Oricum experienţa te va duce la concluzia că, de fapt, poţi ORICE. Cu cât mai devreme, cu atât mai „bine”, atât pentru experienţa ta prin pupitrele Simulatorului, cât şi pentru cea colectiva, care va duce întreg Simulatorul în alt nivel.

Dar şi între „pupitre” acţionează ARMONIA. Altfel spus, şi în escaladarea frecventelor funcţionează 1, 618, cu alte cuvinte şi calitatea experienţelor se circumscrie unei progresii armonioase. În acest mod Legea este prezenta peste tot. Sunt momente de claritate, naturale sau… induse, în care „vezi” cu claritate cum arata Creaţia şi libertatea de a o explora pare evidenta. În exerciţiile practice însă nu este la fel. De aici diferenţa dintre a şti conceptual şi a deveni ceea ce ştii. Una este să spargi o rază de lumina printr-o prisma optica şi să vezi diferenţele spectrale şi alta sa devii din… roşu, indigo – să zicem! Pana sa ajungi la concluzia că TU EŞTI RAZA şi le conţii pe toate, e cale şi mai lungă. Pana sa constaţi că tu nu ai treaba la niciun pupitru şi tu eşti întregul Simulator, cu monitor cu tot, desigur mai ai de experimentat. Cum este sus este şi jos, nu?

Sunt multe modurile în care tu te poţi percepe în Creaţie şi multe posibile perspective şi cu cât te vei juca mai mult/liber cu ele, cu atât gradul de libertate resimţit va fi mai bun. Uzual ne percepem la unul din pupitre şi cu o grămadă de butoane/manete pe cap. Şi inconştienţi de faptul că e doar un exerciţiu. Totuşi, nu e lipsit de interes ca simultan cu temele pe care le faci, să ai şi o imagine generală. Va contribui la detensionarea ta în exerciţiile respective. Vei începe să le vezi mai apropiat de valoarea lor reala, de experiment şi atât. Lipsit de încrâncenare şi netimorat, vei putea parcurge temele ceva mai detaşat.

Dacă în paralel te vei folosi şi de ajutorul real oferit de meditaţii zilnice, vei obţine un salt în vibraţie care te va ajuta să vezi posibile şi salturile… la pupitrul următor, pe alt nivel al experienţei. Desigur aparent tot aceleaşi

„lucruri” le vei face, dar calitatea ta schimbându-se, se va schimba şi percepţia şi le vei aborda altfel. Şi cu alt rezultat, care va genera alte nivele de experienţa.

Simulatorul oferă o infinitate de pupitre la care poate fi experimentata „viaţa”, toate fiind potenţiale, într-un mediu virtual destul de liber. Tu vei alege secventele în care eşti interesat să experimentezi. Legea va asigura o oarecare orânduiala şi în excursia asta „a ta”. Trebuie însă să înţelegi ca Lege este doar o expresie matematica. Nu te mai tot întoarce la legende. Sfânt şi Divin au fost modalităţi fireşti de exprimare specifice unui anumit nivel de percepţie. Desigur fiecare avem în noi un sentiment al sanctităţii pe care îl proiectam în „lume”, pe diferitele noastre nivele de conştientă, asupra a ceva. După ce le vei fi epuizat separatist pe toate, vei înţelege ca doar jocul prin perfecţiunea lui merita acest atribut. Şi tot prin perfecţiunea locului pe care îl ocupa în joc, fiecare detaliu este divin. Şi, în primul rând, tu însuţi.

Pentru ca, pana nu îţi vei recunoaşte locul, puţin probabil să găseşti divinul pe undeva. Îl vei putea căuta în afară în infinit de multe locuri şi/sau simboluri, dar încet toate te vor conduce la tine. Nu spun că nu au fost frumoase lacasele sau icoanele sau sfinţii, nu ca nu ar exista situri cu vibraţie înaltă, nu că nu au existat sfinţi sau îngeri, dimpotrivă totul a fost un dans de ADEVĂRURI PARŢIALE. Şi toate PROVOCĂRI PENTRU TINE, să le depăşeşti! Ca şi tehnicile învăţate. Ca şi experienţa ta de ieri. Fiecare experienţa are un dar de făcut: este o treaptă pe care ai pus piciorul, dar doar pentru a paşi pe următoarea! Doar nu vei adormi pe trepte! Indiferent ce experimentezi, urca mai sus! Se poate! Mereu se poate!

Nu lasă mintea să spună că te-ai plictisit! Aici este de fapt UNICA PIEDICA. Mintea se plictiseşte şi găseşte o infinitate de argumente: este experta în argumente! În munca fiecăruia cu el însuşi abunda: dar, însă, totuşi, parca. Ori de câte ori apare unul din ele, fiţi atenţi. Mintea acolo se opune.

În general se opune, cu argumente forte, la meditaţii.

În primul rând va spune că nu e nimic interesant acolo, apoi că nu ai timp de… prostii, că ai tu mereu ceva mai important de făcut. Ea ştie că nu e în interesul ei, iar de al tău nu îi pasa. Se va opune de altfel şi tendinţelor tale fireşti de a-ţi duce relaţia parteneriala în zonele ei profunde, şi acolo ştie că este în primejdie. De aceea şi continenta este o problemă. Sexul este pentru ea o descărcare nervoasă. Gustul pe limba, dacă îi urmezi deciziile, indiferent direcţia, nu va confirma alegerile. Ea caută facilul – cel pe care ea îl vede. Cât mai aproape de a fi „şablon”. De aceea pentru ea este cel mai simplu să fii o rotita oarecare în sistem, nu prea o interesează ce rotita eşti. Ştie că învaţă orice. Numai să se repete. Desigur ulterior tot ea se va da plictisita şi obosita.

În toată aceasta peisagistica a nivelelor de inteligenta implicate în exerciţiul de „viaţă”, în toate provocările inerente prelucrărilor din fiece secunda, este cumva firesc să te debusolezi. Mai ales dacă nu ai exerciţiul ATENŢIEI DETAŞATE. Iar starea de atenţie se obţine prin ceva disciplina. Nu încetez să mă uimesc când citesc pe net diverse declaraţii care contrazic toată practica şi toate învăţăturile Maeştrilor. Nu cunosc cazuri în care, para mălăiaţa în gura lui nătăfleaţa, unul să se fi trezit… treaz! Poate nu m-am informat eu destul?!!!

Oricum, indiferent când îţi vei da seama de asta, tot ce se petrece în acest miraculos Simulator, indiferent ce ţi se pare atunci când se petrece şi eşti implicat, are în el miraculul. A putea „proba”, tu care… nu exişti, cu atâta verosimilitate ceva ce oricum nu are cum exista şi a obţine un gust pe limba despre acea pretinsa aventura, chiar este sublim. Cu atât mai mult cu cât nici… gust, nici limba nu exista! ziceam mai sus de acea holograma/desen animat 7D… copiii treceau prin dinozauri, delfinii înotau în asfalt, iar deasupra calcau elefanţii… şi era atât de „real”!!! Vom avea mari probleme cu noţiunea asta!

Dacă eu dorm, spre exemplu, este destul de limpede ca… nu mă deplasez. În sistemul de referinţă la care mă raportez, clar stau pe loc. Oare chiar stau, de vreme ce

pământul are o mişcare atât de rotaţie cât şi de revoluţie? Şi un experiment făcut. Am şase biciclete, deplasându-se în grup pe o şosea. Ele se pot constitui şi „vedea” ca aparţinând unui sistem în mişcare, definind un plan care aluneca pe o şosea cu o viteză oarecare. Dacă poţi vedea acest adevăr şi eşti unul din biciclişti, te vei deplasa pe şosea fără să pedalezi. CREDINŢA TA ca aparţii unui sistem în mişcare va asigura deplasarea ta. Asta demonstrează cât de uşor putem aluneca printre „realităţi”. Şi cât de evident este că nu le vedem decât cum am fost obişnuiţi. Fenomenul este observabil şi în cazul consumurilor de carburant, dacă la drumuri foarte lungi alegem să ne menţinem „în plasa” altor vehicule. Te simţi atât de „legat” de cel din fata ta, încât nu mai realizezi foarte limpede că sunteţi independenţi. Desigur a fost explicat pe baza creării unui fenomen de „absorbţie”, în viziuni ale „teoriei fluidelor”.

Sunt atât de multe aspectele care par a ne înconjura şi care ar putea să se constituie în obiect al creativităţii, DACĂ am fi mai atenţi, mai disponibili, cu mai puţina presiune perceptuala pe noi. Dacă am avea obiceiul contemplării… Dacă nu ar opera în noi mereu un judecător care etichetează: important/neimportant. Dacă am fi calmi şi în pace interioară. Dacă nu am considera ca… noi nu ne pricepem la… Va fi indicat să facem o trecere, admiţând că ne pricepem la ceea ce ne interesează, orice ar fi aceea. Că putem crea rezolvări, la fel de bine cum am creat „problema”. Chiar/mai ales… trăsnite!

Va fi util să ne obişnuim că putem fi creativi. Apoi să ne bucure joaca asta de-a creaţia, s-o tot extindem. Nu aspectele contează, ci modul cum privim… orice. Mă amuza cate s-au putut crea în jurul banalelor cârlige de rufe! Inclusiv o lampă de carte, cu un led şi o baterie de ceas. Mă bucura cate jucării ingenioase sunt prezentate de tineri pe youtube. Cele mai trăsnite idei sunt şi cele mai „frumoase”.

Şi să nu uităm ca cea mai mare provocare este relaţia dintre noi toţi, sub toate formele sub care avem

oportunitatea de a relaţiona. Şi acolo este necesara creativitatea! TREBUIE, dar chiar trebuie să găsim o adevărată bucurie să ne surprindem unii pe alţii cu noi atitudini, mai prieteneşti şi mai calde. Trebuie să trecem odată la maturitatea de a nu ne mai bucura dacă moare şi capra vecinului, dimpotrivă sa înţelegem ca dacă lui îi merge rău, nici noua nu ne va fi bine. Toate astea au fost programe viciate, bazate pe iluzia separării dintre toţi şi toate. Nu ne vom vindeca dacă nu renunţăm la astfel de atitudini şi nu vă minţiţi! Nu contează atât de mult doar să vă manifestaţi, contează CE SIMŢIŢI când vă manifestaţi! Dinţii încleştaţi pe noi fiecare ne distrug. Viaţa este joaca, dans, nu încleştare şi lupta… cu morile de vânt! Nu aşa se schimba ceva, pentru ca lupta presupune să dai energie în acea tensiune, să o alimentezi. Iar energia aia este din energia ta vitala, aia care mai este! Crezi că ai destula ca să o şi risipeşti atât de dizarmonios?

Respectul încă este înţeles formal, ca convenienta! Nu ăla este respect! E doar formalism şi distanţare. Respect înseamnă o plecăciune ÎN TINE în raport cu dumnezeul conştient/inconştient dinaintea ta! Şi nu contează dacă el acum e în pijama sau pare oropsit de soarta! Pe tine te păcăleşti când uiţi ca şi el este dumnezeu. Adică are toate atributele dumnezeirii. A mângâia un om înseamnă respect! ŞI NU CONTEAZĂ DACĂ SUNTEŢI SEXE DIFERITE! Ba chiar mai bine, circula mai bine energia vitala spre cel/cea mângâiat/a. Nu înseamnă nicidecum o impoliteţe ci dimpotrivă, înseamnă că EXISTA iubirea. Care NU E A TA SAU A MEA! E energie care pleacă din Sursa.

Nu mai daţi sensuri ascunse şi dubioase gesturilor şi cuvintelor. Lasaţi-le în simplitatea lor, aşa cum sunt rostite/oferite, fără interpretări. A FI şi a radia iubire NU ESTE O RUŞINE! Invers, dacă nu ai ce oferi, demonstrează ca încă nu ştii cine eşti şi te crezi cerşetor. NU, nu eşti, doar ca stai înghesuit inconfortabil în tine. Nu CREZI că ai dreptul să te manifeşti! Credinţele astea…! Doar unul treaz chiar VEDE de câtă iubire încă este nevoie

în jur! Cât încă mai avem de vindecat! Pentru ca lipsa de iubire înseamnă BOALA. Este de fapt singura „boala”, care apoi generează manifestări şi în trupurile astea minunate. Pentru ca ea ESTE ENERGIE a vieţii! Fără ea totul şi orice SE USUCĂ!

Să detaliem puţin: la presupusa naştere, din punct de vedere energetic nu numai ca corpuşorul ăla mic este perfect racordat cu toţi centrii, dar mai are şi un plus de energie, numita de chinezi Jing. Pe parcursul condiţionării (poţi citi educaţiei) încetul cu încetul centrii energetici sunt închişi de către inteligenta minte/corp, în urma continuei restricţionări şi ameninţărilor cu potenţiale pericole. Se implantează mecanismele fricii, deci e normal să fie aşa, cu aşa tip de „educaţie”. Ca atare fiecare va prezenta, după cei „şapte ani de acasă”, un tablou foarte personal de rămăşiţe ale racordării iniţiale. În procesul de instruire, prin solicitarea stupida, tip armata, cu deşteptarea forţată la ore foarte matinale şi aruncarea „în lupta pentru supremaţie dintre colegi”, copilul pierde suplimentul de energie Jing, pe care doar dacă va atinge desăvârşirea îl va mai putea completa.

Închiderea acestor centrii energetici nu mai poate fi recuperată decât prin aport de IUBIRE. Se spune să devii iubire, doar ca asta nu o poţi obţine practic cu centrii energetici închişi. Iar pentru deschidere e necesar aport de energie din afara sistemului deja parţial închis. Dacă însă nimeni nu se risca să dăruiască iubire cuiva care încă NU ARE CUM SĂ O ÎNTOARCĂ, atunci evident nu putem schimba nimic. Dacă tot băgăm la înaintare scorţoşeniile respectului sintetic şi ne tot temem de „CE ANUME VA ZICE LUMEA”, ATUNCI CHIAR NU VOM PUTEA FACE NIMIC. Trebuie rupt undeva acest ciclu distructiv. Ne condamnam ca prostii, în baza unor canoane care „şi-au dovedit” cu prisosinţă beneficitatea.

Când vei ajunge să te cunoşti cu adevărat vei zâmbi amar la cât de stupid ai putut fi! Nu-ţi tot fa asta! Te îndepărtează şi mai mult de… tine! Face parte din temele majorităţii pupitrelor din Simulator! Acum în Simulator,

femininul (magneticul) cauta să-şi redobândească forţa pierduta, ostracizata chiar. Dar ca să o facă are nevoie de sprijinul masculinului (electricului), care însă şi el este slăbuţ din lipsa de… magnetic, ca partener în joc. Iar un cerc vicios, care şi el trebuie rupt. Dacă ne vom tot teme să ne sprijinim unii pe alţii, atunci chiar nu ne mai dam nicio şansă, chiar şi din punct de vedere al energeticii acestor vehicule de conştiinţă. Vrem iar în pamperşi? Este o opţiune şi asta!

Deşi cultiv meditaţia ochi în ochi de atâţia ani şi oamenii îşi mai pierd din timiditătile exacerbate, ajung şi să se bucure să mediteze între ei, simt împărtăşirea/împărtăşania poate, încă este mult de recuperat din firesc. Firesc ar fi să izbucnească IUBIREA! Spontan, definitiv şi omnidirecţional! Se simte ca circula în background, dar încă nu se poate manifesta, nu îi este permis! Nu se înţelege şi nu se accepta CA ASTA ESTE FIRESCUL! Şi nu este firescul TĂU sau AL MEU, este firescul jocului dus pe alt nivel de vibraţie şi conştientă.

Haideţi să admitem, să acceptăm ceva ce ŞTIM în noi şi am şi citit: IUBIREA ESTE IMPERSONALA! Nu e a mea pentru tine! Este a dumnezeului care se joacă prin mine către dumnezeul care se joacă prin tine şi prin toate punctele de conştientă, evident UNUL ŞI ACELAŞI! Pe ce criteriu personal as emite ceva IMPERSONAL, în mod filtrat? Ce Lege îmi da dreptul să exclud eu din dumnezeire pe careva? Cum ar trebui să selecteze soarele pe cine încălzeşte şi pe cine nu? A fi conştient înseamnă să terminăm cu aberaţiile! Cum e sus şi jos, iar noi nu facem excepţie!

O floare este floare! îşi dăruieşte parfumul şi culoarea! Ce ar putea face altceva cu frumuseţea ei? Nu am zis un trandafir, dar nici lalea n-am zis, şi nici narcisa sau… păpădie! Cum aş putea eu zice ca iubesc doar un gen de floare? Pentru restul nu am ochi? Sunt mai bun cu ceva, mai „dastept” sau mai frumos, mai bogat dacă eu aleg din toate florile să admir doar una? În rest am orbul găinilor? Va câştiga ceva floarea aia, „a mea”, dacă are un orb şi un

insensibil ca admirator? Mă îndoiesc tare! Va creşte în ritmul ei propriu, va străluci doar cât e capabila EA să strălucească şi… se va şi ofili la vremea ei! Nu are treaba cu mine, nu pot eu modifica cu nimic toate astea. Ne trezim?

Poate pe una am admirat-o, pe alta am mirosit-o, la frumuseţea alteia am contemplat… ce /cine devine mai sărac pentru că eu am avut aceste bucurii? Florile nu se rup! Cei ce iubesc florile nu le rup să le bage în vaza! Să fie „doar ale lor”, uscându-se încet dar sigur! Le iubesc în firescul lor, aşa cum ele sunt şi au înflorit!

Nici păsările nu se ţin în colivii, nici câinii nu sunt de companie, lipsiţi de dreptul la VIAŢA LOR! Chiar suntem foarte trăsniţi: luptam pentru dreptul la viaţă al câinilor comunitari şi ne fălim dacă am luat unul şi îl ţinem în lanţ sau la piciorul nostru. Pe el l-am întrebat? Tu te-ai întrebat dacă ai prefera asta, chiar şi eutanasierii? Oare nu vedem ce prostii facem, în numele „binelui” din mintea noastră mica? Chiar credem că toate astea sunt creaţia noastră şi dacă noi nu o ciumpăvim (pardon, administram CORECT), câinii aia nu şi-ar fi văzut liniştiţi de viaţa LOR? Prin extensie – nu citiţi extincţie!!! –, nu aşa procedează şi guvernanţii? Ştiu ei MAI BINE, ce e bine pentru noi!

OK, floare este de genul feminin, dar eu am generalizat aici! La fel de floare este şi bărbatul! Ba încă ceva mai condamnat de o idee stupida: cică el ar avea nevoie de femeie. Ca atare se presupune ca el joaca doar rol de cerşetor! În adevăr nu prea ştiu bărbaţi să-şi distrugă atâta frumuseţe cum îşi distrug femeile, în lipsa partenerului sexual! Nu fac ganglioni, noduli şi chisturi şi nici la condamnarea aparatului genital nu ştiu să ajungă! Deci, nu ne mai trezim odată?! La fel de corect, ambii sunt flori şi ambii OFERĂ! Dacă sunt conştienţi de faptul că au ceva de dăruit, prin Lege! A fi cerşetor reprezintă doar o poziţionare inconştientă, hipnotica! Şi e la fel de eronata şi la bărbaţi şi la femei.

Ceea ce eu nu văd ca firesc, este să ne tot ferim să iubim… florile! Pe toate! E drept ca ni s-au băgat pe gât

numai prostii. Dar asta face parte din ceea ce noi AM FOST! Nu obligatoriu şi din ceea ce noi ALEGEM, conştient în ACUM-ul nostru! Pentru că s-ar presupune că deja am conştientizat ce „fericire” este să probezi experienţa separării, între tine şi orice! Pentru ca, dacă accepţi să trăieşti SEPARAREA, ea îţi va afecta TOATE aspectele vieţii, nu numai pe cele pe care… crede mintea ta CA TI LE-AI DORI. Dacă admiţi că eşti o floare, va trebui să alegi dacă vrei să trăieşti separat, într-o glastra, şi să speri ca darul tău de parfum şi frumuseţe va fi apreciat la infinit de cel în glastra căruia te pui, sau să fii într-o pajişte, la dispoziţia oricărui admirator. Se poate şi într-un strat din parc! Dar dacă te-ai aşezat în glastra, te-ai separat nu numai de restul florilor, ci şi de vânt, de soare sau ploaie. Vei avea, din câte unele, când/dacă „stăpânul” te va uda cu energia atenţiei lui. Ce-i drept, nu te vor mai deranja albinele să te polenizeze, nici muştele cu bâzâitul lor! ALEGEREA va fi întotdeauna A TA!

Dacă ai ales glastra, fii fericit şi consecvent alegerii tale! Nu îţi mai tot imagina ce „bine” ar fi fost dacă erai în poiana. Nici nu le invidia pe surate. Nici tu dar nici ele nu puteţi trai şi nici imagina ce trăieşte cealaltă experienţa şi dacă chiar v-ar fi „convenit”. Dacă nu vei proceda înţelept, ţi-ai asigurat nefericirea!

Dar noi nu suntem doar simple flori ci puncte de conştientă/dumnezeu, care creează conştient în mintea lui dumnezeu/a lui însuşi, un vis despre „viaţa mea”. Diferenţele sunt majore. Pentru ca DA, un parteneriat îţi oferă nişte oportunităţi experienţiale absolut nemaipomenite, prin faptul că doar aşa poţi să îţi oglindeşti profunzimile la maximum. Nu este vorba despre faptul ca partenerul „îţi da” ceva anume, doar ca între parteneri are loc permanent o şlefuire a oglindirilor, în mai toate aspectele vieţii trăite în doi. Acolo ai cu adevărat şansa sa te regăseşti. Schimbând oglinda, este foarte facil să încerci să te păcăleşti ca acea oglinda este imperfecta. Şi să treci la o alta, pe care iar o vei acuza de imperfecţiune. E atât de confortabil să tot dai vina pe altul!

Şi cum toate sunt, de fapt, doar lecţiile tale, la pupitrul la care tocmai te găseşti, în ADEVĂR îl vei părăsi doar după ce tu pe tine te-ai şlefuit. Când, aflat într-un parteneriat, tu pe tine te recunoşti ca fiind iubire, atunci şi abia atunci din plenitudine ai ce oferi. Pentru mintea condiţionată pare total aiurea, dar vă garantez ca doar cei aflaţi într-un parteneriat conştient şi evoluat, pot oferi cu adevărat ceva celor din jur. Într-un parteneriat împlinitor, căci altfel sunt în continuare cerşetori de experienţa.

Mulţi acum se declara instructori în tantra, ei pretind că au ceva de oferit, doar că sunt singuri. Păi cum ar putea un adevărat tantric să poată fi singur, când oricine şi l-ar dori ca partener? E ca şi când as spune că eu sunt un… Rolls Royce, dar nu mă vrea nimeni! Nu-mi pare logic! Nemaivorbind ca tantra e doar un nivel, nu şi ultimul în abordarea sexualităţii! Desigur aspectele convieţuirii par infinite şi poate chiar şi sunt, dar valoarea oricărui parteneriat tine în primul rând de potenţialul de şlefuire a oglinzilor care sunt acolo, iar aspectul major este înţelegerea şi trăirea polarităţii în care te găseşti, în „cuplul energetic" bărbat/femeie. Dacă aceasta faţetă este împlinitoare, absolut ORICE alt aspect din plan secund se rezolva, de cele mai multe ori de la Sine. Dar şi când orice alt aspect este trecut din planul secund în cel mai important, iar raportul energetic între sexe trece în planul doi, tot de la Sine relaţia se blochează sub toate aspectele ei. Mai exact, încet dar sigur, nimic nu mai merge. Şi nici rost şi nici gust nu are.

Suntem într-o Creaţie electromagnetica şi cum e sus aşa şi jos, iar noi la nivel personal nu facem excepţie. Câtă vreme vom avea aceste vehicule de conştiinţă pentru a experimenta, avem şi obligaţia de a accepta legile valabile pe acest nivel al experienţei. A avea acest vehicul şi a face abstracţie de „modul de utilizare", pretinzând că exista şi rachete şi noi funcţionam după principiile ei, mi se pare o mare şi neinspirata glumiţa. Evident cu urmări. Androginul este un concept pe care este foarte puţin probabil să îl şi trăim ca experiment prea curând, dar poate fi o pretenţie

buna ca să te păcăleşti iar! Cu efecte desigur în experienţa proprie.

Mie îmi pare mult mai oportun să ne regăsim pe noi înşine, în ADEVĂR. Trecând prin pupitrele/experienţa din Simulatorul viaţa şi absolvindu-le cu bucurie. Abia când ne vom fi făcut toate temele vom reuşi să vedem bine miracolul Mayei şi rolul ei de material didactic în jocul de pe acest nivel. Când vom înţelege ca absolut tot a fost doar poveste/legenda/basm în mintea proprie, vis în mintea Dumnezeului care eşti/sunt/suntem. DA, vom putea trăi orice experienţa credem noi că ne va fi utila, pot apărea şi OZN-urile şi alienii, ca doar Simulatorul le are deja în el. Vor fi venind din stelele pe care le admiram şi care evident… nu sunt, şi se vor aşeza pe pământul „nostru”, care desigur nici el nu este, şi vom interacţiona conform visului de care suntem capabili, pana ne vom… trezi. Din visul, care nu este nici măcar el „al nostru”, ci al unicei minţi din care şi tu şi eu suntem parte.

Ce va putea urma? Pai aproape orice… ALEGEM! Cine face alegerea asta? Desigur… noi! Care noi? Aici deja e puţin mai complex. S-a tot vorbit de o „masa critică”. Şi da, se poate spune că exista o „masa critică” care, de fapt, ea face alegerea. De fapt a şi fost făcută, şi nu de azi, de ieri! Deci, cine a ales? Evident 1, 618 a ales permanent. Aceste cicluri Vedice sunt doar rezultatul în experienţa a nivelelor de joc în mintea Unicului, după formula EU SUNT + 1, 618. Salturile în Conştiinţa au loc prin unealta experimentator, dar ele sunt Funcţia! Ca noi alegem să spunem că se încheie Kali yuga sau ca părăsim pestii şi intram în vărsător, acelaşi lucru îl spunem. Desigur vor fi detalii personale în experienţa, care fac valoarea jocului, la acest nivel. Desigur va conta şi individual şi colectiv CUM anume va arata pe monitor acest salt în conştiinţă, dar ceea ce este clar este ca jocul nu cunoaşte pierderi, deoarece este… virtual. Asta ar trebui să ne detensioneze.

Detensionarea însăşi e un salt, de ce nu l-ai face? Cum vrei să participi la un joc armonios şi fără miza, cu dinţii încleştaţi? Cum să ajungi să-l recunoşti pe

dumnezeul – care EŞTI – dacă tu crezi că e ceva de pierdut/câştigat/concurat/stăpânit? Tu ai în plus aceste credinţe şi de aceea eşti separat de… tine/El. TU, cel adevărat/El, nu are aceste credinţe. Şi totuşi, sunteţi UNA!

Exerciţiul tău de viaţă va corespunde, ca în exemplul cu bicicletele de pe şosea, sistemului de referinţă pe care TU ÎL ALEGI. Te vei deplasa conform cu ceea ce tu accepţi că este util experienţei tale. Şi în direcţia în care tu crezi. Desigur tot conform formulei EU SUNT + 1, 618. Ea se regăseşte desigur atât pe Calea ta, oricare va fi fiind aceea, dar şi a întregului joc. Cum se aşază armonios aceasta formula aplicata alegerilor tale în raport tot cu ea, aplicata alegerilor generale – dau nivelul de armonie pe care îl vei avea ca gust pe limbă. Barometrul experienţei tale, pas cu pas, pupitru cu pupitru.

Nescriind beletristica ci un biet manual de viaţă şi ŞTIIND ca pentru „mine/tine" o fac doar, mă pot şi spovedi: am făcut o pauză de scris ca să recitesc ce am aşternut pana aici; e ok tot, nu am scris prostii şi mi-am reinprospatat imaginea de ansamblu, ca să văd ce mai e de spus. Deci, urmează! Ne vom ocupa imediat de ceva foarte important: A CREA CONŞTIENT, DIN BUCURIE, doar!

Toată tărăşenia de fapt se trage doar de la CREDINŢĂ din noi, cum că ar exista ceva ce s-ar numi materie. Spun asta ca să înţelegi de ce îi consider temerari pe cei care, în viziunea mea, vor alcătui acea mica comunitate. Pentru ca, dincolo de punctul zero este… nimic, un infinit nimic perceptual. Dacă am presupune că ar funcţiona o oglindă, tot nimic te-ai percepe! Cam haios punct în joc, nu? Ca experienţa, în mod categoric! Faptul ca mulţi deja l-au conştientizat în conştiinţa şi îl confunda chiar cu eliberarea, e doar o confuzie în plus. De fapt este doar o fază de joc, un test între dimensiuni vibraţionale şi deci în experienţa. Dacă ALEGI să te sperii, poate fi chiar o întoarcere la pupitre. Chiar şi în pamperşi. Oricum trebuie să ştii: acest joc nu se va sfârşi niciodată, nu în perspectivele accesibile nouă. Într-un fel sau în altul, toţi îl vom continua. Îl mai comparam eu, cred că pe „Punctul

zero”, cu un sens giratoriu, din care poţi opta sa mergi înainte spre ceva aventuros (necunoscut) sau să te întorci la sensul din care ai venit, repetând experienţe.

Aşa cum „vad eu” (care eu?), ni se „oferă oportunitatea” de a ne reaminti ce înseamnă să creezi liber sau din… nimic. Ce anume să creezi? Un cadru, evident, în care o experienţă – oricare – să poată continua. Din nimic înseamnă să creezi inclusiv regulile de joc şi să aduci ceva în manifestare în baza lor. Din bucurie doar. Fără miza! Va fi util să ne reamintim asta. Altfel posibil să rămânem praf de stele. Nu că ar şi conta cu adevărat.

După ŞTIINŢA mea nu asta este intenţia Simulatorului ci doar schimbarea nivelului de joc. Doar ca schimbarea nu se vrea cosmetica doar ci substanţială. O pardigma nu e puţin lucru, este totalitatea modului cum este privit/înţeles şi procesat totul.

Având însă în vedere că suntem la punctul de experienţa în care materia a fost acreditata în conştiinţele noastre ca fiind o REALITATE, cu care noi ne şi identificam prin identificare cu corpul, provocarea este să demontam acest tip de viziune din conştiinţa şi să CREDEM cu adevărat că este exact ce este: o proiecţie tip holograma 3D.

Desigur conceptual majoritatea au auzit de astea! Nu le apare ca fiind ceva nemipomenit, dar să-i văd practic! Trebuie scos din conştiinţe inclusiv conceptul de materializare/dematerializare. Pentru ca re-hraneste tot ideea de materie! Punctul poate fi asemănat cu a lua un utilizator de calculator, a-i lua calculatorul, a-l duce pe o alta planeta şi a-i spune să lucreze la un calculator. Pe care trebuie să şi-l aducă în manifestare. Cam de acest punct de aparenta absurditate experienţială ne apropiem. Ba, poate, puţin mai dificil chiar! În acest context, utilitatea unor experimentatori-pionieri care deja să şTIE CUM se face, devine evidenta. Mai cu seamă că apoi ei îşi radiază cunoaşterea căpătată şi o pot da mai departe şi în alte moduri.

Cartea asta, ca manual de viaţă, vrea doar să vă

familiarizeze puţin cu ideea. Să vă facă să înţelegeţi de ce atâta „graba”, de ce parca timpurile au luat-o razna. Şi să vă îndemne la a vă elibera cât mai iute de pretinse teme groaznic de complicate, în psihismele individuale. Mulţi au cheltuit ani, fără a le rezolva, eludând ADEVĂRURI deosebit de simplu de înţeles: CEEA CE UZI CU ENERGIA ATENŢIEI TALE, aia vei şi recolta! Toate sunt doar glumiţe nesărate în raport cu ceea ce urmează să traversăm ca experienţa. Iar cei ce s-au crezut eliberaţi când au ajuns să vadă ca chiar nimic nu exista, să ştie că au luat din eroare un biet punct de staţie debusolant, drept capăt de drum. Este util să şTIM bine ca chiar nimic nu exista, în forma materiala cum definim noi existenta, dar nu asta este destinaţia finală ci dimpotrivă, crearea în Lege, cu instrumentele Ei. Să ajungem fiecare la maturitatea de a înţelege ca NU NOI FACEM, după cum nici PENTRU NOI SE FACE, ci PRIN NOI SE CREEAZĂ EXPERIENŢELE. Şi, cam atât!

Indiferent ce ar crede o albina, mierea prin ea se face. Ea nu e înmulţita în stup pentru ea, nici turtele de zahăr iarna nu de dragul ei i se dau, ci doar pentru mierea pe care, prin ea, noi o obţinem. Cu toate astea bănuiesc că nu va afla vreodată că sunt toate şansele ca ea să nu fi avut o experienţă, dacă noi nu aveam nevoie de mierea rezultând din… viaţa ei scurta. Dacă vreţi să fie dezamăgitor… poate fi! Doar ca… Cum e sus aşa şi jos!

Deci eram la discuţia despre a aduce ceva în manifestare. Ca acest lucru că se poate petrece, va trebui să înţelegem ca manifestarea pretins materiala este doar o proiecţie din zona cauzală şi atât. Fără pretinse legităţi, care desigur acum definesc modul cum noi am ales să cream. Cu alte cuvinte, noi ştim ca o casă are nevoie de nişte materiale, care la rândul lor se obţin conform cu nişte tehnologii. Pana ce aceasta înşiruire aparent logica nu dispare definitiv din conştiinţa, un alt mod de a crea o casă nu va fi disponibil, deoarece noi nu permitem să ne fie demolate convingerile/credinţele limitative, conform cu care, pentru a avea o casă trebuie să îndeplinim o serie

întreagă de condiţii. Altfel spus:

A avea o casă în vechea paradigma nu era atât o necesitate cât un fel de premiu, un rezultat al unei concurente câştigate. Atributele ei ca adăpost erau infime fata de simbolisticile care o însoţeau şi încărcăturile emoţionale aferente. Ne băteam pentru supremaţie şi egouri şi aici! Dacă cineva – chiar tu însuţi – încearcă să demonstreze că poate fi adusa în manifestare doar în urma intenţiei creatoare, el automat îţi demolează un eşafodaj întreg de credinţe. Evident intervine CREDINŢA VECHE care se opune manifestării, chiar şi dacă ea e sprijinită de Lege. Fenomenul a fost ÎNREGISTRAT CA REAL de toţi cei care au adus în faţa unei comisii cate un device de FREE ENERGY. Acesta a funcţionat cât în jurul lui se afla doar creatorul/creatorii şi eventual suporterii lor. Supus neîncrederii generale, nu a mai funcţionat. Iar cazuri înregistrate sunt atât de multe ca deja fenomenul este public.

Pentru a putea crea în Lege, adică nu în paradigma veche ci în cea noua, va fi necesar ca creaţia să fie susţinută de cei familiarizaţi cu noua paradigma, în care să fie atrase una cate una noi conştiinţe, care în acel loc să fie minoritare. Când acel proces creat sau de creaţie este susţinut de suficiente unităţi de conştiinţă conştiente, apoi poate fi făcut şi bun public. Dacă nu se procedează în aceasta maniera, e foarte posibil ca apoi nici la cel care a creat să nu mai funcţioneze, deoarece i s-a demonstrat PUBLIC ca nu funcţionează, INDIFERENT de faptul ca EL ŞTIE că funcţionează/a funcţionat.

Toate acestea demonstrează încă odată – dacă mai era cazul – ca totul se desfăşoară în conştiinţa şi nu au nimic obiectiv. Partea absolut dificila este să scăpăm de vechile CRED inţe limitative, susţinute şi emoţional. Care se sprijină evident şi pe postulate, pe aparate de măsură şi control, pe o anume logica… experienţial dobândită. Mai toţi cred că deja aţi văzut experienţe ilogice, băgate sub forma de amuzament, dar care reprezintă MULT MAI MULT decât pare. Prin ele ni se insinuează că putem

accepta în conştiinţe şi ilogicul, şi bine au făcut. Exista o „moda" acum pe net ca, în albia unui râu, cate un tip să ia pietre şi să le aşeze cu grija unele peste altele, în forme absurde pentru orice idee de echilibru. În plus mai sunt şi ude. Şi face cate o clădire impresionanta de forme din cele mai absurde. Dacă voi credeţi ca acolo exista ALTCEVA decât propria lui CREDINŢĂ, care le menţine, chiar nu ştiţi încă ce este CREDINŢA! Iar dacă credeţi ca el doar se joacă, iar nu aţi înţeles! El va da posibilitatea de a vă depăşi limitele, în propriile conştiinţe şi o face… conştient! Acolo el chiar munceşte pentru Lumina!

De fapt, aceasta cărticică se putea numi şi „schimbarea CREDINŢELOR" sau „rolul CRED-intelor în realitate". Singurul instrument ADEVĂRAT pentru a opera în CONŞTIINŢE este de fapt CREDINŢA. Faptul ca noi am dat înţelesuri aiurea acestui cuvânt ne păcăleşte groaznic. CREDINŢA este un instrument infailibil de aducere în manifestare, dacă este TOTALĂ! Prin total înţelegeţi neapărat „fanatica". Orice bruma de îndoială a spulberat-o! La nivelul manifestării, ATENŢIA prin energia ce o însoţeşte păstrează ceva în manifestare, aşa cum un „suflet" poate deveni fantoma dacă i se acorda energia unui gând. După cum se observa, este vorba de nivele specifice de vibraţie/energie. Credinţă, prin fanatism, are o componentă energetica foarte puternica, la vibraţia foarte înaltă la care ea operează.

Dacă sunteţi tentaţi să contestaţi, în baza a ceea ce aţi mai citit, gândiţi-vă logic ca A CREDE corespunde din punct de vedere electronic cu a permite trecerea. A nu crede echivalează cu poarta închisă. Când nu crezi ceva, acel ceva nu poate să se manifeste în realitatea ta. Dar vorbim de credinţă, nu de joaca de cuvinte! Dacă eu NU CRED în boala, cum as putea-o experimenta, aşa, din greşeală? Cine/ce mi-ar putea deschide mie conştiinţa ca să o primesc, contrar voinţei mele? Poate doar lipsa de atenţie, mai ales dacă încă nu cunosc valoarea CREDINŢEI ABSOLUTE.

Dacă priviţi cu atenţie, de fapt toată experienţa se

bazează pe credinţe. Crezi/nu crezi ca meriţi, crezi/nu crezi că poţi ceva, crezi/nu crezi în rolul alimentaţiei… vegane şi şirul este infinit. Nimeni nu îşi baga în experienţa decât ceva în care el crede, chiar şi în parţialităţile experimentale. Eu mai întâi trebuie să cred că am nevoie de o maşină, ca apoi să văd cum mi-o aduc în manifestare… şi aşa este cu totul.

ACUM-ul ne supune la un discernământ suplimentar în ce priveşte CRED înţele noastre. Pentru că vom experimenta conform credinţelor reale, dincolo de ceea ce, la nivel conştient, poate am dori. Asta presupune şi un nivel de atenţie suplimentar. Admiţând ca ipoteza de lucru ca duci o viaţă total inadecvata năzuinţelor tale în cuplu, dar în conştiinţa ta familia este creditata ca valoare absoluta, oricât te vei strădui să îţi schimbi statutul marital, nu vei reuşi. Cazuri sunt nenumărate. Vei găsi mii de argumente ca să nu o poţi face! Dar nu din cauza argumentelor nu poţi face o schimbare, ci datorită credinţei tale precum ca familia este ceva foarte important.

Imaginează-ţi ce şanse ai ca să schimbi credinţele tale privind aducerea în manifestare a unei… case! Instant îţi fuge mintea la camioane, betoane, acoperişuri, instalaţii, pana şi la cele mai mici detalii de construcţie… fizica! Cu toate astea şi astăzi exista undeva în Europa o mare şi celebra catedrala construită în maniera despre care va vorbesc. Aşa cum va avertizam, nu am cum să vă exemplific deoarece sunt foarte puţin capabil să reţin, chiar şi lucruri aparent importante/semnificative. Dar este cunoscuta şi celebra, datând de prin epoca medievala, dacă reţin corect.

Desigur nu aşa se poate începe, pentru că este util să-i demonstrezi minţii cu aspecte mai puţin şocante. Evident, pe calea către dobândirea conştientei, sunt „realităţi” care se modifica fundamental, conform cu modificarea credinţelor, doar ca personalitatea le găseşte motivaţie pentru a nu fi obligata sa le îndosarieze ca rezultat doar al Credinţei nestrămutate. Cum cel mai ades

se întâmplă cu credinţa în boala sau în medicamente. Deşi omul a consumat pastile cu plasa, când credinţa i se schimba, uita ca mai exista farmacie, dar chiar uita. Însă nu şi conştientizează ca doar Credinţă a făcut ca apoi să treacă an după an şi să nu găseşti nicio aspirina în casă. El deja a probat rolul credinţei, doar ca încă nu şi „vede”.

Ceea ce este util de înţeles este faptul ca, procesând cât mai atent, vom avea ocazia sa observam cum funcţionează, de fapt, Creaţia, dincolo de aparente. Pe măsură ce rezolvam cu multitudinea de butoane şi manete din simulatoarele noastre, aparentele se dau la o parte. Ele sunt mult discutatul „voal hipnotic” de pe ochii noştri. Orice Cale reala asta face, orice a Maestru adevărat la asta a ajutat. La ieşirea din hipnoza indusa de complexul minte/corp.

A fi pe deplin conştient nu este ceva greu de obţinut, dacă te sprijină o STARE de atenţie, o prezenta vie şi dacă nu te laşi bruiat de un emoţional desantat, un sentimentalism bazat pe povesti şi basme sau o minte şablonarda, care procesează trecuturi şi viitoruri ipotetice. Doar ca abia de la conştientă deplina începe cu adevărat munca de Creator conştient.

Instrumentele de „lucru” nu sunt multe. Condiţia de baza în orice este să se încadreze într-o ARMONIE. Acest simt al armoniei este intrinsec noua, îl avem toţi deşi nu îl putem defini. El deriva din însăşi modul cum noi suntem alcătuiţi, acel EU SUNT + 1, 618. Ca atare orice iese din armonie, ne „zgârie” ca o nota falsa într-o melodie. Este cumva acel „bun simţ”, dar nu cel educaţional. Ca să putem percepe corect ARMONIA ACUM-ului, este nevoie de PACE lăuntrică, cu cât mai profunda, cu atât mai bună.

Apoi îţi este necesara o pineala buna, apta sa vizualizeze ceea ce tu ai ca intenţie creatoare. Poţi aduce orice în manifestare, în baza ARMONIEI. Ceea ce nu s-ar încadra armonios ar însemna că nu este aliniat să apară. Şi nici nu va apărea. Dacă unei viziuni coerente şi aliniate îi poţi adăuga bucurie, atunci i-ai dat suportul energetic necesar aducerii în manifestare. Apoi vei reveni la pacea

iniţială. TU ai „făcut” absolut TOT ce era necesar manifestării.

Nu te întoarce acolo cu gândul, nu te întreba cum se va face, nu te îndoi nici cu o cuanta de energie. CREDINŢA TA va fi imuabila: tu ŞTII că ai făcut tot ce era necesar. Restul se aranjează de la Sine.

Pentru ca să funcţioneze însă, indubitabil, tu va trebui deja să fi înţeles că NU EXISTA MATERIE ŞI NICI REALITATE OBIECTIVA. Tu nu ai ca intenţie „materializarea a ceva”, ci doar aducerea în manifestare, iluzorie desigur, a unui clişeu pe care tocmai l-ai plasat în Creaţie, odată cu intenţia şi vizualizarea ei. Structurarea ulterioară, sub aparenta de materie, nu este treaba ta!

Dacă mă întorc la exemplul cu bicicletele de pe şosea, eu am creat doar ILUZIA PLANULUI de referinţă conţinând cele şase biciclete, deplasându-se ca un TOT care glisează pe planul şoselei. Faptul ca a funcţionat nu era TREABA MEA. Dacă vedeam „legităţile materiei”, aceasta viziune s-ar fi opus categoric intenţiei mele creatoare şi ar fi anulat-o, desigur. Cam asta intenţionez ca voi să înţelegeţi. Şi Kybalionul când spune ca o lege poate fi surclasata de o lege aflata în plan superior, tot asta spune.

Aceasta „civilizaţie”, şi ea pare să funcţioneze în baza unor legităţi. De la nivelul lor, ea nu poate fi reconstruită. Pentru a o putea face trebuie să faci abstracţie de legităţile ei presupuse şi să te situezi într-un plan superior. Pare logic, nu? Câtă vreme îi recunoşti legităţi obiective ţi-ai refuzat orice şansă de a o recrea. NU POŢI CREA ceva cu adevărat nou, în baza a ceva cu rădăcinile în vechi. Decât pe orizontala aceluiaşi plan vibrator, continuând să cotizezi aceloraşi legităţi. Prin asta nu aduci noul, ci susţii vechiul. Este exact ce spuneam că se încearcă cu aceste dispozitive aparente de free energy. Ele par să aducă o revoluţie, dar se circumscriu susţinerii aceluiaşi sistem distructiv.

OK, dar pentru a putea face acest salt, dar real nu doar iluzoriu, peste legităţile vechi ce par să susţină vechiul „regulament de joc” în planul acesta, TU nu ai voie

să i te mai supui ci dimpotrivă, să obţii o vibraţie superioara, capabilă să susţină o detaşare reala. Sunt mulţi acum cei care se mint, în baza unor texte scoase din context, ca chiar nu contează ce faci ci cine eşti când faci. Desigur poate fi şi adevărat, cu condiţia sa nu opereze acele legităţi asupra ta, deci să nu te găseşti sub ele.

Eu pot mişca bani, prin mine, cu condiţia ca asupra mea banii să nu exercite puterea lor. Dacă eu, în viziunea mea cea mai intimă, depind de ei, înseamnă că am coborât sub nivelul vibrator al vechilor legi, pe care acum le recunosc ca făcându-mi viaţa. Dacă eu aleg să reduc banii la doar intermediar de schimb, care era de fapt menirea lor iniţială, pentru mine ei nu mai sunt purtători de dobândă. Eu pot alege să accept/obţin bani ca urmare a unor servicii pe care le-aş putea face sau le fac, DAR dacă aleg să-i raportez ca valoare unui

„Preţ al pieţii" deja fac legătura cu sistemul în care ei sunt purtători de dobândă: piaţa asta face!

Să dau un exemplu. Sunt fumător din plăcere de la şase ani. Am două opţiuni: cumpăr ţigări sau fac ţigări. În varianta cumpăr ţigări eu mă angrenez în a susţine un sistem, care îşi aroga dreptul de „monopol" asupra unei plante PE CARE NU EL A INVENTAT-O! Evident un abuz, dar care îi permite obrăznicia de a adăuga unor costuri reale cate accize vrea. Doar s-a declarat monopolist şi eu ar trebui să-i recunosc declaraţia! Evident ŞTIU ca dincolo de toată faţada şi aşa abuziv creata, se derulează tot felul de afaceri pe seama bucuriei fumatului meu. Dovada ca producţia autohtona de ţigarete a fost preluata.

În varianta a doua, în care eu aleg să îmi fac singur ţigările, desigur voi avea nişte costuri, dar mult mai corecte. Mă voi asigura ca tutunul mi-l cultiv singur, dacă pot/am unde sau îl cumpăr de la cel care l-a cultivat deja, iar foitele şi filtrele le pot găsi cu adausuri minime. Deci da, vehiculez bani dar cu atenţia ca ei să fie cât mai puţin purtători de adausuri menite să susţină vechile legităţi. Îi reduc pe cât pot la valoarea lor iniţială, cea de intermediere.

Dacă eu acum fumez aceste ţigări şi un prieten considera ca şi el ar dori să nu mai cotizeze cu contravaloarea a cincisprezece pâini pe zi pentru a fuma (preţ de o obrăznicie nemaiîntâlnita în jumătate de secol de fumat), dar considera că nu are timp să se ocupe, mă poate ruga să-i asigur eu acest serviciu şi desigur îmi va da nişte bani. Dacă eu am aceasta bucurie, o pot face, cu condiţia ca să îmi acopăr cheltuielile reale, deci presupune întoarcerea preţului tutunului şi filtrelor/foitelor. Eventual ceva în plus pentru timpul şi munca care se constituie în serviciul pe care eu i-l fac.

Deci, dacă reduci banul la nepurtător de dobândă, automat ai scos băncile din circuitul tău. L-ai văzut doar ca ce era menit să fie: instrument facilitând schimburi. Ca atare te-ai poziţionat deasupra lui, folosindu-l doar. Am dat doar un exemplu, dar ele pot fi multe.

Ceea ce ESTE IMPORTANT este ca, ajutându-ţi prietenul să fumeze mai sănătos (fără cei circa 40 de aditivi din tutunul sosat) şi cu o presiune mai mica din punct de vedere al costului, să o faci cu bucurie şi impersonal. Cu alte cuvinte mută-te ca şi conştientă în nivelul superior, în care NU TU ci PRIN TINE ca instrument, acest prieten al tău este ajutat. Din aceasta simpla poziţionare rezulta FOARTE MULTE CONSECINŢE, pe care caut să ţi le explic.

Elementele tutun, bani, ţigări, filtre, etc. Aparţin totuşi ca vibraţie planului manifestării. Ele au pe ele „un cod de bare” unde pot fi identificate. Ca să relaţionezi cu ele tu ai coborât vibraţia ta. Ca fiinţă multidimensionala însă, ai făcut aceasta acordare doar cu o părticică din Conştiinţa care tu eşti. Pentru a recupera frecventa şi a acelei particele este utila aceasta poziţionare. Ca şi bonus, vei primi un gen de „protecţie”, deoarece nu te mai supui legităţilor planului manifestării. În alţi termeni, nimănui nu-i va da prin cap să remarce faptul ca tu dai flit unui sistem. Prin asta, fără să ştii, protejezi şi pe cei care au o relaţie în acest sens cu tine: cultivatorul şi comercianţii de consumabile. Dacă eşti şi conştient, cu atât mai bine!

Dar beneficiile ajutorului OFERIT PRIN TINE nu se încheie aici. Prietenul, la rândul lui va conştientiza atât oportunitatea experienţială degrevanta obţinută cât şi faptul CĂ SE POATE! Crede-mă ca nici eu nu am ştiut mulţi ani ca chiar se poate. La rândul lui va constitui un exemplu pentru prietenii săi şi dacă cumva îşi va găsi un program mai lejer, el însuşi va trece în punctul experienţei tale. Dacă şi în el deja sunt pornite resorturi ale conştientei, prin contemplare şi meditaţie va ajunge în punctul în care să „vadă" şi singur ca, PRIN TINE el a fost ajutat/susţinut.

Este exact ceea ce mi s-a întâmplat şi mie, un bun prieten aducându-mi tot ce era necesar şi deci tentându-mă, inclusiv cu informaţiile aferente. La rândul meu şi eu am constituit un exemplu în experienţele altora. Prin asta din ce în ce mai mulţi refuzam să mai susţinem abuzul unui sistem aflat şi aşa în agonie. Nici măcar nu este complicat.

Am pedalat pe acest exemplu pentru că este... nevinovat, şi cu toate astea determinant, atât în experienţa individuala cât şi colectiva. La fel aproximativ stau lucrurile şi în alte privinţe, desigur tot la nivel de experienţa la pupitrele individuale. Pentru ca un om care deja a înţeles ca boala nu exista, nici să-l pici cu ceara nu-ţi mai intra în farmacie. O altă zonă în care nimic nu este în regulă! Şi de unde sistemul îşi trage masiv mijloacele.

Desigur ca iluzia şi presiunea exercitată de „problematica energie" greu poate fi diminuata. Iar de aici nu scăpăm uşor, deoarece a fost măiestrit lucrata. De ce spun asta? Pentru ca, deşi întreaga Creaţie ESTE ENERGIE, noua ne-a fost indusa în conştiinţe limitarea şi nu poţi acum, din acest nivel, să faci prea multe. Bazată pe un sistem de gândire defectuos, pe postulate chiar absurde, care considera ca poate exista sistem închis, care refuza să „vadă" ca TOTUL ESTE O MIŞCARE PERPETUA în Creaţie şi ca evident energia ESTE pretutindeni, în ciuda a nenumărate cercetări şi demonstraţii noi păstrând aceleaşi canoane de gândire, sunt convins ca pana nu ne situam în alt nivel nu o vom rezolva. Optimizări minore se

fac pe ici pe colo, dar evident nu vor fi propagate către utilizatori. Industriile care ar trebui să le producă sunt desigur oprite să o facă iar ele nu sunt... de capul lor. Tot ceea ce a fost acceptat are în spate costuri majore la randamente relativ mici.

Acest subiect este însă atât de vast încât nu-mi permit aici decât să-l trec în evidenta. Ca de altfel şi telecomunicaţiile, care la nivelul tehnologic la care s-a ajuns ar trebui să fie absolut gratuite. Mi se pare de-a dreptul absurd să te poţi loga gratis cu toate dispozitivele GPS aflate acum aproape la fiecare purtător, într-un „dialog" permanent cu sateliţii geostaţionari şi pe de altă parte tot felul de chibiţi să-ţi gestioneze dreptul la contact telefonic. Este limpede ca doar mercantilismul sistemului face asta.

Toate acestea nu fac decât să alcătuiască „tabloul" rezultat pe monitorul care ne arata ce nivel de conştientă a produs imaginea. Desigur nu avem de pictat nimic pe monitor, ci de schimbat conştientă conştiinţelor care suntem. Pentru ca indicatorul „gust pe limba" seamănă a ce nu ar fi cazul.

Posibil să văzma întrebaţi acum de ce îl pomenesc totuşi pe Neville şi dacă el are sau nu dreptate. Neville aparţine unui anumit nivel de PARŢIALITATE. Desigur acolo TOT ce a spus este şi adevărat. A desluşit foarte bine sensurile personajelor biblice şi a tras concluzii corecte. Aparţinând totuşi unui curent de gânditori, ca urmaş pentru unii şi înaintaş pentru alţii, el a cam eludat din preocupări atât ARMONIA cât şi ALINIEREA. Din punctul lui de vedere, dacă i-ai fost într-un fel sau altul discipol, exista două variante: dacă ţi-a ieşit înseamnă că ai înţeles corect, dacă nu ţi-a ieşit, precis tu eşti de vină! Este o tehnică destul de uzitata. Apoi el nu face trimitere la un nivel superior de conştiinţă, care să includă o responsabilitate în jocul colectiv. Cel puţin eu nu am sesizat aceste preocupări la el. Percepţia mea este ca el prin aceste viziuni împuterniceşte foarte mult partea creativă a personalităţii, uitând ca acea creativitate se

bazează totuşi pe 1, 618. Deci este şi ea o ARMONIE. Te trimite la alt pupitru dar face abstracţie de faptul ca şi ele, corespunzând fiecare unui anumit nivel de vibraţie, au o înşiruire armonioasa între ele. Şi mai uita ca tu, plecând la alt pupitru, ai încă o grămadă de „realităţi" nerezolvate, care te menţin încă acolo.

Probabil ca toate astea sunt şi motivele pentru care el, în ciuda faptului că ar fi putut fi mai remarcat şi pus în valoare pentru aportul de înţelegere adus, nu a ţinut „capul de afiş" între marii gânditori ai lumii. Totuşi prin aportul lui, Sursa care l-a inspirat ne-a permis să înţelegem nondogmatic sensurile Bibliei şi rolul creativ al personalităţii, aspecte utile pe Cale şi căutătorului de astăzi.

Toate aceste puncte de conştiinţă care suntem şi producem imaginea de pe monitorul Simulatorului/Mintea lui Dumnezeu suntem îndemnate, îndrumate şi stimulate într-un fel sau altul să îl modificam cu propriul aport de creativitate – dar nu cu guma sau desenând pe el. Este şi motivul pentru care se vorbeşte de „masa critică" în conştientă Conştiinţelor. Desigur fiecare are exact locul lui, conform cu ceea ce el ŞTIE/intuieşte că l-ar avea. Dar asta desigur după ce s-a trezit din hipnoza.

Sistemul îşi perpetuează pe cât poate pretinsele canoane prin metode la care noi neam dat într-un fel sau altul acordul. Conştient sau inconştient. Pentru că exista sistemul de învăţământ care îi asigura lui rotitele necesare, dar exista şi varianta privata (desigur nu mă refer la cea instituţionalizata). Puţinii care au atât posibilitatea cât şi pătrunderea necesara de a oferi copiilor lor o astfel de varianta pot reuşi să creeze fiinţe relativ conştiente din copiii lor. Aceştia evident vor avea constituţia necesara unei creativităţi reale, dezvoltând laturi în acord cu ceea ce se simt atraşi să facă. Explorarea apoi a cunoaşterii sub forma autodidacta eu o văd de departe o soluţie preferabila. Mă îndoiesc din ce în ce mai mult de utilitatea unor diplome, neacoperite de nimic. Cadrele didactice care se simt suficient de creative şi

maleabile în lucrul cu individualităţile umane ar trebui să se pună singure în valoare şi apoi să fie susţinute cu drag. Evident nu de către sistem.

Cam aşa „vad” şi rolul învăţătorilor spirituali. Nu agreez terminologia, dar vreau să mă fac înţeles totuşi. Acum deja sunt, vorbitori de limba romană, câteva entităţi mature şi conştiente, care se pot pune/se cere a se pune în valoare şi pot ajuta la creşterea nivelului de vibraţie/conştientă şi experienţa a semenilor. Sunt desigur şi din cei care încă funcţionează, în ei, după vechea paradigma, considerând că se afla în concurenta şi că se pun în valoare contestându-i pe ceilalţi. Vor beneficia de corecţiile pe care şi le cer şi probabil apoi se vor alătura normal celorlalţi. Desigur ASUMAREA pare dificila, dar dacă ei ŞTIU care le este locul, mi se pare normal să şi-l ocupe. Nu trebuie uitat ca absolut fiecare este doar UN PUNCT DE CONŞTIINŢĂ/DUMNEZEU, prin intermediul căruia ceva SE FACE, şi nu ca ACELA FACE. Asta ne degrevează de iluzii ale responsabilităţilor, dar NE ŞI SOLICITA MAXIMA RESPONSABILITATE. Nu veţi fi recunoscuţi de sistem pentru ca voi îl demolaţi, dar veţi fi recunoscuţi şi susţinuţi de fiecare punct de conştiinţă/dumnezeu, şi prin ei veţi fi ajutaţi să vă faceţi treaba. Dumnezeu nu da diplome! Şi încă ceva: nu va mai comparaţi în afara voastră, eventual cu anumiţi lideri spirituali recunoscuţi în „lume”, în primul rând deoarece încă NU ŞTIŢI ce fac ei. Fiecare este unic, are propria responsabilitate şi respectaţi aceasta. Până la urmă şi Hitler şi Stalin au fost lideri spirituali! Altfel nici nu ar fi putut face ceea ce au făcut! Chiar mama mea, partizan într-o Cehie ocupata timp de şase ani de nazişti, îl numea pe Stalin „tătucul

Stalin”.

Insist asupra nivelului de conştientă, pe care sper că l-aţi înţeles: Funcţia creează organul de manifestare! Ea, funcţia, este responsabilitatea reala! Ca atare noi fiecare suntem doar punct de conştiinţă/organ de manifestare a divinului în JOCUL LUI, menit să asiguram manifestarea

unei FUNCŢII PROPRII. Funcţia de producătoare de miere da albinei şansa de a exista, în manifestare! Funcţia pe care eu mi-o ŞTIU şi recunosc îmi da mie oportunitatea de a mă menţine în manifestare. DACĂ însă NU CONŞTIENTIZEZ acest ADEVĂR, vor apărea tot felul de manifestări, pe Calea mea, care să mă atenţioneze că am uitat Legea. În cazul în care tot nu mă regăsesc în ADEVĂR, atenţionările se vor densifica, gustul pe limba al experienţei mă va alerta şi dacă tot nu înţeleg, pot dispărea din acest nivel de joc, la nevoie cu funcţie cu tot! Este un univers mental iar procesările sunt, dincolo de aparente, deosebit de logico-matematice. Ori de câte ori personalitatea tinde să creadă ca ea „face" ceva, atenţionările nu vor întârzia să apară. Se constituie în neînţelegere pe Calea ta! Ca atare, nu uitaţi ca, orice, PRIN VOI SE ADUCE ÎN MANIFESTARE! NU VOI îl aduceţi/faceţi! Corect este să spunem ca mierea se produce prin albina, nu ca ea face miere! Oricum habar nu are ce face şi la ce serveşte, ca şi noi, de cele mai multe ori. Formularea „ÎMI VINE" SA FAC ASTA ne poate lămuri puţin… De unde ne vine să facem cate ceva, dacă nu de dincolo de conştienta noastră limitata?

Trecerea în impersonal îmi apare acum ca fiind foarte utila experienţei. Ne ajuta să ne apropiem de conştientizarea locului nostru unic în manifestare. Va fi însă necesara o bună stare de ATENŢIE, câtă vreme şi personalitatea mai are temele ei neînţelese, în special în zona emoţională. Va fi util să renunţăm să mai cream din frica, indiferent care ar fi aceea.

Este preferabil să mărim nivelul de linişte, să ne ducem atenţia cât mai mult către interior, decât să mai aducem în manifestări pripite dizarmonii suplimentare. Ele ne vor îndepărta de noi înşine. Poate nu pare, dar raportul dintre manifestări şi stări se modifica neîncetat. Viteza cu care acum stările ajung să se manifeste este deosebit de mare, parca obligându-ne să „vedem". În special fiţi foarte atenţi cât de repede se „reconfigurează realitatea" de pe monitor, funcţie de ceea ce voi emiteţi în ACUM. Şi cu cât

sunteţi mai „treji”, cu atât viteza creste. E suficient un „vreau să fiu lăsat în pace” şi câteva zile parcă totul amuţeşte. Nu trebuie să fie decât un gând fugar, e absolut suficient!

DA, chiar traversam „timpuri” interesante. Nu ştiu cum se percep ele din zona pupitrelor în care încă se rulează lipsa de conştientă, dar din starea de conştientă arata foarte inedit. Ştiam conceptual că vom trece prin acest gen de experienţe, era previzibil după cum acum este previzibila trecerea prin punctul zero. Îl ştim mulţi deja ca gust deoarece am fost acolo cu conştiinţă, dar desigur când îl vom şi traversa va fi… experienţa. Pentru că aşa cum acum ne uimim de ce se manifesta tot ce ne trece aiurea prin cap, poate timp de o fracţiune de secundă, dar nu reuşim să aducem ceea ce chiar intenţionam, desigur şi acolo vom fi tot nepregătiţi şi surprinşi de modul cum, tot noi, vom crea sau… nu!

Una este să creezi o realitate experienţială bazându-te pe un context şi alta va fi să o creezi d’al cappo. Din sentimente doar. Acum ne-ar putea părea eliberator şi în fond şi este, dar acolo sunt convins ca experienţa mai întâi va avea cu totul alt gust. Consider ca aceasta etapa ne este necesară pentru a ne familiariza cu aducerea în manifestare, tocmai prin a reuşi să ne păstrăm doar sentimentele şi emoţiile creatoare de experienţe pe care le dorim. Fricile vor crea contexte înfricoşătoare, din care e posibil ca emoţional să ne descurcam apoi destul de dificil. Tot o lume a iluziei va fi, dar la fel de veridica ca aparente. Poate vom fi deja mai familiarizaţi cu faptul că Creaţia este doar un joc şi încă unul virtual, însă poţi fi sigur? Te vei afla iar… involved! Implicat cu totul!

Revenind mai în ACUM, mă gândesc la Maeştrii şi la faptul ca TOŢI au cunoscut desigur stările de transcendenta extatice. Aproape nici nu le-au amintit. Dar toţi apoi au revenit în ACUM-ul lor şi s-au ocupat de însănătoşirea celor din jur. De diminuarea suferinţelor experienţiale. Privesc şi eu în acest ACUM al nostru şi constat foarte puţini cu adevărat treji şi PREZENŢI. Care

să nu tot facă trimiteri la maeştrii (trecut) sau la ABSOLUT. Nu cu absolutul avem noi o problemă, iar maeştrii desigur au făcut tot ce a fost posibil în acum-ul lor. Şi chiar dacă noi putem păstra ceea ce ei au spus, ca fiind valori permanente, căile şi metodele deja au devenit anacronice. Chiar şi drumul pe care eu l-am urmat este deja anacronic, nu aş avea cum să-l mai recomand cuiva. Eu însumi m-aş interna la balamuc dacă m-aş auzi recomandând cuiva sa mediteze timp de doisprezece ani, cate trei ore zilnic, sub o piramidă!

A fi cu adevărat PREZENT îmi pare o condiţie pentru a putea avea mai întâi tu o experienţă corecta, şi cu atât mai mult dacă ştii că ai de ajutat cumva evoluţia altora. Starea de prezenta te face deschis la tot ce înseamnă informaţie şi energie a acum-ului. Vibraţie specifica acum-ului! Nu poţi să nu fi racordat la muzica, la inventica sau descoperiri ştiinţifice specifice timpului în care eşti! Nivelul de vibraţie al conştiinţei Christice a fost două mii de ani o unitate etalon maxima, dificil de atins. ACUM este un nivel de vibraţie bunicel încă. O medie a populaţiei l-a atins sau chiar depăşit. Acum zece ani nici nu putea fi prevăzut acest fenomen, era inimaginabil.

Chiar dacă veţi fi tentaţi să vă îndoiţi de spusele mele, vă recomand să nu o faceţi şi nu în binele meu! Chiar ŞTIU ce spun! Oricum, vă asigur ca nu aveam nicio intenţie să mai scriu ceva, cu atât mai puţin o carte, mi se părea că nu îşi mai are rostul, şi totuşi se scrie acum prin mine. Nu recomand cuiva sa se opună, dacă ŞTIE că ceva I SE CERE.

Deci, prezenţi în acum, privim monitorul Simulatorului şi constatam ce am creat noi… ieri. Dar ATÂT! Nu ne inspiram emoţional din monitor! Renunţăm să mai cream distrugeri. Consider că este ceva de la sine înţeles pentru un treaz. Dacă îmi argumentezi munca ta la pupitrul unde exersezi, arătându-mi „uite, uite!” monitorul, e limpede ca mai ai de stat acolo. Nu contează ce detaliu îmi indici; poate fi corpul tău sau o conjunctura, o relaţie, un context oarecare. Nu ele pot fi cauza! Pana nu te

lămureşti ca doar tu poţi fi cauza, nu părăseşti acel pupitru! Asta e provocarea, anume asumarea cauzalităţii exerciţiilor de viaţă în care ne găsim.

Desigur vom fi trimişi la programe înscrise în noi, deci în trecut, dar odată conştientizate, luaţi-vă atenţia de la ele. Renunţaţi să mai cotizaţi la metode de vindecare a trecutului şi daunelor produse atunci. Aşa ceva NU EXISTA! Vă puteţi învârti ani în jurul lor şi pe măsură ce le hrăniţi cu energia atenţiei voastre, mai prezente le veţi avea. Conştientizarea se face în clipa şi e suficient, dacă v-aţi luat atenţia de acolo. Nu uitaţi ca energia atenţiei CREEAZĂ şi mai mult din ceea ce urmăriţi! Şi nu uitaţi ca, pana nu o rezolvaţi cu TOATE butoanele şi pârghiile din simulatoare, conştienţi pe deplin nu aveţi cum deveni.

Existenta „sensibilităţilor" de orice fel, scăpate de sub control, va face efect la câte ceva/orice. Şi cum un conştient pe deplin nu poate fi efect, nu e loc de confuzii! Este ori/ori!

Dacă cumva crezi ca stările extatice, indiferent pe ce cai procurate, sunt dovada faptului că ţi-ai obţinut eliberarea, te afli într-o cumplita confuzie. Extazul este obtenabil pe multe cai, el este dovada ca – pe moment – te-ai eliberat de minte, dar este ceva frecvent şi la cei mai inconştienţi dintre oameni. Sexul, băutura, drogurile induc transcendenta şi extaz, de un anume fel fiecare, dar nu are treaba cu conştientă de sine.

Aşa numitul extaz mistic este un rezultat şi nu un scop, tocmai rezultând din eliberarea definitiva de iluzie; dacă vrei, un subprodus. Principala proprietate care face diferenţa este gradul de trezire şi conştiinţa conştientă de multidimensionalitatea şi omniprezenta ei. Pacea. Iubirea ca stare, nediferenţiata. Şi, evident, reducerea „sufletului" la ceea ce este menit să fie: un corp eteric, în frecventele astralului, născut ca suma a radiaţiei electromagnetice emise de fiecare celula, cu funcţie de adaptare a vibraţiei Sursei la densitatea manifestării/corp. A-l lăsa să plece sau a-l însărcina cu aşa numite călătorii astrale este cel mai stupid lucru, şi total nefiresc/contraproductiv. Faci din el o

stafie, cât tu eşti încă în viaţă! Şi evident, te identifici cu… stafia! Trăsnită confuzie experienţială! Şi de larga „practica”! Odată instalat la acest gen de pupitru al experienţei în Simulator, sunt toate şansele să rămâi acolo, pana revii în pamepersi! Şi o mai faci şi cu convingerea că ţi-ai făcut temele.

Fenomenul poate apărea şi în mod accidental sau ca urmare a unor situaţii de excepţie, în experienţa (anestezie spre exemplu). Sau chiar în somn. Sau ca urmare a unei copilării intens nefericite, cu dorinţa de evadare. A crede (şi ştii cum e cu credinţa ta!) ca asta înseamnă realizare a sinelui, înseamnă chiar că ţi-ai ratat orice posibila conştientă de sine.

Desigur este dificil de acceptat ce spun eu aici despre mult cântatul „suflet”. Cu atât mai mult cu cât pare – din traduceri necalificate – ca şi iluminaţii au vorbit despre el! Evident şi bisericile. Nu, în acele traduceri s-a făcut confuzie între Spirit şi suflet. Veţi zice ca şi OSHO a vorbit că ne naştem fără suflet şi el se dezvolta pe parcurs. Sincer m-am uitat la acest aspect şi chiar nu înţeleg la ce anume se referă Osho când spune asta. Sau traducătorii! Posibil la o maturizare/trezire care apare ca şi când ceva se naşte. Sau la emoţiile mature, elevate, conduse creativ. Oricum, sufletul ca radianta în astral, se naşte odată cu fenomenele radiante din celula, deci nu are treaba cu o naştere ulterioara.

ŞI DA, am înţeles ce voia OSHO să spună. Acum am aflat. Sufletul, ca o „populaţie de infoenergii emoţional/mentale”, în imaturitate şi lipsa de conştientă, este neorganizat, dezordonat, un nor de infoenergie. Când tu ţi-ai făcut temele pe la pupitre, ai făcut pace şi ai subordonat conştient aceasta populaţie de infoenergii. Care de acum nu te mai boicotează prin impulsuri emoţionale descentrate. Deci DA, el se referă la suflet!

Interesant ce tocmai am „trăit”, cu ocazia acestei întrebări. Mi se păruse ca chiar mă uitasem ce e cu acea remarcă a lui OSHO, de fapt mă mulţumisem să o numesc ciudăţenie. Scriind însă despre ea, chiar am fost obligat să

aflu/înţeleg aspectul şi imediat mi-a fost explicat/revelat! Acum chiar ŞTIU!

A fi pe deplin conştient înseamnă să te cunoşti cu adevărat pe tine. Să nu mai „RIŞTI" sa te identifici cu ceea ce NU EŞTI TU: este la fel de iluzoriu să te identifici cu maşinuţa/corp cât şi cu sufletul/sfântul duh. TU EŞTI Spiritul în manifestare multidimensionala, care şi-a creat un vehicul/corp pentru a avea, cu o câtime, o experienţă şi în acest plan al manifestării, ca joaca. Limpezimea aceasta te va face conştient cu adevărat şi te va îndreptăţi să devii conştient de restul „dimensiunilor", altfel spus să nu te mai identifici nici cu pupitrul/experienţa ta.

Abia când nu te mai identifici cu experienţa poţi formula, cu acoperire, ca nu contează ce faci ci contează ca tu ştii deja ca PRIN TINE se creează o experienţă. Mult prea mulţi au impresia că este suficient să fii detaşat emoţional de ceea ce faci. Nu, contează ca ceea ce faci SĂ NU AIBĂ SCOP pentru tine! Să nu o faci cu anume interes! Personal adică! Când asta se petrece, atunci te găseşti în iluzie, persoana având nevoie de acea experienţa.

Identificarea cu sufletul, care este un PRODUS al radiantei corpului perceput ca fizic, face ca modurile în care eşti „tras" în experienţe personale să fie diversificate şi în general justificate sentimental/emoţional. Te „vezi" procedând într-un anume fel „de dragul a „sau pentru că tu eşti „un suflet bun/caritabil/etc". Niciunul cu adevărat conştient nu va intra în acest registru. Totuşi sunt mulţi acum care trăiesc experienţe de acest gen, considerând ca... nu pot face altfel. Aşa se justifica cel mai ades ataşamentele nerezolvate şi tot aşa imaginea de sine. Ambele sunt însă neînţelegeri şi/sau neasumări. Dacă veţi reuşi să înţelegeţi/acceptaţi ca voi nu sunteţi altceva decât un punct de conştiinţă/dumnezeu, şi ca prin voi doar se creează o experienţă, nivelul de detaşare vă va pune în punctul de a vedea corect şi a proceda în consecinţă.

Toate aceste jocuri sunt menite ca, la pupitrele unde ne rezolvam ieşirea din iluzie, fiecare să înţeleagă ca, câtă vreme este acolo, toţi ceilalţi sunt doar simple oglinzi care

ne ajuta ca material didactic. Cât te afli ÎN EXPERIENŢA inconştienta sau nu pe deplin asumata, a avea pretenţia ca îl vezi pe celălalt ca ceea ce EL CHIAR ESTE, este doar pretenţie. Câtă vreme chiar dialogul verbal este util/necesar, este destul de limpede ca ceva este de dezbătut. Cu alte cuvinte conştientizam ca nu ambii ştim acelaşi lucru.

Circula pe vremuri o parabola despre doi maeştrii care urmau să se întâlnească. Nu mai ştiu de unde să o iau. Şi se spunea acolo ca discipolii aşteptau cu nerăbdare întâlnirea, să poată beneficia şi ei de înţelepciunile care urmau să fie schimbate între cei doi. Când s-au întâlnit, după plecăciunile de rigoare, s-au aşezat unul în faţa celuilalt şi doar s-au privit şi au tăcut, preţ de nişte ore. S-au despărţit cu aceleaşi saluturi. Discipolii au fost foarte intrigaţi şi nedumeriţi de ce nu au auzit nicio discuţie. Maestrul le-a spus că nu era nimic de vorbit, deoarece „şi el şi eu ŞTIAM ACELEAŞI LUCRURI”. Mi-a plăcut mult pentru nivelul de relevanta al adevărului conţinut. Pentru ca DA, între cei cu adevărat conştienţi cuvintele sunt în plus. Simpla lor necesitate este urmare a unei parţialităţi experienţiale. Când se manifesta verbal o fac doar pentru a împărtăşi înţelepciune celor aflaţi încă la diferite pupitre. De aceea nici discuţiile despre rolul vorbelor nu-şi au sensul.

ACUM-ul colectiv se caracterizează privi din ce în ce mai multe puncte de conştiinţă relativ conştiente, fapt nemaiîntâlnit până acum. Nu este un punct de confort experienţial, deoarece se poate numi pe drept cuvânt „locul” dintre două lumi. Desigur pe nivele, dar în general se caracterizează prin mutarea tensiunilor altă dată observate „în afară” înspre interior, prin asta înţelegând. În pacheţelul care eşti, conform cu ceea ce TU TE PERCEPI A FI.

Evident ca cel mai confortabil ar fi ca, prin conştientizare şi nu prin durere, să parcurgi cât mai iute pupitrele experienţelor de acest gen. În cadrul lor se îmbină. Dizarmonios iluzii ale responsabilităţilor cu

conştientă ca nu ar mai fi cazul, impulsuri de a mai aranja cate ceva în exterior, cu cunoaşterea ca exterior nu prea exista şi multe confuzii şi tensiuni de acest gen. Oricum, şi prin durere, tot la conştientizare ajungem, deci de ce nu direct conştientizare?

Rolul celor deja treziţi şi motivul pentru care spuneam că ar fi util să îşi asume nivelul de conştientă atins este tocmai acela de a ajuta la conştientizare şi a se evita suferinţele, pe cât posibil, exact prin aceasta scurtătură. Deoarece suferinţa – neînţelegere desigur – creează la rândul ei o vibraţie specifica, care evident, ca orice frecventa, are capacitatea de a iradia. Şi de a crea un „mediu vibraţional" specific.

Jucaţi-vă cât mai liber cu sistemele de referinţă la care va raportaţi, atât în contexte sau conjuncturi limitate, cât şi ca linie generală. Observaţi diferenţele în situaţiile în care va raportaţi într-un fel mai limitat şi unul mai extins. Ca exemplu te poţi raporta la familie sau la prieteni în general, incluzând şi familia aici. Va rezulta o diferenţă. Ca bărbat, te poţi raporta la o femeie/partenera ta, sau poţi alege să te raportezi la FEMEIE, incluzând evident şi partenera ta. Obişnuindu-te cu aceste diferenţe de poziţionare şi studiind atent care îţi da un gust pe limba mai acceptabil, cu timpul vei găsi poziţionări mai corecte.

Nu sunt adeptul renunţărilor ci dimpotrivă, consider ca atunci când ai conştientizat ceva/orice, acel ceva te va lăsa în pace. Chiar sunt împotriva ideii de a renunţa, deoarece a renunţa presupune ca acel ceva se constituie în valoare. Nimeni nu se poate exprima că renunţă la gunoi. Pe ăla evident îl arunci. Deci nu renunţaţi la nimic, lasaţi-le să plece ele ca experienţa atunci când ceva le-a făcut să fie în plus. Dar nu până atunci, căci veţi obţine frustrări, care apoi şi ele au efecte.

Mulţi acum se străduiesc să renunţe la carne, dar eu am experimentat cum dispare carnea în mod natural din alimentaţie. Când ţi-a ajuns ca experienţa, exact forma de carne care te bucura maxim, acum va părea ca pute a hoit. Nu te vei mai putea apropia de ea. Atunci în mod natural

ea te părăseşte. Ceea ce nu înseamnă. Nimic. De ce spun asta? Din multe motive şi în primul rând pentru ca „carnea”, ca şi orice alt articol, este şi ea o realitate virtuală. Un desen pe monitorul Simulatorului Mintea lui Dumnezeu. Ca în cadrul jocului pare dramatic să sacrifici animale, este doar o alta provocare. În adevăr şi asta este tot material didactic, o infoenergie care se defineşte a fi animal. Când vei deveni pe deplin conştient vei afla ca, de fapt nimic nu pute, şi ca orice alegi să crezi că te hrăneşte, poţi folosi.

Dacă ar fi să ne referim la „viu”, apoi chiar ar fi greu să definim limitele viului şi ale „păcatului” de a-l mânca. Veganii superserupulosi lasa şi plantelor, după culegere, ceva timp până a le ingera. Aşa cred ei ca „trebuie”. Dacă ar fi să vorbim în termeni de păcat, probabil ca şi apa, miracol al viului, e păcat să o bei! Eu o consider conştiinţa lichida. Şi desigur aşa şi este.

Experienţele lui Masaru Emoto au demonstrat ca apa se structurează, schimbând armonia care EA ESTE, funcţie de cuvinte scrise pe o eticheta, gânduri sau cuvinte, muzica şi multe altele, comportându-se exact ca o conştiinţă VIE. La fel de mult este sensibilă la pompări, treceri prin coloane, toate având capacitatea de a-i altera armonia. Indiferent compoziţia ei chimica, puritatea. Este şi motivul pentru care sunt şi din cei care, înainte de a bea un pahar de apa, îl ţin câteva clipe cu intenţia de armonizare între palme, sau motivul pentru care s-au creat pahare cu floarea vieţii şi alte variaţiuni, cum ar fi aşezarea paharului sau petului peste imaginea florii vieţii – o armonizează structural. Acelaşi rezultat se obţine şi sub o structura piramidala, replica a Marii Piramide a lui Keops (deci macheta la scara, respectând întocmai proporţiile/unghiurile).

Din punct de vedere al chimiei organice apa se comporta şi poate fi văzută ca o molecula, care se leagă cu alte molecule în variate moduri. ACESTE MODURI generează apoi structurile armonioase sau mai puţin, fotografiate de cercetătorul japonez.

Deci, când ne referim la „viu”, apare iarăşi sistemul de referinţă la care ne raportam. Putem vedea ca viu exact cât putem/admitem noi ca cuprinde. Orice treaz va considera însă totul fiind la fel de viu, un mod de a se manifesta al TOT-ului. Dacă alegem să „vedem” în limitele visului Minţii lui Dumnezeu, Simulatorul procesează la fel de matematic întreaga Creaţie. Până la urmă, orice şi tot depinde exclusiv de Tine, tu fiind EL, particula prin care Conştiinţa Unica se manifesta. Pentru ca TU, ca şi mine, ca şi EL suntem oglindiri ale Simulatorului, dar atât de focusati pe pupitrele la care fiecare exersează, încât nu vede restul.

„Eu şi cu tatăl una suntem” este nivelul de conştientă la care eu am rezolvat pupitrele experienţei, devenind conştient de identitatea mea, făcut/copiat ca un stick de memorie, după „chipul şi asemănarea”. Pot înlocui chip cu tip? Mă pot referi la NTFS, 32 sau 64 biţi? Pot numi asemănare sistemul de operare? Windows/Ubuntu spre exemplu? Pot accepta ca „vis în mintea” poate însemna mediu virtual? Aparent mă joc, dar nu chiar! Pupitrele experienţei sunt „programele „în cadrul jocului virtual, creat pe nivele de conştientă. Care programele se autocreeza ca variante, rezultând din variabila ataşată paternului EU SUNT. Partea frumoasă este ca pana şi stick-ul este virtual, dar într-un nivel/sistem de referinţă de un ordin superior.

Deci tu/eu/noi suntem un nivel al iluziei, pupitrele reprezintă următorul nivel, Simulatorul un altul, copia pe stick un alt nivel, care stick fiind virtual, reprezintă şi el un alt nivel. În afara perfecţiunii absolut fascinante de unde noi privim/trăim tot acest joc, de fapt ce ar fi miracol? Ce ar putea fi numit drama?

Provocarea este să devenim conştienţi de… next level! Care next ar însemna ca, câţiva aflaţi în conştiinţa deplina/nivel Simulator, să se oglindească unul în celălalt în meditaţii foarte intense. Absolut conştienţi ca… UNA SUNT, situaţi deci permanent în acest sistem de referinţă, presupun că ar genera un fractal de infoenergie care să

rescrie ARMONIA creativităţii iniţiale destinata nivelului de experienţa „personalitate creativa/creatoare de experienţa”, în Lege.

Acest fractal, având o frecventa superioara tuturor experienţelor din Simulator, ar genera pe monitor imagini/proiecţii ale unor „realităţi în Lege”, inspiraţionale pentru experienţa comuna. Proiecţiilor actuale le lipsesc „valori” de baza, uitate ca valori, cum ar fi ARMONIA, starea de pace, bucuria, IUBIREA ca stare. Deşi fiecare le conţine, lipseşte abilitatea de a le aduce în manifestare. Asta consecutiv neîncrederii în Sine, singura dizarmonie majora/păcat, care se poate proba la majoritatea pupitrelor experienţei condiţiei umane.

Mie îmi apare limpede ca aceasta condiţie umană corespunde unui nivel minimal al jocului, în care punctele de conştiinţă experimentează inconştientă, şi ea pe nivele. Numitorul comun tuturor acestor experienţe este confuzia între cauză şi efect, respectiv luarea imaginii de pe monitor ca şi cauza a fenomenologiei. O numesc hipnoza. Presupune lipsa de atenţie şi condiţionări majore. Cei prinşi în aceste experienţe nu au nicio vaga bănuială ca sentimentele/emoţiile lor sunt singurele „vinovate” de ceea ce ochii lor „constata” pe monitor. Ca atare prăbuşirea experienţei este un firesc logic. Este şi motivul pentru care aici funcţionează legităţi ciudate, fără acoperire în Lege. Cum ar fi deprecierea funcţionalităţii vehiculului „fizic” peste o anumită vârstă, de asemenea a creativităţii, a bucuriei experienţiale. Orice se creează, la început incluzând bucurie, trece rapid în rutina/obligaţie/plictis, miza/scopul trecând în prim plan.

Dar nimeni nu are atenţia necesara să vadă mecanismul, pentru a ieşi din el. Prefera să considere că au trăit o „dezamăgire” experienţială, o părăsesc şi intra în alta, exact pe acelaşi tipar. Paternul se regăseşte în toate tipurile de experienţe, indiferent dacă experimentează relaţii interumane/parteneriate bărbat femeie sau aşa-zise activităţi economice/sociale. Totul pare a fi destinat colapsului. Ciclul naştere, dezvoltare,

dispariţie/disoluţie//moarte fiind garantat. Şi nimeni nu pare apt să sesizeze ca astfel de cicluri NU SE REGĂSESC în Lege, că sunt doar urmare a unor moduri de procesare defectuoase. Ritmurile experienţiale crescând acum, capacitatea de a se trezi scade în favoarea hipnozei parca mai pronunţate.

Doar fericite experienţe „la limita", considerate evident dramatice, mai stopează uneori agitaţia asta cu aspect somnambulic, dând răgaz unei priviri ceva mai atente, ocazie cu care acel punct de conştiinţă/experienţa îşi poate depăşi inconştienta. Sunt de regula efecte ajunse la „fizicalizare pe corp", considerate boli. Oferă oportunitatea conştientizării unui ciclu real cauza efect şi producere a unei mici treziri. Pot fi însă şi mari „suferinţe" parteneriale sau prăbuşiri ale unui presupus „standing" /nivel de confort iluzoriu. Destul de rar se adevereşte piramida lui Maslow, care presupune ca trezirea sau interesul pentru fenomenele de dincolo de iluzie poate interveni firesc, după împlinirea tuturor nevoilor. Oare exista cineva care să accepte vreodată că are împlinite chiar toate mofturile, considerate nevoi? Practica nu a demonstrat-o. Marii Maeştrii nu reţin să fi provenit din… miliardari!

Dimpotrivă, practica demonstrează ca nimeni nu se declara psihologic satisfăcut cu ceea ce are deja, cu ceea ce este deja. Escaladarea la infinit a iluziei nu poate să-mi sugereze comparaţia cu un şoricel care aleargă nebun în roata lui! Probabil trăieşte senzaţia că chiar se deplasează undeva, rotind mereu mecanismul ăla. Unde spera să ajungă?

Dormim toţi într-o jumătate de pat, dar ne construim palate, toţi avem aceeaşi capacitate a stomacului şi aceleaşi nevoi, şi dacă ne-am prins ca nu putem baga mai mult, facem mofturi infinite la pretinse calităţi, un veşmânt ar putea rămâne doar o utilitate dar devine pretext de nevoi mondene, şi nebunia nu se termina niciodată. Deci… să mă ierte Maslow şi cei ce cred că nevoile se termina vreodată, la nivel psihologic. Conduc doar la frustrări şi

iluzia concurentei. La jocuri economice şi zone de pauperitate planetara, sărăcite de avididatea celor mai rapace. Desigur, experienţe fără relevanta în ADEVĂR.

Ele se diminuează doar prin depăşirea hipnozei, când valorizarea nu se mai face funcţie de exterior/monitor. Când afli ca ea este intrinseca Fiinţei şi poate fi doar proiectata spre periferie/monitor. Atunci pretinsele nevoi te părăsesc ele pe tine, dezvăluindu-şi caracterul de moft. Iluzia luptei pentru supravieţuire, argumentata aberant prin comparaţii din lumea animalelor, se stopează fiind înlocuită cu diferitele nivele de conştientă care urmează apoi.

„Spiritualitatea”, dacă ar fi să acceptăm acest termen ca însemnând ceva, eu as defini-o ca preocuparea continua de a merge către Esenţă, dar conştient fiind ca orice aspect din Creaţie este cuprins şi nu scos în afară. Dacă el exista, ca şi proiecţie pe monitor, trebuie să aibă o cauza, iar dacă este armonios să schimbăm proiecţia, musai trebuie să vedem cauzele care au generat-o şi evident să schimbăm. Da, la un anumit nivel, când tu te schimbi, prin rezonanta se schimba experienţa/pupitrul tău, deci „lumea ta se schimba”. La nivelul Simulatorului însă, totalitatea unghiurilor din care monitorul poate fi privit, pentru a ne muta în alt nivel al jocului, trebuie şi ea modificată. Este ca şi când se modifica dominanta cromatica, dinspre „rece” spre „cald”. Pupitre experienţiale vor fi, dar toate vor fi amprentate de armonie, pace, bucuria jocului conştient, iubire între participanţi, ca STARE proprie fiecăruia.

Nu înţeleg de ce s-ar crede ca ultimul nivel de conştientă ar presupune o singularitate ieşită din Creaţie, pentru ca matematic aşa ceva nu poate exista. Identificarea cu Mintea Creatorului presupune conştientă Totului şi a orice, totul fiind inclus şi nu excluzând aspecte. Dacă mi-aş putea permite să cred aşa ceva, ar însemna ca manifestarea să nu poată avea loc, deoarece ea TOATĂ se desfăşoară în mediul infoenergetic mintea lui Dumnezeu. Deci cei ce pretind că au ajuns în singularitate sau în Sursa sau orice alta formulare preţioasă – şi nu sunt puţine

– ar fi în interesul lor să mai privească odată la ce cred ei ca experimentează. Vidul chiar nu exista! Nu are unde, dacă te-ai dus pe hard într-o porţiune lipsită de informaţie, aia nu înseamnă că nu a fost măcar formatat, care formatare deja este informaţie, de alt nivel. Şi, cu cât eşti „mai sus”, exact ca pe munte sau în piramida, le vezi/conţii pe toate.

Identificarea cu Tatăl presupune că TU EŞTI Simulatorul. Ca atare orice experiment se face ÎN TINE! Cum ai face să nu-l conţii? Cuvinte…

Ideea este că ar fi iar o negare de Sine, dar la cei cu vibraţie şi cunoaştere multă, să afirme aberaţii, doar de dragul spectaculosului. Ca trăiri, irelevante prin faptul că sunt subiective deci parţiale cumva, obţinute din procese de transcendere a minţii, desigur dacă nu mai ai „cititor”, degeaba manifestarea abunda, totul pare ca dispare. Dar a fi conştient nu presupune intrarea în lipsa recepţie. Asta o poţi obţine în multe alte moduri. Iarăşi ajungem să fim conştienţi de propria inconştienta?

Sunt acele câteva puncte de conştiinţă conştiente, cărora aici mă adresez. Renunţaţi la mesaje teribiliste, voi chiar trebuie să aveţi un discurs coerent, care să nu se confunde cu a celor exaltaţi în urma unei experienţe transcendentale din care au reţinut doar extazul mistic sau de alta natura. Şi aşa este multă bulversare informaţională, care îi afectează în primul rând pe tineri. Exaltarea la ei prinde cel mai uşor, pe un fond de necunoaştere/lipsa informaţie, la unii suprapunându-se cu câte o experienţă avuta după ce au fumat o simplă ţigară. Neştiind ca acea ţigară poate fi doar o oportunitate de trezire, ei se vor duce la o a doua, în dorinţa de a retrăi STĂRI, care nu alea pot să se constituie în DRUM CĂTRE CONŞTIENTĂ. Eu consider ca, atunci când vorbim despre STĂRI, este sănătos să le pomenim doar pe cele în Lege: Armonie, pace, iubire şi bucuria STĂRII DE A FI. Restul, le va proba, subiectiv desigur, fiecare la timpul său.

Sunt multe aspecte care alcătuiesc responsabilitatea celor treji cu adevărat. Şi ei vor fi avertizaţi pe diverse cai,

dacă nu îşi asuma nivelul de vibraţie/conştientă, atât ca gust pe limba cât şi în alte forme. Creaţia se autoprotejează de… viruşi! Exact ca windows cu „defender”-ul! Cum sus aşa şi jos!

Ca în orice excursie, viteza de deplasare va fi limitată de cei mai… adormiţi. Nu îi poţi părăsi, poţi tu eventual, individual, să grăbeşti pasul tău. Aşa va fi şi cu trecerea jocului la next level: cei care participa la excursie se vor aştepta, ajuta, propti în ceilalţi. Altfel spus, prin relaţionări, oglindiri, repoziţionări se vor ajuta unii pe alţii. Toţi se vor inspira din limpezimea celor cu temele făcute. Şi este o dinamica absolut perfecta, indiferent cum apare ea din diferitele pupitre de experimentatori. Aparentele sunt doar rezultatul filtrărilor datorat parţialităţilor fiecărui pupitru. Nici nu putea fi altfel! Fără credinţă că e ceva acolo, nu ai mai experimenta!

Cei care, citind această carte, se vor simţi mai liberi, îşi vor grăbi paşii iar asta era şi intenţia cărţii. Noi putem să căutăm ADEVĂRUL şi să-l „vedem” în multe moduri şi am tot făcut-o, dar ca orice cale, este de preferat cea mai eliberatoare. Cea care te plasează pe tine, punct de conştiinţă aflat în joc, în centrul cauzalităţii, asumându-ţi centrul care EŞTI. Ai toate atributele „divinului”, poţi deveni conştient de ele şi le poţi pune în valoare în exerciţiul tău de viaţă, aşa iluzorie cum este, ca orice altceva desigur… aflat într-un vis, realitate virtuală. Doar fă-o! Vei vedea că nu e nimic de pierdut! Evident, nici de câştigat mai mult decât… gustul pe limba! Nu eşti în concurenta decât tu cu tine! Forma ta cea mai „bună”, vibraţional şi ca conştientă, va câştiga mereu! Va fi un pas către ieşirea din parţialităţile pupitrelor şi identificarea cu Simulatorul, condiţie pentru trecerea experienţei la nivelul următor.

Eu, cel prin care SE SCRIE, îmi văd de micile aspecte individuale ale exerciţiului de viaţă şi constat cum zilnic se adăugă paginile. Încă ştiu că nu e scris tot ceea ce ar fi util şi… aştept şi eu să apară mai mult. Vom vedea şi mâine.

„A fost odată, ca niciodată… ca de n-ar fi, nu s-ar

povesti” ciudata, criptica formula! Ea pare să facă legătura între concept şi experienţa. Doar pare? În ce măsură o „realitate” apare în conştiinţa abia după ce este „povestita” de cineva? În ce mod dispar din manifestare experienţe/obiecte pe care, pur şi simplu, întâi le uiţi? De ce mintea trăieşte cu aceeaşi intensitate un vis ca şi o experienţă „reala”? Pana la a muri, doar pentru ca i s-a sugerat fie că este închis într-un dulap frigorific şi intra în hipotermie sau ca i s-au tăiat venele şi nişte apa picurând în găleţi îl fac să CREADĂ că i se scurge sângele. Ce este „obiectiv” când un ins moare fix în trei zile, chiar sub terapie intensiva, doar pentru ca ŞTIE că a fost condamnat şi expulzat din comunitatea lui? Cum de un tip poate să se prăbuşească cu avionul, să nu-i mai acorde nimeni vreo şansă de supravieţuire, iar el să se recupereze integral, prin conştientă şi intenţie? Cum de amerindienii au văzut corăbiile lui Columb abia după ce şamanul le-a prezentat/introdus în conştiinţă? Cum e posibil ca anumiţi buni prieteni să dispară din „realitatea mea”, doar pentru că eu am schimbat cartelasim a telefoanelor, fără să-i mai pot recupera? Cum de exista şi astăzi un trib care, suflând în nişte tulnice, fac să leviteze bolovani imenşi, de sute de kg? De ce numai ei? De ce unul se vindeca de cancer cu cotoarele de mar, altul cu zeama de varza, altul văzând comedii la TV, când majoritatea totuşi nu se recuperează nicicum? De ce poţi să nu pedalezi, dacă CREZI că eşti într-un plan care se deplasează pe şosea? Care este limita între CREDINŢA ŞI OBIECTIV, în experienţa?

Va spuneam ca această carte se putea numi şi CREDINŢA TA, sau similar… Pentru ca exemplele date mai sus nu sunt decât dintre cele mai şocante, însă rolul CREDINŢEI mie îmi pare infinit mai mare, DETERMINANT mai exact.

Eu am observat două tipuri de credinţe, la fel de capabile să creeze REALITATEA experienţială. Poate chiar trei.

Cele mai frecvent întâlnite sunt rezultat al condiţionărilor iniţiale, le cam are fiecare şi sunt acele

particularităţi generate de familiile în general „închise”, acele enclave de care pomeneam mai sus. Nu arareori vezi ca cineva face un herpes, fiindcă a băut apa după un altul, convins fiind ca „oricare altul” precis este bolnav de ceva. Desigur va face herpes ori de câte ori îşi va permite să folosească ceva „spurcat” de cineva. Exemplele pot fi infinite la acest gen de credinţe şi TOATE ADUC CEVA în manifestare. Doar ca, făcând parte din „normalitatea experienţială a individualităţilor” respective, aproape nimeni nu le vede ca fiind rezultat al credinţelor ferme. Desigur tot aici se încadrează şi superstiţiile. Cum altfel să ajungi să scoţi numărul 13 din experienţa, decât după ce s-a „confirmat experienţial” ca poarta ghinion? Şi aici pot fi infinite exemple. Pare un gen de credinţe care nu fac rău nimănui, deşi chiar creează experienţe limitative.

O alta categorie de credinţe deformate, dar generatoare de experienţe prin fermitate, sunt cele căpătate în urma unor afecţiuni psihice. Aşa numitele „atacuri de panica” sau „tulburările bipolare” creează convingeri/credinţe absolut fără logica dar care devin foarte operante. Deşi reversibile, urmările sub forma de nesiguranţă în relaţionare şi plasare în plan sunt CREDINŢE căpătate în urma experienţei, absolut dificil de depăşit. Devin o „normalitate” pentru cei care le-au experimentat.

Abia cea de a treia categorie este cu adevărat interesanta, în sensul folosirii CREDINŢEI nestrămutate/fanatice, în scopul de a aduce în manifestare ceva, în mod conştient. Pentru aceasta categorie, primele două se constituie doar ca argument şi material de studiu. Este şi motivul pentru care eu le-am pomenit.

Ar mai fi de amintit, în treacăt, modul în care au fost manipulate credinţele, de către profesioniştii condiţionărilor. Care parca acum excelează! Sunt convins că exista experienţe individuale care se conduc prin CREDINŢĂ, în mod absolut conştient. Nu pot fi multe şi nu fac publica cunoaşterea lor. Neville a căutat să o pună în valoare, dar nu cunosc rezultate notabile.

Acum cred că ne este destul de limpede majorităţii faptul ca o „realitate” experienţială se susţine pe încredere (adică credinţa în tine/ea). De asemenea ne devine din ce în ce mai clar faptul ca Sistemul, aşa cum îl cunoaştem/cum l-am creat, nu mai este susţinut energetic de înl REDEREA majorităţii celor mai treji/conştienţi. Ca atare este cert ca el este destinat pieirii din experienţa. Partea interesantă este faptul ca jocul dintre sistem şi experienţa 3D a făcut o proiecţie proasta către experienţa, mulţi identificând acum experienţa 3D cu sistemul. Ceea ce în parte este adevărat. Pentru ca Sistemul a creat anumite tipuri de relaţii atât între individualităţi cât şi cu mediul. Toate depreciative. Mai exista şi credinţa cum ca naturii i-ar trebui cine ştie cât timp pentru a se regenera – falsa desigur.

Având în vedere faptul ca întreaga noastră experienţa în această dimensiune vibraţionala se bazează pe un procent de circa 70% apa, atât în constituţia vehiculelor noastre pentru aceasta dimensiune cât şi în natura, putem înţelege ce rol fundamental ar avea simpla păstrare a armoniei. Dacă noi ca şi creatori de experienţa nu am mai crea dizarmonii majore, în primul rând prin natura sentimentelor şi gândurilor pe care le generam şi emitem secunda de secunda, pur şi simplu întreaga armonie a mediului şi-ar găsi rezolvări optime şi nu de lungă durată. Oricum acesta va fi drumul către o experienţă de o vibraţie superioara, un nou nivel al jocului. „Omul sfinţeşte locul”!!!

Şi trebuie să vedem foarte limpede ca vechiul nivel al jocului este deja părăsit de toţi cei treji, lor adăugându-li-se permanent alte individualităţi aflate spre trezire. Cu alte cuvinte ORICUM nici acest nivel al jocului nu va mai putea rămâne în manifestare, din acelaşi motiv: lipsa susţinere energetica. Ceea ce face deja diferenţa este calitatea relaţiilor, atât interumane cât şi cea fata de pretinsele nevoi şi deci cu mediul.

De remarcat este însă faptul ca acest next level nu este deja creat de cineva. Noi îl cream prin fiecare

sentiment şi gest şi aici intervine o reala responsabilitate de creatori conştienţi. Dacă nu ne vom strădui să-i „vedem” regulile, prin aceasta aducându-le în manifestare, atunci exista riscul de a o face alţii pentru noi. Conform cu interese experienţiale care s-ar putea să nu ne bucure. Şi nici nu ar fi de condamnat. Pentru că sunt şi dintre cei care considera că se poate juca un joc, chiar fără reguli de joc. Eu chiar nu cred, nimic nu susţine ideea. În primul rând Legea Corespondenţei.

Eu văd ca pe o imensă manipulare încercarea de a se induce în conştiinţe faptul ca o fiinţă conştientă poate exista fără să aparţină unui nivel de joc. Pe lipsa ATENŢIE ŞI DISCERNĂMÂNT, constat ca prinde teren. Singularitatea este un nivel de conştientă, dar nu poţi rămâne în ea, câtă vreme eşti şi în dimensiunea experienţei. Dacă încerci să negi rolul jocului, negi şi rolul existentei acestui vehicul şi deja suntem în bălării. Invit la multă atenţie! Şi în special nu daţi CREDINŢA VOASTRĂ decât unde percepeţi că funcţionează! Nu uitaţi ca zona preocupărilor aşa-zis spirituale nu este numai în atenţia voastră ci, poate mai competent, în atenţia celor CALIFICAŢI. Este un domeniu infestat de viruşi informaţionali! Atenţie mare la maeştrii de renume actuali! Nu tot ce spun merita atenţia voastră. Este cam tot ce îmi pot permite să spun!

Gândiţi singuri: acest vehicul de conştiinţă v-a fost oportunitate experienţială. Nu este interesant în acest punct dacă vi l-aţi dat sau v-a fost dat. Dar exista! Este posibil să vă spuneţi ca, acum ca v-aţi trezit, misiunea lui s-a încheiat şi nu va contrazic, este posibil să fie în anumite cazuri ŞI AŞA. Dacă însă vedeţi că este vital, credeţi ca întâmplător este? Nu pentru că mai are să vă servească? Nimic nu este DE PRISOS sau ÎNTÂMPLĂTOR, în Creaţie! Deci, doar aveţi grija de el, veţi afla ulterior la ce vă era util.

Nu sunt adeptul spectaculosului, nici măcar în idei. Cred în ARMONIE ca lege peste Legi, şi CRED cu fanatism dacă va place termenul, că ŞTIM cu toţii totul, doar să

avem liniştea şi atenţia necesare. Care ne stau la dispoziţie. Pentru ca ŞTIU ca una suntem.

Chiar dacă cartea asta pare ca vine cu idei „trăsnite”, vă asigur că nu-mi aparţin. Deşi de mult ŞTIU ca totul în Creaţie este doar matematica, perceputa în infinite moduri, chiar şi pe mine mă uimeşte puţin. Cu toate astea mi se pare verosimil tot ce e cuprins în ea. Ideea de Simulator mi-a fost insinuata în conştiinţa de ceva vreme, dar nu sub forma din conţinutul cărţii.

Vorbind despre credinţe şi rolul lor DETERMINANT în crearea de realităţi experienţiale, desigur nu putem să nu observam rolul credinţelor religioase, care au fost vreme îndelungată singurele „scoli spirituale” pentru cei mulţi. Aşa cum ştim, multe din credinţele implantate pe aceste cai s-au bazat pe frica fata de pedeapsa „divina”. Pe diverse ameninţări, inclusiv cea a oprobriului public, care şi astăzi funcţionează. „Ce va zice lumea” este încă prezent în conştiinţe şi nu ţine de validarea în ceilalţi, ci mai mult de teama de a fi exclus, excomunicat, bătut cu pietre eventual. Este un nivel de conştiinţă tip ginta. Şi acum încă foarte prezent în comunităţile rurale. Conservatorismul, imposibilitatea de a crea ceva nou în astfel de medii este o consecinţă firească, care se constituie în frâna puternica pe calea depăşirii limitelor impuse. Şi care limite sunt oferite şi impuse ca „valori morale”.

Dacă reţinem faptul ca, aşa condiţionaţi, toţi au creat realităţi experienţiale inconştient, vă daţi seama de ce încă cotizam atât de mult la o biblie personificată, din care majoritatea nu au înţeles decât povesti. De ce nu mai terminam cu îngerii care ne tot protejează sau ar trebui, de ce încă exista lupta contra Răului şi el personificat, de ce nu ne asumam ceea ce SUNTEM, de fapt. Toate aceste aspecte coexistând cu… fizica cuantică!

Ca atare, experienţele la fiecare pupitru se individualizează în special pe un set de credinţe proprii, evident limitative. Care Credinţe au caracter de Lege, la pupitrul fiecăruia. Pentru ca, inconştient, acela chiar crede ca „aşa şi este”, iar peste credinţa lui ferma nimic nu poate

trece. Dacă acum el crede în boala, va avea desigur toate instrumentele să şi-o creeze şi îţi va şi „demonstra” prin experienţa ca „aşa este”. CUM L-AI PUTEA CONTRAZICE, CÂND EL ŞI MOARE, CA SA DEMONSTREZE CA... A AVUT DREPTATE!? Este şi motivul pentru care eu susţin ca „diagnosticarea” este cel mai inconştient mod în care o conştiinţă inconştienta programează o alta conştiinţa inconştienta ca, pe baza de frici inoculate, să aducă în experienţa manifestări contrare Legii. Impunătoarele halate albe, etichetele de pe uşi şi tot cadrul instrumentar au „darul” de a opera deschideri emoţionale a căror urmări sunt cumplite, ca experienţa. La fel cu „frumoasele” imagini puse ostentativ pe pachetele de ţigări. „De ce iei, Doamne, pe cei buni?” se referă exact la rolul nefast al sensibilităţilor inconştiente.

Dimpotrivă, Ho’oponopono, ca viziune de viaţă şi mod „terapeutic”, reprezintă o atitudine de respectare a Legilor Creaţiei. Conform ei, eu ŞTIU APRIORI că tu eşti „după chipul şi asemănarea”, deci nu poţi fi decât PERFECT. Desigur credinţele tale deformate te-au adus în punctul de experienţa numit „boala”, dar pe mine nu mă păcăleşti, eu ŞTIU CE/CINE EŞTI! Aceasta convingere/CREDINŢA FERMA, a mea, te va obliga ca să intri în rezonanta cu mine, ceea ce face un transfer/un rappel/un backup în conştiinţa care eşti. Rezultatul nu poate fi decât aducerea armoniei iniţiale în experienţa ta! Fapt şi experimentat.

De ce încă coexista atât de diferite credinţe, noi optând de cele mai multe ori exact pentru variantele care ne produc experienţe limitative şi cu gust îndoielnic? Şi aici fac referire la pupitrele care chiar şi-ar putea aduce corecţii deja, relativ treji şi cu acces la informaţie desigur. Cunosc foarte multe pupitre la care se experimentează parţialităţi de viaţă, desigur căutând să produc deschideri, cât s-a putut în fiecare caz. Ca observaţie generală, puţini au fost capabili să-şi modifice credinţele cu adevărat, după un timp revenind la vechi clişee. Senzaţia mereu este că am în faţa nişte calculatoare atât de virusate încât nu se mai poate opera logico-matematic cu ele. Ar putea fi

ajutate şi peste voinţa lor, dacă ar practica meditaţia intensa, înalt vibratorie. Dar şi de asta majoritatea… fug!

Îndrăznesc să rog, şi pe această cale, atât cadrele medicale cât şi studenţii, să manifeste multă deschidere individuala la ceea ce nu-i transforma în instrumente de plantat experienţe împotriva Legilor Creaţiei. Prin pretinsa lor „ştiinţa”, care aşa apare în ochii pacienţilor, sunt convins ca medicii însumează cu mult mai multe experienţe victimizante decât toate războaiele la un loc. Iar practica cea mai gravă, sub aspectul efectelor experienţiale, este exact cea care pare cea mai inofensiva: diagnoza! O puteţi numi şi „programare inconştientă pe baza de frici”.

Ca un exemplu care îmi stăruie în memorie: am o nepoata, care pe la 10 ani a venit tremurând de teama la mine, arătându-mi o trimitere la spitalul de boli de plămâni, suspecta TBC. Medicul şcolar i-o dăduse. Deja frica indusa în conştiinţa care ea era avea proporţii maxime. Am glumit cu ea, apoi am aşezat-o sub piramida sub care eu meditam la acea vreme şi am rugat-o să se liniştească şi să mediteze. După câteva minute am oprit meditaţia, am rupt trimiterea la spital şi acea copila nu a mai prezentat niciodată vreun simptom de afecţiune pulmonară. Acum are cam 25 de ani şi este sănătoasă. Dacă nu ar fi ajuns întâi la mine, acum ar fi îngroşat rândul ftizicilor. Cam aşa arata diagnoza! Exemple sunt nenumărate. Cu diagnostice cumplite şi cu manifestări datând de ani de zile. Din experienţa vă spun: boala NU EXISTA, deşi multe pupitre o experimentează din plin. Nici eu nu am făcut excepţie cândva. Am avut multe diagnostice, multe chiar „grave”, toate dispărând cum au apărut, de la sine. S-ar zice că nu e de gluma cu ulcer duodenal sângerând zilnic, nici cu hernia de disc, nici cu hemoroizii, nici sinuzita frontala şi bilaterala nu e o bucurie, cu dependenta de Rinofug consecutiva, ca să dau doar câteva exemple. Niciuna nu a „beneficiat” de medicaţie sau tratamente medicale şi nu mai au nicio urmă, chiar dacă m-au chinuit ani. Dacă boala ar fi o

„realitate obiectiva”, experienţa mea nu se justifica nicicum.

Din „păcate” acum toţi suntem experţi în boli iar diagnostice pun şi prietenii, la fel de inconştienţi. Mult prea des auzi „du-te la medic urgent, precis ai…”. Preferabil ar fi, neeleganta exprimare „n-ai nici pe dracu’, vezi-ţi de treaba ta!”, care pare nepăsare şi nu este uşor acceptata, deşi este în Lege! Aşa funcţionam noi, i-Legal!

Este motivul pentru care repet, ori de câte ori am ocazia: părăsiţi inconştientă, documentaţi-vă şi schimbaţi experienţa! Acum este destul de facil, avem instrumente de gândire de alt nivel şi putem să procesăm corect. În urmă cu doar două sute de ani ar fi trebuit să vorbesc în parabole, sperând să se şi înţeleagă ceva. Haios este ca acum studiem şi încercam să pricepem ce au căutat să ne explice Maeştrii, care nu aveau mijloace de comunicare, şi pe care îi interpretam, deformând sau luând simplitatea cuvintelor drept tot ce era de spus. Fiecare timp a avut mijloacele sale şi Maeştrii săi. Odată cu trecerea lor, infoenergia a rămas şi este regăsibila, valoroasa, dar nu neapărat să ne cramponam de cuvinte.

Puteţi spune că aveţi dreptul la orice fel de pupitru şi da, aşa este, doar ca Simulatorul este lumea noastră, a tuturor, şi el nu va putea trece la un nou nivel jocul, pana ce voi toţi nu veţi fi înţeles. Iar pe mine, nivelul ăsta m-a cam… plictisit (să folosesc un cuvânt aiurea!). Deh, am şi eu dreptul la… orice!

Desigur, cei ce se găsesc proptiţi în biata experienţa şi nu vor reuşi să o depăşească, la un timp vor părăsi jocul ca piesele de şah de pe tablă. Vor reveni probabil în acelaşi simulator, dar în care nivelul jocului deja se va fi schimbat. Poate aflaţi în pamperşi, cu alte orizonturi în loc de condiţionări, se vor adapta mai facil… Jocul nu are logica să fie „mai uşor” ca grad de dificultate, mă gândesc, dar complexitatea lui va deriva din date de alt nivel. Oricum ar fi, nimic nu poate fi dramatic într-un univers mental, unde doar avem impresia ca trăim ceva/orice/totul.

Privesc la toţi cei ce mi-au trecut în ani de zile prin

fata. Desigur fiecare cu pupitrele lui. Unii au zăbovit mai mult pe lângă mine, alţii poate doar au meditat de câteva ori… Fiecare a înţeles şi a luat cu el atât cât a putut duce. Unii au luat chiar foarte mult, în doar câteva zile. Aceştia mă bucura cel mai mult, şi nu sunt chiar puţini. Sunt şi din cei care, după ani, sau întors la lecţiile pupitrelor parţiale. Oricum, fiecare este o individualitate şi nu poate fi tratata decât aşa. Este şi motivul pentru care nu cred în cursuri, conferinţe şi alte abordări de masa. De aceea nici nu practic aşa ceva.

Relaţiile sunt doar directe. Nu are rost să spui generalităţi, alea eventual le scrii într-o carte. Unei conştiinţe nu i te poţi adresa decât direct. Are propriile lui unghiuri din care priveşte „viaţa”, iar tu eşti dator lui să mergi să-l ajuţi să se descurce cu butoanele şi manetele de la propriul lui pupitru. Degeaba îi povesteşti de Simulator, el nu-l vede încă. Este crispat ca un conducător auto începător, dar nu ştie că nu aşa „se conduce”. Cândva se va familiariza şi… va trece la alt pupitru, tot crispat iar! Aşa pare jocul, în parţialităţi… adevărate!

Relaţia directa presupune ceea ce Maeştrii au definit mereu: încredere şi iubire reciproce. Doar aşa funcţionează empatia, pe care se bazează schimbul de date nonverbal. Fără acest tip de relaţie, modificările în conştiinţa trebuie intermediate de intelect şi este foarte sintetic şi dificil. Nu arareori îmbrăţişarea este cel mai condensat mod de comunicare empatica, vindecătoare.

În „peisajul general” lipsit de iubire, o relaţie bazată pe iubire necondiţionată şi încredere nelimitata şochează. Eu zic că aşa şi trebuie, doar şocurile produc treziri. Cine însă şi le asuma? Cel care este deja conştiinţă pe deplin conştientă este în normalitatea lui şi a Legii, dar cei ce privesc de pe la pupitrele lor nu înţeleg şi se tem. Ei altfel au fost învăţaţi: să nu ai încredere în nimeni, iar de iubit, îţi iubeşti familia doar. Aşa „se cade!”. Oare se va înţelege vreodată iubirea christica? E retorica desigur întrebarea! Doar suntem iubire, dar… am uitat între atâtea frici! Aşa cum uitam şi meditaţiile, chiar dacă ne-am dovedit nouă

înşine câtă putere de transformare aduc. Doar ca uitarea nu este doar ce pare, ci instrument de dematerializare. Pur şi simplu ea va fi scoasa din universul nostru, prin simpla uitare. Belelele nu le uitam ca să scăpăm de ele, dimpotrivă le hrănim cu energia atenţiei noastre pe la diverse cursuri aiuristice, dar meditaţia o uitam! Discernământul, din păcate, este consecutiv înţelepciunii, nu ne e la îndemână cât suntem inconştienţi.

Ziceam undeva mai sus ca nici hipnoza nu se înţelege deloc. Majoritatea o confunda cu sugestia. Hipnoza este de fapt o comunicare empatica pura. Hipnotizatorul este cel care, el mai întâi, trăieşte STAREA respectivă. Apoi o exporta gata fabricata ţie. Se serveşte de nişte trucuri ca să te deschidă şi să-i dai atenţia ta. Apoi îţi trimite tot pacheţelul trăirilor lui.

Sugestia pe starea de hipnoza este o informaţie adăugată pe intenţie. Starea fabricata trebuie să conţină posibilitatea ataşării de informaţie suplimentara. Pentru ca hipnotizatorul îţi fabrica în el starea, dar e perfect conştient tot timpul. Cum ţi-a transferat-o, el iese din ea dar tu o păstrezi. Şi abia atunci ataşează informaţia/sugestia. Meditaţiile foarte puternice par a avea calităţi de hipnoza, tocmai datorită comunicării empatice. Cu toate astea este doar comunicare/comuniune. Dacă ar fi să ataşez o informaţie, desigur as face doar Ho'oponopono! Este şi motivul pentru care, dacă vreau să ştiu ce ai obţinut tu în meditaţia cu mine, voi măsura doar procent din vibraţia la care eu am emis. Deci doar vibraţie, eventual şi energie circulata. Nu informaţie! Pentru ca informaţia ESTE, atât în mine cât şi în tine. Vibraţia înalta doar o revelează. Cei doi Maeştrii doar tăceau, ţii minte? Ce ar fi de zis?

Când meditez pentru prima dată cu cineva, întâi mă informez despre pupitrul la care el îşi face temele, baleind cu frecvente întregul spectru emoţional/mental. Poate dura luni de zile ca să afli în alt mod cine este acel om. Aşa, răspunzând stimulilor emişi, îşi declara propria configuraţie. Ţin minte ca un prieten a avut atenţia

necesara să mă întrebe ce făceam… a fost drăguţ. Sper că a înţeles ca frecventele sesizate erau şi la el, asta era chiar intenţia mea, să văd unde rezonează! Este ca şi în limbaj, fiecare vorbeşte despre… el însuşi.

Amprenta folosită în radiestezie este tocmai acest compus absolut individual, rezultat din emisia mental/emoţională inconfundabila. Care se regăseşte în orice urma biologica sau poza. Şi după care unii clarvăzători detectează un om pierdut/rătăcit/mort. Este atât de unica încât se poate asimila unui cod de bare. Evident clarvăzătorul este un detector foarte sensibil.

Ca unul care nu a făcut cursuri, va/mă veţi întreba de unde ştiu toate astea? Pai evident… din mine. Care mine neexistând, e limpede ca din oceanul de informaţii aflat în Simulator/mintea lui Dumnezeu. Care iar… EU SUNT.

Intenţia cărţii este să aducă un plus de înţelegere şi eliberare în acest joc, indiferent pe ce nivel de conştientă se afla cititorul. Chiar şi pentru cei mai treji încă exista întrebări, la care răspunsul va fi doar… o cifra. Este pomenita prin Vechiul Testament şi nu numai, cu diferite înţelesuri. Am fost trimis la ea în numeroase rânduri, când anumite aspecte păreau greu de înţeles. Totuşi, o tabla de şah se defineşte prin 64 de careuri, o poza sau un ecran prin numărul de pixeli… Punctele de conştiinţă/Dumnezeu ce or fi fiind? Este suficient despre asta.

Aspectul holografic, cu proprietatea ca în fiecare punct se regăseşte întreaga informaţie, eu o văd ca o referire tot la EU SUNT + 1, 618. Manifestarea, ca forma, desigur conţine şi ea, în infinita ei diversitate, aceasta informaţie generând Creaţia. O demonstrează cochilia melcului, conul de brad şi multe altele. Conştiinţele care suntem însă, create după chipul şi asemănarea, sunt convins ca conţinem şi toate datele Creaţiei. Asta face ca meditaţia să poată să ne ajute să revelam dinlăuntrul nostru, de multe ori cunoaştere care să ne surprindă şi pe noi. Starea de pace şi vibraţia înalta facilitează aceste experienţe. Când eşti UNA cu TOTUL, deja întrebare nu mai exista ci doar… ŞTII.

Trebuie să recunosc pe de o parte ca ştiu ca voi fi atacat pentru ce scriu aici, fiind acuzat de mentalism, dar mai ştiu şi că NU SUNT DE ACORD cu nicio teorie care neagă rolul inteligentei în Creaţie. Şi nu am zis doar în manifestare.

Toată tevatura de pe net de acum, parca încercând să acrediteze cea mai idioata ipoteza, pe mine mă face să mă întreb dacă nu suntem deja în mijlocul unei sminteli de masa. Cum ar putea armonia şi bunul simţ să accepte ca cea mai înaltă forma de manifestare a celei mai complexe forme de existenta, omul pe deplin conştient, ar trebui să fie o smochina uscându-se la soare! CONŞTIENTĂ FAPTULUI CĂ TOTUL ESTE VIS nu justifica aşa o atitudine. Dimpotrivă, toţi cei ajunşi vreodată la acest nivel au manifestat o înţelepciune de o claritate pe măsură. Procesări de date superinteligente, menite să ducă jocul mai departe, cât mai armonios. Sunt de acord să trăim stări transcendente sau beatifice, să nu mai trăim coşmaruri, dar nu să aberam tot timpul. Fiecare nivel al jocului are regulile lui. Care TREBUIE respectate, pe orizontala acelei vibraţii. Sunt de acord că nu exista în ADEVĂR materie, dar o trăim cu toată convingerea. Nicio fizicalitate a corpului, în ADEVĂR nu poate exista, dar la nivelul experienţei el este facilitatorul ei. Fără să-i respect regulile de joc, pe orizontala existentei lui, chiar aparente, îl voi face impropriu experienţei. Îmi pot baga degetul în ochi fără să risc să mi-l scot? Limitele lui de funcţionare pot fi largi, cu atât mai largi cu cât îi percepi existenta de la un nivel de conştientă/vibraţie cât mai înalte. Dar a face total abstracţie de existenta lui şi a legităţilor cărora le aparţine ar semăna a dementa.

A descrie în mii de cuvinte că tu eşti nimicul, presupune că am personalizat „nimicul”, putem de acum să-i dăm şi CNP. Deşi, să fim serioşi, îl are deja! După mine, a te juca cu cuvintele nu înseamnă că le-am desfiinţat, ci doar ca le folosim anapoda. Tăcerea tot semnifica ceva, vorbele anapoda chiar nimic. Este deja prea mult „zgomot” informaţional, ca să mai aglomeram

lumea vorbelor cu nonsensuri. A lua emoţia din spatele lor este benefic, a nu le mai încărca cu semnificaţii pe care doar tu le atribui sunt demersuri sănătoase. A le folosi, demonstrând doar ca nici tu nici ele nu existaţi, mi se pare aberant.

Desigur trebuie deconspirate reguli şi legisoare ale egoului (acea inteligenta care şi-a depăşit atribuţiile), apărute în nivelul experienţei. Evident nu putem trece la alt nivel, luând gunoiul cu noi. Asta este şi rolul pupitrelor individuale. Să înţelegem şi să maestrim butoanele gânduri şi manetele emoţii/sentimente. Şi asta, acum, în viteza destul de mare.

În ceea ce mă priveşte, voi fi consecvent mie însămi, căutând modalităţile specifice fiecărui punct de conştiinţă de a-şi depăşi limitele experienţiale. Atunci când mi se solicita. Conştient de unicitatea fiecăruia, desigur îl voi ajuta pe Calea Lui, nu pe o presupusa cale a mea. Pentru ca şi a mea a fost foarte particulara. A respecta Creaţia implica sa nu creezi deviaţii pe Calea nimănui. Sunt instrumente comune, cum este meditaţia, neînţelegeri comune, cum e sexualitatea, care sunt pe calea tuturor. Dar locul fiecăruia în Creaţie este unic.

În exerciţiile de la pupitre, va fi util să înţelegeţi corect relaţia bărbat/femeie, care nu este doar o convenienta. Aşa cum un motor electric, pentru a fi funcţional, are nevoie atât de stator cât şi de rotor, abia astfel devenind funcţional, aşa este utila de înţeles şi relaţia parteneriala. Ambele componente au FUNCŢIA LOR BINE DEFINITA, iar OM-ul este aceasta alcătuire completa. Practica pare că ar fi demonstrat ca nu ar fi aşa, doar ca asta este limita de înţelegere care noua ne pare convenabila. Sunt şi multe exemple şi multe texte „deştepte”, care ne indica faptul că ne suntem suficienţi, aşa de unii singuri! Fals!

În primul rând eu n ştiu ca în Creaţie să fie nici greşeli nici întâmplări şi nici lucruri create fără sens. Dacă am fost creaţi ca şi complemente şi nu EGALI, precis asta are o justificare. Apoi energia vitala a corpului aşa-zis fizic,

fără dinamizare sexuală, tinde să rămână blocată în osul sacral, nevitalizând centrii superiori. Desigur este posibila şi o ridicare a ei prin tehnici mentale, dar cantitatea de energie va fi mult mai puţina, nesatisfăcătoare pentru a menţine un corp vital şi sănătos. Şi câţi sunt cei care au conştientă necesara sa o şi facă? apoi în Creaţie funcţia magnetica a femininului, cu capacităţi specifice, nu poate fi înlocuită cu partea magnetica aflata în interiorul bărbatului, şi reciproca. Aceasta forţare, pentru a ne demonstra noua că putem, ar putea fi înlocuită cu acceptarea Iubirii aşa cum este ea, fără condiţii. Fără pretenţii în special!

Separarea creata de minte/corp, face ca evoluţia să fie egotica, din incapacitatea de a vedea posibil ca să existe în afara ei ceva care să o poată completa. Pretenţia că ai temele făcute, simultan cu faptul că nu poţi accepta un partener care să te întregească din punct de vedere energetic şi creativ, demonstrează ca încă mai ai de lucru. Câtă vreme ai înţeles că nu este nimic de reproşat/reparat în afara ta şi vezi doar un punct de conştiinţă/Dumnezeu în celălalt, parteneriatul poate fi găsit fără efort, prin acceptarea rezonantei şi atât. El poate avea temele lui şi-l poţi ajuta să şi le facă, fie şi numai prin oglindire. Dacă eşti conştient şi EŞTI IUBIRE, ce te poate împiedica să te dăruieşti? Este una din temele des întâlnite şi culmea, chiar la cei mai conştienţi! Nu şi-ar asuma un parteneriat, sub mii de pretexte!

Vă daţi desigur seama că trecerea la alt nivel al jocului nu se poate face cu negocieri. Este o ASUMARE a unui nivel de maturitate. În care toate „cauzalităţile” pe care le cream şi care apoi se vor manifesta reflecta doar Legea. Cu negocierile se va termina! Ori cu ele, ori cu… noi în experienţa!

Se spune pe ici pe colo că este prima dată când trecerea unei întregi „civilizaţii” către un alt nivel al jocului va putea fi experimentat cu noi aflaţi în experienţa. Tind să cred că aşa şi este, dar presupune un grad de dificultate în plus. Să revii în pamperşi mi se pare mult mai

facil, şi să te trezeşti în alte reguli de joc, mai armonioase desigur. Să le defineşti şi creezi în dinamica jocului este însă provocator. Vom fi fiind acum aici din ambele categorii şi este în regulă oricare ar fi opţiunea individuală. În ceea ce mă priveşte, ştiu sigur că nu revin în pamperşi! Nimic din ceea ce EU SUNT nu-mi sugerează aşa o ipoteză. Dimpotrivă, îmi ştiu menirea!

Cu adevărat interesante şi de pus în valoare ACUM îmi par rezonantele între cei conştienţi. Aducerea în manifestare a următorului nivel de joc CRED că se bazează tocmai pe ele. Este şi motivul pentru care, aici, insist să atenţionez despre acest aspect. Aceste rezonante nu sunt un rezultat al „vrerii" cuiva, ele doar SUNT şi deci nimeni nu se face „vinovat" de ele. Atitudinea poate fi înţeleaptă, de acceptare, sau prostească, de prevenţie/teama/suspiciune. În prima varianta cu toţii vom avea de câştigat experienţial, în a doua vom pierde. Pentru ca de această dată va trebui să devenim mult mai convinşi ca ceea ce unul experimentează ne afectează pe toţi. Nici nu ar putea fi altfel. Iar varianta a doua aparţine vechiului nivel de joc, de care nu mai este nevoie.

Creativitatea pusă în joc de cei conştienţi, cu atât mai mult cu cât ar fi rezultat al unei echipe, merita susţinută. Probabil ca în aceasta tranziţie va fi doar creativitate limitată de contexte şi conjuncturi existente, dar tot vor trebui sprijinite. Fiecare individualitate care îşi doreşte să nu mai sprijine distrugerea sistem-ica trebuie ajutata să o facă, fiind un interes comun noua tuturor. Indiferent că va crea produse naturiste sau doar mai sănătoase/armonioase, că ne va facilita anumite servicii sau degreva de servituţi, este foarte armonios să apelăm la ajutorul lor, prin asta ajutându-i direct şi ajutându-ne indirect. Toţi avem opţiunea acum de a alege să apelăm iar la Sistem şi serviciile/produsele lui, sau la alternative care îl ocolesc. Poate e mai facil să iei totul de la Market, dar poate preferi o salată mai naturala, luata de la cineva care a crescut-o cu iubire. Şi computerul ţi-l poate depana un angajat al unei firme, dar şi un puşti pasionat, aflat între

vecini. Poate vei zice ca… garanţia!? Fii serios, nu exista garanţii, viate este vie iar tu… riscă-te doar să o trăieşti! Desigur cu discernământ în toate aspectele, dar nu cu cârcoteala!

Percepţia mea este ca, dacă acum cel cu adevărat conştient nu se mai identifica cu un pupitru al experienţei ci cu Simulatorul, la următorul nivel ne vom aşeza iar la nişte pupitre individuale, care probabil vor conţine alte comenzi. Provocarea nu va mai fi cea de a face fata gândurilor şi emoţiilor/sentimentelor aleatoare, creând iluzia de pe monitor şi a-i deveni efect, ci a învăţa să manipulam Legile Creaţiei, pentru a crea contexte şi conjuncturi exclusiv armonioase ca proiecţii pe monitor.

Desigur rolul emoţiei va fi de acum CONŞTIENT CREATOARE, ataşând-o conştient INTENŢIEI CREATOARE, pentru a o energiza şi a o aduce cât mai repede în manifestare. Sentimentul va fi şi el prezent sub forma BUCURIEI JOCULUI CONŞTIENT. Inteligenta minţii conştiente, reunite cu nivelul inteligentei care produce manifestarea, vor urmări ARMONIA şi vor conlucra le elaborarea intenţiilor conştient creatoare. Pentru toate astea, pentru a învăţa să le măiestrim fiecare, probabil vom avea nevoie iar de experienţe la pupitre de viaţă, dar lipsind cu desăvârşire distrugerea şi fricile, atât gustul pe limba cât şi imaginea de pe monitor vor fi mult ameliorate. Jocul însă va continua, în mod cert.

Din ce în ce mai mulţi, într-un fel sau altul acum părăsesc Sistemul, dar nu au avut timpul şi liniştea necesara să poată descoperi în ei care le sunt bucuriile şi abilităţile creatoare proprii. Hipnoza şi mecanicismul indus fac acum ca toţi aceştia să-şi găsească cu greu Calea proprie. Pe de o parte sunt obişnuiţi ca, aşa cum facturile vin la date fixe, şi intrările să fie garantate. Garanţie pe care acum nu le-o poate oferi nimeni. În acest fel ei vor contribui, concurând pe nimic, la scăderea în continuare a pretenţiilor angajaţilor, ori se vor risca, evident cu succes, să părăsească visele „siguranţei vieţii”. Cu cât vor fi mai creativi şi mai nelimitaţi, cu atât vor ajunge la concluzia că

se poate şi altfel.

Sunt multe preocupările care au fost părăsite deoarece interese globale au dictat asta. Percepţia mea este că va trebui să privim cu mai multă atenţie. Şi să reluăm un firesc. Am fost învăţaţi să gândim ca totul trece prin industrii iar dacă ele dispar, soluţia rămâne dependenta de ceea ce alţii ne pun la dispoziţie. Ori nu aşa este firesc şi armonios. Tendinţa este de a reveni la un gen de economie locala. În care fiecare să producă ceva util vecinului.

Dacă eu fumez într-un sat din Moldova, de ce trebuie să caut tutun cultivat tocmai în Ungaria? Ce ne lipseşte, altceva decât atenţia? Or fi dispărut „strategic" contractorii pentru că au fost distruse fabricile, dar fumătorul a rămas. Ce pare logic ca cel care a fumat o viaţă întreagă „Plugar" sau „Mărăşeşti" să fie trecut acum pe Marlboro şi Kent? Sunt multe domenii unde chiar numai industria poate produce, dar sunt şi din cele în care suntem târâţi pe neatenţie. În orice localitate măcar unul ar putea cultiva tutunul necesar. A fost doar un exemplu!

Poate fi extins în multe direcţii. La sate acum se comercializează morcovi turceşti, lapte la cutie, etc. Dacă vi se pare logic ca eu să mănânc în Moldova, într-un biet sătuc, morcovi cultivaţi la 500 km, şi transportaţi pana aici, împuşcaţi-mă! Şi banane găsesc mai repede şi mai ieftine decât merele noastre tradiţionale. Rizibil! Absurd!

Evident nu sunt tradiţionalist sau naţionalist şi nu caut să regăsesc decât ARMONIA. Care aceea mie îmi pare eludata. Ne văităm că suntem în crize energetice ca să plimbam morcovii 500 km? CE anume nu vedem? Desigur, în planul şi la pupitrele experienţei. Ideea este ca experienţa trebuie să ne ducă la înţelepciune, dar putem să şi rămânem acolo. Să credem că creativitatea altora este mai buna iar noi să le-o deservim doar. Prin asta ne vom condamna la a fi veşnic efect. Desigur se poate proba şi asta!

Ca ştiinţa a vieţii, preocuparea aşa-zis spirituala cuprinde toate aspectele, din toate planurile. NU pot să nu

văd miracolul seminţei încolţite. Mă fascinează. Dar nu cred în robia pământului. Dacă exista armonie şi nu vrei mai mult decât e armonios, pământul nu-ţi cere nimic. Eu aşa „vad”. Când vrei să-l exploatezi, desigur pe tine te vei exploata, prin el. Dacă îl iubeşti, pe tine te vei iubi, prin el.

Totul depinde doar de cum „vezi” şi cum te poziţionezi. Dacă încă „vrei” ceva/orice, va exista un preţ pe care îl vei plăti. Şi cum oricum nu ai nimic, vei da din tine! Ce? evident ceea ce EŞTI: energie şi/sau vibraţie. În plus, te vei poziţiona iar ca „fiu”, adică cel ce cauta experienţele, inconştient. Verbul „a vrea” nu este sinonim cu „a intenţiona”, acesta din urma având particularităţi bine stabilite. El corespunde vibraţiei „tatălui”, adică a conştientei, nu depinde de rezultat, este doar o intenţie creatoare. În niciun caz nu trebuie confundate şi e util discernământul pentru a observa în ce vibraţie te găseşti cu adevărat.

Eu INTENŢIONEZ sa scriu şi să tipăresc această carte şi mai INTENŢIONEZ ca mijloacele rezultate să contribuie la crearea unei comunităţi de treji, dar asta este TOT. Eu nu depind de toate cele de mai sus. Nu am decât o emoţie conştient creatoare şi un sentiment de pace. Cartea va fi citita şi acceptata/înţeleasă sau nu. Nici asta nu este determinant pentru mine, eu doar intenţionez să fie pe înţelesul şi spre folosul câtor mai multe puncte de conştiinţă, aflate în experienţa. Îmi asum dar îmi sunt egal indiferente şi aplauzele şi huiduielile. ŞTIU sigur că nu am încălcat nicio Lege, ba dimpotrivă. Partea care îmi revine este responsabilitatea mea asumata şi de care mă achit. Restul rămâne în sarcina cititorilor. A fost doar un exemplu procesare date!

Interesul ACUM al nostru al tuturor este trecerea către următorul nivel al jocului. Pentru asta este NECESAR ca restul temelor pe la pupitrele individuale să fie făcute, pe cât posibil în ritm mai viu. Ritmul oricum este accelerat şi va afecta chiar şi pupitrele la care încă se experimentează lipsa de conştientă, somnul, hipnoza totală. Practic jocul colectiv se desfăşoară pe ultimele

porţiuni şi creează aceasta „tragere” /trend. Degeaba ar vrea „regele” sau „tura” de pe tabla de şah să mai rămână în joc, dacă a intervenit „matul”…

Accelerarea de care vorbesc este facilitată de o bună înţelegere. Iar asta poate fi mai lesne făcută dacă stai puţin pe margine şi… chibiţezi, detaşat. Leşi din „povestea ta”, saltă-ţi puţin fundul de la pupitrul tău plin de dramatisme şi da o raită prin imaginea de ansamblu a Simulatorului de joc. Altfel nu vezi nimic, cum nu vede jucătorul din teren, în raport cu cel din tribuna. Asta se numeşte DETAŞARE. Cea mai importantă parte a detaşării este cea emoţională. În teren îţi pare foarte importanta lovitura ta. Din tribuna este doar una din multele posibile, poate ceva mai inspirata sau nu. Beneficiezi de alta poziţionare, de martor al ceea ce se petrece, ai o alta perspectiva. După ce ai înţeles avantajul de a vedea detaşat jocul, mergi şi joaca, dar o părticică din inteligenta care eşti las-o în tribuna! Este ceea ce numim „instanţă martor”. Ea nu este decât observatorul detaşat, atât ca perspectiva cât şi ca emoţie. Te poate ajuta determinant să „te vezi” exact în clipa când eşti tentat să joci… prost, neinspirat. În clipa vie, poţi schimba! Degeaba ar interveni ulterior, ea în ACUM te poate ajuta.

Dacă ai reuşit să-ţi creezi aceasta fărâmă de inteligenta care te observa, Martorul, apoi încărcătură emoţională se estompează încetul cu încetul. Devii mai familiarizat cu manetele emoţii/sentimente de la pupitrul tău de viaţă. Îţi faci temele mai uşor. Desigur, prin asta complexul inteligentei minte/corp îşi mai diminuează creativitatea reactiva.

Desigur şi butoanele/gânduri beneficiază de o perspectivă mai… strategica, făcând desigur combinaţiile ei, tot reactive, dar măcar mai puţin limitate. Asta pana vei înţelege mai mult despre inteligenta pur reactiva minte/corp. Căreia tot va fi necesar cândva să-i iei dreptul de a mai crea proiecţiile obişnuite bazate pe frica de ce se va întâmpla, motivând ca şi CAUZA ce tocmai a proiectat pe monitor cu câteva momente mai înainte. Adică să scapi

de sensul pur distructiv al acestui ciclu… fatidic! El se va regăsi, câtă vreme nu ai ieşit din el, în absolut toate aspectele exerciţiului de viaţă, de la chipul şi corpul tău, sănătatea şi vitalitatea lui şi până la orice alt aspect al vieţii. Nu uita ce spuneam mai la început despre „admiratul” în oglinda şi ce pagube garantate produce. Acelaşi este ciclul oriunde ai pretenţia ca doar priveşti. În baza nevinovatei constatări vei crea şi mai mult din ce observi. Iar criticismul ne este caracteristic. Este şi motivul pentru care orice înţelept te sfătuieşte să fi pe deplin mulţumit de ceea ce vezi/ai/eşti, exact ACUM. Este ca o treaptă care trebuie să te satisfacă cât să poţi pune piciorul pe o următoarea. Dacă te îndoieşti de ea, nu te va putea susţine!

Temele parteneriale pot fi bune catalizatoare pentru evoluţie dar şi cele mai mari frâne tot acolo se regăsesc. Exista acel aspect „soft” /moale/catifelat, care poate la origine era tandreţe şi care acum în multe parteneriate este trecut în acceptare a orice, în diminuarea vitalităţii şi blazare psihologica. Asta în cele mai comode cazuri. Dacă unul din cei doi este mai treaz, celălalt va face orice pentru a-l determina să adoarmă la loc. Inclusiv îl va denumi „ciudat”. Oricum chiar nivelul de vibraţie al „căminului” va avea aceeaşi menire, de readormire. Doar eforturi conştiente deosebite pot susţine un semitreaz aflat în aceste conjuncturi. Sau nişte prieteni mai treziţi ca el.

De obicei însă oferă oportunităţi de oglindire foarte eficiente, prin inconfortul produs. Asta în special când energetica individuala este încă bună. În asemenea cazuri, fiecare poate câştiga un plus de înţelepciune, mutându-se la alte pupitre, de cele mai multe ori, individual. Arareori înţelepciunea câştigată poate fi capital comun pentru evoluţie comuna la alte pupitre ale experienţei. Deoarece fiecare este totuşi o individualitate. Când asta se petrece, mai ales repetat, se poate ajunge şi la starea de IUBIRE. Când afli ca abia acum trăieşti ce ţi-ai fi dorit, pana atunci.

Pupitrele experienţei sunt toate foarte interesante, dacă le poţi privi detaşat, din afară. Altfel spus, se poate

învăţa şi din experienţa altora, chiar dacă nu dispui de toate datele necesare. Principalul, pentru a câştiga ceva, este să nu priveşti critic ci doar detaşat complet. O „viaţă”, aşa cum o ştim noi, ca runda dintre două „mat”-uri, nu ne ajunge evident să putem parcurge toată infinitatea de teme, ci doar cele rămase noua nerezolvate, restul ni le vom aminti, privind.

Cu cât te apropii mai mult de ultimele lecţii, desigur cele care par cele mai dificile ţie – mereu le lăsăm la urma!! – cu atât mai mult transpare imaginea întregului Simulator şi senzaţia UNIMII. La început sub forma de licăriri, mai apoi ca înşelătoare încă, identificare. Aici poate apărea aşa numitul ego spiritual. E o infatuare trecătoare, nu are substanţa căci în spate este deja adunată prea multă conştientă. Arata însă foarte hilar, mai ales când poarta urme de concurenta/separare/criticism. Unii spun că este periculos, mie nu mi se pare. E doar forma fără conţinut.

Mă voi ocupa iar de lărgirea modului în care putem „vedea” Creaţia. Este doar – să zicem – o ipoteză de lucru, o provocare făcută procesorului individual. Mie însă mi-a fost „data” într-o meditaţie. Şi subliniata de alte câteva ori. Ea ar „răspunde” unor întrebări curajoase, puse de minţi deschise, demne de acest ACUM. Ca de exemplu cum anume cream o „realitate comuna”, cum o susţinem cu toţii? Cum anume ar avea loc trecerea la alt nivel de joc şi de ce TREBUIE susţinut/creat de o „masa critică”?

Aţi „văzut” vreodată un ochi de musca? iată-l:

Să vedem cum „vede” musca. Ea nu are pupile şi mobilitate a ochiului, dar prin fiecare terminal/lupita/sau ce o fi fiind, receptează o imagine foarte limitata. Dar după cum bine puteţi înţelege, câmpul ei este TOTAL, ea „vede” simultan în toate direcţiile. Procesorul din micul ei căpşor are capacitatea sa combine toate aceste semnale şi să-i dea o imagine coerenta a întregului ambient.

Desigur folosesc aceasta poza ca să vă sugerez cum ar putea arata o suprafaţă nu convexa ci concava, cu astfel de puncte pe ea. Dacă ar fi destinata sa proceseze tot o imagine, în mod sigur ar obţine una de o acurateţe inimaginabila, când o infinitate de receptori fotosensibili s-ar focusa pe un singur şi acelaşi subiect/obiect de studiu. Evident acea imagine nu ar putea fi rezultata decât ca suma a totalităţii semnalelor, culese şi apoi procesate de un procesor central. Imaginea culeasa de un singur receptor, transmisa spre procesare, e de aşteptat să fie sub orice nivel de calitate.

OK, vorbim până acum de capacitate procesare date, culese din dispozitive bioopto-electronice, la nivel procesare musca. Dacă însă ne-am imagina ca acel spaţiu

concav ar fi reprezentat de Mintea Universala şi dacă acele puncte care erau doar receptori date imagine ar fi de fapt puncte de conştiinţă/experienţa? Dacă în locul subiectului ar fi de fapt „ecranul Simulatorului” pe care eu l-am pomenit mai sus? Un fel de „arena centrala” în care se afla monitorul central, accesibil fiecărui punct de experienţa/pupitru dintr-un singur unghi, limitat, de vedere? În care se regăseşte proiecţia fiecărui punct de conştiinţă. În ce măsură am putea individualiza în acest sistem punctele de conştiinţă/experienţa? Cât de „separat” ar putea ele îi „văzute”? Şi, mai mult, punctele fiind fixe (acele pupitre ale experienţei) conştiinţă este mobila şi experimentează, pe rând, la cele de care are nevoie experienţială. Pupitrul ar putea el contura o pretinsa personalitate câtă vreme ai nevoie de acea experienţa? Mie îmi pare logic. Pe măsură ce te muţi ca şi conştiinţă, personalitatea pare că se modifica, luând datele particulare ale pupitrului experienţei de care ai nevoie.

Doar ca Conştiinţa mie îmi pare un flux de infoenergie care culege datele experienţelor tuturor punctelor de conştiinţă, proiectându-le pe monitor. Ca atare nu este „conştiinţa mea” ci participaţia mea, ca punct de experienţa la Conştiinţa Universala/Mintea lui Dumnezeu. Şi deci iarăşi înţelegem ca experienţa este primordiala, funcţie care creează punctul de experienţa, aparentul „eu”.

Acum că am conturat această ipoteză, vă invit nici să nu o anulaţi şi nici să-i daţi credit. Evident nu eu am inventat-o! Doar meditaţi asupra ei. Cu timpul veţi vedea dacă chiar pare aberanta. Desigur şi eu am trecut prin toate nivelele legendelor şi poveştilor despre Creaţie. Am fost fascinat rând pe rând de ideea de Divin, mai întâi exterior, apoi interior. Ca sentiment îl regăsesc în mine, dar ca experienţa constat ca doar îl pot proiecta asupra a orice. Dacă ar fi totuşi să-l „găsesc” în afară, probabil în aceasta perfecţiune a Creaţiei îl pot regăsi. Şi în oglindiri, cu oricine. Cu atât mai uşor cu cât oglinda este mai „curata”. Şi chiar mai facil dacă este şi polarizata

complementar.

Unul dintre motivele pentru care sunt alert la mesajele unor Maeştrii din ACUM este tocmai insistenta cu care invita la viziuni tradiţionale sau astraliste. Având în vedere ca ŞTIU ca din racordarea cu Mintea Universala alt gen de informaţii se primesc, nu pot să nu mă întreb care este motivul real pentru care se insista pe TRECUT şi legende. Mie îmi pare o frânare a evoluţiei jocului către alt nivel, tocmai prin anacronismul mijloacelor folosite încă.

Ne minunam şi astăzi de precizia unor „măsurători" sau calendare, determinate acum mii de ani, conştienţi ca acolo nu poezie se făcea, după cum nici în Biblie nu povesti ni se spun, totul fiind Ştiinţa şi Cunoaştere de înalt nivel, dar noi urmam cuvinte bune şi frumoase, ritualuri de impresionat copiii, în epoca în care fizica cuantică ne lămureşte şi ea ca totul este… vis imaterial.

Admiţând ca astea au fost consideraţii proprii, dar care ne afectează pe toţi, revin la ceea ce ne poate interesa mai… matematic. Având în vedere faptul ca NIMIC NU CONTRAZICE ideea ca VIAŢA = mediu virtual şi observaţia propusa cum ca în acest mediu FUNCŢIA îşi creează modalităţile de expresie/manifestare, înţelegem ca totul/orice se manifesta are în mod obligatoriu/necesar o funcţie pe care o deserveşte şi în baza căreia a fost creata.

Aşa stand lucrurile, se pare ca Conştiinţă este FUNCŢIA care îşi creează toate instrumentele necesare (experienţa/jocul), pentru a-şi procura o îmbogăţire a fluxului de infoenergie care EA ESTE. Şi o face în baza celui mai simplu algoritm, matricea EU SUNT + (creativul) 1, 618.

Experimentatorul inconştient considera ca „el" generează experienţa conform unui iluzoriu liber arbitru. Din poziţia lui parţială nu se poate „vedea" ca el este doar un instrument al funcţiei experienţa. Care funcţie îl generează. Albina nu ar exista dacă nu ar produce miere. Şi totuşi aceasta credinţă a lui este necesara fluxului de infoenergie (Conştiinţa), care din experienţele lui inconştiente se alimentează. Evident nici albina nu are

cum să înţeleagă ca mierea o susţine pe ea în Creaţie! Ea va crede ca ea doar îşi face depozit, pentru ea, de hrana. În credinţa ei limitata va şi ieşi din joc!

Ca „device”, OM-ul are două posibilităţi, să trăiască ca inconştient sau ca şi conştient. Sunt două benzi de frecventa diferite. În AMBELE, el va produce experienţa. Calitatea experienţei va diferi doar, desigur frecventa Conştiinţei conştiente garantând generarea de experienţe armonioase.

În banda de frecventa conştientă el este simultan generator de experienţa dar şi beneficiar al ei, identificându-se cu Conştiinţă, flux de infoenergie care culege infoenergiile tuturor pupitrelor experienţei din Simulatorul de joc. Dacă vrei, el introduce energia vieţii lui în experienţele sale armonioase, dar beneficiază de mult mai multă energie din cea pe care Conştiinţa din care EL ESTE CONŞTIENT PARTE, o colectează din toate pupitrele experienţei inconştiente/semiconştiente.

Cel care nu este conştient, se identifica cu experienţa, în care îşi cheltuieşte clipa de clipa energia, generând infoenergii menite să alimenteze Conştiinţa. Aşa cum albina nu are, nici el nu are capacitatea de a vedea ca experimentul respectiv nu duce nicăieri, că va ieşi de pe tabla de joc la un moment dat, fără să ducă cu el nimic. Dar şi el nu este decât conştiinţa, deci o infoenergie, inconştienta însă, neputându-se alătura încă fluxului de infoenergie care ESTE Creaţia decât prin infoenergiile produse de el în exerciţiul de viaţă inconştienta. Acesta este statutul „fiului”, unealta de produs experienţe.

În mod limpede, experienţa „lui” produce nu „bunuri”, cum ar fi tentat să creadă, ci infoenergii ale emoţiilor şi sentimentelor lui, obţinute prin a le experimenta pe acestea (bunurile), aducându-le în manifestare. Chiar când părăseşte tabla de joc, el lasă aceste manifestări ca pretext al experienţei altor conştiinţe inconştiente/conştiente, care în exerciţiul lor de viaţa vor genera alte experienţe, alimentând iar cu infoenergiile lor Conştiinţa.

A deveni conştient ca experienţa nu este „a ta”, ci ca prin tine se obţine acea experienţa, tu fiind doar unealta care înlesneşte obţinerea acelei manifestări, din care beneficiul este de fapt infoenergia emoţiilor tale vizavi de experienţa, te situează automat în ambele poziţii, de generator dar şi de beneficiar al infoenergiilor produse/colectate. Acel „eu şi cu Tatăl UNA suntem”…

Când în mod conştient gestionezi emisia de infoenergii rezultate din emoţii/sentimente, prin eliminarea tuturor cheltuielilor energetice rezultate din implicarea nivelului de inteligenta reactiv minte/corp, atunci beneficiezi de un aport de energie suplimentar. Este mecanismul prin care te poţi reîncărca cu acea „energie Jing” suplimentara, epuizata încă de „copil”.

Pe măsură ce scriu mi se limpezesc toate aceste aspecte, deci „îmi sunt DATE”. Pana azi dimineaţă nici nu m-aş fi gândit ca chiar „aşa arata”…interesant!

Acum mie îmi este evident ca abundenţa de infoenergii rezultate din emisia conştiinţelor inconştiente este în directa dependenta de cantitatea stimulilor administraţi nivelului de inteligenta reactiva minte/corp. Aşa îmi şi explic numărul infinit de stimuli, vehiculaţi prin atât de multe mijloace: povesti de toate coloraturile, divinităţi de toate culorile, sentimente şi emoţii stoarse prin toate mijloacele, mai nou prin mass-media şi publicităţi de tot felul. Un război DOAR PARE că are scopuri economice sau politice, în adevăr el este un izvor puternic de emoţii de tot felul, atât prin participanţi cât şi prin spectatori.

Îmi este limpede ca paternul iniţial al Creaţiei, acel EU SUNT + 1, 618, a fost „îmbunătăţit” ulterior de un eşalon de „programatori” foarte meseriaşi! Îmi este limpede că a fost „catalizat” procesul, poate chiar depăşindu-le aşteptările, cum au păţit diferitele servicii secrete când au investit în copiii cu „capacităţi paranormale”. Mărind stimulii pentru a se obţine mai multă infoenergie a emoţiilor/sentimentelor, ei au produs mai multă Conştiinţă conştientă. Pentru ca totuşi paternul

iniţial funcţionează în background. Doar „sacrificiul conştiinţelor inconştiente” a putut fi mărit. Dar chiar contează? Se pare ca însăşi condiţia „fiului” presupune irosirea, producerea de infoenergii şi reciclarea. Oricum sunt instrumente pentru creat experienţa, scopul fiind experienţa şi nu unealta.

Ai de dat o gaură în beton, mergi şi iei o dalta splendida, obţii orificiul propus şi o dalta absolut distrusă! Scopul este acel orificiu – dalta este de sacrificiu! Se va recicla cândva! Deşi îmi este limpede că a fost catalizat procesul de obţinere prin stimuli suplimentari a mai multă infoenergie din partea experimentatorului inconştient, încă nu îmi este limpede ce anume s-a urmărit, astfel putând să aflu şi cine a fost „informaticianul” care şi-a băgat coada. Insistând, desigur voi înţelege. Ca a rezultat o creştere a nivelului de conştientă însă, mie îmi este foarte clar. Să nu fi fost prevăzut acest rezultat mie mi-ar părea uimitor, la nivelul de conştientă la care trebuie să se fi aflat „programatorul”…

Totuşi el a umblat la „lumea manifestării” şi nu a cauzalităţii, adică a creat stimuli pentru nivelului de inteligenta reactiva, minte/corp. Asta mie îmi spune odată în plus că ŞTIA BINE ceea ce face, neafectând decât nivelul de vibraţie al experienţei/” fiului”.

Ca să umbli la nivelul Cauzelor, cu adevărat, ar fi necesar să poţi schimba paternul iniţial, EU SUNT + 1, 618 cu EU SUNT + alta constanta. Pentru a face aşa o operaţie, probabil ar trebui să te situezi, ca nivel de vibraţie, undeva foarte sus, vibraţie la care posibil să nu mai poţi fi ŞI ÎN PLANUL MANIFESTĂRII. Se poate specula însă că ai da naştere unei noi lumi a manifestării. O nouă Creaţie. Şi, posibil ai începe prin a-ţi crea un vehicul „fizic” corespunzător, capabil să participe la experienţa în acea noua lume.

Nu intenţionez însă să fac S.F., deci mă opresc cu speculaţiile aici. În ciuda faptului că chiar VAD POSIBIL aşa un scenariu. Cu atât mai mult cu cât nu rişti nimic. A fi „un pion de sacrificiu” pe tabla de şah chiar nu e o

catastrofă! Întrebarea care se pune este: oare merită să începi o nouă Creaţie? Dar să lăsăm astea!

Eu, aflat AICI, nu pot să nu mă focusez pe ceea ce îmi pare de făcut: trecerea din statutul de FIU, cel ce produce experienţa, cheltuindu-se fără niciun beneficiu pentru conştiinţa care el este, în statutul de coparticipant şi beneficiar în calitate de Conştiinţă conştientă. De produs experienţa nici nu are cum să evite, deci oricum o va produce, dar la un nivel de armonie garantat de 1, 618. Evident energia cu care va participa la Conştiinţă va fi o alta, diminuata cantitativ de faptul că nu va mai reacţiona din nivelul minte/corp, dar va crea experienţele din nivelul Tatălui, adică al Conştiinţei conştiente. Ca atare infoenergia cu care va contribui va fi de vibraţie mai înaltă dar cantitativ mai mică. În schimb va circula PRIN EL o cantitate de infoenergie mai mare – nelimitata.

Şi în telecomunicaţii „ştim" ca la frecvente înalte cantitatea de energie necesară pentru a penetra spaţiul este mult mai mică. Doar aşa putem avea sateliţi alimentaţi doar de panouri solare, care să asigure transmisia de date către pământ. Frecventa este însă de ordinul gigahertilor.

Am pus „ştim" între ghilimele pentru ca să discutăm puţin şi despre acest cuvânt, care conform percepţiei „mele" ar trebui înlocuit cu: „am convenit să considerăm, în joc, ca...". Mie îmi este clar ca a şti, în experienţa, exact cu asta corespunde. Dacă nivelul de atenţie, în timpul experienţei este suficient de mare, tinzând către STAREA DE ATENŢIE, vei fi surprins cate din cele „ştiute" de fapt nu funcţionează. Sau invers, cate din cele pretinzând ca nu funcţionează, chiar funcţionează. Cum este cazul dispozitivelor „overunity" din cele gândite de Tesla şi restudiate şi exploatate acum, după mai bine de o sută de ani de experimentat „nu se poate". De către o întreagă civilizaţie!!! Şi acest fapt ar trebui să ne ofere o eliberare suplimentara, văzând ca „a şti ceva" nu este chiar ceea ce pare.

Şi pentru a mai lămuri un aspect, vă invit să meditaţi

puţin la diferenţa între a fi şcolit şi a fi inteligent. Inteligenta este capacitatea de a prelucra date în mod coerent, după părerea mea. Parcurgerea unor nivele de instruire poate facilita inteligenta dar adânceşte programarea limitativa. Din practica însă nu este obligatoriu ca cel care parcurge multe nivele de instruire să capete şi îndemânarea de a prelucra date coerent, după cum nu e obligatoriu nici să fie o bună capacitate de prelucrare date condiţionată de nivelele de instruire. Mă văd obligat să pomenesc acest aspect deoarece sunt acum multe inteligente care nu se simt legitime să se manifeste deoarece cred că nivelul de instruire nu le permite, evident în baza unor condiţionări. Toate sunt desigur teme la pupitrele individuale ale experienţei, dar aşa cum spuneam, e util să le depăşim cât mai viu, alert.

Percepţia de a nu te simţi confortabil/adecvat tine mai mult de modul în care ai fost condiţionat, iar motivele pe care le vei găsi ulterior, ca să îţi susţii percepţia pot fi infinite. Pentru că poţi fi şi instruit şi inteligenta vie, dar vei spune ca lipsa de experienţa te motivează, iar toate astea nu sunt decât mici laşităţi care te vor împiedica la asumarea a CEEA CE TU EŞTI, de fapt.

Se întâmplă şi cazuri în care conştiinţa incapacităţii de a te simţi confortabil cu tine însuţi, te împinge la a te manifesta profund dizarmonios şi a te transforma exact în inversul a ceea ce, de fapt, ţi-ai fi dorit să fii. Desigur, decât să recunoşti chiar şi fata de tine însuţi, preferi să te identifici cu acel rol, să crezi în el şi apoi chiar să devii acel rol. O vizita primită ieri mi-a demonstrat încă odată acest proces. Deşi nu exista manifestări vizibile, dizarmoniile pot fi atât de mari încât, Bietul meu laptop a intrat într-o bucla din care nu l-am mai putut scoate decât reinstalând windows-ul, cu pierderea a tot ce era pe partiţia C. Pana atunci a funcţionat ireproşabil şi s-a meditat chiar toată ziua după muzica de pe el. Asta doar ca exemplificare. Vie.

Privesc cu interes cum am tot preferat să denumim „sfânt” tot ceea ce eram incapabili să înţelegem. De regulă

cam tot ceea ce ţine de zona cauzalului era sfânt. Acum a devenit trend/moda acest cuvânt. Relaţia între bărbat/femeie desigur are ceva „sfânt”. Sfânt probabil ar trebui să denumim tot ceea ce izvoresta din Lege, care şi ea e doar EU SUNT + 1, 618. Din păcate nu realizam ca noi încărcăm pe acest cuvânt o mulţime de sentimentalisme, uneori legitimate de legende de tot felul.

Este relaţia bărbat/femeie sfântă? Pai desigur ESTE! Prin ce? Prin faptul că, indiferent ce cred cei implicaţi, acolo se săvârşeşte o recunoaştere a principiului electric/magnetic care guvernează întreaga Creaţie. Pot ei crede că îi împing unul în braţele altuia calităţi personale sau orice altceva vor fi vrând ei să creadă, până la urmă IMPORTANT este că se recunoaşte Legea. Când un bărbat şi o femeie au făcut aceasta recunoaştere împreună, nu ar fi cazul să o subordoneze apoi unor psihisme. Pentru ca asta echivalează cumva cu a încerca să declari Creaţiei ca Legea nu este importanta, ci tu eşti important. Tu ca personalitate separatoare. Vad mereu aceasta aiureala şi mă întreb ce nu se accepta aici? Nu voi putea nega sau păstra o amintire altfel decât „sfânta” oricărei femei (stator) cu care am format măcar şi o singură dată un motor, eu fiind atunci rotorul ei. E dificil de acceptat asta? Ambii am fost vii (adică am funcţionat) şi ambii am beneficiat de un aport energetic din acea experienţa. Măcar de atât! Cum ar putea, în baza care-i logici, psihismele personalităţii să aibă pretenţia ca anulează Legea Creaţiei? Ca o pot subordona? „Treci peste şi uita repede” ar zice un prieten!

Nu sunt multe cele ABSOLUT NECESAR DE ÎNŢELES şi mai ales DE ACCEPTAT! Dacă am reuşi să trecem de la statutul de cerşetori la cel de ofertanţi deja am schimba poziţionările noastre. În fond nu EU, ca bărbat sau o TU, ca femeie avem NEVOIE de ceva, unul de la altul ci PRIN NOI DOI se împlineşte FUNCŢIA DE MOTOR în Creaţie. Nici eu fără tine, după cum nici tu fără mine nu o putem împlini. Mi se pare deosebit de facil de înţeles. Din acea FUNCŢIE, noi ambii ne tragem un beneficiu

energetic, de vibraţie şi de vitalitate/sănătate a vehiculelor noastre pentru aceasta dimensiune. Care beneficiu este în folosul EXPERIENŢEI, care se face apoi prin noi. Unde dracu' ar fi loc aici de povesti? De ruşini şi altele asemenea? Ce e „demn" în a ne distruge mereu vehiculele, apăsând pe acceleraţie cu rezervorul gol? Când oare ne vom decide să devenim simpli şi ADEVĂRAŢI?

Am tot aştepta, iar ca CERŞETORI, să vină nu ştiu ce extratereştrii să ne demonstreze ca tehnologiile SUNT ÎN NOI. Ca INTELIGENTA este o capacitate a noastră, fireasca. Că nu ne trebuie decât puţina ATENŢIE ŞI ACCEPTARE, ca să înţelegem ca, de fapt ŞTIM TOTUL, doar ca majoritatea nu ne convin prin simplitatea lor! Le-am tot complica la infinit, ajungând să ne mândrim nu doar cu faptul că am fi „complicaţi" ci de-a dreptul „alambicaţi". Aproape că se considera a fi un compliment dacă îi spui unei persoane că e. Alambicata! În lumea calculatoarelor ar fi ceva de genul: degeaba apesti tu „shift", funcţia o am, dar nu-ţi spun ce secvente de taste ar trebui să apeşi ca să o obţii! Ghiceşte-mă!" frumos" joc mai făcurăm!

Chiar TOATE ne-am propus să le vedem… pe dos! Mulţi/multe mi-au zis ca ei/ele nu fac sex cu prietenii. Parca am mai spus asta, dar e şocant! A fi cu adevărat prieten cu cineva ar însemna să îţi pese de calitatea experienţei lui. Din punctul de limpezime din care eu privesc, asta ar presupune ÎN PRIMUL RAND să-l întrebi cum este starea lui de vitalitate, vibraţie şi energie şi evident să-l ajuţi! Şi nu doar cu… sfaturi! Dacă chiar înţelegi ce spun cunoscătorii, mai repede vei ajunge la concluzia că sexul poate fi folosit ca „terapie intensiva", decât ca şi-ar găsi un loc firesc între legendele interpersonale.

În orice direcţie priveşti, cam totul este înţeles anapoda. Dacă „ajuţi „pe cineva, exista două poziţionări de conştiinţă care îţi stau la dispoziţie. Doar una este înţeleaptă însă. Dacă o faci din nivelul personalităţii, nu ai ales-o pe aceea! În acest nivel TU, din experienţa ta limitata, oferi ceva. Dacă însă te situezi într-un nivel de

conştiinţă IMPERSONAL, te constitui doar canal prin care ACEL AJUTOR SE FACE. Ca atare experienţa ta nu va fi afectata, ba chiar dimpotrivă, vei avea un bonus datorat nivelului de la care ai ales să acţionezi. Abia atunci poţi considera ca „de unde dai vei primi”. Desigur, prin nivelul de inteligenta conştientă, al persoanei, am ales ca fiind armonios să ajutam, dar nu tot din acel nivel o şi „facem”, pentru ca NU NOI ar trebui s-o „facem”. Valabil indiferent că este vorba despre energie, vibraţie, bani, orice. Orice gen de energie laşi/permiţi să se manifeste PRIN CANALUL/TORUSUL care tu eşti, se va amplifica şi va crea un bonus pentru experienţa ta.

Sau, mai exact, care PRIN TINE SE VA FACE. Este chiar dificil de înţeles oare? Cine nu cunoaşte, să caute pe net „bobina toroidala” şi va înţelege mai bine.

Din legende, mulţi considera preocupările aşa-zis spirituale tot dogmatic. Pentru ei şi discursurile lor, termenii în care au vorbit Buddha sau Iisus sau Osho şi mulţi alţi învăţători sunt singurii în care se poate discuta. Dimpotrivă, fiecare ACUM are termeni proprii şi capacităţi de percepţie total modificate. Cum să fi imaginat Iisus o bobina toroidala? Şi în ce limbaj şi cui să o explice? Aia nu înseamnă însă ca cei care vehiculau în anticele şi legendarele Vimanas nu ar fi ştiut ce este acela un toroid. Şi nici faptul ca atât „farfuriile zburătoare” cât şi Merkaba se bazează pe două infoenergii egale şi de sens (semn) contrar, învârtindu-se cam prin miezul bobinei toroidale, prin asta învingând gravitaţia.

Drumul către TINE este prin deconspirarea complexului minte/corp, cel care este la baza întregului peisaj psihologic. Din acest motiv majoritatea învăţătorilor s-au preocupat de aceste nivele. Dar nu aceea era partea de înţelegere spirituală. Ea ţine de înţelegerea nivelelor cauzalităţii fenomenologice. Nu a frânelor în manifestare. Sau şi a frânelor, dar nu asta era preocuparea principala.

Acum toţi suntem identificaţi parca doar cu aceasta „problematica” psihologica, convinşi fiind că ne preocupa spiritualitatea. Dar „a ierta” este doar o glumiţă, după cum

şi „a greşi” tot glumiţa este. La fel şi vindecarea a orice, deoarece bolile sunt doar efecte ale neînţelegerilor care au produs blocaje energetice şi vibraţii joase. „Traumele emoţionale”, oricât de major am încerca noi să le situam, vor rămâne doar simple neasumări ale ACUM-ului şi ale verticalităţii noastre. Un traumatizat va face infinit referire la un trecut, deşi el e nou în fiece moment! Îţi povesteşte drame din mintea lui şi te/se întreabă de ce nu îi plângi de mila! Ok, au fost teme pe la pupitre şi chiar nu era de presupus să fie armonioase, dar le mai şi absolvim?

În mod limpede, nu agreez deloc identificarea noastră sub nicio formă cu nivelul de inteligenta reactiva minte/corp. Nici cu „sufletul”, născut pe seama lui. Şi foarte profesional exploatat/manipulat. Rătăcindu-ne printre ele riscam să nu ne mai regăsim niciodată. Vom fi şi sprijiniţi mereu în acest sens. Dacă nu ne-am fi „prins”, device-urile construite de noi ar fi format un suflet, noroc că am „ecranat” cu atenţie toate radiaţiile componentelor. Am fi avut calculatoare ocupate cu călătorii astrale şi androide trăind bilocaţia. Când am fi tastat ar fi trăit „drame” sau s-ar fi gâdilat copios. Aşa doar câte un programel-virus căpătat le mai suceşte logica. Empatizează şi ele!

Trecând dinspre gluma spre ce ne preocupa cu adevărat, dacă identitatea noastră este Conştiinţa, fragment din Conştiinţa Infinita, noi o putem lega de orice formaţiune care dispune de energia atenţiei pe care noi i-o acordam. Aşa se explica diferenţele de „prăbuşire a conştiinţei în corp” care pot ajunge şi la 70%. Şi tot aşa relatări de genul: „intram în corp ca şi când introduceam degetele într-o mănuşă” sau atât de frecventul „mă priveam din tavan cum zăceam pe masa de operaţie/pat”. Să procesăm puţin, logic. Dacă credinţa şi energia atenţiei tale este dusă în corpul fizic, normal te identifici cu el şi ajungi şi la 70%. Dacă în schimb energetica corpului aşa-zis fizic este slăbuţă, fie prin lipsa totală de atenţie dusă către el, fie prin stări de nonvital pe masa de operaţie, normal apoi identificarea să se facă cu următorul nivel

vibratoriu şi deci să legi Conştiinţa care EŞTI de corpul astral. Grav mi se pare ca începi să crezi că TU EŞTI acel corp. Tu, ca Conştiinţa multidimensionala, deţii şi această posibilitate, dar nu ai venit să experimentezi „stafia”. Conştiinţa şi-a creat vehiculul de experienţa în aşa numita fizicalitate, iar astralul este doar un rezultat al radiantei electromagnetice al acestuia. Să spui apoi ca „te priveai din tavan” mi se pare deja o confuzie maxima. Cu ce te priveai deci, ochii rămânând pe masa/pat? Cine şi pe cine privea? Te despărţi în viziunea ta definitiv de vehiculul fizic? Nu uita ca CREDINŢA TA îţi creează experienţa! Nu agreez nici confuziile informatice. Am lipsuri!

Fenomenele care PAR a se trai în astral au constituit subiect de preocupare evident dintotdeauna. Cred că mulţi dintre noi i-am dedicat vieţi întregi. Este o frecventa care „te prinde” foarte uşor, fiind şi facil de abordat/obţinut şi foarte spectaculoasa ca aparenta fenomenologie. Fiind o frecventa superioara celei a experienţei în corp, desigur oferă accesul la anumite capabilităţi/puteri, prin surclasarea unor Legi valabile în densitatea vibraţionala 3D, manipulându-le din cadrul unor Legi superioare, conform şi cu Kybalionul. Am tot făcut-o atât în păgânism cât şi în alte contexte, ca vrăjitori/vraci/şamani. Doar ca aparţin toate vechiului joc. Nivelul următor presupune tocmai eliberarea de „a vrea” ca şi voinţa personală.

Desigur nu discut aici în termeni de rău/bine, poţi experimenta absolut orice şi este perfect ok, îmi fac doar datoria de a aminti unele aspecte care pot genera confuzii. Preocupările pentru fenomenele din astral sunt cele încadrate în „spiritism”, fragment minor din „spiritualitate”. Prin manevrarea unor Legi din acel nivel, ca să surclasezi Legi ale Manifestării, dacă nu ai calitatea necesara/calificarea, poţi genera efecte pe care apoi nu le mai poţi stăpâni. Cicluri cauza/efect de multe ori imprevizibile.

Un alt efect – nedorit desigur eşte diminuarea energiei vehiculului fizic, a vitalităţii (prin diminuarea atenţiei către el şi solicitarea de cât mai multă emisie

radianta) şi desigur limitarea accesului la frecvente mult superioare. Ca atare rămâi într-o orizontala frecventionala unde vei experimenta fenomenologii, empatii şi oglindiri specifice vibraţiei 3/4D.

Foarte mulţi sunt acum cei ce se cred pe o cale conştientă, dar în adevăr trăiesc iluzii facile, de frecventa 4D. Capcana majora este ca „ei trăiesc" cu convingere acele „adevăruri", îşi explorează senzitivităţi suplimentare care îi fac şi mai mult EFECT a ceea ce explorează, devin şi ei diagnosticieni şi apoi vraci, indiferent ce denumiri moderne au fost găsite pentru asta. Dacă se vor uita cu atenţie vor constată că în fond NU AU ÎNCREDERE nici în ei, nici în Creaţie şi perfecţiunea ei. Adică trăiesc separarea. Nu asta este drumul către noul nivel de joc!

A nu mai fi EFECT a nimic, a-ţi lua atenţia de la monitorul privit hipnotic, a înţelege că EŞTI doar parte din fluxul de infoenergie al Conştiinţei şi că ai un vehicul cu ajutorul căruia te poţi juca liber, a crea doar din bucuria jocului conştient, astea sunt direcţiile corecte.

Ajutorul pe care ni-l putem oferi, prin oglindiri în cadrul relaţiilor sunt SINGURELE VINDECĂRI „sănătoase". Conştientizând mereu ce nu e încă în regulă LA NOI şi nu la cel din fata noastră. Dacă poţi şi ştii, emite doar frecvente înalte şi foarte înalte – ele vindeca orice. Nu mai da din mâini! Fii doar conştient ca cel din fata ta nu este nici el altceva decât o părticică din acelaşi flux de infoenergie care este Conştiinţa. Nu poate fi decât PERFECTA! Indiferent ce crede el că are nevoie să experimenteze. Poate se joacă de-a văitatul? E dreptul lui! Dar nu te baga tu în jocul ăla, nu e jocul tău! Chiar dacă te invita să te hipnotizezi de „suferinţele lui". Aşa am tot făcut! Schimba, chiar de-i pare dur! Va învăţa şi el. Sau... nu! E dreptul lui!

Ştiu foarte bine cât de dificil pare, să fii absolut conştient şi în egala măsură prezent în planul experienţei. Perfecţiunea acestui Simulator te înnebuneşte! Doar un nivel ridicat al STĂRII DE ATENŢIE te va ajuta să-i observi incoerentele, neliniarităţile. Dar aia nu va însemna nici pe

departe că ai scăpat de forţă imensa de hipnoza. Care este şi ea pe nivele.

Chiar nu este uşor să înţelegi – şi nu doar conceptual – faptul ca în Creaţie nu poate exista nimic altceva decât infoenergie. Ca în orice calculator! Că te afli mereu ca în faţa unei hărţi, uitându-te după semnele convenţionale care să te ajute să le traduci. Chiar dacă asta are loc acum instantaneu şi deja „vezi" traducerea infoenergiilor, sub atât de multe FORME, ele tot interpretări pe baza de convenţii sunt. Nici nu ar avea DE UNDE să fie... altceva! Pădure, pom, pisica... infoenergii traduse ca fiind... în monitorul Simulatorului „nostru". Ele pot fi şi pe monitorul meu, dar nu şi în calculator; acolo doar informaţie şi energie este, pe care monitorul o interpretează şi... iată pomul! Acesta este nivelul de baza al hipnozei pomenite.

În baza lui apoi sunt create alte nivele, regizate de jocurile „omeneşti". Convenţii care, deşi mai „vizibile" cu ochiul liber, exercita de multe ori o şi mai mare putere de hipnoza. „Dacă nu mănânci 45 de zile, mori!" O convenţie cu pretenţie de adevăr... ştiinţific! Contrazis de multe experienţe, dar pentru asta tot nu înseamnă nimic. Dacă nu ai carnet de conducere nu ai voie să conduci! Oriunde te uiţi dai doar de convenţii cu pretenţie de legisoare. Nu ai voie să construieşti, în „curtea ta", dacă nu ai o mie şi una de aprobări... Absolut totul este menit să te hipnotizeze, să te facă obedient. Cine a decis toate astea?

Apoi este categoria legisoarelor nescrise. La fel de implacabile! Nu ai voie să priveşti în ochii cuiva, nu se cade să... şi poţi înşirui la infinit! Cine le-a decis şi pe astea?

Ca să poţi acum ieşi din toate nivelele de hipnoza, la care tu NU ŢI-AI DAT ACORDUL, îţi va trebui şi foarte multă atenţie, dar şi multă DECIZIE! Nu îi spun curaj pentru ca nu asta este! Doar hotărâre, decizie, verticalitate şi muuulta ATENŢIE! Să nu te mai laşi făcut EFECT a nimic! Când ai decis că poţi, te-ai eliberat! Pana atunci însă, măcar nu pretinde!

Ca exemplu doar: în urmă cu ceva vreme, datorită

unui exces de energie în corpul fizic, partenera mea a decis să nu mănânce. Desigur, am mâncat singur. Dar acelaşi lucru a făcut şi a doua zi. Am rugat-o să stea cu mine la masa dar a răspuns ca ea nu mănâncă dacă nu îi este foame. Ce poţi să mai zici?! Am mâncat iar singur. În zilele următoare scenariul s-a repetat şi a trebuit să caut să îi explic în ce direcţie se îndreaptă. Ştiam de bretarianism, în urmă cu ceva ani îl încercasem chiar eu, cu concluziile mele. Pe ea nu a interesat-o nimic din ce îi spuneam eu. Poate pentru prima oară eram în situaţia de a vedea limpede ca, dacă cineva este decis cu adevărat, chiar nimeni nu poate interveni cu nimic. Desigur, când am văzut cât de decisa este, a trebuit să o sprijin, doar era partenera mea. Ca şi la revenire, care chiar este o provocare. Vă daţi seama că nu e chiar ce ţi-ai dori, ca tu să mănânci mereu singur, în timp ce partenerul te înţelege din ce în ce mai puţin de ce faci chestia aia. Iar o sută de zile este plictisitor deja. Şi totuşi nu am putut să o fac să renunţe. Dacă nu intervenea mintea probabil că ar fi rămas în experienţa aceea, adică bretarian. Am exemplificat doar pentru că am trăit decizia cuiva şi evidenta faptului că orice ai face, chiar este de capul lui.

La modul general, nu este facil de ieşit din aparenta perfecţiune a Simulatorului. Odată ce ai „învăţat” decodările infoenergiilor, se cheamă că eşti condiţionat. Şi aici e vorba de condiţionările profunde, nu de cele psihologice. Care doar se adăugă, pentru a face ieşirea şi mai dificila.

Imaginează-ţi un univers infinit din sfere de infoenergie, ca baloanele de săpun, de dimensiuni şi culori diferite, chiar foarte diferite. Unele conţinând multe altele, altele întrepătrunzându-se, unele gigantice, altele infinit de mici. Aşa arata Creaţia, în adevăr. Noi începem să le transformam conform unor coduri, apoi în baza unor contexte, în imagistica. Ziceam mai sus undeva ca individualizările sunt de fapt făcute funcţie de frecvente. Frecventa xnxnnx, ok, înseamnă ochi albaştri. Ceva de genul acesta.

Îţi dai seama că de la acest ADEVĂR, până la nivelele la care noi „trăim drame”, este ceva cale… interpretativa! Emoţii de toate felurile, din… baloane de săpun, fără materialitate însă, doar energie şi informaţie (sub forma de vibraţie). Tremuram, de fapt, de frica etichetelor pe care noi le ataşăm. Pentru nimic altceva! Iar etichetele, de fapt definesc funcţii. Funcţii în joc. Substantive cu rol de… atribut. Mama, profesorul, directorul, generalul, infinite alte… funcţii.

Pe calea de înţelegere, constat că sunt faze în care întâi ne dam seama că sentimentele/emoţiile/gândurile sunt frecvente care ne afectează, dar încă nu ne prindem ca TOT JOCUL E ACELAŞI LUCRU: frecvente care sunt traduse/interpretate şi care interacţionează între ele, dând noi şi noi configuraţii/” realităţi” experienţiale. „NOI” fiind desigur, ACELAŞI LUCRU! Tare dificil ne mai lucrează procesoarele. Dacă pun pe monitorul laptopului propria lui poza, oare de ce EL NU SE IDENTIFICA cu poza? Desigur veţi zice că el nu e la fel de deştept ca noi şi DA, aveţi dreptate, doar ca NU ASTA E MOTIVUL. El nu interpretează/decodifica infoenergiile conform unor convenţii/condiţionări. ŞI NU ARE EMOŢII despre propria lui „mutra”. Le-am ecranat!

AŞA arata „visul din mintea lui Dumnezeu”. EL, visul, e acelaşi pentru fiecare din puncticelele pe care le vezi, iar tu/eu/el suntem unul din puncticele. PUNCTE DE CONŞTIINŢĂ /Dumnezeu zicem noi. Fiecare se defineşte printr-o frecventa proprie. Este cam TOT CE EXISTA! Infoenergie adică.

Restul, tot şi orice, sunt doar „filme” ale experienţei pe care noi le derulam în inteligenta care suntem. S-a încercat să se pătrundă în „materie” iar rezultatul e… că NU E! Da, e minunata natura, dar ia o frunză şi încearcă să o tot măreşti… nu va mai fi… nimic. Ne bucura experienţa, sau ne întristează (dacă suntem blegi), dar ea este chiar un miraj, un miracol al aparentei dincolo de orice ADEVĂR SUBSTANŢIAL.

ORICE experienţa nu poate fi DECÂT PRILEJ DE

BUCURIE, din simplul motiv ca… ESTE! mai exact ca apare ca un miraj care poate fi trăit, deşi… nu este! Când chiar vei înţelege asta, vei înţelege nu că nu exista miracole ci dimpotrivă, ca doar MIRACOL EXISTA! TOT ce vezi, utilizezi, clădeşti, şi FUNCŢIONEAZĂ (!!!) ESTE DOAR MIRACOL.

Stai acum şi re-cuantifica tot ceea ce „ştii”, toate legendele, poveştile, prospectele, datele tehnice, explicaţiile, şi vezi-le exact ca ceea ce ELE SUNT: un eşafodaj al unui film. Cu detaliile împinse la extrem. Pe ele este clădit TOT ceea ce experimentezi. DA, sunt condiţionări, dar fără ele nu ai putea trăi nimic. Iar când zic nimic, înţelege bine ca chiar… NIMIC!

Din simplul motiv ca chiar nimic NU EXISTA! Nici măcar TU! Dacă te sperie acest nivel absolut al ADEVĂRULUI, cauta să-i înţelegi şi părţile „bune”. Anume LIBERTATEA ABSOLUTA ce decurge de aici şi posibilitatea fireasca de a accepta în conştiinţa experimentatorului care

TU EŞTI, doar condiţionările care te vor transforma într-un scenarist şi regizor foarte calificat al filmului vieţii tale. Nici măcar nu ai avea motiv să te temi că nu-ţi va ieşi pentru ca îl poţi mereu îmbunătăţi.

Aşa cum SPER ca deja ai înţeles, această carte îşi propune să te ELIBEREZE de orice presupuse limite ale experienţei. Tocmai explicându-ţi cât mai exact cum arata ADEVĂRUL. Dincolo de dogme şi povesti, care toate cumva ne-au adus AICI ŞI ACUM. Fără ele precis nu ar fi fost posibil.

O hartă poate conţine imaginea unui teren. Pe ea NU ESTE TERENUL, ci doar o reprezentare. Ca să poată fi citita ai nevoie de o „Legenda”, cunoscuta/acceptata de toţi, sub forma de „semne convenţionale”. Dar putem lua zece hărţi identice şi le putem completa cu şi mai multe detalii sau putem face abstracţie de cele existente deja şi reinventa altele, funcţie de intenţia noastră creatoare. Ca atare vom fi zece inşi care, în baza unor hărţi deja existente, ne-am confecţionat propriile hărţi corespunzând intenţiilor noastre. Ele vor conţine semne/elemente pe care

doar noi, cei ce le-am elaborat/completat le vom putea înţelege. Terenul la care fac referire hărţile noastre desigur nu s-a schimbat, doar ca noi îl privim conform unor intenţii diferite/deosebite.

A crea o experienţă DIFERITA, în baza unor „realităţi" deja existente, se aseamănă oarecum cu ce spuneam despre hărţi. Nu are sens să te apuci tu să construieşti o nouă harta – să sperăm! – când deja poţi utiliza ceva preexistent. Doar modifica INTENŢIA şi completează cu detaliile lipsa, făcând abstracţie de detaliile devenite NEINTERESANTE. Am spus „să sperăm" pentru că exista şi cazuri în care trebuie să o iei de la început. Dacă harta conţine deja prea multe date, nu mai ai unde introduce tu ceva şi să mai şi poţi înţelege ce rezulta. Sau harta a fost obţinută pe cai care nu-i mai garantează o precizie corespunzătoare (deformări).

Exact aşa este şi ACUM-ul. Avem o „banca de date" în aşa numita „Biblioteca Akashica", susţinută de conştiinţă colectiva. În ea se afla atât date utile/necesare, ca utilizabile în experienţe ale noului nivel de joc, dar şi multe date devenite nu numai inutile ci ÎN PLUS. Dacă nu ne vom decide ce este DE PĂSTRAT şi ce DE ARUNCAT, este posibil ca apoi să fim obligaţi să începem… o hartă nouă. Şi nu cred că e inspirat să ne bâlbâim. Pentru ca Conştiinţa Colectiva sa se schimbe, NOI trebuie să ne schimbam. Fiecare! Să nu mai susţinem prin ENERGIA ATENŢIEI noastre… balast infoenergetic.

Conştiinţa Unica, care acum se manifesta prin diverse puncte de Conştiinţă conştiente, a tot atenţionat pe diferite cai despre ce modificări avem fiecare de făcut în propriile Puncte de experienţa. Au circulat şi sub forma de tabele. Mulţi încă aşteaptă ca ceva să se schimbe pentru a se schimba… ei. Mulţi încă sunt „ocupaţi" cu treburi mai importante, adică să se vaite, să îşi focuseze energia atenţiei pe ce NU LE CONVINE în experienţa, pe veşnicul griji/nevoi/necaz/durere. NU ştiu alţii cum sunt, vorba lui Creanga, dar ştiu că eu nu as opta sa părăsesc tabla de joc pentru psihisme, taman când jocul va fi mai interesant. Ca

dacă noi nu părăsim acel nivel, el ne va părăsi sigur pe noi, şi tot se va trece la „the next level”!

Interesant – sau nu – este faptul că îmi este foarte confortabil să vorbesc atât de limpede. Este un nivel de detaşare care îmi este indus/impus. Nu că mi-ar fi străin, doar ca de regula prefer să fiu mai „soft” în exprimări.

Să „privim” puţin la ce ar fi de păstrat. În primul rând, ca să avem un joc, va fi util să ne păstrăm aparenta individualitate, altfel cine ar face jocul? Asta simultan cu conştientă faptului că UNA SUNTEM. Nu este ceva dificil, cei treji deja o probează. Relaţiile între punctele de conştiinţă conştiente s-ar putea spune că sunt guvernate de o formula pe care eu o îndrăgesc în mod deosebit. Ea poate fi formulata cam aşa: „nimic NU TREBUIE dar absolut ORICE ESTE POSIBIL!”. De ceva timp am câteva puncte de conştiinţă cu care relaţia se poate defini în aceste cuvinte, motiv de mare bucurie.

Pentru ca să poţi fi în acest punct/nivel de conştientă, se presupune ca deja ţi-ai făcut temele. Ca deja ştii că este un joc şi că este fără miza. Că nu mai eşti „victima” percepţiei duale. Că eşti donor şi nu cerşetor, nici măcar de experienţa. Că eşti un izvor de PACE ŞI ARMONIE. Ca Legea se maniesta PRIN CANALUL CONŞTIENT care TU EŞTI.

Apoi merita desigur păstrate în Conştiinţele care suntem tot ceea ce ţine de natura. De întreg restul Creaţiei. Plante/vegetaţie, relief, animale. Desigur TREBUIE RECONSIDERAT profund rolul apei, aceasta conştiinţă lichida care susţine viul. TREBUIE înţeles definitiv ca sentimentele/gândurile şi stările noastre călătoresc şi se infiltrează în tot ce conţine apa, modificând structurile puternic. Câtă vreme noi – şi numai noi putem – cream dizarmonii, ele vor amprenta absolut tot viul. Prostească industrializare a generat structurări dizarmonioase şi ca şi consecinţă, chimisme imprevizibile. Eu nu le „vad” ca pericole pentru sănătate, ci mai degrabă ca puternice izvoare de perturbări infoenergetice în Creaţie şi Manifestare. Dacă vă amintiţi, Ouspensky

„văzuse” o altfel de chimie. El s-a apropiat mult de înţelegerea rolului frecventelor, cu teoria sa a octavelor.

Apa, dacă are o structură armonioasa, va permite viului să evolueze în baza lui 1, 618. În momentul în care ea intervine cu o amprenta dizarmonioasa, desigur viul nu va mai putea păstra aceasta creştere, apărând „mutaţii” infoenergetice. Sunt deja multe studii făcute despre rolul apei, memoria ei, ce se petrece cu ea la trecerea prin ţevi şi la pompări. Şi deşi să stabilit ca pânza de apa freatica curata se mai găseşte la peste şapte sute metri adâncime, eu consider ca nu poate fi aşa. Circuitul apei pe această planetă este foarte complex şi armonizează destul de rapid structurile, dacă nu se intervine iar cu perturbări. În responsabilitatea noastră intra doar stoparea perturbărilor infoenergetice, restul se face foarte rapid, de la Sine.

Desigur modul în care noi vom privi/ne vom raporta/vom relaţiona cu natura va fi DETERMINANT. Câtă vreme cineva/ceva se va erija în „proprietar” al oricărei forme de natura, nu am înţeles nimic. Comportamentul de proprietar este prin definiţie unul ABUZIV. Cu atât mai mult cu cât „proprietarul” ar fi unul „colectiv”, gen „statul”.

CRED cu convingere că va cam trebui să renunţăm la ideea ca cineva poate fi PROPRIETAR a ceva/orice, începând cu propriul vehicul „fizic”. Noţiunea în sine ESTE FALSA! Dacă eu voi susţine că sunt proprietarul imaginii de pe monitor nu vă veţi uita cam ciudat la mine? Dacă nu, scuzaţi-mă, dormiţi! Poţi să-ţi imaginezi că eşti „proprietarul” unor frecvente? Nu unele generate sintetic, în scop tehnic, ci unele aparţinând Creaţiei. ŞI TU eşti tot o frecventa! Cum ar putea o frecventa sa posede o alta frecventa? OK, în joc se poate veţi zice! DA, în mod abuziv şi ILEGAL se poate aproape orice. Inclusiv genocide! Ca proprietari mereu vom avea ceva de aparat! Contra cui/a ce? TOCMAI acest nivel TREBUIE părăsit!

Suntem UNA! O singură CONŞTIINŢĂ UNICA, din care fiecare este parte, cu oportunitatea de a experimenta, ca parte, un joc AL ÎNTREGULUI. Prin tine/mine JOCUL

SE FACE! Nu eu şi nici tu nu-l facem! Noi doar ne jucam ÎN CADRUL LUI. Până acum, cam prosteşte. Dovada… gustul pe limba! Aşa fu la nivelul ce tocmai îl părăsim! Sau… ne părăseşte!

Cum aş putea eu, conştient că sunt exact ceea ce eşti tu, să mă apar de tine/mine? Cum ar putea mâna dreaptă să se apere de mâna stângă? De ce piciorul drept l-ar cotonogi pe stângul? OK, de prosti dar… s-a cam terminat! Nu am ştiut a crea în ARMONIE! E VREMEA SA ÎNVĂŢĂM! Nu va fi chiar simplu! Încă avem frontiere – în cap! O graniţă trebuie apărată ca altfel vine… duşmanul! Care duşman şi ca să ce? Vine să-ţi ia nevasta ta, proprietate personală. Şi casa ta ţi-o ia şi o duce… la el acasă! Doarme de obicei în mai multe case! Numai tu dormeai în juma de pat, el are nevoie de case multe!

Lăsând gluma la o parte, chestia asta cu separarea a fost o joacă interesanta. A dat naştere la atât de multe manifestări absolut absurde încât cu greu putea fi egalată. Mă şi gândesc ce pasionant ar fi să vreau să mă spăl pe fata şi să nu pot, de garduri. Mâinile cu gardurile lor, fata cu ale ei, între ele mai fiind şi alte proprietăţi „de aparat”, tot cu garduri! Dar m-aş scoate cumva dacă fata ar porni un război de cucerire şi ar înlătura toate proprietăţile vecine! Atunci m-aş putea spala în voie! Eu le „vedeam” ca fiind doar complementare, dar ele s-au văzut în război.

Oricât aş vrea eu să o iau în gluma, microbul separării a creat un fals eşafodaj de proprietăţi, care chiar sunt curios/interesat dacă/cum/când vom reuşi să-l înlăturăm. Pentru ca nivelul următor de joc chiar nu se poate începe cu proprietari de… iluzii. Eu încă mă amuz când „vad” strădaniile unora de a mai croşeta iluzii în baza faptului că Neville a explicat Biblia şi apoi a creat un curent de visători de alt gen. Numai că el nu a „văzut” ca deja se punea de un alt nivel de conştiinţă, iar în nivelul care era, ceea ce el a încercat să aducă era progresiv. Desigur călătorind între pupitrele experienţei, era de preferat să foloseşti conştient butoanele gânduri şi manetele emoţii/sentimente, ca să accelerezi absolvirea.

Oricum şi el trebuie să fi „văzut” ca dacă îţi faci temele, ajungi să te identifici cu Simulatorul.

Unde iluziile la care te-ai străduit atât, se destrămă de la Sine. De altfel nu am auzit ca multimiliardarul Neville (?!!) să fi avut probleme în a-şi lăsa cuiva moştenirea.

Glumesc pentru ca ŞTIU unde duce adevărul, dacă eşti scrupulos/disciplinat/tenace cum Neville a şi fost. Nu ai nicio şansă să ratezi! Sau… să te rateze! De asta sunt şi atât de fascinat de măreţia Creaţiei! Este atât de PERFECTA încât nu permite niciun giumbuşluc, dacă îi respecţi Legea. Iar dacă nu, o iei pe coaja, experienţial! Pana te corectezi! Sau pana la şah mat! Alte variante eu NU CUNOSC şi… CRED că nici ea!

Am prieteni care mă acuza că am un ataşament fata de viaţă! îi contrazic, nu am niciun ataşament fata de nimic, dar ADOR VIAŢA! Este o oportunitate minunată de a te juca armonios, nu are importanţa de-a ce sau cu ce. Nu că m-ar speria „mat şi de la capăt”, dar o consider irosire când te poţi bucura de joc! mai ales ACUM, CÂND EXISTA PROVOCAREA DE A PĂSTRA ARMONIA, în mijlocul unor dizarmonii majore, o dată în plus tocmai deoarece ne pregătim de alt nivel de joc! E ca atunci când te apuci să faci ordine într-o încăpere, mai întâi este mare brambureala!

Va trebui să fim ATENŢI ŞI CONŞTIENŢI ca trăim o experienţă, e adevărat ILUZORIE, în planul manifestării, cu o părticică din Conştiinţa care noi suntem. Conştiinţa însă are experienţe simultane atât în planul manifestării, cât şi în nivele de vibraţie mult superioare. Ele ne pot deveni măcar relativ familiare DACĂ nivelul de ATENŢIE ŞI PACE este ridicat. În acest fel conştientă UNIMII ne devine realitate experienţială. Păstrarea ARMONIEI în experienţa îmi pare o necesitate care garantează apoi PACEA ŞI NIVELUL STĂRII DE ATENŢIE. Dizarmoniile creează mult „zgomot” infoenergetic, ca un bruiaj permanent. Plictisitor şi obositor, de altfel!

După cum vezi, mă plimb între nivele de conştientă.

O fac pentru că aşa arata acum viaţa multora şi este OK să fie aşa, e util să ne obişnuim. Pentru că suntem şi colo… şi colo, ca conştiinţe multidimensionale, conştiente de aceasta proprietate a conştiinţei. Având şi un vehicul pentru dimensiunea experienţei, suntem şi ÎN EA, şi este o oportunitate, un prilej de bucurie! Mulţi se întreabă/mă întreabă de unde ŞTIU EI DEJA lucruri pe care aparent abia acum le găsesc scrise pe ici pe colo! Pai evident ca exact din multidimensionalitatea care este proprietate a Conştiinţei/Spiritului. ŞI ESTE O BUCURIE să descoperi că ŞTII DEJA! Că nu este nimic DE ÎNVĂŢAT! Doar de conştientizat/reamintit şi adus în manifestare.

Nu au fost puţini cei care m-au rugat să vină să vorbim, cu reportofoane la ei. Mereu le-am spus că nu au CE ÎNREGISTRA, că eu nu am ce să le spun nou, ca doar îşi vor da seama că ŞTIU DEJA TOTUL. Este acel „aha" despre care mai citiţi. Apoi sunt din cei care cred la început că au de conspectat când citesc cate o carte. Vor să noteze ideile principale. Aşa au fost învăţaţi. Eu mereu recomand citirea pe diagonala, adică una destul de rapida, fugitiva, pentru ca orice text este doar o reamintire. Chiar şi o carte tehnica, dacă o citeşti la un anumit nivel de ATENŢIE, vei descoperi că o ştii deja. De ce? Pai nu a fost elaborata tot în cadrul Conştiinţei, care… TU EŞTI? Aceasta multidimensionalitate pare să aibă surprizele ei, deşi chiar nu sunt surprize. Nu văd logic să te duci la un examen şi să nu-l poţi lua! Informaţia respectivă ESTE ÎN TINE, doar caut-o cu atenţie! Nu contează dacă te-ai „pregătit". NU văd posibil să caut o informaţie, legat la net (sau racordat la Simulator) şi să nu o găsesc. Poate nu suficient de detaliata, dar ceva tot voi găsi.

„Învăţaţi, învăţaţi, învăţaţi" a fost un slogan care a fost decriptat mereu ca „sunteţi prosti, sunteţi prosti, sunteţi prosti"! Nu lipseau de pe peretele nici unei clase! Persuasiunea este o tehnică foarte complexa. Când este evidenta nu are haz, dar adevărata chiar are. Concuram care a citit mai multe, nu cărţi ci biblioteci! Să DEVENIM mai deştepţi! În acest fel blocându-ne total. În condiţionări

maximizate. Şi separări maxime. Cât va trebui apoi să munceşti în tine ca să reuşeşti să uiţi tot ce ai... agonisit!... Ţin minte ca, după ce „haleai” bibliotecile şcolare de pe unde treceai, în paralel abonat şi la cele raionale, ajungeai la cele municipale şi apoi ale ambasadelor străine. Legitimaţiile erau cam ce sunt acum cardurile bancare, aşezate frumos una lângă alta. Haioase timpuri am mai traversat şi noi! Bănui ca, dacă cineva mi-ar fi zis că am TOTUL în mine, l-aş fi înjurat bine!

Cunoscând apoi foarte mulţi oameni, am avut ocazia să înţeleg că exista şi extrema opusa, în care individualitatea devine infatuata, considerând ca „ştie” tot şi argumentând solid, după părerea ei, cu un paspoi de pseudocu noastre luata de pe net, dar fără substanţă data de introspecţie. Probabil în baza faptului că ŞTIE că ar trebui să ştie! Doar că nu a făcut nici cel mai mic efort în sensul ăsta, încă! Desigur toate sunt experienţe şi evident nu neapărat ideale. Ele asigura pasul următor, aşa cum este el în cazul fiecăruia.

ACCEPTAREA nivelelor experienţei necesare fiecărei individualităţi, fără dorinţa de a critica sau de a i-o schimba tu este o înţelepciune MULTIPLU NECESARA. În primul rând nu îţi iroseşti tu resursele în zadar, înţelegând că ESTE O NECESITATE pentru el. Apoi nu-l împiedici/întârzii pe drumul lui. Pentru ca oricum se va întoarce la temele nerezolvate, chiar după ce tu ai crezut că l-ai ajutat să surclaseze acea experienţa. Nimeni nu poate face temele altuia. Oricât de oportun ar părea. Tentaţiile sunt maxime în cadrul relaţiilor parteneriale. Dar la fel de lipsite de sens. La fel este şi în cazul relaţiilor părinţi, eventual treziţi, şi copiii lor. Deşi pare ca legăturile de familie biologica sau parteneriala legitimează în vreun fel influenţarea evoluţiei, chiar cu mijloace persuasive, a celorlalţi membrii, este o crunta păcăleală. Doar centrat pe propria ta conştientă te poţi constitui în sursa de vibraţie mai ridicata şi prin asta să poţi transmite empatic anumite stări/mesaje. Nu pot spune că este şi uşor, deoarece nivele de conştientă foarte diferite şi care implica nivele de

experienţa diferite, în cadrul familiilor pot deveni chiar foarte incomode. Dar cine a spus că ar trebui să fie confortabil? Dimpotrivă, inconfortul experienţial se constituie, de multe ori pentru toţi „beneficiarii”, în cauza de reala trezire. Sunt multe familii la care chiar aşa s-au petrecut lucrurile.

Un subiect deosebit de fierbinte, mai ales în cadrul familiilor dar şi a relaţiilor în general este IUBIREA. În vechea paradigma cam toţi înţeleseserăm ca, pe baza unor afinităţi minimale şi a unei acceptări reciproce, se poate înfiripa ceva numit iubire. Şi eventual familie/parteneriat (la cei mai destupaţi la minte). Desigur lucrurile au fost mai mereu deviate şi de la aceste minimale raportări, evident asigurând cicluri amăgire/dezamăgire la cei mai mulţi. S-au încercat tot felul de variaţiuni, au primat când sentimentalismele, când emoţiile sau/şi interesele sexuale, dar nu arareori şi iluzia intereselor materiale. Au rezultat contracte mai mult sau mai puţin bătute în… arhive, în urma cărora concluziile de viaţă de multe ori erau ca… iarba vecinului e mai grasa/verde. Pe nesimţite parca noţiunea de familie a cam pierdut teren, şi nici nu era de mirare. La aşa exemple de la înaintaşi, cine se mai lasă amăgit cu uşurinţă.

Libertatea, perceputa ca ceva ciudat de firesc, se insinua şi în relaţiile între sexe. Desigur însoţită de blamările cuvenite, ca să facă sarea şi piperul vieţii. Nu erau chiar rare cazurile când individualitatea se „trezea” ca iubeşte simultan mai mulţi parteneri, reali sau virtuali şi se întrebă ce nu e în regulă cu ea/el. Ţin minte că eram chiar puşti când o tipa îmi mărturisea ca ea nu ar fi capabila sa refuza niciun bărbat, pe mine atunci declaraţia ei şocându-mă cumplit! Mi-au trebuit şi mie ceva ani ca să înţeleg, posibil şi ei ca să facă pace în ea.

Deşi ar fi putut fi evident şi de bun simţ ca IUBIREA chiar nu poate fi condiţionată, şi mă refer aici la relaţiile individuale cu orice aspect al Creaţiei, multe secole ne-au trebuit ca să avem îndrăzneala sa o şi „privim în ochi”. Desigur, apropiindu-ne de iubirea între semeni şi apoi între

sexe, lucrurile apăreau şi mai greu de dus. Că au existat diferite poziţionări individuale este firesc, dar toate circumscrise unui anumit grad de acceptare în cadrul conştiinţei colective. E util să vă imaginaţi ca nu prea găseai individ să nu fi citit măcar o ediţie a „codului bunelor maniere", instrument draconic de torturare a ideilor de libertate de orice natura.

Agrementaţi cu epitete de libertini, curve şi stricaţi, totuşi au fost individualităţi îndrăzneţe, care au privit mai atent la IUBIRE, ÎN SENSUL ACCEPŢIEI EI CELE MAI CREŞTINE, şi au început să înţeleagă mai mult. EA, aceasta iubire, nu separa! Nu cerşeşte! Doar oferă! Iisus a exemplificat, ca înalt ÎNVĂŢĂTOR, cu multe exemple dar şi cu propria lui viaţă. Totul a început să ia amploare în Conştiinţe. Fenomenul a beneficiat şi de lărgirea comunicărilor virtuale, la nivel global. Devenea din ce în ce mai limpede, pentru cei deveniţi conştienţi cât de cât, ca ceea ce a fost experimentat ca IUBIRE era o formă de negoţ mascat, în care eu te iubeam, dacă… doar dacă şi atât timp cât tu… Sexualitatea a început să fie şi ea privita mai cu îndrăzneală, în cadrul acestei IUBIRI. Desigur eu schiţez aici un „reportaj planetar general", în care am în vedere preponderent cultura vestica. Nu ca în rest nu s-ar fi pierdut deja destul de mult din cunoaşterea cândva disponibila.

Ajunşi în ACUM, chiar dacă peisajul general s-a îmbunătăţit substanţial şi eu nu mai risc să fiu huiduit doar pentru că am scris cuvântul sex, ceea ce în urmă cu doar cincisprezece ani ar fi fost de neevitat, totuşi la nivel de individualităţi, exerciţiul pe la pupitre arata încă… înfricoşător. Folosesc şi eu… cuvinte! Desigur tendinţa este mereu de a indica în afară, deşi deja ar trebui să fie limpede pentru majoritatea ca nu aşa se poate rezolva ceva. Orice aspect ai de „reparat/vindecat", este doar în tine. Cu toate astea încă se vehiculează cu multă inconştienta epitete de tot felul, se arata cu degetul… Nu crezi că ai fi mai împlinit dacă ai înţelege că eşti doar tu cu problemele tale de percepţie? Ca nu te rezolvi cu nimic

dacă îmi ataşezi mie etichete şi ca oricare este cât de cât conştient, chiar îţi vede temele nefăcute? La ce te serveşte acest „mereu în afară”? Ce anume încă nu ai înţeles?

Sunt şi din cei care chiar nu m-au văzut niciodată, se considera lideri şi tin cursuri, dar mă boscorodesc pe net… Oare ei cred că păcălesc pe alţii şi nu pe ei înşişi? Cine e atât de inconştient azi încât să mai participe la astfel de jocuri? Iar dacă mai sunt, chiar contează? Doar zâmbesc când aud de câte o isprava! Parca exista o singură Conştiinţă, ei încă sunt separaţi? Amuzante aspecte în ACUM! Aşa cum spuneam mai sus, înainte de a face ordine, de cele mai multe ori este mare brambureala! Desigur nimeni nu se vede pe el însuşi!

Se pare însă ca din ce în ce mai multe individualităţi conştientizează ca separarea este o iluzie, după cum iluzie este şi jocul. Ca atare caracterul dramatic se diminuează în exerciţiile pe la pupitrele mai evoluate ca înţelegere. Şi viteza de deplasare de la un pupitru la altul, către ultimele lecţii, tot creste. Majoritatea încă se cramponează de câte o biată iluzie, parandu-li-se că ar merita. Apoi îi dau drumul şi ăleia. Mulţi aşteaptă ca manifestarea sa răspundă nivelului lor de conştientă şi nerăbdarea creste pe măsură ce ei încă au de rezolvat… aşteptările. Pentru ca mici finisaje înseamnă mari diferenţe, la acest nivel. A nu da scop vieţii şi a nu avea aşteptări, a crea doar prin intenţie, fără miza, sunt ultimele detalii de înţeles. Dar primordiale în apariţia manifestărilor.

Inconsecventa ca nivel de vibraţie este încă o încercare pentru mulţi, pentru că ai ajuns să trăieşti un ADEVĂR ÎNALT, dar prin hipnoza iar îl părăseşti. Şi te aştepţi să primeşti un răspuns coerent! Doar ca tu nu mai eşti acolo. Ai doar o amintire despre acel punct. Ori, o „realitate” se creează la o vibraţie şi o poţi recepţiona câtă vreme EŞTI ACEA VIBRAŢIE. Pana ce nu RĂMÂI consecvent ţie însuţi, REZULTATELE intenţiilor creatoare nu se vor manifesta. Este doar un ultim pupitru de exerciţii. Calm ca îl vei permanentiza şi pe asta!

În munca noastră individuala va fi util, acum ca tot

facem ordine, să discernem între nevoi reale şi pretenţii/mofturi/nazuri egotice. Pana nu ne facem şi aceasta lecţie nu ne vom putea raporta corect în cadrul relaţiilor, atât cu mediul cât şi cu semenii. Şi deşi personalitatea va încerca să-şi depene vechea viziune cum că tu eşti mai puternic cu cât... deţii mai multe, va trebui să observi ca ÎN ADEVĂR, cu cât te înconjori de mai multe, cu atât eşti mai legat/dependent/furnizor veşnic de energia atenţiei tale şi deci mai slab. Pentru mulţi va fi o revelaţie destul de incomoda, greu de acceptat, dar suntem băieţi/fete deştepte şi evidenta ne va lămuri. Armonia este singura lege, nescrisa, care te poate situa corect în raport cu nevoile TALE REALE. Am subliniat „tale", pentru ca cel mai ades personalitatea te încarca cu pseudoresponsabilitaţi fata de alţii, în special „aparţinători". Am văzut mulţi spetindu-se de-a dreptul, ei având un raport foarte armonios în toate aspectele de relaţionare, care însă îşi justificau infinitele strădanii prin... pseudonevoi ale familiei/copiilor. Este o grava neînţelegere acolo. Toată armonia personala se distruge automat când personalitatea se încarcă cu iluzii ale responsabilităţilor. Fiecare este un punct de Conştiinţă şi are propriile teme de făcut. Nu pe ale altora! A creşte şi educa un copil nu presupune decât o atitudine armonioasa. Şi nevoile lor sunt doar cele reale, nu imaginare.

IUBIREA, ca STARE, presupune echidistanta. Ea doar se emite şi nu exista criterii de selecţie. În IUBIRE nu mai exista „copilul meu". Nici soţul/sotia mea. Ele au aparţinut vechii paradigme, când totul se baza pe separare. ACUM, gândind aşa, privezi acea conştiinţă, prin modul limitativ în care gândeşti, de fireasca lui identitate, adică faci ce face orice preot: intermediază, considerând ca acea conştiinţă trebuie legata PRIN EL de Conştiinţă Universala. Este ceva complet în afara Legii şi demonstrează grave neînţelegeri.

Sunt acum conştiinţe care îşi revizuiesc profund relaţiile de familie biologica. Sunt „copii" care îşi ajuta părinţii să conştientizeze diferite aspecte şi o fac cu succes şi tact. Se revizuiesc apelativele şi se trece către relaţii de

reala prietenie. Este un pas foarte important acesta. Dacă clasicele prăpăstii între generaţii se estompează şi dispar, nivelul de armonie va creşte semnificativ. Au loc schimburi de idei şi cunoaştere, dintr-o parte bazate pe ceea ce am denumi experienţa, din cealaltă bazate pe intuiţie şi racordare la evoluţia conştiinţei colective. Se diminuează tensiunile şi văicărelile iar medicul alopat de multe ori este înlocuit de precepte din noua medicina. Măcar şi parţial. Cantitatea de hapuri înghiţite scade. Toate aceste modificări cresc nivelul de armonie generală, chiar dacă încă exista şi mulţi care dorm.

Multele modificări care totuşi au loc au avut darul de a creşte vibraţia planului experienţei. Şi schimba uşor datele în conştiinţa colectiva. În acest fel presiunea vibraţiilor joase scăzând, cei mai înaintaţi se simt mai puţin apăsaţi. Şi ating nivele de vibraţie şi conştientă mult mai înalte. Provocarea desigur este la fiecare încercarea de a împăca „realităţile experienţiale” cu ceea ce au dobândit în trezire şi nu este chiar uşor. Pentru ca cei inconştienţi încă stabilesc reguli. Sunt şi destui cei ce cred că Legea poate fi păcălită. Care cred că se poate împăca şi capra şi varza. Nu obţin decât mutarea unui conflict experienţial în interior. Pe măsură ce tensiunile se vor acumula, probabil vor recunoaşte Legea, alta opţiune neexistând. Mat şi de la capăt nu e chiar o opţiune, dar e o posibilitate.

Sunt şi conştiinţe relativ conştiente, care se afla în experienţa chiar susţinând structuri politice/economice/administrative şi care spera să le modifice din interior. Probabil îşi imaginează că aşa ceva chiar este posibil. Dar astfel de structuri se definesc ca frâne în calea evoluţiei, aparţinând clar vechii paradigme. Sunt alcătuite desigur din puncte de conştiinţă, doar ca acelea sunt profund convinse de existenţa unui propriu interes. Ele sunt în separare. Structura le da senzaţia susţinerii lor, cerându-le în schimb… susţinerea. Păcăleală este ca punctul de conştiinţă, prin energia atenţiei acordate, chiar susţine structura, în timp ce structura NU

ARE ENERGIE PROPRIE în Creaţie. Deci ea doar minte că ar putea chiar susţine ceva/pe cineva. Lipsa de atenţie şi discernământ îşi spun cuvântul!

Apartenenta de o structura face rapel la nivelul conştiinţei de ginta/trib, fără a avea şi acoperirea existentei reale a unei conştiinţe de grup (egregor). În trib dacă unul era agresat săreau toţi şi îl apărau, într-un minister nu vei vedea aşa ceva, nici într-un partid politic. Pe asta se bazează toate partidele şi organizaţiile. Este o separare… organizata! Dovedeşte slăbiciune individuală, şi experienţa va conţine fireştile cicluri amăgire/dezamăgire. De remarcat este faptul ca toate aceste structuri SOLICITA un maximum de atenţie şi deci de energie. Cei ce le conduc sunt conştienţi ca întreaga vitalitate a structurii se datorează susţinerii energetice a…" cotizanţilor".

UNA SUNTEM este ideea de baza, pentru următorul nivel de joc. Şi până acum tot asta eram, doar ca foarte puţini conştientizaseră. Ca atare e firesc să mă intereseze/sa îmi pese ce se petrece cu mine/TU, cu mine/EL, etc. Dar nu mă interesează pentru a mă separa de tine/el/ea ci dimpotrivă, ca să ne putem juca frumos împreună. De a ce? De a ORICE, doar ARMONIOS să fie! Pentru ca jocul nu are scop, e doar joc! Nivelul anterior era caracterizat prin „nimeni nu se scarpina dacă nu-l mănâncă" şi alte asemenea înţelepciuni. Adică voiam să accentuam ca, fără un scop nu mişcăm nimic. Acum ne mai rămâne doar bucuria jocului, celor care au înţeles.

Delicat este faptul ca, cei care nu au înţeles încă şi încearcă să joace jocuri personale, au toate şansele să ajungă iarăşi prin cicluri amăgire/dezamăgire la concluzia că ele NU MAI FUNCŢIONEAZĂ. Iar asta va mai menţine o vibraţie relativ scăzută, în raport cu ceea ce mulţi ne-am dori. Pentru ca instrumentele jocurilor personale aparţin vechii paradigme, se bazează pe separare şi scop, pe eu versus tu. Ori astea sunt de vibraţie scăzută. În spatele lor sunt gânduri, sentimente şi emoţii care le susţin, care sunt încă butoane şi pârghii nerezolvate individual. Toţi cei ce pot, acum susţin atât cu vibraţia lor cât şi prin exemplu,

cunoaştere şi împărtăşire rezolvarea temelor rămase restante.

Posesiuni de toate felurile, gelozii şi invidii, concurente imaginare şi iluzii ale luptei pentru vreun fel de putere sunt rămăşiţele de rezolvat la cei mai mulţi. Încărcaţi cu ele, viaţa pare grea şi urata. Desigur nu aşa se vede mereu când eşti involved. Altfel nu ar exista ciclurile amăgire/dezamăgire, atât de fireşti în vechea paradigma. Cei care şi le-au rezolvat le cunosc şi te asigur ca şi eu le-am cunoscut cam pe toate. Ţin să spun asta ca nu cumva să crezi că fac parte dintre cei ce habar nu au ce înseamnă, şi vorbesc… vorbe.

Scoala puterii personale mi-am făcut-o încă începând cu 19 ani, conducând un colectiv de 56 de oameni, timp de foarte mulţi ani. Capacitatea şi abilităţile tehnice le-am cultivat de foarte tânăr, pasionat de electronica şi construind tot felul de jucării din această zonă de preocupări. Apoi puterea intelectuala mi-am probat-o brevetând cinci invenţii la OSIM, participând la Sesiuni de Comunicări cu lucrări proprii, în cadrul unor Simpozioane Internaţionale organizate sub egida Academiei Oamenilor de Ştiinţă, capacitatea de a face bani am probat-o, câştigând cam un venit mediu pe economie zilnic, timp de ani de zile, capacitatea creativ/artistica mi-am probat-o ca realizator de TV dar şi prin formaţia de plastician, apoi de fotoamator. Chiar nu am ratat multe experienţe şi am fost convins încă de puşti ca precis voi regreta doar ceea ce nu am făcut. Ca atare relaţiile interumane au fost o bucurie permanenta, iar cele cu partenere de sex opus mi-au bucurat chiar fiecare zi. Când nu a mai fost bucurie, relaţia s-a epuizat, o alta luându-i locul.

Am înşirat toate astea ca să nu crezi ca nu ştiu ce vorbesc, că mă aflu în acest punct al experienţei ca urmare a unei colecţii de frustrări, că am fugit vreodată de viaţă. Nici pe departe, viaţa a fost şi va rămâne o mare bucurie pentru mine. Priorităţile se schimba, perspectiva se schimba şi ar fi chiar grav să nu permiţi schimbarea. Ai fi în afara vieţii vii, înţepenit, mort!

Oriunde am fost, muzica a cantat permanent. Întotdeauna m-au interesat cele mai noi tehnologii şi informaţii, din toate domeniile. Şi acum, sunt unul din cei care au testat Windows 8 şi care îl apreciază pentru plusuri dar nu şi pentru bug-urile pe care încă le mai are. Sistemul de operare Android îmi pare chiar o provocare, generând viziuni noi despre proprietatea intelectuală. Nu pot să nu mă bucur de tot ceea ce creativitatea aduce în manifestare, fie ea tehnologica sau de alta natura. Am aşteptat cu nerăbdare să apară Noua Medicina zisa germanica, care chiar se apropie mult de ADEVĂR cu viziunea sa. Nu sunt chiar un „fan" al Dr. Hammer, dar îi recunosc poziţia de înaintaş, într-un domeniu fierbinte. Exista şi alţi autori, cu care eu rezonez mai bine.

Fizica cuantică dar şi Nassim Haramein vin să completeze anumite înţelegeri, pentru ca oricum fizica nu putea rămâne la ceea ce Newton a formulat. Evident îi iubesc pe Einstein şi pe Tesla. Exista însă şi teorii „venite" către noi pe căi diferite, care nu îmi par de neglijat. As pomeni aici „Designul Inteligent" şi poate şi chanellurile lui Bashar. Răspund poate diferit şi poate chiar mai bine unor întrebări. Mă interesează foarte mult inventica şi simt provocarea tehnologiilor punctului zero. Dispozitivele „free energy" merita toată atenţia, pentru ca iluzia energiei lipsa ne costa foarte multă libertate experienţială, încă. Constat cu bucurie ca deja au început să circule pe net schiţe cu dispozitive „overunity", care deşi sunt încă echipamente de tranziţie, pot diminua puţin presiunea psihologică despre energie şi dependenta fata de sistem. Consider ca toţi cei de formaţie tehnica ar fi util să-şi îndrepte atenţia către anumite filmuleţe de pe youtube, pentru ca în multitudinea de propuneri aflate pe acolo se afla şi idei ce pot fi aplicate, chiar mai apropiate de punctul zero.

Cine crede ca o fiinţă realizata este una cu capul în sac, chiar se înşală dramatic. A fi UNA cu TOTUL înseamnă să le conţii pe toate, aşa cum Simulatorul le conţine. Pot constitui în ACUM-ul tău subiect de interes sau nu, dar nu te poţi separa de nimic. EŞTI ŞI AICI! Nu

contează cu cât anume din Conştiinţa îţi animi prezenta, poate fi chiar infim ca procent, de ordinul a o miime dintr-un procent, dar EŞTI şi aici acum. Bucură-te de aceasta oportunitate şi fii chiar PREZENT! Nu am scris degeaba cuvintele astea, exista o tendinţă ciudata de a te extrage, „legumicol”, din acest plan al manifestării!

Următorul nivel pe asta se bazează: bucuria STĂRII DE A FI! Joaca conştientă, fără glume despre existenta vreunei mize. Desigur POŢI! Doar eşti exact ceea ce şi eu sunt! Ştiu ca pare încă utopic. Dar aşa funcţionează Creaţia: întâi TU trebuie să fII ceea ce abia apoi, prin proiecţie, îţi vei aduce în manifestare. Face parte din regulile de joc, fie că ştim fie că nu. Câtă vreme în mine s-ar derula vechea paradigma, voi proiecta desigur ceea ce eu sunt: vechea paradigma. De aici şi aparenta „drama” a momentului: majoritatea vor ca paradigma sa se schimbe, manifestarea sa se schimbe şi apoi se vor schimba şi ei! Aşa ceva NU FUNCŢIONEAZĂ! „Lumea ta” o vei vedea pe monitor exact conform cu unghiul de unde tu o priveşti/proiectezi! La schimbarea unghiului de privire, lumea ta va arata altfel. Atâta timp cât tu păstrezi aceleaşi coordonate, vei primi aceeaşi „realitate” de experimentat. Unghiul nu se modifica nici dacă, telectual devii mai deştept! Doar când tu te muţi! Devenind mai deştept te poţi muta/schimba mai uşor, dar abia schimbarea ta face diferenţa!

Sunt mulţi care acum ştiu, cred că ştiu sau se străduie să înţeleagă. Este mult mai bine decât să fii opac, cu mintea închisă. Doar ca încă nu te aştepta şi la miracole. Vei schimba un cred că ştiu, o dogma, cu o alta. Este ok aşa, doar aşa poate să fie drumul pentru tine. Un altul poate va alege să se „predea”, adică să renunţe la credinţa ca el e cel care deţine controlul. Să permită ca prin el să se manifeste. Nu el să facă. Sunt multe cai, dar toate duc în acelaşi punct. La aceeaşi înţelepciune. Şi la pace.

Ca unul care urmăreşte cu drag şi interes evoluţia conştientei prin toate punctele de Conştiinţă pe care eu le

ştiu, voi culege cu drag feedback-urile acestei cărţi, chiar dacă eu totala detaşare. În fond prin ea Conştiinţa Unica va adresează o mare provocare: recunoaşteţi ADEVĂRUL? Puteţi avea maturitatea de a absolvi pupitrele şi a vă identifica cu Simulatorul, ca să trecem la următorul nivel? V-aţi prins cum e cu butoanele şi pârghiile? Aţi înţeles cum apare corpul suflet din radianta proceselor electromagnetice? Puteţi să nu vă mai identificaţi cu „stafia”? Puteţi înţelege ca atitudinea bazată pe frici este absolut FIREASCA ŞI LOGICA, atâta timp cât vă lăsaţi conduşi de un nivel de inteligenta REACTIV? Care nici nu ştie şi nici nu ar putea altfel, fiind rezultatul reactivităţii celulare la stimuli.

Staţi liniştiţi, nu ajungeţi roboti dacă nu va mai tot daţi cu fundul de pământ! A procesa corect matematic nu este o vină. O cerem fiecărui echipament, noua de ce nu? Puteţi renunţa la toate tradiţiile, care va tot invocau „calităţile sufleteşti” nebuloase, a fi sensibil nu înseamnă a fi şi victima a unei sensibilităţi emoţionale. Sensibilitatea ADEVĂRATĂ se referă la capacitatea de a vibra. Cu cât eşti mai liniştit şi înalt vibratoriu, cu atât acea sensibilitate va fi mai mare. Dacă ai două lamele de oţel prinse în menghina, una de un milimetru grosime şi cincizeci centimetri lungime şi alta de o zecime milimetru grosime şi doi metri lungime, care crezi că va fi mai sensibilă la vibraţii?

Viaţa „vi se întâmplă” doar câtă vreme sunteţi la cheremul emoţiilor şi a minţii reactive. Denumindu-l subconştient îi recunoaştem o putere pe care NU O ARE! Când deveniţi conştient creativi, adică procesaţi cu nivelul de inteligenta Conştient, veţi vedea soluţiile înainte de a denumi o situaţie/context/conjunctura ca problema. Şi întotdeauna vor fi o infinitate, doar să alegeţi. Ca să poţi alege însă cu adevărat ai nevoie de libertate şi discernământ. Deci toate sunt legate. Ades se întâmplă să vezi soluţii dar să ai impresia că nu ai libertatea de a opta, datorită unor… dependente. Sau ca nu poţi discerne corect între ele. Ca atare e utila şi o bază de

cunoaştere/înţelegere.

Suntem un echipament deosebit de complex şi doar o bună cunoaştere şi înţelegere a lui ne poate ajuta să ne ducem experienţele la potenţial maxim. Pentru ca gustul pe limba este funcţie de experienţa pe care reuşim să o avem. De cele mai multe ori suntem tentaţi să vedem diferite parţialităţi ca fiind ADEVĂRUL, şi rezultatul nu va fi prea ok. După mine aşa se şi explica de ce a tot fost necesar ciclul de „mat şi de la capăt”. Faptul ca CREDINŢA TA face Legea în viaţa ta, nu e mereu un avantaj experienţial. Mai ales când credinţa presupus „A TA” a fost de fapt anteprogramata, nu arareori de interese meschine. Sau chiar de către CREDINŢE FALSE. Dacă luam cazul tuberculozei, am crezut că este o boală şi că trebuie luptat împotriva ei cu antibiotice. ADEVĂRUL însă este altul: datorită unor puternice frici apar celule care se multiplica în exces, formând tumori. Tuberculoza este o formă de vindecare, deoarece îndepărtează celulele formând tumoarea, după care dispare. Dacă luptam cu antibiotic, tuberculoza poate dispărea, dar rămân celulele formând tumoarea, care pot deveni maligne. La ce ne-a servit parţialitatea conform căreia tuberculozta trebuie vindecata? Şi acum sunt încă foarte mulţi care CRED că trebuie luptat împotriva tuberculozei.

A fost doar un mic exemplu. Ce să mai vorbim de credinţele cum ca energia este limitata sau că nu ne-o putem procura singuri, care CREDINŢA chiar ne-a convins să nu mai căutăm soluţii. Însă credinţele în adevăruri parţiale, colective sau individuale, sunt cele care, de fapt, ne fac experienţele de viaţă. Cu toate astea, în ADEVĂR, nu au nicio relevanta. În toate domeniile ne bazam pe credinţă ca „ştim noi” cum/ce e mai bine, şi chiar aberam maxim. Valabil de la regimul de somn la cel alimentar, de la agenţi/moduri de spălare la atitudinea în raport cu informaţia… absolut totul. Facem imediat dependente/obsesii din diverse ştiri/cunoaşteri, e suficient să CREDEM că toxinele ne asaltează şi de la curăţat limba zilnic, la băut ulei şi/sau apa calda dimineaţa, la clisme şi

saune, nimic nu ne mai ajunge. Şi aşa ne ghidonam vieţile… care se transforma în chin experienţial. Atât pentru noi cât şi pentru cei din preajma.

Este util de observat ca toate aceste CREDINŢE sunt vehiculate de nivelul conştient de inteligenta. Corespund unui anume nivel de instruire şi cultura, personal. Care, fiind TOT CE AI LA DISPOZIŢIE, lesne îl consideri ca fiind şi „cel mai bun”. Este şi motivul pentru care este necesara îmbunătăţirea prin CUNOAŞTERE a acestui nivel. Schimbând credinţele vei schimba şi experienţa.

Am tot fost condiţionaţi să CREDEM că între noi şi animale se pot face paralele. CREDINŢA multora şi acum este exact aceasta. În ciuda faptului că, tradiţional ŞTIAM ca doar noi suntem „după chipul şi asemănarea”, biologia, medicina şi câteva filosofii ne-au dus intro parţialitate biologica. De aici pana la a concluziona ca sexul este doar o modalitate de reproducere a speciei nu mai era nici măcar un pas. Sau ca sensul vieţii e… să murim, ca la porcine! Numai ca noi vedem funcţie de ochelarii prin care privim şi CREAM ceea ce „vedem”. Altfel spus, am fost ajutaţi să ne vedem animale.

Dacă eu mă uit acum pe monitorul laptopului şi deschid un manual de biologie, voi privi monitorul cu ochi de biolog. Dacă voi urmări un film documentar de arheologie, ochii vor privi ca arheolog, acelaşi monitor. Îl pot „privi” cu foarte mulţi ochi, foarte diferiţi. Chiar sunt calculatoare specializate funcţie de „ochii” care au nevoie de el. Numai ca, toate calculatoarele vehiculează doar biţi de informaţie. Indiferent cu ce ochi filtranţi priveşti, REALITATEA este aceeaşi: informaţie! Şi în Simulatorul Mintea lui Dumnezeu nu exista nimic altceva decât informaţie. La pupitrele experienţei poţi jura că ai de-a face cu infinite „realităţi”, simulate desigur pentru ca tu să ai cum să-ţi faci temele. Asta însă nu înseamnă ca, în ADEVĂR, acolo chiar ai dramele respective! Ce ar mai fi mintea lui dumnezeu adăpostiind toate aceste atât de diferite „lumi”?!!… Cum ar putea calculatorul meu să aibă în el toate nebuniile de pe monitor, „fizic” vorbind??! Doar

trei zurlii să fie, în calculator sau Simulator, şi ar înnebuni ambele!

NU mă pot abţine să nu glumesc, când vorbesc despre chestii atât de serioase! Pentru ca vă spun lucruri atât de evidente pentru mine şi în acelaşi timp îmi dau seama că pe cei mai mulţi îi va bulversa. Dacă povesteam de Buddha, Iisus, Krishna sau chiar despre sfinţi era mai digerabil precis, sunteţi obişnuiţi! Dar să insist atât de mult pe ideea de Simulator, pe faptul că nu exista decât informaţie, sub forma de vibraţie, că nu va lucrează niciun subconştient ci credinţele voastre conştiente şi profund limitative nu cred că vă aşteptaţi. Să vă povestesc că era mult mai aproape de ADEVĂR basmul decât biologia/medicina sau fizica? Fizica va povesteşte ca viteza cea mai mare este a luminii, basmul zice „cu viteza gândului”… Ca mulţi dintre voi vă identificaţi cu „stafia” şi îi daţi energia atenţiei voastre? Ca sufletul atât de cantat nu e altceva decât un fenomen radiant, urmare a proceselor electromagnetice? Ca sensibilitatea lui REACTIVA nu este sensibilitatea voastră şi faceţi o confuzie! Acum e trendy să cantam inima şi iubirea, deşi oricât m-aş „uita” după ele în ADEVĂR, nu le văd chiar deloc… IUBIREA este o STARE, bazată pe acel nivel înalt de vibraţie în care desigur sensibilitatea este un firesc, conţine doar ARMONIE, PACE şi bucuria stării de A FI! Şi ca orice prea plin, radiază/emite/da pe dinafara/se oferă! Inima a fost găsită ca idee alternativă minţii, cu intenţia de a sublinia că se poate procesa şi altfel, dar toate poveştile cu cămăruţa ei ascunsa, apoi cu mutarea în timus şi cu inteligenţa emoţională nu sunt decât aberaţii sau figuri de stil.

Aşa numita inteligenţa emoţională este exact reactivitatea pe care o întâlnim şi la plante. Dacă fixezi electrozi pe frunzele unei plante situata în ghiveci separat şi ai o anumită atitudine faţă de o planta similara, aflata într-un ghiveci apropiat, oscilograful va indica diferite nivele de răspuns şi nu minore. Diferite, funcţie de diferitele atitudini mental/emoţionale. Am făcut/participat

la multe astfel de experienţe. O poţi numi inteligenţa emoţională, dar ce poţi construi pe ea? Aparatele noastre de măsură, cam toate, răspund imaginaţiei noastre despre ceea ce presupunem ca măsurăm. O mare surpriza avea să-mi facă un banal voltmetru electronic, când căutam variante pentru dispozitive free energy. Măsurăm ce se obţinea într-o bobina, dacă un magnet pendula într-un anume mod în preajama ei. Evident făceam zeci/sute de determinări şi ne mai şi pierdeam cumpătul, în acei ani de demult. Surpriza a fost când am ţinut bornele între degete, între măsurători, şi am observat tensiuni superioare celor din bobina.

Spuneam ceva mai sus despre importanta obţinerii unui anumit nivel de cunoaştere şi înţelegere şi pare că ar veni în conflict cu ideea ca oricum nu ştim nimic. Ba chiar mai mult, că nu e nimic DE ŞTIUT, ci doar de CREAT! Fiindcă dilema asta pare destul de neclara la mulţi: cu cât cunoşti/ştii mai puţin eşti tentat să crezi ca ştii ceva şi că te poţi baza pe acea cunoaştere limitata. Pe măsură ce cauţi să cunoşti mai mult, tot mai mult, ajungi la concluzia multor înţelepţi, care spun ca abia acum ştiu ca nu ştiu nimic! Un prieten bun formulase că am plecat de la a şti nimic despre totul şi am ajuns să ştim totul despre… nimic! Ca formulare poate părea amuzanta dar conţine un adevăr profund. Ca să poţi înţelege, chiar trebuie să scotoceşti prin ceva cunoaştere.

După mine ŞTII TOTUL abia când ai înţeles virtualitatea ÎNTREGULUI, din care EŞTI PARTE. Când aceasta cunoaştere nu este DOAR CONCEPTUALA, ci ai verificat-o atât în tine cât şi în imaginea proiectata. Când exerciţiul tău de viaţă demonstrează că eşti conştient permanent de acest ADEVĂR ULTIM, reuşind să-l şi trăieşti. Când chiar ai înţeles ca ceea ce lesne pare miracol se datorează exclusiv cunoaşterii caracterului virtual al acestei Creaţii. Dacă apa îşi schimba configuraţia doar în prezenta unei emisii, fie ea şi un cuvânt scris pe o eticheta lipită pe flacon, de ce ar fi un miracol să fie schimbată în… vin? Miracol se numeşte când ai reuşit să-ţi învingi

CREDINŢA TA conştientă, cum ca ştii tu că aşa ceva nu se poate! Când ai reuşit să CREZI că nu e nimic obiectiv datorită căruia să îmbătrâneşti cu celule tinere! Miracol este să reuşeşti să faci ce intenţionezi, exact schimbând CREDINŢELE TALE LIMITATIVE! Ele trebuie „plastifiate”.

Aici NU E VORBA DE PSIHOLOGIE, ci de mod de viaţă! De ABORDARE! De modul în care poţi recupera concepţia despre lume şi viaţa. De modul în care „VEZI”! Îţi garantez că poţi lucra cu psihicul tău infinit, mare lucru nu vei obţine! Posibil nici măcar detensionări notabile. Mulţi au muncit ani de zile fără să obţină mare lucru. EŞTI doar o pretenţie de biocomputer, cu o structură la fel de imateriala ca orice mediu virtual! Doar joacă-te cu informaţia! Nu ai ce pierde! Păstrează doar ARMONIA! Imaginează-ţi ca „se dădu de trei ori peste cap şi se prefăcu în…” nu e chiar o glumiţă!! „Abracadabra” nici ea nu e o formulă glumeaţă! CREDE!

Eu ŞTIU că vei crede abia după ce tu însuţi vei fi epuizat propriile credinţe limitative, când Cunoaşterea împinsă către extrema te va fi dezamăgit. Aşa a fost şi la mine, de aia ŞTIU! Şi tot de aia eu mă consider un mistic. Înţeleptul ajunge să ştie că nu ştie nimic şi e maximum! Misticul ştie că ORICE E POSIBIL! Dacă mai şi ştie DE CE TOTUL E POSIBIL, chiar e perfect! Ca nivel al jocului, următorul cred că mai degrabă va corespunde misticismului. Asta datorită trecerii prin punctul zero. Dar vom vedea!

Pana una-alta avem de lucru pe la pupitre, exact cu ceea ce ne procura acele exerciţii şi anume CREDINŢELE în adevăruri parţiale. Despre credinţă s-a vorbit în foarte multe moduri şi toate sunt şi ele parţialităţi. Pana la un anumit nivel, credinţele existente/depuse în conştiinţa colectiva alcătuiesc baza de date utila experienţei. Fără ele nu s-ar putea desfăşura niciun joc. Cum să mă aşez pe scaun, dacă nu CRED în convenţia ca el mă va susţine? Cum să tastez la acest laptop dacă nu sunt conştient ca el mă va servi, conform convenţiei stabilite? Trebuie BINE ÎNŢELES, şi armonios, cum anume trebuie să împaci în

experienţa conştiinţa faptului că nimic nu exista (material vorbind), dar că te joci conform unor convenţii stabilite. Eu pot desena un cal, îl pot şi anima să meargă la trap sau galop, cu toate astea desenul meu NU VA ŞI FI CAL! Va rămâne o convenţie desenată despre un cal.

Numai ca în conştiinţa colectiva, ca nivel de inteligenţă proiectând către experienţa colectiva, acum se afla date depuse ulterior, care şi ele acum concura la o anume experienţa colectiva. Dar care conţine convenţii care nu mai alcătuiesc cadrul experienţial util trecerii la alt nivel de joc. Aici vom avea de departajat fiecare, individual, după cunoaşterea şi înţelegerea proprie individualităţii care suntem.

Eu pot subscrie şi susţine în continuare convenţia aparentei materialităţi şi manifestării Legilor Naturii (un mod de a mă exprima, nu ideal desigur), pot recunoaşte formula de creştere 1, 618 ca ARMONIOASA şi să o susţin, dar nu voi recunoaşte şi nici susţine asimilarea omului în regnul animal, Legile Biologiei la om, dogmele de nicio sorginte, postulatele şi alte minunăţii. Observând paralela între diagnoza medicala şi programarea pe care pretinse acte divinatorii/magii negre o fac, cât şi interesele meschine care o leagă de o industrie interesata de profit, nu am de ce susţine ideea de medicina. Ca atare, în propriul meu proces de discernere, aleg să susţin doar convenţia despre materialitatea lumii în experienţa şi Legile Naturii, bazate pe ARMONIA creşterii în proporţia de aur.

Fiecare CONŞTIINŢĂ CONŞTIENTĂ va avea de făcut o operaţie de acest gen în conştiinţa care el este. Vă asigur ca contează maxim! Conştiinţa Colectiva funcţionează şi ea după aceleaşi Legi ale Creaţiei. Fără susţinere energetica, orice date depuse acolo se şterg! Energia este data de Credinţa voastră în ele. Şi desigur de atenţia pe care voi le-o acordaţi. Conştiinţele Conştiente au aportul energetic de susţinere cel mai important. Despre asta se şi vorbeşte când se spune de „masa critică”. Altfel spus, responsabilitatea revine celor mai conştienţi, după cum

este şi logic/armonios.

Toate astea se cunosc şi de către cei încă interesaţi în mod absurd, de profituri. De aceea vi se şi „fac cadou” examenele medicale gratuite şi vi se oferă şi atât de variate remedii medicale. Au o mare nevoie de atenţia şi energia atenţiei voastre! Dacă nu veţi mai „cotiza” energetic, toată povestea lor despre boli se duce rapid. Cam la fel stau lucrurile şi cu alte industrii, ca cea alimentara! Că va smulg energia prin blamarea E-urilor, prin lupta contra seminţelor tratate sau împotriva Monsato, le-aţi permis să existe prin susţinerea energetica! O vedeta când pierde popularitatea şi nu mai ştie ce să facă iese dezbrăcată pe strada şi produce un scandal. Tehnica e aceeaşi!

Poate va mira de ce atât de puţin aleg să susţin eu. Pai de la mine cam atât se vede. Restul decurg sau nu contează. E doar loc de joacă. Tot ce as alege să mai „vad” ar primi energia atenţiei mele şi nu CRED că merită! O planetă albastra, cu mult verde viu, loc de joaca pentru nişte conştiinţe conştiente ca UNA SUNT şi ca atare nu îşi scot ochii cu nisip una alteia. Ar mai fi şi altceva de adăugat? Ca în baza acestei „realităţi experienţiale” vom crea apoi contexte şi conjuncturi armonioase de joc, nu mă îndoiesc. Ce este ÎN PLUS, va dispărea prin neacordarea energiei atenţiei noastre. De la Sine!

Suntem într-o Creaţie electromagnetica! ORICE este alimentat cu energie se manifesta. Orice nu primeşte energie devine inactiv. Apoi se dizolva în nimicul sau energia necreată, din care a şi apărut. De asta va şi invit la mare discernământ. Vreţi să readuceţi ceva în experienţa, vă este util/necesar? Acordaţi-i atenţie, nu contează dacă eu plus sau minus. Îl veţi menţine! Ca îl înjuraţi sau iubiţi, el tot energie primeşte, înjurătură pe voi vă afectează! Poziţionarea anti, din punct de vedere energetic, e mai puternică decât cea pro. Adică susţine în manifestare mult mai puternic! ORICE! Găselniţa cu lupta contra exploatării gazelor de şist nu face excepţie, desigur! Un nebun s-a apucat să vândă parcele pe luna! Desigur asta l-a scos din

anonimat cum nu ar fi făcut-o poate dacă lua premiul Pulitzer sau Nobel. Vorbim de energia atenţiei!

Oare de ce credeţi ca în campaniile politice sunt angajaţi specialişti din diverse domenii, dar toate orientate către creare de Imagine. Pentru ca acea IMAGINE va fi susţinută energetic. Iar pentru asta ea trebuie să corespundă CREDINŢELOR unei mase cât mai largi. NU are nicio treabă cu vreo promisiune! Fiecare însă trebuie să se recunoască în acea oglindire, ca să cotizeze cu susţinerea lui… energetica. Aşa se primesc voturile. Pana la un moment, campaniile publicitare se făceau produselor fiind prezentate de dive sau frumuseţi special alese. Apoi s-au prins ca asta nu asigura oglindirea, ca produsul părea pentru elite. Acum pe toate afişele vezi doar gospodine şi oameni absolut obişnuiţi. Sau copiluti aproape tâmpi, nu bebei ultra-armonioşi.

Caut ca să surprind o paletă cât mai variată de puncte de vedere, să mă imaginez la diferite pupitre ale experienţei aşa încât fiecare să îşi poată limpezi măcar puţin, ceva din temele pe care le mai are şi să se mute la alt pupitru. ACUM viteza cu care urcam treptele înţelegerii implica sprinteneala, agerime. Nu mai putem cotiza la infinit la parabole şi povesti frumoase. Chiar şi o partidă de şah are un ritm la pornire şi un altul pe măsură ce se consuma. Mulţi încă deapănă valori precum „simţitul”…Cu ce anume componente simţiţi, fraţilor? Ca totul duce la inteligenta reactiva! Simţiţi ca să vă ştiţi poziţiona/apara. Deci ca să vă asiguraţi la infinit poziţia de efect? A ce efect? Al cui efect? Renunţaţi la simţit, că nu voi simţiţi ci exact cine nu sunteţi voi! Exista comunicarea empatica în care DA, comunicam fără vorbe, dar ăla nu este simţit. Exista rezonanta vibratorie dar nici aia nu e simţit! As merge mai departe cu analiza, dar chiar sunt conştient ca această carte va fi citita de nivele foarte diferite de înţelegere aşa că mă voi opri aici. Nu corpul aşa-zis fizic simte ceva, în nicio circumstanţă! Simte complexul minte/corp, care este o radianta doar. Altfel anesteziile prin hipnoza nu ar funcţiona. De ce credeţi ca aşa-zisa

minte nu ştie să facă diferenţa între faptul trăit şi imaginaţie?

Nimic nu este ceea ce pare a fi şi o voi repeta în toate circumstanţele, chiar cu „riscul” de a fi interpretat cum recent m-a interpretat un puşti, la care se pare ca spaţiul de depozitare informaţie este excedentar în timp ce procesoarele sunt… vai de mama lor! În loc de a-şi face temele proprii de cunoaştere şi înţelegere, chiar crede că este posibil sau avantajos să proceseze interpretând… propriile neînţelegeri. Mă simt tentat să-l folosesc ca studiu de caz, prin complexitatea în care s-a băgat ca pupitru de viaţă, dar ar trebui să ofer multe detalii şi ar fi recognoscibil, deci mă voi opri. Haioşi sunt unii, pe la pupitrele lor!

Cei care chiar ştiu ce spun, întotdeauna vor trata un punct de conştiinţa în INDIVIDUALITATEA care el ESTE! Desigur acea individualitate şi-a creat contexte personale, în care relaţionează multiplu, atât în cadrul familiei cât şi în societate. De la el toate contextele şi conjuncturile în care s-a băgat sunt foarte importante. Nu însă şi în ADEVĂR. Pentru ca toate sunt doar simple oportunităţi de a-şi face nişte teme, decor sau material didactic. Faptul ca el e condiţionat ca „familia este celula de baza a societăţii” şi el vede asta ca pe o colecţie de dependente este datorat propriilor neînţelegeri. Face parte exact din ce are el de rezolvat, pentru a trece mai departe. Dar este foarte posibil să nu conştientizeze, să păstreze în exerciţiul sau de viaţă încă mult timp aceste valori, timp în care chiar contextele să se modifice, iar el să fie surprins, dezamăgit şi OBLIGAT prin asta să se mai uite odată! Aşa funcţionează pupitrele!

Fără adevăruri parţiale sau pseudovalori nu ar putea exista contexte din care să rezulte o experienţă spre conştientizare. La şcoală materialele didactice sunt din gips, vopsite şi lăcuite frumos, dar nu înseamnă ca chiar sunt ceea ce reprezintă. Exact aşa este şi cu „valorile” din Simulator. Poţi învăţa să pilotezi un avion, te poţi înfige din greşeală într-un munte, era foarte „adevărat”, dar…

avionul nefiind avion şi nici muntele munte, te dai jos bine mersi din Simulator… cam aşa!

Provocarea este, pentru chiar toate pupitrele, să înţeleagă ca viaţa este EXACT un exerciţiu, cu parţialităţi de adevăruri, în care trebuie să înveţi să te descurci exact cu butoanele gânduri şi manetele emoţii/sentimente. Când ai înţeles ca toate aceste teme le ai de stăpânit din alt nivel de inteligenta decât cel format de către „democraţia" celulara, adică din complexul minte/corp, poţi să le faci cu detaşare şi rapid. În acest fel şi NUMAI AŞA poţi apoi să te identifici cu ÎNTREGUL SIMULATOR şi să te alături celor ce vor trece la următorul nivel de joc. Adică „eu şi cu tatăl una suntem".

Am trecut şi eu prin tot felul de „viziuni" despre Creaţie, mi-au fost dragi unele din ele, dar gustul de parţialitate a tot fost prezent. După toată aceasta „excursie", o destul de inedita viziune chiar îmi suna bine. Mă satisface, la toate nivelele. Şi este nu numai operaţională dar şi operativa, adică te ajuta să fii sprinţar. Pentru mine asta a fost mereu important, nu iubesc lălăială pe niciun drum. Nu că ar fi o destinaţie, un capăt, dar sunt nivele. Unele chiar importante, dacă schimba paradigma. De ce as lalai-o?

Mulţi încă se vaită. A devenit şi asta moda. Se schimba ceva din datele temelor tale dacă te vaiţi? Materialul tău didactic rămâne acelaşi până când absolvi pupitrul. Dacă te vaiţi în loc să le rezolvi, nu mai ieşi de acolo! Precis te confrunţi cu ceea ce e denumit „problema", altfel ce sens ar avea pupitrul? Poate părea „boala" doar că aşa ceva nu exista, în ADEVĂR şi în mediu virtual. Va trebui să pleci de la convingerea că nu exista în ciuda faptului că o experimentezi, pentru a învăţa ceva. Pana nu descoperi ce ai de învăţat, ea va persista, indiferent cum ai vrea să-i vii de hac. Te poţi inclusiv păcăli că i-ai dat de cap, pana însă nu muti în tine butoanele gânduri şi manetele emoţii/sentimente, ea sta la panda şi… revine. Nimic nu e ceea ce pare, nu uita. Ai doar material didactic la pupitre!

Nici mama nu e mama cât eşti acolo, nici iubita iubita şi nici copilul nu e copil ci doar gips vopsit şi dat cu lac, retine! Dacă nu mă înţelegi sau nu mă crezi, cu atât mai rău, mai ai mult de munca… Când vei fi treaz nu vei mai trăi visul despre a avea o sotie, o mamă sau un copil şi abia atunci ei, toţi, se vor naşte – pentru tine. A trăi nişte vise despre… e ca şi cum ai desena o vaca; nici vaca aia nu e vaca şi nici personajele din filmul tău nu sunt decât plăsmuiri, cu funcţie doar de… material didactic! îi vei vedea cu adevărat abia când vei avea „ochi de văzut”… Când îi vei vedea cu adevărat, prezenta sau absenta lor nu va mai constitui o problemă şi niciuna dintre relaţii nu vor conţine aşa ceva.

Mulţi acum se considera treji, dar se văd înconjuraţi de „probleme” contextual conjuncturale sau de personaje-problema. FALS, dragilor, când tu chiar EŞTI cine EŞTI CU ADEVĂRAT, peisajul nu mai conţine nimic din ce înainte era „problema”. Nu are cum! Matematica Creaţiei garantează asta! Punctele de conştiinţă cu care interrelaţionezi vor fi exact ceea ce ele sunt, iar nivelul experienţei lor devii conştient că nu are treaba cu tine. Este doar treaba lor cu ele. Prin înţelepciunea asta nu ai cum să nu treci. O vei depăşi şi pe ea, e tot parţială, dar e obligatorie.

La ce ajungi? Desigur la A FI IUBIRE. A emite starea asta peste tot! Nu te mai interesează altceva nimic, de fapt. Nici chiar asta, dar te bucura să o vezi cum operează. Doar nu e „a ta” ci… PRIN TINE! Face de fapt… minuni, noroc că nu se prea vad… ştii cum e: cine are ochi…

Întorcându-ne în ACUM, ca să putem „vedea” mai bine valoarea experienţei, în ADEVĂR, să luăm spre exemplu construcţiile. Din urmă cu ceva mii de ani, încă avem pe tot pământul piramide, de tot felul. Practic nu prea exista loc unde să nu găsim piramide. Unele depreciate, altele aproape perfecte – mai ales dacă nu ar fi fost devalidate tot de om. Dacă ne întoarcem cu câteva secole în urmă, construcţiile sunt bine reprezentate atât din epoca medievala cât şi ulterior. Nu puţine sunt oraşele

în care încă se locuieşte în case din secolul 17 – 18. Construim şi acum. Am presupune că am adunat suficienta cunoaştere şi tehnologie ca să construim pentru eternitate. Adevărul însă este ca construcţiile moderne sunt garantate...50 de ani! Instalaţiile...20! S-a descoperit ca betonul nostru armat cu oţel devine beton cu găuri şi urme de rugina în canalele respective. Construim noi mai prost sau nu mai ştim/intenţionam să susţinem ceva în manifestare? Cred că este şi/şi! Pentru că ştim, spre exemplu, ca PVC-ul îmbătrâneşte şi devine casant, dar noi încă facem termopane din el, care mai şi eliberează clor! Aluminiul nici el nu e un metal de care să vrei să te înconjori, dar e... următoarea alternativă! Alegerile se bazează pe... costuri! Aşa stand lucrurile, cu ce am putea crede ca susţinem ceva în manifestare, care este bucuria şi energia ei băgată în construcţii?

Eu ŞTIU ca omul când îşi făcea o casă, chiar din chirpici, „materialul" de baza era intenţia lui creatoare şi bucuria. Apoi vedea el cum şi-o ridica! Când am început să o luăm invers, adică întâi cu calculele, iar contribuţia sa se cam rezume la a plăti munca altora, cantitatea de bucurie a devenit minora, de utilizator, de regulă nemulţumit. Nu cred să fie mulţi cei care să nu fi observat ca, fie ea şi o mică reparaţie, la orice, dacă o faci singur iese într-un anume fel, dacă apelezi la un serviciu plătit, iese diferit!

Sigur că suntem grăbiţi şi asta ne face şi superficiali, dar prea a ajuns o deviza „merge şi aşa!". Dacă ne uitam cum arata asta la nivel de „floarea vieţii" noastre, nu se poate să nu ne dam seama că cerem chiar absurdul, Creaţiei! Cum ai introduce în ARMONIA CARE TU EŞTI, ca relaţii, munca plătită? Chiar îţi poţi imagina ca banul îţi va aduce în ARMONIA TA, coereatori conştienţi în REALITATEA TA experienţială? Încă mai sunt multe aspecte la care nici măcar nu am privit! Fiecare pentru el, desigur.

Când am acceptat să construim o societate bazată pe mercenariat, când individualitatea nu mai are nicio alta motivaţie decât de a câştiga bani, raportul ei/relaţiile cu

întreg contextul din care îi obţine sunt sintetice, neimplicându-l decât în limita „fisei postului”. Dacă el nu aduce acolo aport de creativitate şi nici de armonie, nici bucurie, acel produs/serviciu ce anume conţine? Contravaloare bani? Chiar eventuala creativitate, este răsplătită, şi doar în măsura în care aduce şi mai mulţi… bani! Mie asta îmi pare nu numai o nebunie ci chiar o condamnare la nefiinţă! Ca să mă exprim plastic, eu iau ce produci/scuipi tu şi îţi ofer la schimb ceea ce eu scuip/produc. Vreţi mai elegant? Ok, eu mănânc pâinea produsă de tine, conştient că ai băgat în ea cel mai ieftin grâu şi cei mai prosti amelioratori, dar şi tu trebuie să fii conştient că îţi va crăpa imprimanta când îţi e lumea mai draga, pentru ca şi eu am gândit exact ca tine! Către ce viaţă minunata ne îndreptăm aşa?!! Desigur, în

EXPERIENŢA!

La pupitre experienţa este determinanta, acolo chiar trebuie să-i faci fata! De aceea contează şi experienţa. Este şi motivul pentru care toţi cei conştienţi s-au referit la ea. Cum să mai vezi/contempli frumuseţea, dacă eşti atât de ciumpăvit la pupitrul tău!? Eu aici nu văd „psihologie”, ci pur şi simplu incapacitatea unui echipament de a gestiona aberaţii la nesfârşit. Pentru că asta am creat cu toţii, aberaţii! În special CREDINŢELE noastre, acum sunt aberaţii. Pana nu vom alege să „vedem” şi să procesăm viaţa în limitele ei logico-matematice, ca să ne putem elibera de prostii, cred că dificil ne va fi. După ce vom fi scăpat, vom vedea altfel, dar pana atunci fiţi riguroşi cu viaţa voastră. Şi nu uitaţi că veţi experimenta mereu şi mereu ceea ce gândurile şi sentimentele/emoţiile voastre conţin! mai mult chiar, veţi experimenta şi contextele/conjuncturile decurgând din limitele de înţelegere ale partenerului, mai ales la parametrii ce ţin de viaţă comuna. De aceea parteneriatele sunt şi cele mai „lucrative” experienţe, sunt acolo adevărate laboratoare de rezolvat neînţelegeri.

NU, nu e facila trecerea la un nou nivel al jocului, în experienţa fiind. Dar este cea mai provocatoare varianta.

De ce am presupune că ne-ar depăşi? Nu uitaţi ca, la un anumit nivel, veţi fugi de maxima asumare, refugiindu-vă iar în experienţe. Motivaţii veţi tot găsi, chiar cu argumente din maeştrii. Cunosc nu puţini din cei CE CHIAR ŞTIU pentru ce anume sunt veniţi, şi cu toate astea repeta experienţe similare, la nesfârşit... Privesc şi eu, cu interes... la ce vor să creeze. Cândva ne vom lămuri.

Se simte nevoia înţelegerii experimentale, deci prin manifestare, a conştiinţei unimii. CRED că este timpul pentru ca, măcar câţiva sa TRĂIASCĂ convingerea ca dacă ţie îţi este bine îmi este şi mie. Să fie real interesaţi unul de oferta celuilalt. Să pună în comun creativitate. Va fi şi asta o etapă „şcolară".

Aici simt nevoia sa accentuez câteva aspecte. Nu am fost învăţaţi în vechea paradigma despre rolul în Creativitate a parteneriatului bărbat/femeie. Nu că nu s-ar fi ştiut, doar ca nu i s-a acordat aproape nicio importantă. Şi chiar dacă conceptual unii au înţeles, nu au reuşit să şi aducă în manifestare. Desigur sentimentul separării a primat mereu. Şi al concurentei. În ADEVĂR, capacitatea de a crea şi aduce în manifestare este catalizata în mod deosebit când este susţinută simultan de intenţiile unui „motor complet". Chiar şi dacă între cei doi nu exista/nu au existat legături bărbat/femeie de cuplu, energiile lor fiind de semn complementar, pot colabora foarte creativ. Important este să treacă peste sentimentul de separare şi să susţină aceeaşi viziune. Ca o paranteză, „Curs în miracole" aşa a şi apărut.

Este posibil ca cei doi, deşi rezonează şi se recunosc în ADEVĂR, să se găsească, unul sau ambii, într-un parteneriat în care el/ea să îşi asume oglindirea şi ajutarea la teme a partenerului, cu care încă nu exista deci posibilitatea de a crea ceva, la nivel înalt. Nu mai consideraţi asta ca fiind un impediment, este util şi necesar ACUM să folosim toate resursele creative înalte. Evident ştim ca între cei aflaţi la un nivel înalt de conştiinţă funcţionează „orice este posibil dar nimic nu este obligatoriu". Este o oglindire curata, bazată pe Starea

de IUBIRE. Care este STARE, nu verb şi este Lege a Creaţiei. EU abia din acel punct cred că putem să mai cream ceva notabil.

Am spus şi CONSIDER UTIL SA INSIST asupra faptului că nu „vad” ca urmează niciun fel de „extragere din plan” şi consider ca toţi cei ce AU ÎNŢELES ADEVĂRUL, vor trebui să revină la ÎNŢELEPCIUNEA funcţiei lor. Ei, ca şi noi toţi, avem aici aceste PREZENTE, prin existenta (virtuala desigur) a acestui vehicul de conştiinţă pentru experimente în aceasta densitate vibratorie, doar ca urmare a unei FUNCŢII de care trebuie să ne achitam. Altfel, dacă nu vedem asta, putem fi imbecilii care cred că totul e doar rezultatul unui mare haos şi al întâmplării, lucru analizat pe computere performante şi… exclus de ele ca fiind posibil.

Dimpotrivă, CRED cu convingere ca starea noastră, a celor mai conştienţi, trebuie să fIE DE INTENSA PREZENTA. Doar aşa vom putea servi FUNCŢIA CARE NE-A CREAT! Starea de prezenta eu o văd bazată pe foarte intensa STARE DE ATENŢIE, atât multidimensionala cât şi în ACUM-ul şi AICI-ul în care ne găsim. Nu văd, nu mai văd util să dăm prea multe filosofii ambigue pe gura, deoarece creează haos infoenergetic. Trebuie fiecare să înŢELEGEM şi să acceptăm ca chiar şi mica sau mai marea noastră agoniseala de experienţa şi înţelepciune nu prin grai va putea folosi cuiva. Bazaţi-vă cât puteţi de mult pe starea de PACE, subliniaţi-i valentele „vindecătoare”, iar de schimbat ceva în altul, rezumaţi-vă la emisia voastră nonverbala, care va fi recepţionată empatic, în mod cert.

Deşi cam fiecare a trecut printr-un fenomen de retragere din cotidian, sau încă se găseşte acolo, atât din nevoia de a se proteja, cât şi din firescul lipsei de rezonanta cu aspectele „dense”, este posibil şi chiar probabil să revenim, de pe alte poziţii, în el. Acum TU creezi fenomenele de rezonanta, exact prin emisia ta care va fi receptata şi va crea emulaţii rezonante. Desigur ceea ce spun acum poate fi luat ca argument de cei care sunt tentaţi să se amăgească, cum ca ei au avut dreptate şi ca

retragerea nu este necesara. Ar fi util lor SĂ
NU O FACĂ!

Pentru ca noua paradigma şi NOUL NIVEL DE JOC eu îl văd „implementabil” din mers, bazat pe ceea ce contextul şi conjuncturile create deja ne oferă. Doar aşa am putea crea o tranziţie mai uşor digerabila. Starea de PREZENTA şi cea DE ATENŢIE ne dau posibilitatea sa „vedem” între două „realităţi experienţiale” o alta, NOUA, care să fie germen pentru o abordare DIFERITĂ. Nu uitam ca nu ceea ce faci contează, ci prin CINE/CE NIVEL DE CONŞTIENTĂ se face acel lucru. S-a exploatat şi în limitele de vibraţie 3D fenomenul de „nisa” /oportunitate experienţială. Acum cei conştienţi îi pot da sens cu adevărat.

Pe mine fenomenul de „nisa” m-a fascinat mereu, deoarece demonstrează chiar în limitele pe care, vibratoriu, le-am experimentat, creativitatea. Exemple pot fi date cu miile. Şi tot cu miile cele care încă nu au fost exploatate. Apar materiale noi, dedicate, care apoi sunt luate şi creat ceva cu totul nou din ele. Timp de mai bine de un secol, poligrafii erau condamnaţi la „saturnism, boala” data de plumbul folosit în tipografii. La un moment dat au apărut fotopolimerii şi o muncă imensa şi un proces tehnologic infernal a fost părăsit. Dar apoi aria lor de folosire s-a diversificat enorm, de la ştampile unde iar eram tributari unor tehnologii empirice şi pana în multe alte domenii. Acum admir cu bucurie arta de pe „unghitele” femeilor, făcută tot cu aceşti fotopolimeri.

Răşinile epoxidice şi poliesterice au atâtea domenii de întrebuinţare încât aproape nu ai cum să le eviţi prezenta, rezolvând contexte imposibil de imaginat. Toate au fost create prin observarea oportunităţii de rezolvare a diferitelor „probleme”, prin extensie a aplicabilităţii. Primul meu contact cu ele a fost după cutremurul din 77, eu fiind atunci destul de tinerel şi curios. Stăteam la etajul doi al unui bloc turnat glisant, adică o structura imensa monobloc de unsprezece nivele. Ca soluţie s-a dovedit cea mai proastă în caz de cutremure majore. Ca atare în

dreptul etajului doi s-a frânt, pe toată circumferinţa. Nu aţi vrea să ştiţi cum am perceput fenomenul. Dar dincolo de astea, remedierea a constat în injectarea sub presiune a unor răşini epoxidice. A fost prima dată când am luat contact cu ele şi desigur, curios fiind, am discutat mult despre asta cu inginerul şef de şantier. Şi acum acel bloc este locuit, nefăcând parte dintre clădirile cu risc sporit. Evident că am avut apoi cate un borcănel din cele două componente, pe care le-am testat în cele mai diferite contexte, timp de ani de zile. Ulterior aveam să aflu ca americanii lipesc cu ele inclusiv sinele de cale ferată, aveam să văd ca plăcuţele de frâna nu se mai nituiesc ci se lipesc cu ele, iar diversitatea e aproape infinită.

Despre cele poliesterice, armate cu fibra de sticla sau nu, chiar poţi spune ca le găseşti peste tot. Toate însă au apărut prin exploatarea fenomenului de oportunitate/nisa. Dacă unii au creat băncile din parc, alţii scaunele din tramvaie şi autobuze, metrouri, apoi carosări de utilitare, ambarcaţiuni mai mici sau mai mari, pana şi tacâmuri deosebite sau piese de şah. Eu unul cândva am creat nasturi, mulţi, la nivel naţional. Dar şi fotodiodele tot din ele sunt făcute.

Un polimer deosebit de folosit este alcoolul polivinilic, care are şi foarte multe proprietăţi, datorate macromoleculei lui. Ca atare acum îl găsiţi atât în pâine ca ameliorator, în vafele de la îngheţată, în industria poligrafica dar şi în straturile din beton care fac fundaţia şoselelor. Fără el nici ţesăturile din fibra de sticla nu ar fi posibile. Cred că sunt multe locurile în care, fără ca cineva să-l bage în seamă, el este prezent. Aracetul este şi el o variantă a acestui polimer. Ca atare este şi baza pentru toate „lavabilele” din construcţie.

Poate vă veţi întreba ce rost au avut astea aici? Pai fac toate parte din experienţa, şi voiam să exemplific creativitatea ca factor de rezolvat nişe ce apar în exerciţiile de viaţă. Faptul ca niciodată nu poţi spune ca nu poţi crea ceva. Ca, deşi APARENT experienţa este atât de densa încât e uşor să crezi ca deja totul este rezolvat,

oportunităţile şi ele sunt şi mai multe. Cu perspectiva pe care eu o am, vad şi preocupări care au fost părăsite, deşi chiar erau şi plăcute şi utile. Spre exemplu, puşti fiind ştiu ca învăţasem să fac plasute cu naveta, genul plasa pescărească. Veţi zice că e plin de pungi şi nu va contrazic, dar oare nu noi, părăsind plasutele alea mici, făcute din „macrame” (un fir tors f bine) am generat nevoia de pungi? E drept ca după o vreme se rupeau, poate după o lună sau trei, dar astea le aruncam imediat şi sunt RESURSE acolo. Zic şi eu… Ne-am învăţat să consumam şi nu vedem ca… pe noi ne consumam. Resursele, fundamental sunt ale noastre ale tuturor experimentatorilor, chiar dacă încă unii cred că e monopolul lor. Şi aşa este cu orice!

Fiind „leat 53”, cum se spunea cândva, am apucat un decor pe care majoritatea nici să vi-l închipuiţi nu aţi putea. Bucureştiul avea doar câteva automobile. Desigur cele mai moderne cai rutiere erau pavate cu piatra cubica, pe care căruţele erau o intensă prezenta. Cu roti cu obezi metalice, nu anvelope. Şi nu locuiam la margine undeva ci pe Calea Grivitei.

Destul de aproape de Gara de nord. Motociclete… poate vreun Zundapp, rămas din război. Acele automobile erau majoritatea Ford-uri de prin 1910 – 30, cu 6 – 8 cilindri în V. Şi cu portbagajele ataşate ca un cufăr metalic în spate, de care atârna şi o roată de rezerva. Nici nu se punea problema la acele automobile că va rugini tabla vreodată. Orice altceva dar nu asta! Îmi amintesc că problema ruginii la caroserii a apărut după dispariţia Volgilor, cele de tip vechi, care ulterior au mai tras şi câte un motor de IMS. Un automobil în acele vremuri era sortit să funcţioneze zeci de ani… Nu m-a apucat nostalgia, doar „privesc” la evoluţia noastră, la modul în care ne-am orientat preferinţele. Cum materialele compozite, spre exemplu, au rezolvat caroseriile la cele mai ieftine maşini dar şi la cele mai scumpe. Uneia i-am zis carton presat, deşi nu asta era, în timp ce fibra de carbon şi răşină fac caroserii de supermodele de curse. Cale de mijloc nu o exista? Exista desigur, doar că se vrea încă consumism. Cu

orice risc experienţial.

În zona materialelor compozite ca şi a ceramicilor sau a pulberilor sinterizate este enorm de mult loc de joacă. Stam proptiţi în acest ciudat material de construcţie, cimentul/betonul, deşi este puternic energofag şi deosebit de greu. Şi asta doar pentru ca giganţi economico-industriali sunt interesaţi de asta. Ca atare nimic alternativ nu este încurajat, deşi sunt convins că ne-am putea construi casele dintr-o infinitate de materiale puse gratis la dispoziţie de natura. Şi nu mă refer aici la cele clasice, ci la compozite. Ca amuzament, îmi sunt făcute ţigările într-un dispozitiv pe care scrie, ostentativ, că este produs din fibra de cânepă! Dacă ne-am reorienta puţin alimentaţia, ar rămâne din agricultura o grămadă de materiale disponibile: paie, fan, frunze. O vom şi face, mai devreme sau mai târziu. Chiar şi stupizenia îmi imaginez că va fi având o limita!

Beneficiem acum de o circulaţie a informaţiei aproape instantanee, găseşti pe net cam orice, din orice colţ al lumii. De ce ne-am irosi energia atenţiei în spaţii de socializare, dacă acolo nu găsim ceva care să ne îmbogăţească cunoaşterea/înţelegerea/experienţa? De ce nu am crea noi spaţii virtuale care să ajute la propagarea unor nivele de experienţa interesante şi eliberatoare? Teoretizam prea mult, deşi acesta este planul vibrator destinat jocului. Haideţi să ne jucam deci! Eu unul nu găsesc mediul vinovat, facebookul este minunat gândit, ci ceea ce noi propagam pe el. Şi ceea ce atragem. Acolo e decizia noastră dacă ne irosim sau nu! Nu văd de ce te-ai sfii să dai ignore, să scoţi de pe lista pe cei ce nu îţi spun nimic prin subiectele pe care ei le vehiculează? Dacă nu ai discernământ însă, asumă-ţi!

Dacă ai înţeles corect ca aici toate relaţionările, atât între punctele de conştiinţă cât şi între noi şi contexte/conjuncturi/obiecte, fac în general parte din pupitrele experienţei de care NOI AVEM NEVOIE, atunci vei şti/nu vei uita cum să te raportezi la joc. Exista şi puncte de conştiinţă care sunt acum aici, în joc, dar nu

pentru că le mai e necesara lor experienţa. Se ştiu singuri şi ei sunt excepţia. Detaşarea îţi va asigura însă o viteză buna de deplasare prin experienţa. Cum ai acceptat ataşamentul, cum ai devenit efect şi ai trecut în gestionarea exerciţiului de viaţă de către… cine nu eşti tu, adică instanţă minte/corp. De acolo apoi greu mai scapi.

Dacă nivelul tău de inteligenta conştient va accepta modul de procesare a vieţii ca fiind logico-matematic, şi starea DE ATENŢIE şi de PREZENTA mereu treze, chiar nu ai de ce să ai greutăţi pe Cale. Îţi poţi face temele foarte rapid, cu detaşare. Mai rămâne ca din nivelul acesta să scoţi credinţele false şi parţialităţile de adevăr. Procesarea corecta te va ajuta să „vezi" şi dincolo de limitele actuale şi de credinţele limitative. Pentru că nu exista limite în Mintea Universala. Ca atare nici în „a ta". Menirea ta e să creezi şi să aduci în planul experienţei orice îţi imaginezi ca fiind posibil. Limita e doar în imaginaţie.

Pare o provocare pentru inteligenta conştientă şi pentru imaginaţie, nu? Dar vorbim de un mediu virtual, unde ORICE E POSIBIL. Nu te mai raporta la o pretinsa materialitate a lumii, aşa ceva nu exista! Am văzut lemn de brad înfruntând secole şi am văzut esenţe tratate, putrezite în câţiva ani. Nu suntem antrenaţi să „vedem" aceste inadvertente. Am da voalul la o parte mai uşor. Am învăţa mai repede şi cum să aducem, dar şi cum să susţinem manifestarea aici. Dar vom învăţa.

Încă credem că avem alte priorităţi, încă avem treaba pe la pupitrele experienţei şi încă ne hipnotizează aparenta „realitate". Pana nu ne dovedim nouă înşine ca prioritatea este rezolvarea cauzelor şi nu a efectelor, mai învăţăm… Am auzit de atâtea ori ca „nu am timp pentru aşa ceva", încât doar un zâmbet plin de compasiune mai poate să-mi smulgă asemenea inconştiente puncte de experienţa. Le-am auzit de la cei care acuza boli „grave", dar şi la cei aflaţi în nevoie sau de la părinţi, plini de iluzia responsabilităţii. Aceştia din urma încărcându-se şi cu deformarea percepţiei copilului, uneori la nivele greu de imaginat.

Despre temele legate de relaţia relativ corecta dintre părinţi şi copii se pot scrie multe. Spun relativ deoarece oricum propria percepţie a celui în rol de părinte fiind rezultat al unor adevăruri parţiale, este deja deformată şi o proiectează asupra viitorului copil încă înainte de concepţie: „voi fi eu capabil să fiu părinte bun?”. Această întrebare obsesiva adesea îi caracterizează comportamentul până „copilul” se însoară/mărita… dacă nu şi după.

O poziţionare corecta ar rezulta dacă cel în rol de părinte deja ar fi conştient ca prin el SE FACE, totul şi orice, inclusiv aducerea în manifestare a unui alt punct de conştiinţă/ dumnezeu. În „Jocul vieţii şi cum să-l joci”, autoarea spune ceva foarte înţelept (aproximativ redat): fericita este mama care are înţelepciunea de a-şi încredinţa copilul lui Dumnezeu. Cu alte cuvinte, de a nu se interpune în mod egotic între Sinele manifestat şi manifestarea copil. Exact ceea ce fac preoţii. Doar în aceasta CORECTA POZIŢIONARE, cel în rol de copil va fi minimal deformat. Oricum bazele condiţionărilor tot părinţii le vor pune, deoarece pregătesc copilul nu pentru viaţa sa ci pentru societate, dar măcar va fi o condiţionare minimala şi nu una majora.

Apelul educatorilor şi profesorilor către părinţi şi răspunsul acestora este un pretins dialog, în care de fapt părintele este şi el condiţionat pentru o mai profunda condiţionare în folosul societăţii a celui în discuţie. Iar asta tine pana la bacalaureat, deci pana la pubertate. Foarte puţini sunt părinţii care nu fac act de prezenţă în acest proces. Dar îi felicit. Au înţeles/acceptat faptul ca viaţa celui numit copil este chiar a lui şi nu a lor. Şi în general nu-l mai împing către concurenta, ceea ce un părinte condiţionat nu are cum să nu facă.

Oricum, condiţionarea este făcută în scopul creări unei „rotite” în mecanismul societăţii, cât mai obedienta şi fără nicio perspectiva reala. Cei care au studiat fenomenul cu adevărat au ajuns la concluzia ferma ca doar un sistem de învăţământ neinstituţionalizat poate crea individualităţi

conştiente, apte de a sta corect pe propriile picioare şi eventual de a deveni lideri. Unul adaptat propriilor aptitudini, cultivate cu atenţie şi pricepere. În rest se pregăteşte doar… o masă de manevra, obedienta.

Analizând puţin mai profund fenomenul, arata cam aşa: o funcţie în Creaţie (menirea acelei individualităţi), aduce în manifestare un punct de conştiinţă printr-un vehicul corp. Acesta este preluat şi i se cultiva personalitatea, căreia i se conferă o… funcţie, evident sociala, în contradicţie evidenta cu funcţia reala pentru care a fost creata. De aici este firesc să ia naştere un război intern între menirea care tinde să transpară, conform cu funcţia în Creaţie, şi rolul social acordat cu titlul de „funcţie sociala”. La majoritatea, când îi întrebi, vei afla ca ei şi-ar fi dorit să devină… dar au fost obligaţi să fie/facă…!!! Învăţământul particularizat nu produce astfel de individualităţi!

Ulterior astfel de erori pot fi corectate din mers, dacă individualitatea mai are resurse energetice şi nu a intrat total în hipnoza, prin fenomenul numit autodidacticism. Foarte puţini sunt însă cei capabili de aceasta munca de corectare a erorilor deja făcute. Este mult mai facil să te laşi purtat de val, eventual pretinzând ca… curgi cu viaţa!

Nu arareori cei denumiţi părinţi, deformează conştient calea celui numit „copilul lor”, sub scuza ca, dacă nu-i va conveni, va fi liber apoi să schimbe, el, copilul! O laşitate extrema! Dar nu chiar rar întâlnită! Ne vom vindeca de toate astea odată?!!! „Copilul” nu e minge de biliard, să-i imprimi o direcţie, în speranţa ca prin ricoşeu, tot va ajunge unde trebuie… I-ai deformat Calea şi asta nici măcar nu ai dreptul să ţi-o asumi! Şi o faci doar de dragul visului minţii tale egotice şi pentru a fi tu, ca părinte, validat de societate! îl foloseşti deci! Şi mai ai şi curajul să spui ca „il iubeşti”!!!

Poate părea puţin dur modul cum o formulez, dar chiar este o calamitate ce se petrece între generaţii! Pana ce „genitorii” nu vor stopa asta, premise ADEVĂRATE de însănătoşire nu vom crea. Cunosc atât de multe situaţii

aberante încât este un fenomen care, chiar şi pe mine, mă „doare”!!! Sunt folosite cele mai josnice tertipuri „educaţionale”, de la şantaje emoţionale la clasicul „eu te-am făcut, eu te omor”! Tehnicile de persuasiune cele mai draconice cred că în familie au fost elaborate, iar „cumpărarea” prin premiere cu câte un device/jucărioara deţine ponderea în mijloacele de „educare”. Ce se presupune că vor deveni aceşti copii, altceva decât „spune-mi preţul tău!”. Pe o „piaţă a muncii” suprasaturata de oferte…

Să admitem însă că sunt doar jocuri, teme pe la pupitre… care cândva se vor şi absolvi, ca jocul întregului Simulator să poată salta pe nivelul superior! Aşa numiţii copii ne ajuta cumva, fiind din ce în ce mai rebeli, mai dificil de băgat în canoanele minţii noastre limitate, părând a da flit „valorilor” pe care noi încă ne mai iluzionam că le-am avea. Desigur nu are cum să ne convină, sunt deosebit de incomozi majoritatea şi exploatează toate „slăbiciunile” noastre cu o vădită lipsa de scrupule. Dacă cumva v-aţi trezit între timp, se vor mira la rândul lor că nu le mai ţine… oportunismul ieftin şi se vor corija şi ei. Sau… nu!

Aşa cum văzurăm/înţeleserăm, TOTUL şi ca atare ORICE este parte din Mintea Universala sau Simulator, în care se desfăşoară jocuri, la diferitele pupitre. Deci nu în termeni duali discutam, decât în măsura în care aşa apare încă lumea la pupitrele dualităţii. În ADEVĂR desigur nimic nu poate fi rău/bine, e doar o simulare. Din ea, noi ca puncte de conştiinţă, alcătuim un Puzzle, al jocului. La acel nivel avem funcţiile care ne-au creat ca puncte individuale de joc. Eu nu văd util să negam Creaţia, când ajungem să înţelegem ca totul este ÎN/UN VIS. Dimpotrivă, ca cei mai mulţi ajunşi pe deplin conştienţi, intenţionez să-l recreez la un alt nivel. Negarea nu este „un sport”, în armonia Creaţiei. Dimpotrivă, negarea… NU exista!

Dacă neg procesele din calculator, ele nu vor mai exista? Pot să nu-l alimentez cu energie şi voi avea o cutie fără sens. Ca să ce? Poate vei zice ca să… LINIŞTE. Ok, linişte la infinit, prin nefiinţă, ca să ce? O sămânţă este un

potenţial, o ghinda potenţial poate umple tot pământul cu arbori, dar dacă rămâne potenţial doar, pământul nu va avea păduri. Intre a fi un potenţial şi a fi unul manifestat ALEG SA VAD frumuseţea manifestării. Probabil e doar O ALEGERE, dar la care chiar AM DREPTUL! Dacă ai înţelepciunea de a-l auzi pe Dumnezeu, AI AUZIT/ÎNŢELES!

Ca atare îmi permit să văd ÎNTREAGA MANIFESTARE, şi să o privesc cu interesul experienţial pe care jocul l-a permis. Mă joc la rându-mi, ce e altceva DE FĂCUT? Doar, haideţi să ne jucam frumos, copii! Are rost să ne amuzam aruncându-ne nisip în ochi unul altuia? Ca să ce? Poate chiar alegi neantizarea, posibil e şi asta o experienţă, la care doar privesc! Ai voie, desigur! Va fi experienţa... PRIN TINE! Doar nu „a ta”! Care tu? Care eu? Avem voie!

Nu găsesc în mine CRED inţa ca jocul se încheie vreodată. Şi în mod cert NU ACUM. Încă este atâta loc de joaca! Ştii când voi crede că se apropie de un final? Când va fi fiind deja PERFECT, ABSOLUT! Ce ai mai putea adăuga unui puzzle deja completat? Câtă vreme însă are încă atâtea găuri, e de joaca nu gluma!

Doar ca, dacă AŞA CUM E SUS E ŞI JOS, şi invers, vectorul perfecţiune exista, nu şi PERFECŢIUNEA. Tendinţa către ABSOLUT exista, nu şi absolutul. Pentru ca... nici Mintea Universala nu sta pe loc. Acum sunt găzduit într-o gospodărie, şi mă bucur să trăiesc în ea, conştient exact de aceste adevăruri. S-au succedat generaţii şi viziuni şi tendinţe către perfecţiune şi acum este o gospodărie moderna, cu baie cu bideu şi multe flori în grădina şi multe legume/zarzavaturi la dispoziţie. Tendinţa către perfecţiune a existat mereu, pe măsură timpului şi a posibilităţilor de cuprindere a fiecărei generaţii, acum este gresie pe jos şi tot confortul ACUM-ului, dar loc de... perfecţiune, iarăşi este. Nu văd cum s-ar putea termina aici jocul. Dacă aici nu văd, precis cum e jos aşa şi sus!...

Mulţi au spus, iar eu sunt de acord cu ei, ca miracolul

jocului este DE TRĂIT! Să fii în acelaşi timp conştient ca NIMIC NU EXISTA, dar să te poţi juca/sau doar să contempli, este chiar extaziant. Totul este să păstrezi ARMONIA! Acel 1, 618 existând în toată Creaţia. Atât în pretinsele structuri „ale tale”, cât şi în jocul proiectat „în afara ta”.

Evident că nu exista NIMIC în afara ta, după cum nici tu nu exişti! Dar jocul exista! Şi are Legi! Pe care, funcţie de orizontala vibraţionala pe care EŞTI/rezonezi, va trebui să le respecţi. Sau să intri într-un ciclu cauza/efect. Imprevizibil ca… viaţa inconştienta! Nu văd ca asta ar putea să te sperie cumva ci dimpotrivă, poţi lăsa TOATE FRICILE deodată!

Cum să respecţi ceva când NU EXIŞTI? Simplu, în joc pare foarte reala existenta ta, chiar şi a ta! Atât de reala încât poate crea nu numai cicluri cauza/efect ci orice îţi sau nu îţi doreşti, conform cu cât de conştient EŞTI, tu ăla care… nu exişti! Nu este haios jocul? Ca „fapt divers”, dacă meditezi cu cineva ochi în ochi, meditaţia va atinge cote de frecventa mult superioare dacă, exact privindu-l în ochi pe partener, conştientizezi: „TE VĂD, dar ŞTIU ca nu exişti! După cum ŞTIU ca NICI EU NU EXIST!”. Probaţi şi veţi constata singuri diferenţa!

Când însă ai intrat în inconştienţa şi în hipnoza cu ochii zgâiţi la monitor (iluzie, Maya), ceea ce va fi pupitrul tău nu va avea un gust pe limba prea grozav „şi nici nu se presupune că ar trebui să aibă. Sau câtă vreme încă nu ai ieşit de pe acel nivel… Compasiunea este rezultatul faptului că TU ŞTII în timp ce acea bucăţică de conştiinţă încă nu ştie şi se identifica cu iluzia. Îşi trăieşte coşmarele minţii lui, până se va trezi şi el! Este clar că este O ŞTIINŢĂ nu un sentiment compasiunea. Nu are nimic comun cu mila, ca dacă cumva le confunzi, începe cu mila fata de tine însuţi şi adormirea ta!

Încă se baga multă atenţie şi ca atare energie în menţinerea unor iluzii capitale, cum ar fi IERTAREA! Este o noţiune ABSURDA! Chiar nu exista aşa ceva! Ar presupune existenta greşelii, care nici ea NU POATE

EXISTA! Dacă eu îmi propun să iert/sa nu iert un adormit sau unul beat sau drogat, înseamnă că m-am tâmpit de cap! Câtă vreme suntem inconştienţi, nu greşeli producem ci… aşa se vede de la noi! Dacă ai ochelari roşii pe nas şi îmi povesteşti despre o lume roşie, eu de ce ar trebui să denumesc asta greşeala? Desigur acolo tu vei fi văzând o grămadă de chestii, e pupitrul tău, care pot părea cum vrei tu şi vei acţiona conform cu ce percepi, dar aia nu e decât UN FIRESC, adică firescul experienţei tale, care nu are nicio treabă cu mine! Dacă sunt însă hipnotic şi vreau să te iau pe tine şi experienţa ta ca şi CAUZA în exerciţiul meu de viaţă, înseamnă ca şi eu sunt la un pupitru la care… multe mai am de înţeles!

Eu nu „vad" boli contagioase ci vad o comunicare empatica care face transfer de informaţie. Potenţial „conţinem" totul, ca atare activarea se face empatic. Mimetismul este tot un transfer de informaţie. Am tot crezut ca ADN-ul e împricinat în tot felul de transferuri între generaţii. NU, mimetismul ne face să semănăm cu mama/tata, funcţie de opţiunea de a imita/crea empatic ceea ce ne-a fascinat ca copii. Fascinaţia nu înseamnă doar „frumos sau bine" ci orice ne-a atras în mod deosebit atenţia. (Vezi monturile la picioare.) Doar între stăpânul unui câine şi câine nu exista ADN care să producă asemenea asemănări, pe care nu o dată ai fost obligat să le observi! Nimic nu e ce pare sau suntem tentaţi/condiţionaţi să

…CREDEM?!!!

CRED înţele astea, insinuate în conştiinţele care suntem, fără să realizăm ce ni se întâmplă. Apoi le hrănim cu conştiinciozitate permanent, considerându-le „ale noastre". Iar ele, de fapt, ne construiesc vieţile. Exerciţiile de la pupitre de fapt. Nu cunosc exerciţiu de viaţă limitat bazat pe altceva decât pe credinţe limitative, desigur fără nicio acoperire în ADEVĂR. Este şi motivul pentru care funcţionează ho'oponopono. Cel conştient ŞTIE că nu are nici cel mai mic motiv să „vadă" şi să accepte/recunoască existenta a ceva parţial. Deci nici a credinţelor care îl

susţin în manifestare. De aceea rezultatul nu are cum să nu apară. Cu atât mai mult cu cât mai funcţionează o „legitate” care spune că este suficient ca măcar un om să aibă încredere în tine şi poţi manifesta orice. Grav e când chiar nimeni nu te susţine. Exista şi astfel de exerciţii de viaţă, după cum exista şi situaţii în care tu însuţi nu accepţi susţinerea cuiva, deoarece TU VREI să te susţină altcineva/cineva anume. Este o eroare de procesare care, de regulă, are urmări nu tocmai fericite în experienţa. A permite este şi ea o lecţie.

Nu poate exista experienţa fără CRED inţe, cele care fac posibil jocul, cele care au făcut parte din baza informaţională depusa în Akasha la început. Ele au fost REGULILE DE BAZA pentru nivelul jocului, cele care stabileau convenţia de traducere a infoenergiilor, existente doar ca frecvente, citirea lor ca legenda hărţilor. Aceste convenţii, depuse în conştiinţa colectiva, vor face posibil ca orice punct de conştiinţă având o experienţă în această dimensiune vibraţionala sa decodeze aproximativ în acelaşi mod frecventele manifestărilor. Este motivul pentru care, chiar dacă o individualitate nu a fost educata/condiţionată, să zicem că a fost crescut de un lup în pădure, va „citi/decoda” copacul ca fiind copac, apa ca fiind de băut, noţiuni de baza existente în Akasha. Nu va recunoaşte însă ceea ce acolo nu exista, decât după ce va fi fiind condiţionat prin ÎNVĂŢARE.

Acest nivel de credinţe face posibila existenta visului comun, al jocului, ele alcătuiesc baza pentru definirea „fizicalităţii”, a aparentei densităţi a acestui plan vibraţional. Datorită acestui nivel nu vei trece prin pereţi ci vei avea nevoie de o uşă. Pentru ca acolo este definit ca tot ceea ce vibrează la fel, să poată avea o „relaţie exterioara”, nu să se poată întrepătrunde.

Datorită existentei acestui nivel de credinţe poţi avea GARANŢIA că exista UN CREATOR. Pentru ca, în experienţa fiind, nu poţi modifica aceste convenţii. Deci este limpede ca cel care le-a creat a fost DEASUPRA LOR. Speculativ/intelectual desigur poţi înţelege toate astea, dar

nu te poţi situa vibraţional şi deci nici ca experienţa dincolo de aceste convenţii, cât timp ai un vehicul de conştiinţă pentru aceasta dimensiune. Ceea ce poţi şi e indicat să faci este să poţi delimita credinţele DE BAZA, fata de cele depuse ulterior tot în conştiinţă colectiva. Cei care au făcut asta, deja au deţinut un nivel de cunoaştere foarte bun. Faptul că te vei îneca în apa sau arde la foc deja este un nivel depus acolo ulterior. Este şi motivul pentru care pot exista excepţii, la cei deveniţi conştienţi. Deja, începând cu acest tip de informaţii, conştiinţa colectiva a tot fost „îmbogăţită" cu informaţii care au creat o diversificare din ce în ce mai mare a experienţei, desigur prin delimitări suplimentare. Aşa a apărut percepţia dual㠄 Multe din cele depuse acolo ulterior, pentru a deveni individual operaţionale, este necesar să fie susţinute şi prin condiţionarea individuală, în procesul de educare în cadrul celor „7 ani de acasă". Nu au forţa necesara de a se susţine singure, ca credinţele DE BAZĂ. Nu au fost stabilite de Creator. Aşa, copilul până nu afla de la părinţi ca „se va alege cu o buba" dacă pune degetul pe ceva fierbinte, nici nu va păţi nimic. După aceea desigur va apărea şi „buba". Mersul pe tăciuni aprinşi demonstrează exact capacitatea noastră de a ne situa peste acest nivel al credinţelor ulterior depuse. Şi îndoirea lingurilor demonstrează exact acelaşi lucru.

Aceasta limita foarte înalt vibratorie între convenţiile „de la început" şi cele ulterior depuse ne demonstrează de ce este necesar să ne ridicăm permanent frecventa la care noi ca echipament vibram. Nu poţi surclasa o legitate depusa în conştiinţa colectiva, dacă nu eşti situat vibraţional DEASUPRA EI. Aceste lucruri nu ţin, aşa cum e posibil să crezi, de psihologie ci doar de vibraţie. Degeaba ne explica copilaşul din Matrix cum e cu îndoitul lingurii, acea explicaţie este incompletă deoarece devine operaţională situat fiind ca vibraţie DEASUPRA nivelului la care materialitatea lingurii a fost depusa ca legitate. Dovada că nu era un copil de pe strada ci unul meditativ. La fel şi cu informaţiile din „The Secret", au şocat şi au

creat confuzie tocmai prin incompletitudinea informaţiei.

Am mulţi prieteni cu care am meditat şi care au devenit conştienţi de importanta meditaţiei, deoarece experienţele lor intime le-au dovedit rapid transformările apărute. Cu toate astea hipnoza, în multe cazuri, a fost mai puternica şi au uitat. Desigur ESTE experienţa lor şi desigur, AU DREPTUL la ea, aşa cum şi-o confecţionează. Ca unul interesat însă de schimbarea nivelului de joc, în cadrul Simulatorului, care SIMULATOR el ne cere trecerea la alt nivel, parcă sunt tentat să mă întreb de ce uitam aşa de repede, confruntaţi cu hipnoza? De ce nu înţelegem că nu se poate scăpa de condiţionările educaţionale, care susţin informaţiile depuse ulterior în conştiinţa colectiva, decât SITUÂNDU-NE VIBRAŢIONAL deasupra nivelului la care ele au fost create? Putem noi face cate cursuri vrem, sperând să ne de programam, cât vreme vibram sub un vom schimba nimic. Vibrând jos ne asiguram poziţionarea ca EFECT, în raport cu CAUZELE constituite de aceste structuri informaţionale.

Mie toate acestea îmi par evidente, atât ca logica, cât şi în urma propriei experienţe. În plus validate de tot ceea ce Kybalionul ne explica (o Lege poate fi surclasata de pe nivelul superior ei). Nu cunosc nici măcar un înţelept care să nu recomande meditaţiile ca instrument de lucru, pe o Cale conştientă. Majoritatea nu aveau cum să explice ce anume se urmăreşte prin meditaţie, decât în limitele limbajului timpurilor cărora ei au aparţinut. Eu vă asigur ca, dincolo de PACE, care este şi condiţie dar şi intenţie, se urmăreşte creşterea nivelului de vibraţie. Kybalionul o sugerează prin „sus şi jos”.

A FI Simulatorul sau Mintea lui Dumnezeu presupune ca din punct de vedere al experienţei deja CONŢII toate pupitrele lecţiilor parţiale de viaţă, le ai asumate, în „tine”, ca informaţie. Detaşarea fata de ele presupune şi o creştere a frecventei la care tu ai accesul. Este ca nacela unui balon, din care ai aruncat tot balastul experienţei respective, păstrând doar informaţia. A te „simţi” separat fata de un pupitru presupune ca acea experienţa nu o

conţii şi îţi este necesara, pentru înţelegere şi acceptare. Mintea Universala nu poate exclude experienţe, ele au loc în cadrul ei. Conştientizaţi bine acest aspect! Pretenţia că EŞTI (Simulatorul) nu înseamnă nimic câtă vreme încă exista în tine SEPARAREA, indiferent pe ce criterii o susţii. Detaşarea şi separarea nu sunt acelaşi lucru, nu le confundaţi! Detaşarea înseamnă că nu am niciun fel de ataşament (cu semnul plus sau minus!) fata de ceva, separarea presupune respingere şi este ataşament cu minus!

Dincolo de percepţiile voastre care va împing în parţialităţile exerciţiilor de la pupitre, desigur fiecare este deja ÎNTREGUL SIMULATOR. Natura holografica a Creaţiei face ca informaţia (singura realitate de fapt) să fie uniform distribuita şi prezenta în orice punct. Cu toate astea, CREDINŢA cum ca voi nu sunteţi deja ÎNTREGUL SIMULATOR, va creează automat „realitatea, conforma cu credinţa voastră”. CREDINŢA voastră este SINGURA care se poate opune, la nivel de experienţa, ADEVĂRULUI LEGII. Dar, nu uitaţi, doar la nivel de experienţa, nu şi ÎN ADEVĂR.

PENTRU CĂ TU nu ai cum să te separi, în ADEVĂR, dar o poţi face conform unor percepţii relative, doar la nivel de exerciţiu şi te trimiţi singur să experimentezi acea separare la unul dintre pupitre. Când vei înţelege asta, indiferent modalitatea (conştientizare sau experiment) vei re-deveni Simulatorul. Altfel spus, TU EŞTI ŞI NICI NU AI PUTEA SĂ NU FII DEJA, doar ca prin separare îţi creezi oportunitatea de a experimenta o ecuaţie parţială de viaţă, CREZ înd că nu eşti, pentru a putea trăi acel experiment. Nu poţi doar mima că nu eşti, CRED-inta ta s-ar opune. Întoarcerea fiului risipitor la tatăl la acest joc se referă. Odată cu pierderea conştiinţei de sine vei vibra în acord cu frecventa experimentatorului, al Fiului. Pana nu te declari satisfăcut de experienţa, întoarcerea la Tatăl/conştiinţa deplina de Sine nu va putea avea loc. Ea presupune şi redobândirea frecventei de vibraţie specifica.

Te vei declara satisfăcut de experienţa doar

conştientizând faptul ca experienţa este numai o proiecţie a nivelului cauzal (butoanele gânduri şi pârghiile emoţii/sentimente) şi nu când gustul lor te va satisface, căci aşa ceva nu e menit să se petreacă. Ele TREBUIE, dar chiar trebuie să-ţi asigure cicluri amăgire/dezamăgire, ca să poţi învăţa ceva. Dacă vei aştepta să te saturi de gustul experienţelor, vei participa încă la multe cicluri de „mat şi de la capăt". Când eu am vorbit de acel „gust pe limba", el se referă la gustul conştientizărilor la acţionarea butoanelor şi manetelor, în sensul că le-ai învăţat relaţia. Că te-ai prins că nu are rost să pictezi sau să ştergi cu guma monitorul.

DA, experienţa poate fi fascinanta, dar numai când eşti DETAŞAT. Când ai ajuns suficient de treaz ca să nu o mai iei în serios/tragic. Când nu mai dai scop vieţii şi miza jocului. Câtă vreme ţi-o ghidonezi după ceea ce vezi cu ochii, e garantat coşmar. Şi culmea, chiar aşa şi trebuie să fie! Când vad omenescul inconştient alergând după fericire sau bucurii, mă apuca disperarea. Pentru că SUNT PARŢI DIN MINE/SIMULATOR, care încă dorm rău de tot şi au coşmaruri.

OK, este 30 mai şi aş fi preferat să nu tremure celulele de frig, nivelul de inteligenta minte/corp tipa că nu-i place şi ca un soare blând ar fi fost mai armonios, dar pentru asta nivelul conştient îşi vede de treaba lui. Desigur nu am cum să fac celulele să se bucure de cele 17 grade şi nici de umezeala 100%, dar asta nu înseamnă să devin efectul lor! Ca pun o haină în plus doar le ajut să nu mai tipe, nu asta mă va face efect. Efect aş fi DACĂ MI-AR DISTRUGE STAREA! Dacă mintea conştientă ar accepta ea să devină efect. Aşa eu îmi văd de scrisul „meu" iar vremea de cursul ei. Şi este PACE.

Conştientă nu poate fi deranjata de către inconştientă, altfel i-ar lua locul, atât vibraţional cât şi ca… inconştientă. Aşa cum nu mă pot supăra pe nivelul de inteligenta REACTIV minte/corp ale cărui limite sunt normale, nu mă pot supăra nici pe cei care încă se zbat în exerciţiile lor de viaţă. Prin lentilele prin care ei privesc

monitorul Simulatorului, ei mă pot vedea cât le permite locul de unde privesc. Deci şi acolo LIMITELE SUNT definite de locul ocupat. Mă vor „vedea” cu adevărat când nu vor mai avea teme/filtre ale separării pe ochi. Când vor fi pilotaţi doar de către ARMONIE, PACE, STARE DE IUBIRE. Până atunci, nu au nicio vină, aşa se vede de la ei! S-ar putea orienta cumva după asta în propria lor evoluţie, DACĂ ar avea înţelepciunea de a şi ÎNŢELEGE cum funcţionează Creaţia. Eu doar îi pot oglindi, fără interpretări. Ceea ce ei văd în mine se afla în mod cert în pupitrele lor. Asta dacă ai înţeles Creaţia!

Tocmai explicam ceva mai sus ca, atunci când devii Simulatorul, conţii ca şi informaţie absolut TOT. Ca atare fiecare va găsi în tine exact ceea ce el... ESTE. Motivul pentru care cei doi maeştrii nu au avut ce cuvinte să schimbe este exact faptul ca ambii ERAU Simulatorul! Mi se pare atât de uşor de înţeles! Pentru ca să poţi ocupa un loc în banca experienţei trebuie să renunţi la o parte din ÎNTREGIMEA CARE EŞTI. Altfel nu s-ar justifica căutarea a ceva ce eşti deja. Cu cât ai pretenţia că ai mai multe experienţe de făcut, cu atât ai de renunţat la mai multe părţi din acea ÎNTREGIME. Pare logic? Dacă mi-am făcut temele de înţelept ce rost ar mai avea să mă întorc la acel rol? Dacă am fost tâmplar, de ce aş mai dori să experimentez asta? Dacă totuşi îmi doresc să o fac, trebuie să renunţ la experienţa avuta ca tâmplar şi să o fac iarăşi. Deci am renunţat la o parte din mine, care deja era completa.

Noi conţinem TOT, dar încă dorim experienţa. Ca atare pretindem ca nu conţinem acea experienţa. Ca să o mai avem odată. Şi acum priviţi bine la un aspect. Sunt teme pe care le-am avut în aproape fiecare viaţă. Cum ar fi maternitatea/paternitatea. Dar şi puterea sau averea. Cu toate astea nu ne mai saturam de a le tot reface. Oare ce aşteptăm nou de la ele?

Şi chiar şi aşa, de ce încă au rol limitativ, adică de ce ne poziţionam ca efect în experienţa respectiva? Chiar e posibil SA NU LE FI ÎNŢELES ÎNCĂ?

Cum spuneam mai pe sus, e adevărat ca nu prea s-a înţeles nici rolul sexualităţii în cuplu sau/şi în Creaţie, şi am ajuns să credem că a face copii e tot ce se poate obţine, sau ni se întâmplă, deşi noi făceam ALTCEVA, ca intenţie. Sexualitatea ca joc/relaţie între un magnetic şi un electric este o componentă principala a vieţii, la majoritatea nivelelor de conştientă, dar se percepe şi exersează foarte diferit, funcţie de... pupitrul la care tu te găseşti. Este o FUNCŢIE în Creaţie, care se regăseşte de sus pana jos şi se manifesta în acest univers electromagnetic ca Lege. La nivelul perceputelor vehicule de conştiinţă, funcţia şi-a creat organe specifice, apte să asigure atât jocul energetic electric/magnetic cât şi funcţia de reproducere. Deci ne aflam în faţa unor organe create ca urmare a unei funcţii în Creaţie (dinamica electromagnetica), care satisfac suplimentar şi funcţia re-productiva.

Dinamizând energetica vehiculului fizic se obţine un plus de energie, exact pe principiul regăsit în dispozitivele overunity ale lui Tesla, în beneficiul ambilor parteneri, funcţionând în cuplu exact cum funcţionează rotorul fata de stator şi invers. Urmărind acest joc se poate afirma ca „se creează în spirit”, ceea ce a şi fost formulat în gnostica, urmărit în sexualitatea tantrica şi insinuat de Osho în multe discursuri. Şi Mantak Chia s-a ocupat foarte mult de explicarea sexualităţii din punct de vedere energetic.

Din insuficienta cunoaştere/înţelegere/practica sau urmărind scopuri nu tocmai ok să încercat forţarea în conştiinţe a funcţiei reproductive a sexualităţii şi desigur s-a obţinut o confuzie generală, o dată în plus datorită faptului că fiecare, ca parte a hologramei, găsea în el date care contraziceau acest aspect ca fiind esenţial. Cu toate astea, ştergându-se foarte profesional din toate băncile de date ADEVĂRATA CUNOAŞTERE despre sexualitate, a fost lăsată la discreţia instinctelor şi a diferitelor religii şi a condus la o reproducere haotica, invers proporţională cu nivelul de evoluţie conştientă al participanţilor. Pe cale de rezonanta, experienţa avea să se îmbogăţească/aglomereze

cu puncte de conştiinţă din ce în ce mai inconştiente.

Trecerea individualităţilor în rolul de părinţi a făcut obiectul unor preocupări în cadrul unor comunităţi conştiente, începând după câte mai cunoaştem, cu esenienii. Cele mai puţin deformante variante au fost cele în care copiii erau văzuţi ca aparţinând comunităţii şi nu unor părinţi biologici, comunitatea desemnând membrii care să se ocupe de educare şi creştere. În acest fel individualităţile îşi puteau manifesta în continuare abilităţile normal, iar copiii erau integraţi firesc între membrii comunităţii, fără separatisme.

Când părinţii biologici se simt răspunzători de soarta copilului „lor”, în mod firesc intervin separări rezultate din „al meu versus al tău”. Condiţiile pentru concurenta se nasc pe cale de consecinţă, iar individualităţile cu rol de părinţi încep să îşi limiteze/restrângă abilităţile şi preocupările. Apoi se simt legitimaţi să participe la o „lupta concurenţială” cu restul, pentru a asigura condiţiile cele considerate mai „bune”. În mod hipnotic, ei spera ca prin a fi părinte au dat un sens vieţii lor. Nu puţini sunt cei care nici nu mai au capacitatea de a dezvolta alte subiecte în conversaţiile lor, în afara celor legate de copii. Mi se pare un derapaj major în percepţii.

A crea în fizic/a oferi oportunitate experienţială unor noi puncte de conştiinţă, presupunea, în concepţia celor deosebit de conştienţi şi instruiţi, eliminarea întâmplării din acest major şi responsabil act. Exista încă literatura despre aceasta. Gnosticismul, cu toată dogma lui catolică de care este amprentat astăzi, mai pomeneşte despre diferenţele între a crea în spirit şi a crea în fizic. Pentru ei nici nu se pune problema unei sexualităţi fără continenta, aşa încât a aduce un nou punct în experienţa în mod întâmplător chiar iese din discuţie.

Totuşi majoritatea punctelor/experienţelor se „nasc” în urma unor întâmplări. Ca, de altfel, întregul aspect al evoluţiei inconştiente. Nu mai vorbesc aici de variantele aberante cunoscute în istoria nu foarte îndepărtată, gen cultivarea „rasei ariene” prin inseminare în stabilimente şi

condiţii artificial create. Şi mai recentele însămânţări artificiale, doar pentru ca o individualitate, „vrea ea” să aibă un copil!

În ceea ce priveşte pupitrele la care tot experimentam lupta pentru putere, cred că acolo se manifesta o alta „alunecare” în percepţie. Care mai cunoaşte şi alte manifestări. Este vorba de cunoaşterea „intuitiva” a faptului că acest vehicul pentru aceasta dimensiune are nevoie de energie. Se pare ca asta o avem în conştiinţă, în baza datelor iniţiale depuse în conştiinţa colectiva. Viziunile despre asigurarea acestei energii, traduse în vitalitate, sunt însă foarte diferite. Unii consideră ca hrana excesiva ar trebui să aducă acest aport energetic, alţii ca somnul, desigur unii se apropie de un adevăr al Creaţiei, considerând exerciţiul sexual ca având un bun aport energetic iar alţii vad obtenabila energia prin puterea asupra altora. Este modalitatea grosiera în care par ca obliga să li se acorde energia ATENŢIEI! Eu aşa vad goana după putere: o alunecare în percepţie, datorată incapacităţii sau necunoaşterii/ neînţelegerii faptului că energia ESTE la dispoziţia noastră şi repoziţionarea noastră nonseparatista în Creaţie ar asigura majoritar nevoile energetice, chiar şi pentru aceste vehicule aparent fizice.

În ceea ce priveşte averea, cuvânt limpede derivat din „a avea”, cred că este cel mai neînţeles subiect, cumulând neînţelegerile din mai toate direcţiile. As putea glumi spunând că este harciogul din noi în manifestare. Evident ca rezulta din percepţiile despre separare şi concurenta, că nu se poate dezvolta decât în inconştienţa identificării cu corpul şi cu experienţa. Că are la baza un cumul de frici PRIMARE, ale centrilor de supravieţuire. Şi indiferent cât de sofisticat s-ar manifesta, este în fapt acelaşi lucru: FRICA DE SUPRAVIEŢUIRE, inadaptabilitatea. Se poate manifesta foarte variat, de la clasica pornire de a te înconjura de proprietăţi şi mijloace şi până la incapacitatea de a pleca într-un voiaj fără un maldăr de bagaje după tine. Sunt foarte rari cei suficient

de conştienţi, în STARE să plece la sute de kilometri doar cu o gentuţă de mana. Care chiar ŞTIU că nu au „nevoie” de nimic.

Suficient de adaptabili încât să ştie că acolo unde mai locuiesc oameni, precis va fi loc şi mijloace şi pentru ei.

În ADEVĂR cum ar putea exista loc pentru asemenea preocupări? Dar pupitre în Simulator sunt, şi încă şi solicitări de astfel de teme mai sunt. Toate evident sunt FALSE, atât ca percepţie, cât şi ca „problematica”. Şi totuşi mereu ne declaram incompleţi, dorind să le mai repetam o dată. Ca să ce? Ca să nu putem trece la nivelul următor de joc, poate… am făcut o dependentă fata de lipsa de armonie…

Curând cred că se va înţelege ca doar pretenţia de a fi incompleţi ne creează posibilitatea de a experimenta incompletitudinea. Şi ca asta este un joc, în care fiecare renunţa la o parte sau mai multe din completitudinea care EL ESTE, pentru a mai avea o experienţă, chipurile care să-l întregească. Curând însă ne vom întreba dacă chiar are sens să renunţi la tine imaginându-ţi că nu EŞTI TU, ca apoi să ajungi să te descoperi re-intregit, ca FIIND TU!

În timp ce scriu cartea, nu pot să nu mă minunez când vad ca parte din formulări/idei le regăsesc şi în postări ale unor conştiinţe conştiente cu care sunt în contact empatic şi de prietenie. Este fascinant să înţelegi UNIMEA, văzând-o cum se manifesta în sincronicităţi semnificative. Parca spune: „hai, nu mai termini odată?! Nu-mi înţelegi/vezi intenţiile?” Ba DA, chiar le văd!

Intenţia este limpede: diminuarea aparentelor presiuni iluzorii născute din hipnoza, prin deconspirarea ADEVĂRULUI ABSOLUT. Care ADEVĂR a fost foarte bine cunoscut dintotdeauna, sub formularea „viaţa este VIS în mintea lui Dumnezeu”, care ADEVĂR este subliniat ACUM şi de fizica cuantică. Altfel spus, Maya /iluzia este fascinanta, mai ales prin perfecţiunea de Simulator. Este atât de perfecta încât cu mare dificultate i te poţi extrage. Acesta fiind un adevărat miracol de perfecţiune. Adevăratul extaz abia văzând aceasta perfecţiune a iluziei

te cuprinde.

PENTRU A FI perfecta, EA CORESPUNDE EXACT proiecţiilor tale, conforme cu nivelul tău de CONŞTIENTĂ, ATENŢIE, VIBRAŢIE. Ca atare, nimic mai firesc decât concluzia: am ştiut eu, am „văzut bine" etc, care de fapt nu confirma decât parţialităţile tale. Este ca în orice ACT CREATOR: „ai văzut ce bine am pictat?" Desigur, aşa se vede de la autor! „Ştiam eu că mă îmbolnăvesc!" Oare „ştia" sau proiecta şi crea? Oricum, „realitatea" avea să-i confirme… actul creator! „Ştiam că mă minte"…chiar aşa se va şi dovedi, în filmul tău!

Haios este ca, cu cât te convingi mai tare, cu atât eşti mai… în bălării. Mai în propria hipnoza. Pe mulţi i-am auzit că se tem de a fi manipulaţi şi, mă întreb, oare chiar nu înţeleg ca toată experienţa inconştienta este doar o proprie manipulare? În care credinţe/ convingeri deformate/adevăruri parţiale creează experienţe, pe care apoi ei le trăiesc cu convingere. O conştiinţă conştientă nu are de ce să te manipuleze pentru că nu are ce să facă cu tine, iar când devii conştient doar i te vei alătura. Cei care operează manipulări sunt la rându-le inconştienţi, la un anumit nivel, deoarece cred (iar CRED-intele!) că au ceva de obţinut. Sunt desigur ceva mai conştienţi, dat fiind ca cunosc instrumentele, dar aia nu înseamnă conştiinţa CU ADEVĂRAT conştientă.

O conştiinţă cu adevărat conştientă ŞTIE că este un instrument în Creaţie, care a fost creat pentru a îndeplini o funcţie. Ca acea FUNCŢIE îl menţine în manifestare. Ca atare îşi va canaliza toată atenţia pentru a-şi găsi locul/funcţia, restul fiind doar contexte şi conjuncturi relaţionale. Din punct de vedere energetic se ŞTIE a fi un torus, un canal energetic care are datoria fata de el însuşi de a nu fi obturat de păreri/percepţii proprii. Este conştient ca NU EL FACE CEVA, ci ca PRIN EL doar SE FACE! şi… cam atât! Asta evident fiind MAXIMUM-ul condiţiei de conştiinţă conştientă aflata în experienţa. Amintiţi-vă ochiul muştei, pe o forma convexa şi cu comentariul respectiv! Fiecare punct de conştiinţă aflat în

acea structura îşi are FUNCŢIA lui. Altfel nu ar fi fost creat. Pana şi piesele de şah, făcute toate din acelaşi material, corespund unor funcţii în joc. Poate să-şi imagineze turnul că ar fi cal, dar nu i se va permite să facă mutările specifice. Nu ar fi „aliniat”, ar zice unii autori!

Din condiţia inconsientei, pilotata de iluzia liberului arbitru, care chiar CREDE că dacă poate muta un pahar de colo colo şi-a îndeplinit libertatea de alegere, lucrurile se văd mult mai complex şi complicat. Pana a înţelege ca chiar mutarea paharului a avut o CAUZA, care nu se găseşte în planul efectelor poate trece multă... apa pe Dunăre.

Intre exerciţiul de viaţă CONŞTIENT şi toate pupitrele inconştientei este o diferenţă atât de mare încât cei aflaţi la pupitre nu au nici cea mai mică şansă de a înţelege conceptual diferenţele. Dispariţia FRICILOR situează exerciţiul de viaţă într-o poziţie de totala DETAŞARE în raport cu ORICE. Dispariţia oricărui Bau-bau, conştientă faptului că FUNCŢIA este cea care te susţine, iar pe aceea NU AI CUM să o controlezi şi ca atare dacă ea ESTE şi tu eşti, dacă ea dispare, tu nu ai cum să mai rămâi ca punct individual, aflat în manifestare, toate astea te situează şi menţin într-o profunda stare de PACE. Practic ştii, ca şi o oglindă retrovizoare la automobile, ca atunci când camerele video vor asigura FUNCŢIA vederii retro, tu nu ai cum să mai existi în manifestare. Funcţia care îţi asigura existenta a dispărut! La fel este CU ORICE. Cum e sus aşa şi jos!

A-ţi imagina tu ca croşetezi funcţii, confundând socialul cu cauzalul e doar o crunta inconştienta. Desigur psihologic vorbind, e o confuzie frecventa. Ceva de genul: ŞTIU că mi-am terminat/irosit treaba pe aici, dar dacă preiau conducerea vieţii copilului meu, poate păcălesc pe cineva despre UTILITATEA existenţei mele!!!

Să fim serioşi! Funcţiile în joc nu ni le alocam singuri! Nu am „văzut” aşa ceva nicăieri în Creaţie! Nici Calul în şah nu se stabileşte el, ca funcţie, nici albina nu e cea care a decis ca ea face miere. Da, eu pot decide despre

funcţia mea sociala, dar nu astfel de funcţii ne menţin în manifestare. În jocul inconştient, pe la pupitre, ne imaginam, în filmele producţie proprie, absolut tot ce ne-am putea „dori” noi, doar că nu are nicio legătură cu REALITATEA de dincolo de iluzie.

Dacă/când veţi avea limpezimea de a înţelege ca FUNCŢIA creează organul de manifestare şi ca „libertatea de manifestare” nu este „a ta” ci data tot de funcţie, atunci încă o serie de „problematici” vor dispărea. Nu eu am ales ca, după 10 ani sau mai bine, să mai scriu o carte, chiar eram convins că aşa ceva nu voi mai face! Şi totuşi...! Mulţi mă întreabă de ce spun unele lucruri, dar pare ca practica mea nu le şi verifica. Pai eu spun ceea ce ESTE DE SPUS, dar este foarte posibil să nu fie valabil, conform funcţiei pe care eu o asigur, şi mie. Asta nu se încadrează în „fa ce spune popa...”. Dar... pare, pot vedea chiar şi... eu!

Ca exemplu as putea da, să zicem, întinerirea aparenta a chipului. Desigur ESTE un fenomen general posibil şi probat de multe puncte de conştiinţă, deja. Nu mă refer aici la vitalitate ci doar la aspect. Se pare ca acest aspect la mine nu ESTE să funcţioneze, probabil datorită FUNCŢIEI. Exista puncte de conştiinţă aflate acum în corp de femeie, dotate cu o feminitate minunata şi asumata, dar cu trăsături foarte puternice, masculine. Probabil şi-ar dori un chip de păpuşă, dar credeţi ca îl vor şi obţine? Funcţia CARE LE MENŢINE probabil necesita componenta aceasta. Deci sunt aspecte care ne sunt sau nu accesibile, funcţie de... FUNCŢIE! Pentru ca singura regula este ca... NU EXISTA NICIO REGULA!

Sunt studii care atesta apariţia în flora spontană a unor plante specifice nevoilor celor care locuiesc în acele spaţii. Deci a căror apariţie este URMARE A UNOR FUNCŢII pe care le au de îndeplinit pe lângă acele puncte de conştientă aflate în experienţa. Eu am probat acest aspect şi s-a verificat de mai multe ori. Deja când o anume planta, prin abundenta, îmi atrage atenţia, pot căuta FUNCŢIA care a făcut-o să se manifeste acolo. În ciclul

FUNCŢIE/organ, forma funcţionează cauzalitatea. Nu va exista manifestare fără o FUNCŢIE pe care să o deservească. Şi invers, dacă o FUNCŢIE exista, ea precis îşi va asigura o FORMA/ORGAN prin care să se manifeste.

Microbii apar ca să asigure FUNCŢIA de curăţare a ţesuturilor respective, nu ca să le îmbolnăvească, cum s-a tot crezut. La fel bacteriile, bacilii şi alte forme de „vidanjori”. Anomaliile le cream noi, ei caută să le remedieze. Asigura o FUNCŢIE! Şi noi cream după exact acelaşi principiu. Întâi apare FUNCŢIA, căreia îi găsim rezolvarea printr-o unealta/device/material. Întâi a apărut FUNCŢIA de transport, apoi maşinile, vapoarele, avioanele, etc. Întâi a apărut funcţia de adăpost, apoi diversitatea de construcţii şi materiale destinate.

Insist asupra ideii ca FUNCŢIA generează/precede/creează manifestarea. Ori adevăratele FUNCŢII, nu cele sociale, evident, nu sunt CREAŢIA NOASTRĂ. Ba mai mult, nu avem cum să le modificam. NU cât suntem la pupitre, în orice caz! Chiar şi când ai ajuns să te identifici cu ÎNTREG Simulatorul, tot nu vei putea decât colabora la ceea ce EL ARE CA INTENŢIE. Pentru ca ŞI ACOLO fiind, nu eşti singurul punct de conştiinţă pe deplin conştientă. Este şi motivul pentru care se spune că EŞTI parte şi nu CREATORUL!

A fi conştient de ordinea Creaţiei te scuteşte de multe întrebări. Devii PACE mult mai uşor dacă înţelegi/accepţi toate, aşa cum ele sunt. Când scapi fie şi numai de ideea de

PROPRIETATE, când nu te mai obsedează acest „al meu”, mult mai lesne ajungi să înţelegi ce înseamnă să trăieşti ACUM-ul. Pentru ca oricum, orice ţi-ai imagina tu despre orice, doar te poţi minţi că ar fi „al tău”. În orice context sau circumstanţă, poţi considera în mod înţelept ca Creaţia îţi face un cadou. Care nu poate fi decât o „valoare de întrebuinţare”. Mulţumeşte şi… mergi mai departe! Poate fi un partener de o clipă, poate fi un obiect, un loc unde pui capul să te odihneşti! Tentaţia este să-l faci „al tău”! Uita asemenea tendinţe posesive, aparţin vechii

paradigme. Nu poţi poseda chiar NIMIC, nici propriul vehicul de conştiinţă! Nu este „al tău”, ci pentru tine, un timp! O oportunitate experienţială, ca toate! Şi de el, ca şi de orice, vei avea o vreme grija, adică vei căuta să-i asiguri condiţiile optime de existenta în manifestare. Când însă va veni vremea, îl vei lăsa şi pe el, mulţumind pentru experienţa oferita. Ce altceva ai avea de făcut?

Spuneam ca şi atunci când ajungi să te identifici cu ÎNTREGUL, prin acceptarea tuturor pupitrelor ca făcând PARTE din tine, constaţi ca nu poţi fi decât PARTE în Simulator şi că poţi doar colabora cu intenţiile ÎNTREGULUI. Pentru a crea un nou nivel al jocului, aceasta colaborare necesita o sinergie a tuturor punctelor de conştiinţă ajunse la acest nivel. Cu atât mai mult cu cât TREBUIE DEFINITE nişte direcţii, cu rol de FUNCŢII, altele decât cele experimentate până acum, care să genereze alte manifestări... TREBUIE create alte CREDINŢE, în baza cărora să se poată crea alta realitate experienţială.

Unii veţi protesta, dacă faceţi parte dintre visătorii astralişti sau dintre cei care, alt gen de visători, credeţi ca mergem în ABSOLUT. Ambele categorii de visători va fi sănătos să afle că nici către neantizare nu mergem, şi nici către o lume idilica, gen povesti pentru adormit copiii. Va trebui să construim CONŞTIENT un alt nivel al jocului, cu alte LEGITĂŢI, cu un grad de libertate DE CREAŢIE cu mult mai mare, bazat pe omnipotenta şi omniscienta Simulatorului. Pe asumarea Legilor Creaţiei şi nu ca până acum, pe contrarea lor. De altfel este şi DE BUN SIMŢ, altfel spus ARMONIOS sa înţelegem ca, după atâta experienţa contrara Legilor Creaţiei, următorul nivel NU ar putea fi chiar Nirvana. Proporţia de Aur nu ar permite asta!

Voi, chiar cei mai conştienţi, dacă vă uitaţi la experienţa voastră, veţi constata că sunteţi încă tributari ideii de posesie, atât în relaţiile parteneriale, cât şi fata de obiecte/locuri/case. Nu la nivelul cel mai „dur”, dar precis urme veţi găsi încă. Cum am putea trece deja în Nirvana?

Întâi va trebui să învăţăm de ce nimic nu este IMPORTANT, în afara noastră. Va fi necesar să înţelegem profund virtualitatea jocului şi să nu ne mai agăţăm de nimic.

În primul rând va trebui să dăm drumul PRETENŢIILOR precum ca noi am ŞTI CEVA. Aceasta pretenţie asigura doar faptul ca în acea zona CRED înţele noastre nu ne vor lăsa să exploram INFINITATEA DE POTENŢIALITĂŢI. Acolo – cel puţin – noi dovedim că ne minţim în continuare despre o „lume reala", „obiectiva". Adică hipnoza lucrează încă asupra noastră! Dacă vom fi atenţi, e suficient un singur domeniu în care „realitatea experienţială" sa se definească în mintea noastră ca fiind REALITATE, ca apoi le va trage iar pe toate după ea.

MANIFESTAREA nu este REALITATE decât pentru cei adormiţi. Ea este doar monitorul care îţi indica ce ai creat pana ieri. Va corespunde ÎNTOTDEAUNA aşteptărilor tale. Nu va putea NICIODATĂ să le depăşească. Îţi va oglindi CRED înţele cele mai ascunse. Pentru a putea schimba ceva cu adevărat, va trebui să îţi iei atenţia de la ea şi să îţi imaginezi O ALTA PROIECŢIE. Pentru asta va fi necesar ca sentimentele tale să susţină ACEA NOUA PROIECŢIE, ca fiind noua ta realitate experienţială. Pineala are un rol foarte important în această lucrare.

Acest mod de a-ţi crea experienţa este singurul lucru pe care ar fi util chiar să-l ŞTII. În rest, tot ce ai pretenţia că ştii, te va împiedica să aduci în manifestare ceea ce ţi-ai dori. Indiferent la ce te-ai referi. Atât postulatele cât şi CRED înţele sunt cele care au operat închiderile în experienţa. NOI ŞTIM CĂ este cea mai diabolica formulare, plantata în fiecare dintre noi, de către alţii sau de noi înşine. Pentru ca constituie BARIERE, le poţi traduce prin: pe aici nu se trece! Sau complementarul „doar aşa/numai pe aici se poate", la fel de limitativ.

La o privire neatenta şi Legile Creaţiei par a avea caracter limitativ. Însă rolul lor este nu de a te limita, ci de a te feri de experienţe de irosire. Ele doar te avertizează ca, dacă le ignori, dai naştere la fenomene posibil neprevăzute sau legic previzibile. Totuşi le-am încălcat

destul de mult timp, iar rezultatele confirma mereu că am creat dizarmonios. Cu consecinţe în toate direcţiile. Dar, desigur, a fost posibil şi, pentru cei ce vor alege, pana nu vom trece în alt nivel de joc, probabil va mai fi.

Dacă mă întrebaţi pe mine, orice încercare de a păstra vechiul mod de gândire/ raportare/percepţie este doar IROSIRE, în experienţa fiecăruia. Nu se va obţine absolut niciunul din rezultatele scontate, indiferent ca minţim ca iubim, fără a fi noi STARE DE IUBIRE, sau că suntem interesaţi de binele aproapelui, pana nu suntem interesaţi de STAREA

NOASTRĂ.

RESPONSABILITĂŢILE trebuie şi ele restrânse de la iluzia responsabilităţilor ÎN AFARĂ, la reala responsabilitate a ARMONIEI ŞI PĂCII INTERIOARE. Din simplul motiv că nu are rost nici să ştergi cu radiera dar nici să pictezi monitorul! Pana tu nu ţi-ai găsit PACEA, ARMONIA ŞI BUCURIA STĂRII DE A FI, orice încerci să faci este doar să te minţi. Monitorul SINGUR se va modifica când tu vei fi ok. Acesta este rolul lui, să îţi supună atenţiei propriile tale imperfecţiuni/neînţelegeri.

Şi Simulatorul, aflat între nivele ale jocului, încă nu este un loc confortabil. Nu mai ai treaba cu lecţiile de la pupitre, dar tot se aud văicăreli, ţipete de durere sau certuri. Este şi motivul pentru care TOŢI SUNT AJUTAŢI. Fie prin apariţia de sincronicităţi, fie prin punctele de conştiinţă deja conştiente, fie prin inconfortul din ce în ce mai mare de la pupitrul la care se găseşte fiecare. Toate au rolul de a ATENŢIONA!

Încă foarte puţini sunt cei care să fi înţeles CU ADEVĂRAT ca doar CREAŢIA CONŞTIENTĂ va răspunde nevoilor lor aparente. Majoritatea încă încearcă să forţeze vechile butoane. Fără a te fi definit tu pe tine, fără a pune doar bucurie în ceea ce faci, rezultatele nu vor fi decât cosmetizări de moment. Menite iar să te iluzioneze/deziluzioneze.

De ce insist doar pe creativitatea proprie? Pentru ca ea irumpe din UNICITATEA care TU EŞTI. În acest fel şi

doar în acesta nu te vei situa într-o poziţie concurenţial/egotica fata de un alt punct de experienţa. Altfel, absolut orice vei dori să „faci” va avea şi componenta în care tu speri să demonstrezi că eşti mai bun/de preferat unui alt seamăn. Ceea ce, nefiind în Lege, va avea menirea sa te dezumfle. Ca să înveţi ca în noua paradigma NU AŞA VOM JUCA! Ne-am saturat cu toţii de comparaţii şi concurente şi Simulatorul e satul de astfel de experienţe. Ceva nou, care să te reprezinte doar pe tine, nu poţi aduce în manifestare? Nu cred, poţi desigur, de aceea şi eşti aici, ca să contribui cu DARUL TĂU UNIC. Dacă ţi-e lene să-l descoperi sau crezi că nu este suficient de semnificativ, vei învăţa că E TOT CE AI! Iar de restul „ofertelor” tale, nimeni nu va mai fi interesat!

Deşi sindicalizaţi, APARENT toţi marii producători/ofertanţi se afla în concurenta, doar pentru a te invita să-i imiţi. Dacă chiar ar fi în concurenta, diferenţele dintre produse/servicii ar fi notabile. Doar campaniile de presa zgomotoase acreditează ideea de competiţie. În orice direcţie vei privi, chiar cu minime cunoştinţe în domeniu, va trebui să sesizezi ca nimeni nu e interesat să „deţină” piaţă. Altfel chiar ar fi simplu. Sunt sute de reţete de cauciuc, atât sintetic cât şi mixt. Cum de toate ajung relativ egal la uzuri similare? Cate oferte de „produse bancare” inedite nu s-ar putea face, dacă chiar s-ar dori. Cate variante de superacumulatori nu au fost anunţate şi totuşi nu echipează niciun device? Cate variante de device-uri cu tastatura şi ecranul proiectate pe masa/perete şi totuşi nu le produce nimeni? De ce? Pentru că ar deţine piaţa şi NU ASTA SE DOREŞTE. Se doreşte uniformizarea, dar cu iluzia concurentei întreţinută. Ambele anulează creativitatea. Pentru ca creativitatea vine din lăuntru iar concurenta din afară. Când te preocupi de perimetru, de proiecţie, înseamnă că nu ai aflat sau nu ştii ca atenţia în afara/la monitor anulează conştiinţa de Sine. Deci toate atributele Sinelui.

„Cunoaşte-te pe tine însuţi” este o cheie care a fost dintotdeauna „la vedere”, doar ca nu mulţi au luat-o în

seamă. Ea însă va rămâne valabila oricând, pentru oricine, şi va duce mereu la ADEVĂR. Pentru ca ADEVĂRUL ESTE în tine! Dacă vrei să schimbi „lumea” /proiecţia de pe monitor, cunoaşte-te şi schimbă-te pe tine! Ea se va schimba de la Sine.

Câtă vreme TE cauţi/cauţi informaţii care să te ajute să te regăseşti, poţi fi şi un căutător solitar, uneori paşii pot fi mai direcţi. Imaginea de „lup singuratic” toţi o avem şi ţin minte ca, la rândul meu când cineva s-a oferit să-mi fie maestru, i-am spus: „sunt bucuros de acord, cu o condiţie: dacă mă întârzii pe drumul meu, îţi iau gâtul!”… Nu am mai avut maestru în acest plan vibraţional.

Când însă ai aflat ADEVĂRUL, aflând cine eşti CU ADEVĂRAT, va trebui să revii în joc. De acolo încolo nu mai ai voie/nu mai poţi fi de unul singur, pentru că ŞTII deja ca UNA SUNTEM. Partea ciudatica este ca credem despre noi că am ajuns să fIM CINE SUNTEM, dar separatismul, criticismele şi lipsa de înţelegere încă continua. Încă nu acceptam ca, în planul Manifestrii, Inteligenta Universala lucrează PRIN FIECARE DIN NOI, şi ca altfel nici nu s-ar putea. Asta dovedeşte ca informaţia nu a revelat ADEVĂRUL CARE TU EŞTI, ci doar a fost însuşită ca concept de către inteligenta Conştientă. Nu este nicio nenorocire, doar că va mai trebui să munceşti ÎN TINE. Pana atunci măcar fă-ţi serviciul de a nu mai judeca ceea ce ÎNCĂ NU AI ÎNŢELES – prin trăire, desigur. Dacă o faci, ţie îţi vei îngreuna Calea.

Dacă încă nu ai încredere, doar ÎN TINE şi în CREATOR nu ai! Când PERFECŢIUNEA ŢI SE VA REVELA, VEI ÎNŢELEGE/ACCEPTA ca fiecare lucru sau punct de Conştiinţă îşi face treaba şi îşi ocupa LOCUL LUI. În niciun caz un presupus loc AL TĂU! Câtă vreme te îndoieşti de ceva/orice, încă mai ai de înţeles. Pentru ca TU nu arbitru erai să fii, iar acel ceva/orice dacă nu trebuia să fie, nici nu ar fi putut fi! Discernământul nu înseamnă a judeca (în afara ta) ci a deosebi ce este fata de ce nu este util pe calea ta!

Dacă încă te mai temi, dacă nu ai înţeles ca toţi

SUNTEM DOAR CANALE pentru infoenergiile Creaţiei, te rog străduieşte-te să înţelegi. Un Canal poate fi destupat sau astupat şi diferenţa o dau doar percepţiile persoanei. Când renunţi la interpretări, e firesc să nu mai opui rezistenta trecerii infoenergiilor prin tine şi să beneficiezi PRIMUL de aceasta… emptyness. Facem multă filosofie pe marginea unor idei atât de simple.

Câtă vreme menţii în tine ideea de „al meu”, te declari canal ASTUPAT. Mintea Conştientă, în inconştienţa ei, crede ea ca poate exista „copilul meu” separat de alte îngrădiri. Numai ca… NU ESTE AŞA! Este o declaraţie PE PROPRIE RĂSPUNDERE, despre nivelul vibraţional şi de conştientă la care TU TE-AI SITUAT, în Creaţie. Vei lua la pachet „al meu” în toate contextele, fie că îţi convin, fie că nu. Pentru că eşti de fapt la un pupitru „al tău”, unde experimentezi şi „boala ta” dar şi „facturile tale”, împreună cu „casa ta”, „maşina ta”, „nevasta ta”, „banii tăi”…Toate creează EFECTE EXPERIENŢIALE greu de prevăzut, dar oricum limitative.

„Al meu” îl creează automat pe „al tău”, care TREBUIE respectat, în oglindirea lui. Ca atare te situezi în dualitate şi concurenta. Va urma obligatoriu „al meu” e mai… decât „al tău”, „al lui”. Şi aici nu se mai termina, vei introduce orice te va separa. Foarte multă necunoaştere/neînţelegere/neacceptare încă guvernează multe pupitre ale experienţei. Cum de nu se înţelege ca nu poţi fi PARTE din nivelul de inteligenta MINTEA UNIVERSALA, şi totuşi separat de toate Creaţiile ei? Că ţi-ar putea fi străine/interzise, ca Parte? Condiţia este SĂ DEVII CONŞTIENT ca chiar EŞTI PARTE. Dacă tu îţi declari mental/emoţional SEPARAREA, cum ar putea să nu tina cont de preferinţele tale? Doar ai „semnat, pe proprie răspundere” că vrei să experimentezi separarea! O vei avea!

Tu doar descoperă-te şi adu-ţi darul, care este NUMAI AL TĂU! Lasă orice altceva în firească curgere a energiilor prin tine. Vei beneficia de orice ai nevoie. Nu te întreba, ca prostul, cum ar fi posibil! Uiţi că este doar un

univers mental? Uiţi că nu exista decât informaţie? Ce anume ar fi imposibil într-un mediu virtual? Toţi cei ce au studiat aşa numita

„Materializare” au şi spus că NU ESTE TREABA TA CUM SE FACE! Pentru ca… chiar NU ESTE! Cei care chiar au studiat şi ÎNŢELES FENOMENUL, chiar au specificat că tu NU AI NIMIC de FĂCUT! mai noii şi superficialii lectori de „gândire pozitiva” sau alte variante aiurite de cursuri subliniază ca, dimpotrivă, trebuie să faci ceva! Atât au putut ei înţelege şi experimenta! Adevăruri parţiale…

Chiar mă minunam nu numai ca informaţia SE VINDE pe bani, dar şi faptul ca preţul ei este ÎNTOTDEAUNA invers proporţional cu calitatea/nivelul ei de ADEVĂR/vibraţie. Cei care ŞTIU, doar o oferă/resuscitează, cei care pretind ca ştiu o vând, iar un curs de bucătărie naturista poate costa cât nici nu vă puteţi imagina! Foarte amuzant şi acest aspect!

Când AI ÎNŢELES ca TOTUL ESTE al Creaţiei şi nu al tău/al meu, accesezi un nivel de conştientă căruia îi corespunde un anumit nivel de experienţa. El surclasează multe nivele ale Legii şi cu atât mai mult legisoarele omeneşti… ilegale. Pot da multe exemple trăite, dar mă voi opri la două.

În urmă cu foarte mulţi ani, poate douăzeci, deveneam co-proprietar al unui apartament prin căsătorie. Ulterior ne-am despărţit şi desigur oficial am „renunţat” la partea mea de proprietate. Am umblat prin ţară câţiva ani. Apoi am decis să mă întorc în Bucureşti. Nu aveam unde locui şi tatăl meu locuia, la 92 de ani, în centrul vechi al oraşului, într-o „proprietate de stat”. Un spaţiu într-o clădire de la început de secol douăzeci. M-am mutat la el, solicitând intrarea în spaţiu, refuzat fiind precum că aş fi deţinut o proprietate la care am renunţat. Când părintele meu a decedat, am anunţat şi am resolicitat intrarea în spaţiu, pentru a putea plăti şi chiria. Am fost refuzat. După nişte luni au început să apară facturi de chirie, pe numele meu. În paralel eram şi somat să părăsesc spaţiul ocupat abuziv. Nu mi-a fost primită chiria deoarece eram „abuziv”.

Un evident nonsens între serviciile ICRAL-ului de pe atunci. După un timp am fost acţionat în judecata, iar citaţiile le-am ignorat. TOTAL! După nişte luni mi se comunica că a fost emisa hotărârea de evacuare. Evident le-am IGNORAT PE TOATE. Rezultatul este ca, iată, au trecut poate cincisprezece ani de atunci şi fiul meu cel mare şi acum face muzica în acel spaţiu. Conştientă faptului că eu NU ÎNCĂLCASEM NICIO LEGE, şi ca totul s-a datorat aberaţiilor diferitelor nivele administrative şi legiuitoare a făcut posibil să nu fiu afectat de absolut nimic.

Tot în acel spaţiu, într-o iarna geroasa, mi s-a stricat garnitura de la un robinet de apă. Factura de apa era plătită pauşal, între cei trei ocupanţi ai celor trei clădiri din incinta. Exact atunci proprietarul reţelei de apa a devenit un furnizor parca francez, care ne comunicase ca a dublat preţul/metru cub. Desigur eram toţi atenţi cu consumurile, atât proprii cât şi ale comunităţii. Problema a intervenit la mine când s-a rupt robinetul de trecere de sub chiuveta. Dacă peste canalul din curte nu ar fi fost doi metri de zăpadă, aş fi rezolvat-o închizând robinetul general de alimentare. Aşa frigul puternic şi decorul general nu mă îmbiau prea mult la acţiune. Am „privit”, ATENT ŞI DETAŞAT la situaţie şi am decis că îmi asum să nu acţionez, fiind un efort dizarmonios, urmând să văd cum voi corecta la data facturării. Timp de minim o lună apa la robinetul acela a curs semnificativ, 24/24. La facturare, apometrul nu a înregistrat niciun consum suplimentar, era doar cuantumul obişnuit.

Pot da multe exemple care atesta faptul ca ceea ce contează în experienţa, este EXCLUSIV STAREA TA. Ca indiferent dacă este Legea, legisoarele omeneşti sau chiar aparatele de măsură, ele nu pot contrazice ceea ce TU CONŞTIENT DECIZI. Pentru ca, de fapt noi, ca Parte, decidem. Nu ne rugam, nu cerşim sau imploram! Hotărâm! ÎN NOI HOTĂRÂM, pentru ca NOI SUNTEM LEGEA! Sunt situaţii când o dizarmonie mai mica este de preferat uneia mai mari. Aşa a fost cu robinetul „meu”! „Şi aşa şi este”

este o formula care seamănă a decret, nu a ruga! Rugăciunea, fie ea şi de mulţumire, este tot O NEGARE DE SINE! O derogare de la ADEVĂRUL conform căruia TU ŞI NUMAI TU eşti responsabil de înTREAGA TA EXPERIENŢA!

Am cunoscut o prietenă care a traversat două granite, în urmă cu ceva zeci de ani, doar cu mâinile în buzunar. Nu a acceptat în conştiinţă ca cineva/ceva îi poate restricţiona libertatea de mişcare. Şi… nici nu a putut! Pot da sute de exemple, la fel de edificatoare! Singura LEGE care cu adevărat funcţionează este cea a CREDINŢEI TALE NESTRĂMUTATE. Prima ta DATORIE, evident FATA DE TINE, este să nu-ţi permiţi niciun moment SA TE ÎNDOIEŞTI DE TINE! Cum ai făcut-o, cum ai dat peste cap întreaga Creaţie, în ceea ce TE PRIVEŞTE! Altfel spus, vei percepe viaţa ca pe un haos. Nu mai ai singurul PUNCT DE REPER care chiar contează! TU!

Ca întreaga Creaţie este IUBIRE, – un alt mod de a exprima că este PACE ŞI ARMONIE –, nu înseamnă deloc, dar absolut deloc ca şi exerciţiul tău de viaţă va fi unul de IUBIRE. Eşti în cadrul IUBIRII GENERALE, dar nu eşti parte conştientă din ea, pana nu devii. Poţi vibra doar în centrii energetici de supravieţuire vieţi întregi, toţi am experimentat asta… iar ei prelucrează doar frica ca nu vei/vor reuşi.

Este uneori foarte dificil să explici – chiar aseară o mai făceam o dată – miracolul Creaţiei, în termeni conceptuali. Nu că nu s-ar înţelege că este posibil să fie cum spui, dar vezi bine în ochii celui care asculta ca el încă e hipnotizat de „lumea reala”. Parca îţi spune: OK, am înţeles, dar UITE-O CUM ESTE! Legităţile ei chiar exista şi lucrează! Parca tu nu ai şti ceea ce el ÎNCĂ NU ÎNŢELEGE: e şi normal să lUCREZE, cât timp tu eşti SUB ELE! Asta le şi este rostul!

„Viaţa” pe la pupitre însă ajuta uneori, în forme nu tocmai agreabile şi dezirabile, în special prin apariţia unor modificări de percepţie, catalogate de psihiatrii ca fiind „boli”. Atacul de panica, depresiile şi tulburările bipolare

sunt experienţe menite să demonstreze individualităţii lipsa de obiectivitate a percepţiilor. Dacă le-ai experimentat şi ai ieşit din ele, te vor ajuta să înţelegi lipsa de concreteţe a „lumii şi vieţii”. Desigur dacă nu ai rămas cu frici, referitor în special la „dorinţa de control”. Pentru ca re-actia inteligentei minte/corp este de teama despre posibilitatea repetabilităţii, pe de o parte, şi pe de alta ca în acele trăiri chiar pierde orice iluzie a posibilităţii de a deţine controlul.

Mie îmi pare fascinanta puterea infinita a hipnozei pe care monitorul Simulatorului o poate exercita, în special asupra celor deja treji, deoarece la cei încă adormiţi pare fireasca. Să ŞTII însă ca totul este UN JOC VIRTUAL şi totuşi să nu poţi să îl joci cu detaşare mi se pare chiar un obiect de studiu. Cu atât mai mult cu cât ar trebui deja să şTII sau măcar să presupui ca abia jucat cu detaşare are farmec!

Am poziţia necesară pentru a putea „vedea” fenomenul la foarte multe puncte de conştiinţă şi nu arareori trebuie să constat ca puterea aceasta infinita a hipnozei prevalează asupra nivelului de inteligenta conştientă. De multe ori individualitatea se trezeşte ca prefera să mai ia loc la un pupitru şi să-şi mai repete nişte lecţii, decât să accepte că îşi poate asuma un joc absolut DETAŞAT. Desigur la pupitrele respective „condiţiile” vor fi cel mai dramatic percepute. Pentru ca nici conştientă nu poate fi definitiv anulata, dar nici hipnoza. Statutul de experienţa INTRE DOUĂ LUMI nu este nici pe departe cel mai confortabil.

Nu de puţine ori, „aparţinătorii” (familia de regula) înlesnesc sau determina individualitatea sa se întoarcă la pupitrele inconştienţei. Cum însă drumul fiecăruia nu poate cunoaşte decât mersul înainte, după un timp îşi va relua cursul firesc către nivelul următor de joc. Cu ceva mai multe peripeţii, desigur!

Toate, dar absolut toate întoarcerile din drum sunt datorate unui tip sau altul de DEPENDENTE. Cele emoţionale între individualităţi aparent deţin ponderea,

doar ca şi în spatele lor se va găsi de fapt DEPENDENTA DE ILUZIA DE CONFORT. A fost inoculata în conştiinţele care suntem CRED inţa precum ca confortul SE DEFINEŞTE prin asigurarea mijloacelor de către CEI DESEMNAŢI PENTRU ASTA, aşa-zişii specialişti. Evident, profund

FALS!

Sunt copil de Bucureşti, crescut şi trăit între betoane şi iluzie a confortului asigurat de Sistem. Furnizorii de apa, gaz metan, energie electrica sunt adevăraţii terorişti ai oraşelor. La cei încă racordaţi, se adăugă furnizorii de agent termic. Apoi adăugaţi primăriile care au în „grija" căile de acces şi transportul local şi cei câţiva producători de alimente de bază. Cam aşa se percepe „viaţa REALĂ" într-un mediu urban.

Va spuneam ca acum chiar sunt găzduit într-o gospodărie rurala, unde cam tot confortul este similar ca „viziune" cu cel al unui bucureştean, să zicem, dar deja diferenţele sunt majore. Apa este asigurata de un puţ de medie adâncime şi de către un hidrofor, gazele de către o butelie, energia electrică desigur vine pe sarma ca şi în oraş, iar încălzirea se face atât la apa cu un boiler pe lemne, cât şi cu sobe de teracota în casă. În plus însă este un aer şi o linişte de neconceput în mediul urban. O fosa rezolva problema apei uzate.

Dacă privim la ambele situaţii, energia este punctul cheie, dar NU ÎN MOD EGAL. La oraş chiar şi dacă ai rezolvat energia, tot vei depinde de furnizorul de apă. Aparent nu este chiar deosebit de important, măcar ca şi preţ, dar doar aparent. Pentru ca nici în vis nu aş vrea să îmi imaginez un mare oraş fără apa, chiar şi pentru 24 de ore. Actualmente, majoritatea regiilor de apa nici măcar nu mai sunt autohtone!!! Aşa cum cunosc eu

Bucureştiul, unde nu mai găseşti un izvor sau fântâna pe arii foarte mari, cred că lipsa apei o singură zi ar echivala unui atac cu bombe. Sunt şi oraşe care stau mai binişor la capitolul acesta.

Privind însă la „numitorul comun" – energie, vom fi

obligaţi să observam un aspect destul de „inedit”, anume acela ca deja sunt publice documentaţii de generatoare electrice pe principiul overunity inspirate după N. Tesla, executate şi probate pe ici pe colo, capabile să ofere 9KW, absolut suficient pentru o gospodărie. Documentaţiile sunt detaliate la maximum, ca atare nu au nimic ascuns, şi pot fi executate, teoretic, de către oricine. Partea aparent „inedita” rezida din condiţionarea noastră, conform căreia doar „specialiştii” se pot baga în aşa ceva.

Pana la un anumit nivel, desigur trebuie să te pricepi la ce sunt alea tole şi cum se prind ele, trebuie să ai şi din ce şi cu ce să le debitezi. Dar sunt daţi şi producătorii, pentru USA parca. Totuşi pot fi şi procurate. Dar pot fi şi asimilate, chiar dacă anumite calcule se vor modifica. Însă nimeni nu o va face dacă aşteptăm un producător să ni le ofere. De fapt MAREA noastră problema este că am renunţat să mai CREDem că mai putem face ceva. Am devenit EXCLUSIV CONSUMATORI! În curând vom verifica fiecare: „muieti is posmagii? Nu? Ei, apoi mai bine la spânzurătoare!”. Dacă cineva dintre cititori vrea să-şi bage nasul, un link pe care se poate găsi documentaţia este: http: //hopegirl2012. Wordpress.com/

Deşi în mod cert este un model de tranziţie, dat fiind că este alcătuit din subansamble care nu pot avea termene infinite de funcţionare, aşa cum şi specifica cei care l-au produs, el va funcţiona atâta timp cât piesele nu se vor uza mecanic, ca în orice mecanism cu piese în mişcare. Totuşi rulmenţii şi alte părţi supuse uzurii pot fi obţinuţi şi păstraţi ca piese de schimb. Tesla a creat şi dispozitive de tranziţie, dar a gândit şi tehnologie de PUNCT ZERO. Cele cu piese în mişcare sunt de tranziţie, bazându-se pe existenta unor produse/producători industriali, din vechea paradigma. Cele de punct zero se bazează pe exploatarea polarităţii Creaţiei, fiind în general capacităţi/condensatori de arii foarte diferite. Sunt însă mai puţin potrivite tehnologiilor şi consumurilor noastre actuale, majore. Ar fi necesare sisteme de depozitare/acumulare care tehnologic nu sunt uşor obtenabile, cel mult prin conversie termica,

cu pierderile fireşti.

Pentru ACUM-ul nostru, cu actuala abilitate de a „vedea” creativ, consider că este foarte util să ne obţinem independenta energetica cu ajutorul acestor ansamble overunity. Îmi este dificil să văd un „producător” în serie de astfel de echipamente, funcţionale, şi care să accepte ca preţul de desfacere să îi acopere doar cheltuielile de producţie. Dacă ar fi susţinut de o conştiinţă colectivă şi degrevat de plăti şi impozite suplimentare, ar fi posibil să o facă cu bucurie. Doar că nu văd asta posibil ÎN CADRUL Sistemului.

Privind puţin la ceea ce ar fi un astfel de dispozitiv, ca materiale şi manopera, el nu ar trebui să depăşească cu mult preţul a două motoare, unul de 10 kW şi altul de 1 kW. Admiţând ca toate celelalte componente, plus manopera, ar dubla preţul, puteţi să vă formaţi o idee despre costurile reale. Dacă vor fi produse însă în cadrul Sistemului, preţul va fi funcţie de utilitate, de cerere pe piaţă, de concurenta şi alţi parametrii şi va ajunge la limita la care devine neinteresant. Au mai fost produse/propuse în aceste condiţii echipamente similare şi nu au putut convinge pe nimeni. Ceea ce este şi dorit de Sistem.

Nu mi-am mai dus de mult atenţia la tehnica şi inventica, dar reţin ca atunci când am studiat aceste variante, aş fi optat pentru o variantă constructiva fără curea de transmisie ci înfăşurări separate, pe acelaşi ax, atât pentru motorul de lkW cât şi pentru cel de 10 kW. Asta pentru eventualitatea ca unul din cititori ar fi tentat să-l şi facă.

Aparent mă contrazic cu un pasaj anterior, în care vorbeam despre aceste dispozitive şi probabilitatea ca apariţia lor să nu fie întâmplătoare, ci „un pion de sacrificiu”, în intenţia de prelungire a viabiltatii sistemului. DA, sunt multe adevărurile PARŢIALE care sunt şi DA ŞI NU. Nici sacrificarea unui pion nu oferă nicio garanţie celui care a decis acea mişcare. Sunt mutări/decizii care se iau în situaţii limita, care pot avea sau nu rezultatele scontate. Aceste echipamente pot rezolva problemele de

energie ale consumatorului casnic şi folosirea/ întreţinerea lor nu ar reprezenta o problemă, sunt destul de simple, iar piesele de schimb chiar sunt minimale, dacă execuţia iniţială este corecta. Câtă vreme asta nu ne readoarme, ca individualităţi, ele vor fi benefice, detensionând presiunea. DACĂ în schimb confortul obţinut ne va face iar leneşi, pionul lor sacrificat le conferă un avantaj în acest joc, ca timp. Care poate însemna chiar şi o generaţie/două. Dacă le veţi găsi în magazine, înseamnă ca deja s-au făcut toate studiile şi chiar exista garanţia că se va readormi.

După cum bine observaţi, acum după ce aţi cam parcurs întregul material, pentru percepţia mea „spiritualitate" ar însemna o ŞTI inţă cuprinzând absolut toate nivelele de posibila abordare, ca punct de conştiinţă conştient având şi o experienţă. O văd ca INTEGRAND şi nu separând ceva fata de orice altceva. Întregul ansamblu de frecvente, atât din zone ale CAUZALITĂŢII, cât şi ale manifestării, pentru mine înseamnă UNA. Cu toate acestea, conştientă face diferenţa între nivelele de inteligenta/prelucrare DATE.

Aşa perceputa „manifestare" îmi apare fascinanta, tocmai datorită faptului că, deşi NU ARE nicio materialitate sau obiectivitate, conţine şi este guvernata de Legităţi operaţionale. Acest cumul de factori face posibila experienţa, care mie îmi apare exact ca într-un Simulator supersofisticat, apt să răspundă la orice „propunere" i se face. Ca atare experimentatorul primeşte întotdeauna pe monitor UN REZULTAT al experienţei propuse de el însuşi. Şi asta INDIFERENT dacă este sau nu conştient!

În mod evident aşa performante de răspuns experienţial doar un mediu virtual poate asigura, şi încă unul foarte sofisticat. Ca atare Mintea Universala sau a LUI DUMNEZEU accepta/permite orice experienţa ţi-ai imagina ca fiind POSIBILA, iar pe monitor îţi va arata ce ai obţinut în varianta ta de joc.

Măreţia este infinita, dat fiind că nu pot exista două jocuri identice. Practic în Creaţie totul este UNIC şi

irepetabil, tocmai datorită infinităţii de variante de joc. Este şi motivul pentru care nimeni nu ar putea înţelege ci doar accepta experienţa unui alt punct de conştientă. Şi din acelaşi motiv nu este cazul să considerăm că putem deveni mai deştepţi prin experienţa. Ea doar ne va demonstra exact contrariul, ca exerciţiile de viaţa sunt UNICE şi nu le putem procesa prin intermediul clişeelor mentale. Rolul experienţei nu este de a te familiariza cu efectele, ci cu relaţia dintre cauze şi efecte. Aceasta abilitate este câştigul experienţial. Capacitatea de a manevra butoanele şi manetele, obţinând rezultatele experienţiale intenţionate, este măiestria dorita, în Simulator. Nu filozofeala este măiestrie, nici stăpânirea conceptelor abstracte, ci aducerea în planul experienţei!

Nivelul următor de joc, pentru care ne pregătim acum intens, presupune că am înţeles CORECT relaţia dintre gânduri/emoţii/sentimente şi intenţia creatoare de experienţa! Una a fost să te privesc, să mi te imaginez concurent şi ca atare eventual duşman care îmi ia mie dreptul la ceva şi cu totul alta să fiu conştient că nu avem nimic DE ÎMPĂRŢIT, ci virtual putem pune în comun orice dorim să experimentam, intru îmbogăţirea experienţială a ambilor/a tuturor. Diferenţa dintre aceste două nivele îmi pare evidenta. Prima presupune o Creaţie bazată pe nevoi, pe iluzia că nu este suficient, în timp ce a doua implica conştientă faptului că nimic nu-mi aparţine dar orice este un dar care mi se face, o oportunitate de joc liber, fără miza. Că nu pot „avea” nimic, dar mă pot bucura de orice într-un univers abundent, trecând „mingea” experienţei de la un jucător la altul. LIBERTATEA este a jocului, dar nu implica lipsa de reguli de joc, cum îşi mai imaginează cate unii. De asta data ceea ce nu respecta ARMONIA Creaţiei nu CRED că va mai avea viabilitate experienţială. Altfel spus, nu cred că se va mai putea aduce în manifestare pentru a fi experimentat.

O anume abilitate de comunicare empatica, involuntara, va asigura transparenta intenţiilor relaţionale. Pentru cei ce „au ochi de văzut”, deja fenomenul se

manifesta. În acest mod, unele puncte de conştiinţă insuficient de conştiente se vor scoate singure din joc. Cred că vremea păcălelilor se cam apropie de sfârşit. Tot cortegiul de formalisme în relaţionare, când una spuneai şi alta intenţionai sau sperai să se înţeleagă a fost un sport imberb, plictisitor. Mi se pare firesc să considerăm experienţa doar ceea ce EA ESTE, să lăsăm pretenţiile de „lovibili" de către un altul şi să avem calitatea ADEVĂRULUI exprimat. Am irosit o infinitatate de oportunităţi experienţiale întrebându-ne „ce o fi vrut să spună cu asta?" sau „o fi adevărat"?

ARMONIA, dar şi logica, îmi evidenţiază ca în noua paradigma, deci în următorul nivel al jocului, vom reevalua relaţiile bărbat/femeie fundamental. În primul rând deoarece ele deţin un potenţial energetic şi creativ infinit, se potrivesc mai mult cu stările de pace profunda şi cu înflorirea centrilor energetici superiori, apoi deoarece relaţiile unisex duc mai uşor la concurenta/competiţie. Ca atare vom dedica mai multă energie a ATENŢIEI noastre relaţionărilor complementare, eliberându-le de toată încărcătura emoţional-desantata şi de toate pretenţiile de intenţii vinovate. Va fi foarte indicat să vedem cu adevărat potenţialul creator infinit care se poate pune în valoare între bărbat şi femeie. Desigur va fi valabil în condiţiile dispariţiei iluziei de superioritate de vreun fel între cei doi, fiecare fiind doar complement şi NU EGAL al celuilalt. Diferenţele fireşti pe care le avem, ca FUNCŢII în Creaţie, fac ca bărbatul şi femeia doar să se poată completa unul pe altul, nicidecum să concureze la vreun capitol.

Sexualitatea trebuie scoasa DEFINITIV de sub stigmatul ruşinilor, şi înţeleasă superior, cu toate nivelele ei vibraţionale, foarte diferite. Trebuie renunţat la dogmatismele religioase sau de alta natura în abordarea relaţionărilor şi explorate individual valentele multiple ale interrelaţiilor bărbat/femeie. Asta în niciun caz nu este o invitaţie la libertinaj sau similare, ci doar la o abordare matura şi conştientă. Beneficiile sunt la toate nivelele, de la cele ale vehiculului pentru aceasta dimensiune şi până

la explorarea celor mai înalte vibraţii din Creaţie. Poate părea absurd unora, dar modul cum vom şti să ne deschidem în abordarea sexualităţii va da nivelul nostru de conştientă. Poate şi numai din motivul că a fost atât de drastic „lucrata" de foarte mult timp. Evident, nu întâmplător. O conştiinţă aflata într-un corp vital se trezeşte mult mai uşor şi nu poate fi atât de uşor manipulata. Obedienta presupune fiinţe adormite, leneşe, fără bucurie în exerciţiul de viaţă. Priveam de curând o defilare a unor „frumuseţi hiperponderale" şi nu am putut să nu observ tendinţa de a se insinua ca normalitate ceva absolut nefiresc. Era vorba de acreditarea în conştiinţe a faptului că putem fi „frumoşi/frumoase", chiar şi după ce ne-am situat în postura de victime ale EMOŢIILOR HAOTICE şi fast food-urilor cu care încercăm să le dregem. Ne vom opri oare din aberaţii?

Va fi util/necesar să înţelegem o dată pentru totdeauna ca acest vehicul de conştiinţă face parte ŞI EL din IMAGINEA DE PE MONITOR. Ca atare va trebui să înţelegem că el nu poate fi cauza a ceva, inclusiv a armoniei/dizarmoniei. Ca tot ce se afla pe monitor/în aparenta manifestare, nu poate fi şters cu guma şi nici pictat. El se reglează EXCLUSIV din cauze, care sunt evident aceleaşi butoane/gânduri şi manete/sentimente, emoţii. Decât să admitem dizarmonia ca normalitate, am face ceva mult mai util să învăţăm manevrarea acestor instrumente, pe la pupitrele la care încă suntem. Şi eu am avut cândva 106 kg, dar sunt mai bine de 15 ani de când, indiferent cum mă alimentez, am invariabil 68 kg. Pentru ca nu alimentaţia este cauza. Chiar dacă poate fi implicata şi ea, cauzele sunt de natura emoţională, iar alimentaţia nu face decât să acopere nişte frustrări. Un fel de pensula pentru pictat monitorul.

Am fost învăţaţi să cultivam perfecţionismul şi, la cei la care a „prins", vom vedea că nu mai au capacitatea de a fi mulţumiţi în experienţa. Pentru ei, mereu, se putea şi mai bine. Numai ca de aici pana la a vedea obsesiv „partea goala a paharului" nu mai e nici măcar un pas. Acest mod

de a „vedea” viaţa nu face altceva decât să asigure frustrările, indiferent contextele şi conjuncturile. Atât de desele „celulite” de care se „bucura” acum majoritatea femeilor îşi au cauzele în acest sentiment cvasipermanent de nemulţumire. Care desigur mai este adăugat o dată în plus şi cu apariţia acestui fenomen. Trebuie acceptat ca experienţa NU ARE DARUL DE A FI PERFECTA. Tocmai imperfecţiunile ne motivează să căutăm mai departe. Deci optimizaţi cu detaşare şi non-emoţional ceea ce puteţi, în sensul ARMONIEI şi nu al VRERILOR VOASTRE, dar nu faceţi obsesii din dorinţa ca ceva să fie perfect! Oricum NU VA FI!

Dorinţa de perfecţiune este urmare a identificării cu experienţa, a faptului că noi consideram planul monitorului drept „lumea reala”. Este o confuzie care ne transforma exerciţiile de viaţă foarte uşor în coşmaruri. Doar detaşarea în raport cu ceea ce monitorul ne arata, ne oferă şansa de a înţelege ca acea pretinsa realitate este doar ceea ce noi am proiectat din gândurile, emoţiile şi sentimentele noastre de pana... ieri. Dacă facem eroarea de a le lua ca motivaţie/inspiraţie creativa pentru un mâine, în mod firesc acest mâine „va arata” şi mai puţin inspirat ca cel de azi. Ne vom situa ca EFECT al monitorului!

Deşi foarte probabil ca cei care pot înţelege au înţeles deja, iar cei care nu au înţeles încă nici nu vor înţelege prea curând, eu îmi fac datoria de a sublinia cât pot de mult caracterul total virtual al „lumii şi vieţii”. Fără a înţelege profunzimea Legii Mentalismului din Kybalion, ne va fi imposibil să ne măiestrim viaţa. Vom înţelege atunci ca tot ceea ce ne-a plăcut să credem că este UN ALTUL, tot noi eram, ca fiecare vorbeşte despre el şi nimănui altuia decât lui însuşi, luând doar ca pretext o oglindire. La fel este cam în toate! MIRACOLUL CREAŢIEI! ŞI MIRAJUL Mayei!

Unii i-au zis Matrix şi a fost UN PAS important şi acela. Se apasa însă ceva prea mult pe „dramatismul” situaţiei, care doar pare dramatica, fiind în fond

eliberatoare, DACĂ/când ai şi înţeles. După cum şi acolo era BINE SUGERAT, asumarea face diferenţa! Potenţial, toţi erau capabili să iasă, DACĂ alegeau! Abia ATUNCI potenţialul devenea… MANIFEST! Dar trebuie BINE ÎNŢELES: chiar şi „ieşirea” este tot virtuala, doar jocul se schimba însă NU

ÎNCETEAZĂ! Niciodată!

Să revedem puţin:

În Creaţie exista ENERGIE. A fost numita în fel şi chip: Prana, Qi, Energie necreată, Iubirea lui Dumnezeu şi multe alte denumiri. Ea reprezintă UN POTENŢIAL! În acest potenţial energetic operează Puncte de Conştiinţă, având capacitate creatoare, „după chipul şi asemănarea”. Ele pot fi definite că EU SUNT, iar capacitatea creatoare ca „ritm de creştere” – 1, 618. Mie îmi a-par a fi dispuse conform sugestiei cu ochiul de musca, dar pe forma concava. Posibil într-o reţea similara florii vieţii, extinse.

Aceste puncte de conştiinţă sunt diferenţiate de nivelul de conştientă/experienţa acumulata, şi funcţie de acest parametru ele au capacitatea de a se „muta/deplasa” de la un loc (pupitru al experienţei) la un altul, funcţie de poziţia ocupata, percepând sensibil diferit imaginea pe care monitorul situat undeva central i-o „arata”. Este motivul pentru care se spune ca „atunci când tu te schimbi (îţi modifici poziţia), lumea ta se schimba”. Eu percep ca inclusiv „distantele” între pupitrele experienţei sunt în cadrul aceleiaşi constante de creştere 1, 618, şi am putea specula ca de aici decurge consecinţa ca „nimeni/niciun punct de conştiinţă” nu poate evolua decât conform cu aceasta constanta de creştere (ritm de creştere). Totuşi experienţa dovedeşte că sunt posibile „salturi în conştientă”, fenomen asupra căruia voi mai reveni.

Dat fiind faptul ca relaţiile între punctele de conştiinţă sunt, de fapt, oglindiri, rezulta ca fiind foarte plauzibil ca TOATE PUNCTELE DE CONŞTIINŢA să fie doar oglindiri, diferenţiate numai prin nivelul de „claritate/limpezime” cu care reflecta Sursa. Exista „surse” în cunoaştere care trimit la o astfel de înţelegere. De altfel

avem DATE în conştiinţa care SUNTem, conform cărora un prim nivel de oglindire, polarizata, ar fi TOT CEEA CE ESTE. De aici deriva toate poveştile despre sufletul pereche şi alte variante. Aparent sunt acum „întrupate multe suflete”, doar ca asta este poveste, după cum poveste este şi naşterea şi moartea.

De fapt trebuie să oBSERVAM ca noi, ca oglindiri, nu suntem decât mijloacele prin care se creează un joc. Cadrul acestui joc, pe nivele desigur, doar îl putem intui şi procesa atât cât echipamentele ne permit. Variantele jocului intuit pot fi virtualităţi care se vor manifesta consecutiv ALEGERILOR experienţiale sau MAI DEGRABĂ consecutiv asumării noastre de a coerea la ele. Sunt şi variante definite criptic, destul de interpretate, cum ar fi „când doi în numele meu se vor aduna”, şi care rezonează în conştiinţele care SUNTem destul de ABSOLUT, cu sentimentul că ar reprezenta o formula „magica”. Nici nu trebuie eu să vă definesc conţinutul, deoarece ŞTIU ca îl aveţi toţi în voi.

Mulţi Maeştrii s-au interesat preponderent de diminuarea/încetarea suferinţei şi de aceea multe învăţături se referă direct/indirect la aspectele psihologice, chiar începând cu Buddha. Ca învăţător, ceea ce a rămas ca emiţând de la Iisus depăşeşte acest nivel. Nu ca nu l-ar conţine, dar nu se limitează la el. În formula de mai sus, „în numele meu” trimite la starea de IUBIRE. „Când veţi fi ca pruncii” trimite la starea de vibraţie/regimul de funcţionare Delta. Nu sunt capabil eu să reţin, dar sunt foarte multe din cele formulate de el, care dovedesc interesul şi Cunoaşterea Legităţilor Creaţiei. „Credinţa ta te-a vindecat” presupune să ştii bine rolul CRED inţei în manifestarea intenţiei creatoare. Mă şi mira ca chiar NU S-A OBSERVAT diferenţa majora care exista între ceea ce el a adus şi ceea ce alţi maeştrii au formulat. Pentru el meditaţia era un instrument, el se retrăgea în grădina Ghetsimani doar pentru a-şi relua vibraţia. Nu era un ritual.

Exista foarte multe sisteme de credinţă, din care este

dificil să mai creditezi vreunul. Şi ne trezim că avem în noi, încercând parca sa coabiteze, idei/programe care nu mai alcătuiesc ceva coerent. În plus, atunci când încerci să-i lămureşti cuiva un aspect, trebuie mai întâi să cauţi să vezi care este poziţia lui de cunoaştere, relativa desigur. Nu poţi lua de mână pe cineva aflat la alt etaj într-o clădire. Trebuie să accepţi să mergi la el. Ţi se vorbeşte de îngeri şi sfinţi, de spirite încarnate, de karma şi toate într-o bălmăjeală infernala. Toate aparţin anumitor nivele de vibraţie/experienţa/conştientă, şi DA, toate sunt ADEVĂRATE, pentru acele nivele. Sunt cazuri în care îi se cere ADEVĂRUL. Cum anume să-l formulezi, cu o minimă şansa de a fi ceva înţeles?

Pot avea mai multe programe de editare imagine în calculator. Unele complexe, altele absolute. Nu poţi spune ca în mediu virtual ceva este neadevărat. Totuşi ca să editez poza, mă voi rezuma la unul din programe. Foarte probabil ca restul să le şterg de pe hard, nedovedindu-se utilitatea lor acolo. Aşa este şi cu adevărurile parţiale. Nu pot avea o utilitate absoluta. Ca atare nu vor răspunde la multe. Mie îmi pare util doar ceea ce îmi rezolva totul.

Desigur de-a lungul vremilor am tot jucat jocul de-a înţeles şi explicat ba un aspect ba altul şi aşa s-au născut adevărurile parţiale. Totuşi nu le vom putea păstra pe toate în conştiinţa care suntem. Mie mi-a fost prezentata imaginea pe care am căutat să v-o conturez, pentru ca şi voi să o verificaţi în voi înşivă. Este foarte probabil să o descoperiţi, în voi. Dacă o veţi recunoaşte, e foarte probabil că vă va ajuta. În baza ei, desigur va trebui să împăcaţi în voi aspectele încă insuficient lămurite. Să le acceptaţi. Pentru ca una este să dai naştere unei noi oglindiri şi cu totul alta sa îţi imaginezi ca creezi un mecanism biologic, în care UN SPIRIT vine să îl anime.

Dacă vei observa ca „copilul” nu reprezintă decât un set de oglindiri, parţial ale tale, parţial ale partenerului, sub toate aspectele, e posibil să ieşi din toate legendele rapid. Când vei înţelege ca poate prietenul tău cel mai bun este perceput ca fiind cu totul altceva/ altcineva pentru

alţii, vei mai pricepe ca oglindirea chiar este LEGE.

Este şi motivul pentru care a fost formulat să te înconjori de minim cinci puncte de conştiinţă cât mai conştiente. Te vor „obliga” ca, oglindindu-le, să devii la fel de conştient. De aici rezulta şi utilitatea existentei unor comunităţi, în experienţa, de individualităţi interesate să experimenteze o trezire accelerata. Tot de aici utilitatea prezentei unui maestru.

După cum vedeţi în tot textul, eu intenţionat mă „preling” de-a lungul diverselor nivele de conştientă, tocmai pentru a sublinia ca ele coexista, nu sunt planuri vibraţionale rupte ci dimpotrivă, decurg unele din altele iar noi le experimentam simultan, în multidimensionalitatea care suntem. Doar IDENTIFICAREA cu unul dintre ele este limitativa. Definit prin: „unde îţi duci ATENŢIA, acolo EŞTI!”. Ca amuzament, ţin minte ca o foarte buna prietena îmi spunea, cu lacrimi în ochi: „trebuie să-ţi mărturisesc ceva, am în mine unul negru şi păros”. Am liniştit-o spunându-i că e firesc, şi eu îl am. Nu-i venea să creadă! Cum ar putea fi altfel într-un univers holografic? Dar, depinde UNDE DUCI energia atenţiei tale şi CE HRĂNEŞTI cu ea. Aceea vei aduce în manifestare! Şi, prin rezonanta şi oglindiri, aşa va arata „lumea ta experimentala”. Pupitrul la care te vei afla, pentru câtă vreme tu alegi. Butoanele gânduri şi pârghiile emoţii/sentimente sunt cele care te invita să îţi dobândeşti măiestria ta. Ele fac diferenţa.

Când experienţa este plină de „vai” şi „of” îţi este clar că se manifesta nivelul de inteligenta REACTIV, minte/corp. Mintea conştientă nu ar avea de ce să se vaite şi să ofteze, dacă are cunoaştere măcar conceptuală. Dacă nu o are, este posibil să preia programele reactive de la populaţia de celule. Calea prin care „se petrece” acest fenomen este „am impresia ca…” Cu alte cuvinte „nu am DATELE, dar îmi parvine o impresie/senzaţie emoţională”. Mulţi încă procesează prin „simt eu ca…” Dar, cu ce „simţi”? În lumea unora, a „simţi” este aşa, ca o instanţă superioara nebuloasa… Numai ca într-un univers virtual,

matematic, orice nivel de inteligenta este definibil cumva. Pot eu avea o configuraţie „strong” a calculatorului, dar dacă placa video nu este capabila sa proceseze imaginile HDD, filme de înaltă rezoluţie nu voi vedea. Degeaba as da vina pe procesorul central. Sau pe memoria RAM.

Cunoaşterea şi înţelegerea poate nu sunt finalmente necesare, dar fără ele poţi bâjbâi la nesfârşit. Ele vor rămâne necesare celui care, aflat în experienţa, are ca loc în joc unul de maestru. Va trebui să se folosească de ele, pentru a ajuta. Pentru alţii, vor fi depăşite, ca neimportante. Pentru ca în ADEVĂRUL ABSOLUT, chiar nu sunt. Un fenomen care nu e util să continue este dorinţa de a se exprima din nivel ABSOLUT, către cei aflaţi pe la pupitre. Multe „efecte adverse” creează o astfel de prestaţie şi nu înţeleg fenomenul. Pentru ca, dacă ai ajuns la ultimul ADEVĂR şi nu ai calitatea/instrumentele necesare FUNCŢIEI de maestru, atunci nu simţi nevoia sa mai exprimi ceva. Dacă o ai, atunci ŞTII ca discursul TREBUIE ADAPTAT urechii care îl asculta. A vorbi despre ultimul ADEVĂR ca fiind unicul, în timp ce auditoriul este pe la pupitre, oftând, şi încercând să discearnă între parţialităţile specifice temelor lui mi se pare o DIZARMONIE MAXIMA.

Dau like-uri pe FB la o mulţime de parţialităţi, şi desigur nu pentru că nu văd că sunt adevăruri micuţe, ci ca să îl ajut pe cel care le „vede” a fi adevărate, să înţeleagă că este pe drumul cel bun. Să nu prefere iar somnul, hipnoza. Când însă îi spui să stea liniştit ca el DEJA ESTE ÎMPLINIT, este posibil să-l trimiţi iar la televizor cu telecomanda în mână, chiar dacă tu, de fapt, i-ai spus UN MARE ADEVĂR! Dacă o faci într-un dialog intim poate fi CU TOTUL ALTFEL receptat. Acolo EMPATIA ca şi cale de comunicare devine preponderenta şi el înţelege. Ca discurs public însă, rezultatele pot fi catastrofale pentru Calea unora. Acest gen de discernământ face parte doar din bagajele celor care, în Simulator, au FUNCŢIA de maestru. „A şoca” poate fi o tehnică, dar socul este o emoţie, iar gradul de reactivitate

emoţională diferă de la individualitate la alta, nemaivorbind ca nu cu nivelul de inteligenta reactiv se poate lucra. El doar trebuie limitat la funcţiile pentru care a luat naştere, nu să devină Creator al experienţelor de viaţă.

A denumi acest nivel de inteligenta „subconştient" mie mi se pare periculos, deoarece îl împuternicim. Desigur reacţiile lui se bazează pe clişee emoţionale, rezultate din experienţa corpului aşa-zis fizic, a cărui emanaţie este. Dar de ce l-am împuternici cu dreptul de a ne conduce vieţile, făcând din el un creator în baza unei bănci de date incerte, obţinute ca reacţie la stimuli exteriori? Unii îl văd chiar ca pe Dumnezeu, deoarece scapa de sub controlul conştientului şi ca atare creează... subversiv! Eu percep acest mod de a vedea lucrurile ca pe un derapaj în cunoaştere şi înţelegere.

Este şi motivul pentru care Hawkins, cu toate teoriile sale, nu mi-a apărut a fi prea inspirat. De altfel şi limitarea evoluţiei conştientei la vibraţia (calibrarea) nivelului christic, în timp ce deja exista nivelul de vibraţie al conştiinţei Solare şi Universale mi-a atras atenţia. Adevăruri parţiale şi acolo, multe. Poate ca testul de sarcina pe baza reactivităţii ţesutului de broasca (parca Galli Manini se numea) a deţinut capul de afiş nişte zeci de ani, dar a fost şi el depăşit. Puteţi da un search pe youtube, ca să vă lămuriţi de ce îl pomenesc. Să ai pretenţia ca un nivel de inteligenta RE-activ este CHEIA ADEVĂRULUI UNIVERSAL chiar este aberant.

Pana şi celebrul detector de minciuni, aşa-zisul poligraf, poate fi păcălit, iar interpretarea graficului reacţiilor emoţionale chiar este pur subiectiva. Câţi s-or fi trezit condamnaţi, fără vina! Şi câţi echilibraţi emoţional nu vor fi scăpat! Adevăruri parţiale luate ca ADEVĂR! Câţi bărbaţi cât muntele nu leşina la o înţepătură de ac sau la vederea unei picături de sânge! Are o semnificaţie deosebita acest nivel de re-activitate? Pentru el ca individ în experienţa desigur va avea, dar ca concluzie general valabila? Tare ne mai copilărim uneori!

Pupitrele experienţei permit absolut orice ne închipuim a fi de adus în presupusa manifestare. Ele PERMIT, noi însă nu ştim să o facem conştient – încă! Nu ar fi posibil dacă nu ar fi doar mediu virtual. Subiectivitatea totală a experienţei individuale este, nu numai ca percepţie, evidenta. Fiecare este convins ca ceea ce trăieşte este foarte obiectiv şi chiar nu vede variante posibile de joc. Iluzia pare cel puţin perfecta, la nivelele de atenţie respective.

Faptul ca nimeni nu se poate vedea pe el însuşi, cuplat cu iluzia pe care o trăieşte fiecare cum ca un altul PRECIS este „fericit" numai el nu, face ca totul să apară ca o zbatere ilogica, dacă o priveşti detaşat. Fără puţina cunoaştere, iluzia ca „iarba vecinului e mai grasa" te va face să alergi în experienţa pana oboseşti. Şi „iarba" aici e… orice.

Până la urmă tot jocul apare din IDENTIFICARE, altfel spus cu ce anume nivel de experienţa/vibraţie TU TE CREZI A FI! Poţi susţine că EU SUNT, doar ca dacă „te uiţi" exact la ce anume chiar CREZI că eşti, cate anume ROLURI încă crezi că AI, va trebui să accepţi că eşti… rolul/rolurile!

Tot IDENTIFICARE este şi cea cu întreg Simulatorul. Acolo devine valabil EU şi cu TATĂL UNA SUNTEM. Dar presupune câteva ADEVĂRURI: în primul rând nonsepararea, rezultată din faptul ca tu ŞTII deja ca toate pupitrele experienţei/nivelele de conştientă/vibraţie se regăsesc în tine. Din această poziţie nu mai exista experienţa tu versus ceva/cineva. Ca atare nu mai ai nimic de criticat, judecat, negat. EŞTI PACE, ARMONIE.

BUCURIE.

Desigur abia din acest nivel poţi OBSERVA CEVA, fără să-l susţii în manifestare. Nu mai ai un emoţional care să ducă energie în ceea ce observi, dincolo de conştientă la. În schimb vei accesa puterea INTENŢIEI. Aceasta presupune că îţi este limpede ca într-un univers electromagnetic, electronii sau sarcinile care produc o manifestare pot fi îndrumaţi să „curgă" prin nişte trasee

alcătuite exact pe principiul „porturilor”: pe aici SE/NU SE TRECE! Să nu vă imaginaţi că aşa prelucrezi contextele/conjuncturile, ar fi terorizant, dar odată înţeles principiul, el funcţionează de la Sine! Câtă vreme încă nu ai înţeles astea, îţi vei pune întrebarea „cum oare ar fi posibil?”, iar simpla întrebare CONŢINE îndoială care ANULEAZĂ INTENŢIA.

Am buni prieteni care CRED că misterul este CALEA. Care bănuiesc că au impresia ca atâtea nivele de inteligenta care coexista ar trebui desfiinţate… administrativ probabil. Le doresc succes pe Cale! Degeaba ţi s-a spus ca „nu e treaba ta” cum anume se aduce ceva în manifestare, nu vei accepta pana chiar nu ai înţeles procesul. Îndoiala este un mod de funcţionare firesc inteligentei conştiente. Evident a celei insuficient instruite. Este preferabil să accepţi ca orice se manifesta sau se spune este un adevăr, posibil parţial, care te poate sau nu interesa pe Calea ta, decât să te tot îndoieşti.

Exista o mare LOGICA în asta. Dacă admiţi ca toţi sunt puncte de conştiinţă ale inteligentei Universale, canale PRIN CARE ceva se face, de unde poţi avea discernământul să chiar ŞTII ca atunci emite persoana şi nu SE EMITE CĂTRE TINE prin ea? Exemplu: am câteva playere pe calculator pentru mp3 şi la fiecare este încărcat cate un lung playlist, mii de piese. Când îmi propun cate o meditaţie, colectiva sau cu cineva anume, mă plimb pe acel playlist. Uneori rezonez imediat cu prima aleasa destul de întâmplător, – arar reţin nume – dar destul de des eu mă decid pentru una şi când dau PLAY începe să cânte o alta, aflata te miri în ce loc pe playlist. După meditaţie constat ca NU ÎNTÂMPLĂTOR am meditat pe acea bucata, cu care a rezonat mai bine cel din fata mea. Evident ca, în mod conştient acela nu putea alege ceva, dar pentru EL/prin mine, s-a făcut o alegere. Niciodată nu mă opun.

Din experienţa mea, dar şi a altora, se întâmplă uneori şi nu chiar rar, ca umblând prin „lume” să fi oprit brusc pe stradă. Apariţiile acelea sunt de cele mai multe ori ciudate, chipuri destul de îmbătrânite de ani sau

experienţa, de multe ori chiar beţi. NU arar pare că este un cerşetor. TOATE au câteva caracteristici comune. Niciodată nu sunt acostări timide ci deosebit de ferme, indiferent starea şi îmbrăcămintea o inteligenţă sclipitoare transpare din ochi şi ceea ce îţi spun nu are nicio legătură cu contextul/conjunctura data. Mesajele sunt ferme, precise şi întotdeauna îţi lasa limpede sentimentul ca ŢIE ŢI S-A VORBIT, prin acela. Ştiu sigur ca mulţi aţi avut acest gen de experienţe. Sentimentul pe care mi l-au lăsat, de fiecare dată, a fost ca negăsindu-se în anturajul meu canalul potrivit, a fost folosit un canal „ad hoc”. Întotdeauna mesajele au fost DE ÎMPUTERNICIRE! Niciodată nu mi s-a cerut/cerşit nimic.

Am dat şi aceste exemple tocmai pentru a sublinia faptul că SE INTERVINE în experienţele noastre, uneori chiar EXPLICIT! Este şi motivul pentru care insist spre DESCHIDERE şi acceptare a faptului că SUNTEM CANALE prin care ceva SE FACE, la modul impersonal. Acele secvente „mi-a venit să…”, prin care noi justificam chiar propriilor minţi anumite decizii aparent ilogice, sunt oportunităţi spre a conştientiza cum uneori „prin noi ceva s-a făcut/spus”. Nu puţini aţi experimentat ca, vorbind cuiva, i-aţi spus lucruri care nici voi înşivă nu le-aţi ştiut. De cele mai multe ori depăşind cu mult nivelul propriu de înţelepciune/cunoaştere.

Partea ceva mai complexa, atunci când suntem tot canale (ce altceva?) dar prin noi deja s-ar FACE lucruri de o mai mare anvergura, propria minte/CRED inţa se opune. Atunci trecem rapid în hipnoza şi CREDem că noi suntem cei care FACEM/ar trebui să facem CEVA. Prin asta desigur BLOCAM o curgere. Ca atare nici partea de „beneficiu experienţial” care ne-ar fi revenit nu se va mai putea manifesta. Dar… jocul continua! Chiar şi cu acest gen de – iarăşi – separare. Ori de câte ori se interpune CRED inţa că TU ai ceva DE FĂCUT, bagi un blocaj în calea curgerii fireşti a infoenergiei respective PRIN TINE. E drept că vă va fi greu să aCCEPTAŢI că aşa stau lucrurile în ADEVĂR, deoarece toţi am fost condiţionaţi EXACT

INVERS! Iar acum o dată în plus se fac cursuri care accentuează asupra aspectului acesta, TOTAL neînţeles.

Şi cum ar putea fi înţeles dacă am uitat iar că suntem un mediu virtual. Ca infoenergia respectiva va trebui canal-izata pe principiul porturilor. Rezultatul, pe monitor/în aşa-zisa „viaţă reala" se va supune intenţiei noastre conştiente, ce anume ALTCEVA ar putea face? „Cuvântul meu nu se va întoarce la mine fără rod" sau ceva similar, nu mai reţin exact. De aceea „universul conspira" pentru realizarea intenţiei noastre, cu condiţia SA ŞTIM cine/ce SUNTem. Adică să avem nivelul de conştientă/vibraţie respectiv, cel al „tatălui".

Posibil ca încă să sune a utopie ceea ce SUNT PUS sa scriu aici, în calitate de... canal. Câţiva sper totuşi că vor privi adânc în ei, vor pune cap la cap cu alte izvoare de inspiraţie şi vor accepta/înţelege. Când Neville spune ca tot ce ai de făcut este să te imaginezi ca şi când deja, prefigurează setările porturilor prin ghidonarea stărilor tale/emoţii şi sentimente, dar tot aia te învaţă să faci. Informatica în anii lui era destul de primitiva, nu ar fi avut limbaj şi nici cui să vorbească în aceşti termeni.

Nu sfătuiesc pe nimeni să ia de bun tot ce PRIN MINE aici a citit. Ce pot să asigur este ca nu delirez, nu mă droghez, nu beau. De la „mine" aşa se vede şi fiecare va stabili unde este în ACUM locul lui, şi funcţie de acel loc al experienţei o va „vedea" şi înţelege sau nu. Asta nu înseamnă ca într-un alt moment viu nu o va accepta. Dacă nu era să fie, precis nu ar fi fost! (dacă nu ar fi nu s-ar povesti). Chiar aş fi avut şi altele mai tentante de „făcut/jucat" decât să stau mai bine de o lună sa adun peste o sută de mii de cuvinte aici. Cum va spuneam, bucureştean get beget acum mă aflu pentru prima dată în decorul plin de „provocări" al unei gospodarii, unde chiar e o bucurie să fii înconjurat de tot felul de plante, animăluţe şi scule. Abia aştept să-mi plantez nişte „ciuşca" /ardei iute şi să-l văd cum creste.

Aceasta îmbinare între conştientă faptului că totul este vis imaterial dar şi a oportunităţii de a te juca, bate un

cui, sădi o sămânţă şi culege ceva de care apoi, o dată în plus să te poţi bucura experienţial este MIRACOLUL CREAŢIEI. Ele nu sunt nivele care se exclud, ci sunt simultane, paralele. Ceea ce AI TU DE URMĂRIT este poziţionarea ta armonioasa, în toate nivelele. Nu „fac ceva" cu miza, nu CRED că voi depinde de joaca mea, doar mă va bucura.

Dintotdeauna s-a spus ca verbul OMului este A FI şi nu a face sau a avea. Şi nu era o dogma ci o conştientă care te îndemna ca să devii conştient ca FIIND restul vin de la Sine. Inconştientă ne-a tot îndemnat exact invers, căci ne adâncea în uitarea de Sine. Vă daţi seama că cei care au formulat ca „munca l-a făcut pe om" nu erau lipsiţi de Cunoaştere, dar au folosit-o cum au crezut că ar fi în avantajul lor experienţial. Eu oricum nu-i pot înţelege şi cred că niciunul devenit complet conştient nu poate înţelege ce au dorit ei, în ce măsură chiar aveau cunoaştere dincolo de iluzie. Percepţia mea este ca nu o aveau.

Cine chiar A ÎNŢELES, nu poate să nu ştie că totul este un joc. Când faci atâtea eforturi pentru a picta ecranul cu pensula este evident că nu ai înţeles. Ce rost putea să aibă atâta dramatism experienţial? De ce ar fi fost util să fie proiectate în manifestare atâta separare, atâtea războaie şi genocide de tot felul, atâta foamete şi lipsuri? Este posibil ca tot acest joc iluzoriu să fi fost regizat tocmai pentru a cataliza maturizarea? Pentru că s-a ştiut că iluzia suferinţei poate trezi mai uşor decât iubirea însăşi? Ar fi singura explicaţie logica.

Aşa arata în Creaţie multe aspecte. În joc exista din plin şi rău şi bine, şi „băieţi rai" dar şi „băieţi buni", totuşi în ADEVĂR sau pe alte nivele etichetele aceloraşi se modifica substanţial, pana la a le pierde pe toate, în însăşi inexistenta rolului respectiv. Într-un mediu exclusiv informaţional, „bun" este orice FUNCŢIONEAZĂ!

Ai un calculator şi ceva programe pe el, şi umbli pe net toată ziua. Desigur sistemul de operare are nişte protecţii, un firewall spre exemplu, care are un algoritm al

lui şi care te face să nu poţi accesa anumite site-uri, poţi opta să-l înlături, acum ai acces mai neîngrădit dar poţi fi virusat mai repede, exista creatori „rai” de programele virus care abia aşteaptă să devii cumva vulnerabil, dacă ai apucat să te sperii. Te poţi poziţiona în diferite moduri fata de aceasta „realitate” experienţială, poţi să te înarmezi şi cu programe antivirus dar SIGURANŢA/CERTITUDINE TOT NU VEI AVEA. Din simplul motiv ca experienţa nu conţine ceva numit siguranţă.

Adevăraţii utilizatori de calculatoare au o alta poziţionare însă, pe care am adoptat-o cu bucurie. Îşi asuma ca oricând pot fi virusaţi, cu atât mai mult cu cât între producătorii de programe antivirus exista concurenta şi de multe ori un virus este produs tocmai pentru a sparge protecţia oferita de… concurenta. Ca atare ei „se risca” să lucreze pe calculator FĂRĂ NICIUN SISTEM DE PROTECŢIE, în acest fel putând să acceseze orice şi la viteze mai bune decât dacă ar avea un antivirus montat, iar dacă cumva vor fi virusaţi, reinstalează sistemul de operare.

Desigur ŞTIU cam care sunt mediile cele mai virusate, oricum neinteresante, şi nu se duc într-acolo. Şi „băieţii răi” ştiu unde se duc cei care pot fi uşor victime, şi exact acolo

„Lovesc”.

În joc, creativitatea distructiva rezulta aproape firesc din ceea ce sponsorizează acţiunea: NEVOIA. Reţin ca în urmă cu nişte ani m-a amuzat să aflu ca unii au investit într-un gen de francize de montat parbrize la autoturisme moderne, cele parca prin lipire. Ulterior investiţiei au realizat ca nu prea aveau clienţi. Pentru a-şi „rentabiliza investiţia” au mai investit puţin în a angaja „băieţi rai”, dotaţi cu praştii, care noaptea umblau prin parcări şi… spărgeau parbrize. Asta e un exemplu grosier. Dacă însă credeţi ca cineva investeşte mijloace într-un cabinet medical şi apoi se roagă de sănătatea pacienţilor, chiar vă înşelaţi! Dacă vă imaginaţi ca un cabinet de avocatura chiar este interesat să vă scoată cu bine şi rapid dintr-un

litigiu oarecare, iar sunteţi naivi. Puţine sunt domeniile de activitate în care chiar să nu ai parte de programe contrare interesului tău… experienţial, desigur.

Dacă aţi observat, în preajma sărbătorilor celor mai „importante” din an exista un adevărat „val” de defectări ale aparaturii electrocasnice. Depanatorii din toate aceste categorii sunt parca asalatati şi nu mai fac fata! Oare ce se afla în spatele acestei ciudăţenii, urmărite atent de mine de ceva zeci de ani? Evident se afla NEVOIA de câştiguri suplimentare, exact a acelor depanatori. Ei emit acea nevoie, iar intenţia lor chiar se manifesta! Puteţi să vă imaginaţi cate categorii de „prestatori de servicii” va asaltează în subtil cu nevoile lor? Desigur ei nu o emit ca nevoie căci nu s-ar manifesta cu răspuns „pozitiv”, ci ca o dorinţă fireasca de a se putea bucura de abundenta generală a sărbătorilor respective. Staţi liniştiţi, NIMIC nu este ce pare, în Creaţie!

Priviţi la propria voastră activitate „profesionala” şi vedeţi cu claritate CUM ANUME STAU LUCRURILE! Când încerci să-ţi justifici existenta printr-un rol socio/profesional nu ai cum evita să emiţi contrar ARMONIEI. Viaţa trăită „cu scop” duce automat la aceste aspecte. Cum ar putea un politician să nu defăimeze platforma opozantului, ce ar mai promite el dacă l-ar aplauda?

Desigur trezirea ADEVĂRATĂ nu este confortabila, dar ESTE PROVOCATOARE! Nu putem păstra toate aceste „dedesubturi” şi să pretindem ca ele nu exista. Sunt atâtea domenii în care NOUL este evitat deoarece ar diminua profiturile, cum nu vă puteţi imagina! Şi mă refer „în joc”. Pentru ca în ADEVĂR dacă am trece, tot eşafodajul de pretenţii s-ar prăbuşi. ŞI CRED că o vom face, cu orice risc! Nu se poate să nu ajungem să ne „vedem” cât de caraghioşi suntem, în raport cu ADEVĂRUL. Aşa cum magnaţii petrolului au anihilat pe oricine şi orice idee le-ar fi periclitat jocul, cam aşa ne comportam fiecare, evident pe dimensiunea jocului nostru. De aceea nu avem nici baterii long life cu adevărat, de aceea nici legături de

comunicaţie libere, din credinţa implantata în noi ca fără profit nu se poate.

Câtă vreme nu dezinstalam din noi, indiferent modalitatea individuală, ideea/programul de a profita, se va tot perpetua durerea şi foametea şi războiul şi suferinţa şi bolile. Dacă credeţi că e cazul, într-un univers imaterial, să ne jucam în continuare atât de neinspirat, în loc de a ne duce atenţia la nivelul de CUNOAŞTERE ŞI ÎNŢELEGERE conform căruia nimic obiectiv nu exista şi ca atare putem alege alt mod de a „programa”, eu la un aşa joc nu mă mai joc! Sentimentul pe care mi-l da aceasta identificare cu Simulatorul este că mă găsesc între sălbatici şi iraţionali, care nu pot nici măcar pune cap la cap nişte biete informaţii şi să ajungă la o concluzie logica. Evident în joc, dar sunt şi eu PARTE şi aici.

Am prieteni buni, aparent destul de treji, dar care dau încă pe gura atât de multe incoerente încât simt că mă sufoc. Ei, mai bine ca nimeni altul, ar trebui să ştie că nu poate exista separare între planuri, ca ele decurg unul ca efect al celui de mai sus, vorbesc despre cunoaşterea faptului că nimic nu exista dar… exista boala şi suferinţa şi moarte, foarte OBIECTIVE! Ce naiba or avea în procesor? Cu ce prelucrează date de apar atât de ilogice? Ei mă dispera mai mult decât cei adormiţi încă. În cazul unui biet proiector, raza optica emisa din bec/sursa, traversează nişte „momente”, la care ar fi util „să vă uitaţi”! mai întâi traversează un aşa numit condensor optic, un sistem de lentile menit să le transforme într-un fascicul de raze coerente şi paralele. Apoi traversează imaginea aflata pe un suport transparent/film. După care pleacă, încărcate cu informaţia de culoare specifica porţiunii de film traversata, printr-un sistem de lentile menite să le proiecteze pe un ecran. Funcţie de distanta pana la ecran, lentilele sunt calculate să aibă o anumită distanta focala, o anume convexitate. Claritatea imaginii proiectata este funcţie de aceasta distanta focala a lentilelor. Ele sunt potrivite de asemenea maniera încât să suporte anumite reglaje optice, prin reglarea distantelor dintre ele. Indiferent unde, pe

traseul fasciculului de lumina, ai încerca să interpui un ecran imaginea va fi neclara. Ea devine clara DOAR ACOLO unde a fost calculat că se va proiecta, în anumite limite/tolerante.

Exact la fel este şi cu planurile din Creaţie. Cum pe ecran NU ARE DE UNDE APARE şi nu are NICI CUM DISPĂREA CEVA din informaţia de culoare primită de raza optica la traversarea filmului, aşa nici în manifestare nu poate exista sau dispărea ceva care nu a primit informaţie din zonele „cauzale”, acestea fiind întotdeauna planurile superioare manifestării.

Sursa/becul ARE CARACTERISTICILE LUI, o anumită „temperatura de culoare” proprie. În Creaţie o denumim IUBIRE. Ea este principala CAUZĂ, pentru ca amprentează raza optica pe tot traseul ei, pana la planul de proiecţie/manifestare. Energia „necreată” este cea lipsită de informaţie, deci cea aflata atât până în CONDENSOR, la traversarea lui şi până la pelicula de film. Când a traversat filmul deja a fost modulata în frecventa şi de acum a primit informaţie dintr-o alta zona, „inferioara” am zice noi, dar tot în cadrul „cauzalităţii”. În Creaţie corespunde zonei numite „astral”. Întreg spaţiul până la ecran/manifestare, în mod normal este doar un spaţiu de difuzie, în care fiecare raza din fasciculul optic îşi găseşte locul unde se va proiecta/manifesta. Pe acest interval apar doar pierderi de energie şi se mai pot interpune… obstacole, vreo musca sau un spectator ridicat în picioare. Ele nu pot fi luate în calcul. Ecranul de proiecţie, în mod NORMAL fiind destinat acestei meniri, este alb, fără particularităţi, neutru ca informaţie. TOTUŞI el va fi obiectul de interes al spectatorului. Pe el „se va proiecta” întreaga „tărăşenie”. Cu toate astea, la întreruperea alimentării şi terminarea filmului, ecranul rămâne la fel de neutru. Ca atare nimic din tot ceea ce ne-a hipnotizat PE EL, nu se regăseşte acolo. Cu bobina de film poţi pleca, CAUZA este acolo. Şi becul/sursa rămâne în proiector şi mâine va traversa alte „cauze astrale” şi va crea alte jocuri şi emoţii, pe acelaşi ecran. Ce o fi dificil de acceptat?

Dacă pe film nu am boala, cum să îmi spui ca pe ecran va fi? Dacă nu este drama, de unde pe ecran? Chiar suntem la grădiniţă? Pictam în timpul filmului alte imagini, cu pensula, pe ecran direct? Dacă eu, ca raza, plec roşie de pe film/cauzal, cum m-ai putea percepe albastru în proiecţie? Poate cu nişte ochelari interpretativi „meseriaşi”!!? Ne trezim?

Toată aceasta cacofonie interpretativa, tot acest talmeş balmeş informaţional, în care o Creaţie absolut ireproşabila este „descifrata” şi „trăită” cu aspect de balamuc, mie îmi pare că trebuie să se sfârşească. Cumva! Singura ATENŢIE utila şi NECESARA este să ne privim fiecare zonele cuprinse în CAUZALITATEA pe care am traversat-o ca raza optica. Doar ACOLO avem de corectat ceva. Unele corecţii vor fi comune, altele individuale. Dar INDIVIDUAL vom avea de corectat toată aceasta zona de traversare a „filmului” vieţii noastre.

Aşa numita zona cauzală, astrală, deşi o bandă destul de îngustă ca frecvente (parca filmul este gros!?) are şi el suficient de multe „straturi”, cum şi pelicula are. Suportul îl putem considera Biblioteca Akashica iniţială, unde au fost puse bazele proiecţiei iniţiale, programe/convenţii menite să ne susţină evoluţia în acest plan al manifestării. Ulterior acolo au mai fost depuse şi alte programe, am putea spune ca rezultat al experienţei. Ele nu mai au valoarea celor iniţiale, dar alcătuiesc un „atlas de semne” încă satisfăcând multe puncte de conştiinţă aflate în experienţa. Este aşa numitul conştient colectiv sau egregor al omenirii. Sub el mai sunt straturi de subegregoare, pe considerente rasiale, religioase, naţionale şi se tot coboară. Raza care eşti a avut de traversat aceste straturi infoenergetice şi evident te-au amprentat cumva. TOTUL, deci inclusiv individualitatea care eşti ajunsă în experienţa, nu poate fi altceva decât o infoenergie, din ce în ce mai complexa, mai „îmbogăţită” cu informaţii şi mai slaba ca vibraţie/energie, cu cât straturile traversate au fost mai multe şi cu cât s-a adăugat mai multă informaţie. Nu va fi egal dacă proiectorul va face proiecţia într-o sala lipsită de

praf sau într-una plină de fum şi pulberi.

Din propriile procesări mai rezulta un nivel de astral, anume cel rezultat din radianta electromagnetica a celulelor. Şi el este purtător de infoenergii, şi anume cele pe care tu ca persoana le-ai depus acolo în urma experienţei individuale. De fapt conştientul colectiv al populaţiei celulelor corpului aşa-zis fizic. Ele sunt cele ale „sufletului", acel corp mental/emoţional cu care poţi face eroarea de a te identifica. Stafia. Şi care ar putea fi considerată ca adăposteşte subconştientul tău. Colecţia de clişee formate pe baze emoţionale de la obţinerea corpului fizic. Procesate toate de nivelul de inteligenta reactiv, care nu ar trebui să participe la creaţia exerciţiului tău de viaţă.

Cam aşa arata, în mare, toată „povestea" individualităţii aflate în experienţa. Din aceasta limpezime, când aud de „mister" chiar nu prea înţeleg ce poate fi denumit aşa, altceva decât misterul Creaţiei, magia aparentei materialităţi, în ciuda faptului că în afară de infoenergie nimic nu este. Dar nici nu pot sta căzut în fund toată viaţa datorită acestui aspect, lăsând oportunitatea jocului altcuiva sau „pentru o dată care se va anunţa ulterior". Este un joc magic, de acord, dar acum haideţi la joaca, un joc cât mai armonios!

A pretinde că ai CUNOAŞTERE dar, sub pretext de „necunoscute sunt căile Tale" să vezi încă manifestarea ca obsesie şi izvor de hipnoza, mie îmi pare destul de ciudat. Să tot batem apa în piua cum ca noi „facem pace" cu moartea, parcă ar fi chiar un bău bău cu coasa, mi se pare rizibil ca preocupări. Dacă am un automobil şi mă sui în el şi cineva mi-l scoate din uz într-o tamponare se cheamă ca… am murit ca şi conducător auto? Eu sunt maşina aia sau… asta? Despre ce naiba tot vorbim? Nu avem încă gradul de maturitate sau ATENŢIE ca să putem şi înţelege Creaţia şi să ne trăim exerciţiul de viaţă cu detaşare? Viaţa trebuie să ne ofere conjuncturi provocatoare, altfel ar fi mare plictiseala. Deja este mare plictiseala deoarece ne-am dezvăţat să fim liberi şi creativi.

În fapt tot noi ne oferim şi pretextele, contexte şi

conjuncturi experienţiale ca să ne… provocam experienţele. Câtă vreme o facem conştient şi armonios, chiar orice este posibil, într-un univers mental. Dar, conştient şi în ARMONIE!

Sunt un punct de conştiinţă priceput în multe, pe foarte multe nivele de experienţa. Cu toate astea nu am găsit încă un nivel de joc în care să mă pot implica, fără să aduc atingere Legii şi ARMONIEI, deoarece toate contextele acum sunt produse de vechea paradigma de gândire. Privesc în jur, în aceasta frumuşică gospodărie, mă joc cu animăluţele care exista aici, privesc grădina de zarzavaturi şi cea de flori şi ceva în mine spune ca doar aici, în aşa un loc poţi fi şi creativ şi fără să concurezi cu nimeni. Câteva scule cu care să te poţi descurca, să mai tai o scândurică, să mai baţi un cui… toate astea sunt deja şi aşteaptă să fie folosite. Până când vor exista şi alte puncte conştiente care să-şi dorească mai mult decât orice pacea, armonia, bucuria eu voi aştepta într-o astfel de pace. Apoi vom vedea ce ar mai fi de adus în manifestare.

Dacă cineva va considera că-i pot fi util cu ceva, mă va găsi aşa cum şi până acum am fost găsit. Dar ca să mă apuc eu să fac cursuri la care să vorbesc generalităţi sau să fac vindecări, ştiind bine ca acela şi-a oferit singur o oportunitate de trezire şi eu să îl ajut să şi-o rateze, aşa ceva nu am să fac. Prea este perfecta Creaţia ca să îmi bag eu nasul să o „îndrept” cu ceva! Voi îndemna pe orice cale la trezire şi voi instiga la creşterea vibraţiei individuale. Meditaţia este un instrument infailibil, prin care chiar multe se dobândesc şi desigur în preajma mea se va medita cât se va putea de mult, iar meditaţia de la 21.00 zilnica nu se va opri cât eu mă aflu în planul manifestării.

Oricum viziunea mea se referă de mult timp doar la următorul nivel al jocului, mult îmbunătăţit. Voi face orice pentru ca să apară un nucleu de conştiinţe absolut treze, cu care să se pună bazele, să se creeze acest next level. Noi vom fi cei care îl vor crea sau mai exact, PRIN NOI SE VA FACE. Noi suntem punctele de conştiinţă/canale PRIN CARE se poate aduce ceva în zona manifestării, tocmai

deoarece o câtime din conştiinţa care suntem şi-a creat aici un vehicul pentru aceasta densitate vibraţionala. Nu uitam ca FUNCŢIA creează organul/instrumentul de manifestare.

Orice idee de „responsabilitate” am simţi că avem, ea nu mai este în vechea paradigma de gândire. Responsabilitatea este FATA DE NOI şi de NIVELUL NOSTRU DE CONŞTIENTĂ/vibraţie. Acestea două sunt indisolubil legate, chiar dacă puţini au fost cei care au înţeles ca informaţia este frecventa de vibraţie. Einstein a fost unul din ei.

Intuiesc ca odată cu această carte, nivelele de rezonanta se vor mai rearanja, deoarece unii o vor înţelege şi alţii nu. Cei obişnuiţi cu bălmăjelile între nivele parţiale de adevăr probabil nu vor rezona cu acest tip de informaţie. Nici cei care îşi duc energia atenţiei în trecuturi şi legende şi situri arheologice nu cred că vor rezona. În schimb sunt convins ca mulţi din cei tineri o vor înţelege din prima.

Dacă mi-aş putea dori ceva, ca intenţie, ar fi să catalizeze nişte procese de eliberare din hipnoza. Să ajute la deconspirarea ADEVĂRULUI din spatele acestei frumoase Maya. Să ne ajute să ne bucurăm conştient şi liber creativ de aceasta virtualitate atât de măiestrit concepută. Să putem experimenta cu bucurie DOAR energia IUBIRII CREATORULUI PENTRU CREAŢIA SA.

Vă mulţumesc pentru atenţia acordata, dragii mei EU SUNT!

If you wish to find the secrets of the universe, think of energy, frequency and vibration
Nikola Tesla
"Everything is energy and that's all there is to it. Match the frequency of the reality you want and you cannot help but get that reality. It can be no other way. This is not philosophy. This is physics." ~ Albert Einstein
$\varphi = \frac{1+\sqrt{5}}{2} \simeq 1{,}618033988749894848204586$
YOU LOOK FINE
Life begins where fear ends